N.K.

JEMISIN

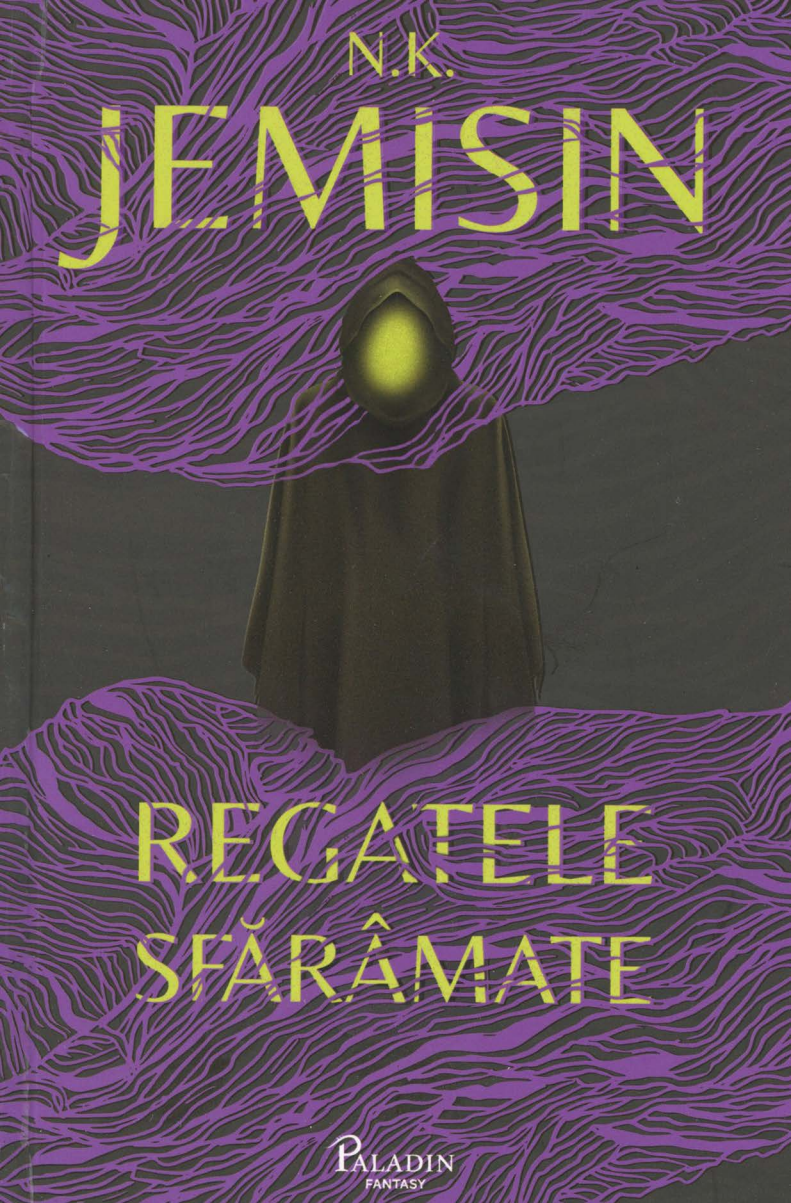

REGATELE SFĂRÂMATE

PALADIN
FANTASY

N.K.
JEMISIN

FANTASY

„O continuare excelentă a *Celor O Sută de Mii de Regate*, oferind o poveste nouă, plină de mister, acțiune și romantism."

worldswithoutend.com

„La fel de bună ca prima carte, poate chiar mai bună, *Regatele sfărâmate* păstrează calitatea și creativitatea demonstrate de N.K. Jemisin în romanul ei de debut."

newtonrocha.wordpress.com

„Când am luat contact prima dată cu mitologia, una dintre întrebările pe care mi le-am pus a fost: ce s-ar întâmpla dacă zeii ar mai umbla printre noi? Astfel de romane tind să exploreze consecințele întoarcerii zeilor sau ale plecării lor: ce se întâmplă dacă zeii se întorc? Ce se întâmplă dacă pleacă? Cum va face față omenirea cu ei sau fără ei?"

boywhocriedbooks.wordpress.com

„Ceea ce m-a impresionat probabil cel mai mult a fost originalitatea poveștii. Nu-mi amintesc să fi citit vreodată ceva asemănător."

sffbookreview.wordpress.com

„Jemisin a creat o lume populată de personaje fie umane, fie divine în formă umană, aflate într-un conflict nesfârșit."

canyondreaming.wordpress.com

„O operă de artă scrisă. Seamănă cu un tablou: pasional, colorat și intens. [...] Cred că autoarea conștientizează această magie și se joacă cu limitele sale. De aceea *Regatele sfărâmate* reprezintă o sărbătoare pentru toate simțurile."

wortmagieblog.wordpress.com

„Un roman magnific și una dintre cele mai bune cărți recenzate anul acesta."

Romantic Times

„În *Regatele sfărâmate*, N.K. Jemisin continuă să ne uimească cu mașinațiunile perfide ale unui panteon acaparat de rivalități – zeități fascinante, egocentrice."

subterraneanpress.com

N.K.
JEMISIN

Regatele sfărâmate

Traducere din limba engleză
de Oana Clapa

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Mădălina Rașoga
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Jemisin, N.K.
Regatele sfărâmate / N.K. Jemisin; trad. din lb. engleză de Oana Clapa. - București: Editura Paladin, 2021
ISBN 978-606-9000-83-0

I. Clapa, Oana (trad.)

821.111

N.K. Jemisin
The Broken Kingdoms
Copyright © 2010 by N.K. Jemisin

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Țin minte că era în jurul orei 10.

Cel mai mult îmi plăcea să-mi fac de treabă cu ierburile din curte, dar pentru asta fusesem silită să lupt îndelung, fiindcă grădinile maică-mii erau bine cunoscute în toată regiunea și ea nu prea avea încredere în mine. Și într-un fel avea dreptate – pe tata încă îl pufnea râsul când își aducea aminte ce pățiseră rufele când încercasem să le spăl.

— Oree, o auzeam pe mama când căutam să-mi dovedesc independența, nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor. Întotdeauna există ceva ce nu putem face singuri.

Însă pentru mine grădinăritul nu se număra printre acele lucruri. Maică-mii cel mai frică îi era să mă lase să smulg buruienile, fiindcă multe dintre ierburile sălbatice din Nimaro semănau cu plantele ei cele mai rare. Imitația de ferigă avea niște frunze în formă de evantai, la fel ca iarba-dulce, iar coada-vulpii avea frunzele prelungi și țepoase, la fel ca roua-cerului. Dar buruienile nu *miroseau* defel ca prețioasele ei ierburi, așa că n-am înțeles niciodată care era problema. În rarele ocazii în care și mirosul și forma îmi puneau probleme, era suficient să duc o plantă la nas sau să-mi trec mâna printre frunze, ascultându-le mișcarea, ca să știu tot ce trebuia despre ele. Până la urmă, mama s-a văzut silită să recunoască faptul că nu smulsesem nimic din ce plantase anul acela, iar pentru vara următoare visam să-mi fac propria terasă.

De obicei rămâneam în grădină cu orele, dar într-o dimineață m-a năpădit sentimentul că în aer plutea schimbarea.

Mi-a fost clar de cum am ieșit din casă: atmosfera era lâncedă, înăbușitoare și încordată. Când au început furtunile, lăsasem deja baltă grădina și mă ridicasem în picioare, îndreptându-mi instinctiv chipul către cer.

Și *puteam să văd.*

Am zărit, în ceea ce aveam mai târziu să numesc *distanță*, pete întunecate, imense și amorfe, conturate de lumină. Sub privirile mele, niște forme uriașe de suliță, atât de strălucitoare încât mă dureau ochii uitându-mă la ele, ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată, s-au împlântat în petele acelea mari și le-au făcut bucăți. Însă petele sparte s-au transformat în tentacule lichide care s-au înfășurat în jurul sulițelor, înghițindu-le complet. Și lumina s-a schimbat, la rândul ei, transformându-se în discuri rotitoare, tăioase, care au sfâșiat tentaculele. Lupta dintre întuneric și lumină a continuat mult timp, fără ca vreuna dintre părți să câștige mai mult de o clipită. Peste toate acestea, tunetul bubuia fără încetare și fără nicio picătură de ploaie.

N-am văzut doar eu minunile din cer. Toți vecinii mei ieșiseră din casele lor și din prăvălii, șușotind și exclamând fără urmă de teamă în voce, fiindcă toate ciudățeniile acelea rămăseseră sus de tot, mult prea departe de micile noastre vieți pământești pentru a ne putea atinge.

Așa se face că nimeni altcineva n-a observat ce-am făcut îngenuncheată fiind și cu degetele înfipte în solul moale. Un cutremur de pământ. Deși nu pot spune că a fost un cutremur, ci mai degrabă tensiunea de mai devreme, senzația aceea de *încordare*, care pare-se că nu din cer pornise.

Am sărit în picioare, mi-am luat toiagul cu care mă ajutam la mers și am fugit spre casă. Tata se dusese la piață, dar mama era înăuntru și, dacă exista posibilitatea vreunui cutremur, trebuia s-o atenționez. Am urcat în grabă treptele ce duceau spre prispă și am tras tare de ușă, strigându-i mamei să iasă iute afară.

În acel moment a bubuit un sunet întinzându-se și lățindu-se deasupra pământului, abandonându-și închisoarea

în care fusese ținut, rostogolindu-se prelung deasupra ținutului dinspre nord-vest, din direcția Văzduhului, orașul Aramerilor. La început mi-am zis că o fi cineva care cântă. Și nu doar o singură voce, ci mai degrabă o mie, ba nu, un milion, toate vibrând în armonie. Cântecul lor îmi era aproape imposibil de înțeles, iar versurile îi erau formate dintr-un singur cuvânt, dar atât de puternic, încât întreg universul se zguduia sub forța sa iminentă.

Cuvântul acela era „crește".

Este important să înțelegi ceva: eu am putut vedea dintotdeauna magia, dar până atunci Nimaro fusese pentru mine doar beznă. Era un ținut pașnic, împânzit cu așezări și sate adormite, printre care se număra și al meu. Magia era un lucru de la oraș. O vedeam doar rareori, și atunci numai în secret.

Dar acum tot peisajul strălucea în culori luminoase, izbucnind din pământ, întinzându-se și brăzdând fiecare stradă, fiecare frunză și piatră și bucată de lemn din casele de peste drum. Atât de multe lucruri! Niciodată nu-mi dădusem seama că lumea cuprindea în ea atât de multe lucruri, ascunse în jurul meu. Magia inundase pereții cu textură și contur, astfel încât, pentru prima dată în viață, am putut vedea casa în care m-am născut. Am văzut liniile copacilor din jur și căruța veche de după colțul casei – la început nici măcar nu mi-am dat seama ce era –, precum și siluetele oamenilor care căscau gura pe stradă. *Am văzut toate astea* – am văzut cu adevărat, așa cum vedeau ceilalți. Cine știe, poate chiar mai mult decât ei. Acest moment îl voi păstra mereu în inimă: revenirea a ceva glorios. Refacerea a ceva de mult distrus. Renașterea vieții în sine.

În seara aceea am aflat că tatăl meu murise.

După o lună, am pornit către Văzduh, să încep o viață nouă.

Și au trecut zece ani.

1
Comoară abandonată
(pictură encaustică pe pânză)

— Puteți să mă ajutați, vă rog? a întrebat femeia.

I-am recunoscut vocea de cum a deschis gura, fiindcă în urmă cu o oră căscaseră toții ochii, ea, soțul și copiii ei, la una dintre tapiseriile pe care le vindeam la tejghea – fără s-o cumpere, bineînțeles. Atunci fusese nervoasă, fiindcă tapiseria era cam scumpă și copiii mult prea insistenți. Acum însă îi era frică, iar vocea în aparență calmă îi ascundea tremoloul ascuns al temerilor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nu-mi găsesc familia...

Am arborat cel mai blând zâmbet de localnic prietenos.

— Poate s-au rătăcit. Este ușor să te pierzi atât de aproape de trunchiul copacului. Unde i-ați văzut ultima oară?

— Uite acolo.

Am auzit-o mișcându-se. Cred că arătase ceva cu degetul, dar și-a dat seama de greșeală și s-a rușinat.

— Ah... îmi cer scuze, o să întreb pe altcineva...

— Cum doriți, i-am răspuns senină, dar dacă este vorba despre o alee curată și frumușică tocmai lângă Sala Albă, atunci cred că știu ce s-a întâmplat.

După cum a tras aer în piept, mi-am dat seama că o nimerisem.

— Dar cum de...

L-am auzit pe Ohn pufnind încet (dintre toți vânzătorii de artă din partea noastră de parc, el stătea cel mai aproape

de mine) și râsul lui m-a făcut să zâmbesc, sperând că femeia o va lua drept semn de prietenie, nu de amuzament pe seama ei.

— Au intrat *pe* alee? am întrebat-o.

— Păi... să vedeți...

Femeia s-a foit și și-a frecat mâinile. Știam deja care era problema, dar am decis că-i mai bine s-o las să se descurce singură. Nimănui nu-i place să i se arate greșelile cu degetul.

— Știți... fiul meu avea nevoie la toaletă. Nimeni de pe aici n-a vrut să-l lase să folosească o toaletă dacă nu cumpărăm ceva, și cum noi nu prea avem bani...

Folosise aceeași scuză pentru a evita să cumpere tapiseria, lucru care nu mă deranja, și, ce-i drept, aș fi fost prima care să recunoască faptul că nimeni nu avea cu adevărat *nevoie* de mărfurile mele, însă m-a enervat s-o aud că dusese lucrurile atât de departe. Bine, dacă ești prea zgârcit să cumperi o tapiserie, asta pot înțelege, dar nici măcar ceva de mâncare sau un flecușteț? Toți vânzătorii asta cer, și în schimb îi lăsăm pe străini să caște gura la noi, să se înghesuie în fața tarabelor până ne gonesc clienții fideli și să se plângă că orășenii sunt tare neprietenoși.

M-am hotărât de aceea să nu-i spun că familia ei putea folosi gratuit facilitățile oferite de Sala Albă și i-am explicat în schimb:

— Aleea aceea are niște proprietăți mai speciale, să știți. Oricine se duce acolo și se dezbracă, fie și numai parțial, este dus instantaneu în mijlocul Pieței Soarelui.

De fapt, locuitorii din piață construiseră o scenă exact pe locul de sosire, tocmai ca să râdă mai bine de amărâții care apăreau acolo, uluiți și în fundul gol.

— Duceți-vă în piață. O să vă găsiți familia acolo.

— Of, slavă Zeiței, a zis femeia. (Fraza aceea mi se păruse întotdeauna ciudată.) Mulțumesc și dumneavoastră. Am auzit atâtea lucruri despre orașul ăsta, și nu voiam să vin, dar soțul meu... știți, el e din Nordul Îndepărtat, voia să vadă Copacul Zeiței... A respirat adânc: Cum ajung în piața asta?

Slavă zeilor!

— Păi, este în Umbra de Apus, pe când asta unde suntem acum e Umbra de Răsărit. Wesha, Easha.

— Cum adică?

— Așa le spunem noi pe aici, în caz că vă opriți să întrebați cum ajungeți acolo.

— Ah. Dar... *Umbră*? Am auzit cuvântul ăsta, dar orașul se numește...

Am întrerupt-o.

— Nu, nu, oamenii care locuiesc aici nu-i zic cum știți dumneavoastră.

Am arătat cu mâna în sus, unde frunzele mereu verzi ale Copacului Lumii se agitau la limita percepției. Scoarța groasă ascundea magia vie din trunchi și rădăcini, dar frunzele dansau și străluceau, abia vizibile. Uneori le admiram cu orele.

— Nu prea avem parte de văzduh aici, i-am spus, nu vi se pare?

— Ah. Da... am înțeles.

Am încuviințat din cap.

— Trebuie să luați o trăsură până la zidul de rădăcini de pe strada Șase, pe urmă luați ori barca, ori mergeți pe jos pe cărarea suspendată prin tunel. La ora asta, lămpile au fost aprinse tocmai pentru cei care nu sunt de pe aici, și asta-i bine. E foarte neplăcut să străbați rădăcina pe întuneric – deși *pentru mine* nu-i nicio diferență. Am zâmbit ca s-o liniștesc. N-ați crede câți o iau razna din cauza întunericului. Odată ce ați ajuns la capătul tunelului, ați intrat în Wesha. Acolo sunt mereu palanchine, așa că puteți să luați unul sau să mergeți pe jos până la Piața Soarelui. Nu-i deloc departe, mergeți ținând mereu Copacul în dreapta și...

M-a întrerupt cu o groază prea bine cunoscută de mine:

— Orașul ăsta... cum pot eu să... sigur mă rătăcesc. La naiba, și bărbatu-meu e mai rău decât mine. El se rătăcește tot timpul. O să-ncerce să se-ntoarcă aici, și banii sunt la mine, și...

— Nu vă îngrijorați, i-am răspuns cu o compasiune foarte bine exersată, aplecându-mă spre ea pe deasupra mesei, atentă să nu răstorn statuile din lemn sculptat, și arătând cu degetul spre capătul Aleii Artiștilor. Dacă doriți, vă pot recomanda o călăuză bună, care să vă ajute să ajungeți repede.

Eram convinsă că i se va părea scump. Pe aleea aceea, familia ei ar fi putut fi atacată, jefuită, transformată în pietre... Chiar merita riscul la banii economisiți astfel? Nu i-am înțeles niciodată pe pelerini.

— Cât costă? a întrebat plină de îndoieli.

— Trebuie să-l întrebați pe el. Să-l chem?

— Păi...

Femeia s-a lăsat de pe un picior pe celălalt, șovăind din toată ființa.

— Sau ați putea să cumpărați asta, i-am propus, rotindu-mă grațios în scaun pentru a-i oferi un sul mic. E o hartă cu toate locurile bune, vrăjite de fiii zeilor[1], știți, ca aleea aceea buclucașă.

— Vrăjită... cum adică, un copil de zei a făcut asta?

— Probabil. Nu-mi vine să cred că și-ar bate capul vreun scrib, nu?

Am auzit-o oftând.

— Mă va ajuta harta să ajung în piața aceea?

— Da, bineînțeles.

Am desfăcut sulul. L-a cercetat îndelung, cel mai probabil încercând să memoreze drumul către piață ca să nu mai trebuiască să cumpere harta. N-aveam nimic împotrivă. Dacă era capabilă să învețe atât de ușor străzile întortocheate ale Umbrei, așa întrerupte cum erau de rădăcinile Copacului și de note cu informații despre câte un loc mai deosebit, atunci merita să se uite pe gratis.

---

[1] În original, în engleză, *godlings*; în traducere, „copiii zeilor" (vezi volumul I, *Cele O Sută de Mii de Regate*, Editura Paladin, București, 2016) (n. red.).

— Cât costă? a întrebat în cele din urmă, scotocindu-se în pungă.

După ce a plătit, iar sunetul pașilor ei îngrijorați s-a topit în forfota generală a Promenadei, Ohn s-a apropiat de mine.

— Ești prea blândă, Oree, a zis el.

I-am zâmbit.

— Nu-i așa? Și când te gândești că puteam să-i spun să se ducă pe alee și să-și ridice un pic fustele, fiindcă așa ajungea imediat lângă ai ei. Dar am ținut seama mai degrabă de demnitatea ei, nu?

Ohn a strâns din umeri.

— Dacă nu se gândesc singuri la asta, atunci e problema lor, nu a ta, a zis el suspinând cu gândul la femeie. Mie mi se pare păcat să vii aici în pelerinaj și să pierzi jumătate din timp rătăcind pe nu știu unde.

— Într-o bună zi o să-și amintească cu drag de asta, i-am spus ridicându-mă și întinzându-mă. Stătusem așezată toată dimineața și mă durea spatele. Aruncă, te rog, un ochi și la masa mea, bine? Mă duc să mă plimb puțin.

— Minți, a mormăit o voce răgușită.

M-a pufnit râsul. Vuroy era un vânzător vecin, care se apropia agale de Ohn; mi-am imaginat cu ochii minții cum își trece un braț în jurul lui. Cei doi formau o tripletă împreună cu Ru, alt vânzător de pe alee, și Vuroy era foarte posesiv.

— Știu eu că vrei să arunci un ochi pe aleea aia, că poate omul ăleia, prostit de demoni, cu piticul lui cu tot, o fi scăpat ceva pe jos înainte să-i fure vrăjile pe amândoi.

— Vai, dar cum poți să zici așa ceva? l-am întrebat cu glas mieros, deși aproape că nu-mi mai puteam stăvili râsul.

Ohn abia se abținea:

— Să împarți și cu noi dacă găsești ceva.

I-am trimis un pupic prin aer.

— Cine găsește – păstrează. Sau poate mi-l dai la schimb pe Vuroy?

— Ce-am găsit al meu să fie, a râs el trăgându-l pe Vuroy alături.

M-am îndepărtat concentrându-mă pe bocănitul toiagului pe stradă ca să nu-i aud sărutându-se. Bineînțeles că glumisem cu schimbul, dar există totuși situații pe care o fată singură le cam evită dacă nu poate avea parte de ceva.

N-a fost deloc greu să dau de aleea buclucașă, care se afla peste drum de Aleea Artiștilor, fiindcă pereții și podeaua îi scânteiau slab, contrastând cu lumina verzuie a Copacului Lumii. Nu strălucea cine știe ce – după standardele copiilor zeilor, nu era o vrajă complicată, ba chiar le-ar fi fost la îndemână și muritorilor, cu câteva sigilii cizelate și o groază de cerneală pentru activare. În mod normal, ar fi trebuit să văd doar linii pale de lumină subliniind mortarul dintre cărămizi, dar locul acesta fusese activat de curând și încă nu se stinsese.

M-am oprit la intrare, ascultând cu atenție. Promenada era un cerc mare, în inima orașului, unde traficul pietonal se intersecta cu partea carosabilă, încercuind o piață largă, plină de straturi de flori, copaci umbroși și tot felul de alei. Era locul favorit al tuturor pelerinilor, fiindcă de aici se putea vedea cel mai bine Copacul Lumii. Exact din același motiv erau atrași și artiștii. Deși pelerinii erau mereu bine dispuși și doritori să ne cumpere mărfurile, după ce se rugaseră la zeul lor cel nou, noi nu ne puteam abține să nu strecurăm câte o privire îngrijorată către Sala Albă care domina piața, cu pereții ei luminoși și statuia Strălucitorului Itempas privind dezaprobator ereticii care alergau bezmetici de colo până colo. Păzitorii Ordinii fuseseră siliți s-o lase mai moale în ultima vreme, fiindcă dădeai de zei peste tot, iar ei sigur nu s-ar fi bucurat să-și vadă turma de credincioși persecutată. Deși orașul era de-acum prea plin de magie nesăbuită pentru ca ei să-l mai poată supraveghea pe de-a-ntregul, tot nu era inteligent să faci anumite lucruri chiar sub nasul lor.

Așa că am intrat pe aleea aceea numai după ce m-am asigurat că nu era nici picior de preot prin apropiere. (Rămânea totuși la fel de riscant, fiindcă strada era prea zgomotoasă și

nu puteam să aud tot. În orice caz, aveam o justificare gata pregătită – mă rătăcisem.)

Păşind deci în tăcerea relativă a aleii şi plimbându-mi toiagul în stânga şi-n dreapta în speranţa de a da peste vreun portofel pierdut sau alte lucruri de valoare, am simţit imediat miros de sânge plutind în aer. La fel de repede m-am hotărât să-l ignor, fiindcă nu avea ce să caute acolo; aleea fusese vrăjită ca să se cureţe singură de mizerie. Orice obiect neînsufleţit aruncat acolo dispărea în cel mult o jumătate de oră, tocmai ca să-i atragă cu succes pe pelerinii naivi. (Mă lămurisem deja că acel copil de zei care instalase capcana respectivă acordase multă atenţie acestor detalii.) Însă cu cât mergeam mai departe, cu atât mirosul de sânge se distingea mai clar şi cu atât mai agitată deveneam eu, tocmai fiindcă îl recunoşteam. Metal şi sare, îmbinându-se în aer în felul acela specific al sângelui răcit şi coagulat. Dar nu mirosea greu ca sângele unui muritor, ci altfel, mai înţepător. Metale fără nume în limbile muritorilor, săruri ale unor mări complet diferite.

Sânge de zeu. Îi scăpase cuiva o fiolă de sânge de zeu? O greşeală al naibii de scumpă. Dar ăsta mirosea cumva nepotrivit, prea puţin înţepător, şi era în cantitate mult prea mare.

Pe urmă am dat cu toiagul de ceva greu şi moale şi m-am oprit îngrozită, cu gura uscată.

M-am lăsat în jos, cu mâna întinsă. Pânză, moale şi fină. Carne sub pânză – un picior. Ceva mai rece decât trebuia să fie, dar nu rece. Am continuat să pipăi, tremurând, dând de un şold rotund, burta uşor lăsată a unei femei, şi am încremenit când am găsit pânza îmbibată de ceva ud şi vâscos.

Mi-am tras repede mâna, întrebând cu voce tare:

— A-ai... păţit ceva?

Pusesem o întrebare stupidă, având în vedere că sigur nu-i era bine.

Acum puteam s-o văd: o formă vag umană estompând licărirea podelei ce forma aleea. În mod normal, ar fi trebuit

să strălucească, plină de vitalitatea propriei magii, vizibilă încă de la intrarea pe alee, în niciun caz să stea nemișcată. Asta nu le stătea deloc în fire copiilor zeilor, care nu aveau nevoie de somn.

Știam ce însemna asta, instinctele îmi spuneau același lucru, dar tot refuzam să cred.

Am simțit apoi o prezență familiară, apărând fără niciun avertisment. Departe de a mă supăra, m-am pomenit bucurându-mă că venise.

— Nu înțeleg, a șoptit Madding, iar surpriza și oroarea din vocea lui m-au forțat pentru prima oară să cred în adevărul a ceea ce găsisem.

Tocmai dădusem peste un copil de zei – și era *mort*.

M-am ridicat un pic prea repede, încercând să mă îndepărtez de locul acela și împiedicându-mă.

— Nici eu nu înțeleg, i-am răspuns strângând tare toiagul. Așa am găsit-o, dar...

Am clătinat din cap, nemaigăsindu-mi cuvintele.

Un zgomot vag de clopoței, pe care îmi dădusem seama cu mult timp în urmă că nu-i mai auzea nimeni în afară de mine, apoi Madding și-a făcut apariția pe fundalul slab strălucitor al aleii: un bărbat îndesat, bine făcut, vag senmit, oacheș, cu părul lung prins într-o coadă la spate. Nu strălucea, nu în forma aceasta, dar îl vedeam limpede, în contrast puternic cu sclipirea zidurilor. Nu-l mai văzusem niciodată înspăimântat.

— Role, a zis el. Două silabe, cu accent foarte ușor pe prima. Oh, surioară, cine ți-a făcut asta?

„Și cum?", mi-a venit să întreb, dar m-am oprit în ultima secundă, redusă la tăcere în fața durerii vădite a lui Madding.

S-a apropiat de zeița aceea moartă în mod imposibil și s-a aplecat întinzând mâna. Nu știu ce a atins, fiindcă degetele i-au dispărut pe pielea ei. A rostit încet:

— Nu are niciun sens, a spus cu glas foarte blând.

Încă o dovadă că era tulburat, fiindcă de obicei se comporta exact așa cum arăta, ca un muritor oarecare, fără

maniere. Până atunci nu-l mai văzusem arătând blândețe decât între patru ochi.

— Ce poate omorî un copil de zei? am reușit până la urmă să întreb fără să mă bâlbâi.

— Nimic. Adică alt copil de zei, dar pentru așa ceva e nevoie de mai multă magie pură decât îți poți imagina, și am fi simțit-o toți. Însă Role nu avea dușmani. De ce i-ar face cineva rău? Deși... S-a încruntat urmându-și ideea, apoi, pierzându-și concentrarea, și-a pierdut și forma umană; arăta acum nedefinit, de un verde lichid, ca mirosul frunzelor proaspete ale Copacului. De ce ar fi făcut-o vreunul dintre ei? Nu are niciun sens.

M-am tras aproape, punându-i mâna pe umărul strălucitor. După un moment, și-a pus și el palma peste a mea, deși mi-era clar că gestul meu nu-l ajutase cu nimic.

— Îmi pare rău, Mad! Îmi pare foarte rău.

A dat încet din cap, recăpătându-și controlul și revenind la forma umană.

— Trebuie să plec. Părinții noștri... Trebuie să știe ce s-a întâmplat. Dacă nu cumva au aflat deja.

S-a ridicat în picioare, oftând și clătinând din cap.

— Ai nevoie de ceva?

A ezitat, ceea ce mi-a făcut plăcere – există unele lucruri pe care o fată adoră să le vadă la un bărbat, chiar dacă nu mai sunt într-o relație, iar fostul meu iubit mi-a mângâiat obrazul cu un deget, gâdilându-mă ușor.

— Nu, dar îți mulțumesc.

Nu fusesem atentă la nimic altceva până atunci, dar mi-am dat seama că în capătul aleii se strânsese un grup mare de oameni. Cineva ne văzuse stând lângă fata moartă și, așa cum se întâmplă adesea în orașe, primii gură-cască îi atrăseseră și pe alții. La vederea ei, acum în brațele lui Madding, toată lumea a gemut și cineva a țipat oripilat când i-a zărit chipul. Deci Role era una dintre zeițele cunoscute, poate chiar să fi avut un mic grup de credincioși. Drept urmare, înainte de căderea nopții, tot orașul avea să știe ce i se întâmplase.

Madding m-a salutat cu o înclinare a capului și a dispărut. Pe alee s-au apropiat două umbre, șovăind lângă locul unde zăcuse Role. Am evitat să-mi întorc privirea către ele. Cu excepția cazului în care depuneau eforturi ca să rămână invizibili, pe copiii zeilor îi puteam vedea întotdeauna, iar unii dintre ei nu erau deloc încântați de asta. Erau probabil ajutoarele lui Madding, care avea câțiva frați angajați ca paznici și ajutoare. Dar sigur aveau să vină și alții, din respect pentru zeiță. Și printre ei veștile se răspândesc repede.

Am suspinat și m-am întors spre ieșire, făcându-mi loc prin mulțime, refuzând orice alt comentariu în afară de câte un „Da, era Role" și „Da, a murit".

În cele din urmă, am ajuns înapoi la taraba mea. Lui Vuroy și Ohn li se alăturase Ru, care m-a luat de mână, m-a dus la un scaun și m-a întrebat dacă vreau un pahar de apă – sau poate o dușcă de ceva mai tare. De-abia când s-a apucat să-mi șteargă mâna cu o cârpă mi-am dat seama că aveam sânge de zeu pe degete.

— N-am nimic, i-am zis fără convingere. Dar mi-ar prinde bine un ajutor la strâns, fiindcă mă duc acasă.

După câte se auzea, și ceilalți artiști de pe Alee făceau la fel. Dacă murise un copil de zei, sigur nimeni nu avea să mai acorde atenție Copacului Lumii, iar eu puteam fi convinsă că n-o să mai vând mare lucru săptămâna aceea.

Așa că m-am dus acasă.

* * *

Trebuie să înțelegi că eu sunt o femeie bântuită de zei.

Mai demult a fost și mai rău. Uneori parcă nu mai scăpam de ei nicicum: se iteau pe dedesubt și pe deasupra, pe după colțuri sau de prin tufișuri. Pe trotuare se zăreau mereu urme luminoase (pare-se că aveau idei foarte diferite despre ce înseamnă peisaje demne de văzut). Urinau pe pereții albi. Nu exista, desigur, niciun imperativ fiziologic în acest

sens – adică n-aveau nevoie să urineze ca orice om, numai că li se părea tare nostim să ne imite. Când și când le vedeam numele scrise cu litere strălucitoare, cel mai adesea prin locurile sacre. Cu ocazia asta am învățat să citesc.

Existau momente în care veneau după mine acasă și-mi pregăteau micul dejun și existau alte momente în care încercau să mă omoare. Mai rar se întâmpla să cumpere de la mine zorzoane și statuete, habar n-am de ce. Și, da, uneori chiar îi iubeam.

O dată chiar am găsit un zeu într-o ladă de gunoi. N-ai crede, nu? Dar e adevărat. Dacă aș fi știut ce viață mă așteaptă în ziua în care am plecat de acasă și am venit în orașul ăsta frumos și ridicol în același timp, m-aș fi gândit mai bine. Deși tot aș fi plecat.

Dar cred că mai bine îți spun povestea despre zeul pe care l-am găsit în lada de gunoi.

* * *

Se făcuse târziu în noapte – sau dimineață devreme, dar eu tot mai lucram la un tablou. Când în sfârșit l-am terminat, m-am dus în spatele casei, cu gândul să arunc vopselele rămase înainte să se întărească și să nu mai pot utiliza vasele în care le țineam. Gunoierii și căruțele lor împuțite veneau de obicei în zori, încărcând tot ce era în lada de gunoi ca să poată mai târziu scormoni după ce se putea face compost sau după nimicuri cât de cât valoroase, și nu aveam chef să-i ratez. Nici măcar n-am observat că era cineva acolo, fiindcă puțea la fel de tare ca restul gunoaielor. Mirosea a mortăciune – deși, dacă mă gândesc bine, probabil că asta și era.

Am aruncat vopselele și am dat să mă întorc în casă, când am zărit cu coada ochiului o licărire slabă. Eram atât de obosită, încât aproape i-am întors spatele – după zece ani trăiți în Umbră, mă învățasem să nu mai bag în seamă toate urmele lăsate de copiii zeilor. Poate că vomitase vreunul după o

noapte de beție sau în urma unei orgii la care se consumaseră droguri. Cam tuturor copiilor zeilor le plăcea să facă asta, să petreacă vreo săptămână jucându-se de-a muritorii înainte să se dedice vieții pe care și-o aleseseră printre noi. Cel mai adesea, inițierea era haotică.

Așa că nu știu din ce motiv m-am oprit în dimineața aceea rece de iarnă. Din instinct am întors capul spre lada de gunoi, habar n-am de ce. Sub ochii mei a răsărit atunci măreția nașterii printre resturi.

La început am văzut doar linii aurii fine ce creionau delicat o formă umană. Pe carne începuseră să apară picături argintii de lumină care alcătuiau țesutul epitelial. Unele se deplasau în sus, dând viață firelor de păr și trăsăturilor aspre ale feței.

Aveam mâinile pline de vopsea și ușa casei rămăsese larg deschisă în spatele meu, complet uitată, iar eu nu îndrăzneam să fac nicio mișcare; sub privirile mele uluite, ființa aceasta strălucitoare a tras dintr-odată aer în piept, aprinzându-se de la respirația aceea ca o flacără ireală, și a deschis ochii de o culoare pe care n-o să fiu niciodată în stare s-o descriu, chiar dacă prin absurd aș găsi vreodată cuvintele potrivite. Nu pot decât s-o compar cu ceea ce știu: consistența aurului roșu, mirosul aramei într-o zi toridă, dorință și mândrie.

Deși țintuită ferm sub imperiul vrăjii acelor ochi, am remarcat durerea din ei. Regret, și jale, și mânie, și vină, atâtea alte emoții ale căror nume nu le-aș putea vreodată cunoaște, fiindcă, dacă stau să mă gândesc bine, avusesem până atunci o viață destul de fericită. Există lucruri pe care le poți înțelege numai dacă ai trecut prin ele, și există experiențe pe care nimeni nu vrea să le împărtășească.

* * *

Hm. Cred că, înainte de a continua, trebuie să-ți spun ceva despre mine.

Așa cum am menționat mai devreme, sunt un fel de artistă. Îmi câștig, sau mai bine zis îmi câștigam, existența vânzând podoabe ieftine și suveniruri pentru turiști. Mai fac și tablouri, dar pe acelea nu le arăt nimănui. În rest, n-am nimic special. Sigur că văd magie și zei, dar asta e valabil pentru toată lumea – adu-ți aminte că sunt peste tot. Probabil le acord eu mai multă atenție fiindcă nu pot vedea altceva.

Părinții mi-au pus numele Oree, după strigătul păsării-bocitoare din sud-est. O știi? Parcă jelește când strigă: *oree*, of, *oree*, of. Astea sunt numele pe care le primesc cel mai des fetele maroneze, dar se poate și mai rău: numele băieților sunt întotdeauna despre răzbunare. Nu-i așa că-i depresiv? Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am plecat.

Pe de altă parte, n-am uitat niciodată cuvintele mamei: „Nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor. Întotdeauna există ceva ce nu putem face singuri".

Și cel din gunoi? L-am adus acasă, l-am spălat, i-am dat să mănânce bine și, fiindcă aveam loc destul, l-am lăsat să rămână la mine. Luasem decizia corectă. Așa era omenește. Cred că mă simțeam singură, după toată povestea cu Madding. Și pe urmă, mi-am spus, nu-i nicio nenorocire.

Însă pe atunci habar n-aveam cât mă înșelam.

* * *

În seara aceea, când m-am întors acasă, l-am găsit iar mort. Zăcea în bucătărie, lângă masă, unde se pare că tocase legume, când, din senin, simțise impulsul să-și înfigă cuțitul în mână. Am alunecat pe sângele care se adunase, așa că mi-a sărit imediat țandăra, deoarece sigur se întinsese pe toată podeaua. Mirosul era atât de puternic, încât nu-mi puteam da seama de unde vine exact – pe peretele ăsta, sau dincolo? Pe toată podeaua sau doar lângă masă? Sunt convinsă că a lăsat câteva dâre și pe covor când l-am târât în baie. Era un

om voinic, așa că toată treaba a durat ceva. L-am tras cum am putut în cada pe care am umplut-o cu apă rece, parțial ca să nu-i las sângele să se închege pe haine și parțial ca să-i arăt cât mă supărase.

Mă mai calmasem un pic – făcutul curățeniei în bucătărie avea mereu un efect liniștitor asupra mea –, când am auzit apa împroșcată în baie. Era mereu dezorientat când revenea la viață, așa că am așteptat cuminte în prag până s-a potolit zgomotul apei și și-a întors atenția către mine. Avea o personalitate atât de puternică, încât îi simțeam întotdeauna privirea ca o atingere grea.

— Nu-i corect, i-am zis, ca tu să-mi faci viața mai grea. Înțelegi?

Tăcere. Oricum m-a auzit.

— Am curățat grosul din bucătărie, dar cred că a mai rămas sânge pe covoarele din salon. Miroase atât de tare, încât nu pot să găsesc petele mai mici, așa că de alea te ocupi tu. O să-ți las în bucătărie o găleată și o perie.

Iar tăcere. Un interlocutor sclipitor, ce mai!

Am oftat. Mă durea spinarea de cât frecasem podelele.

— Mersi că mi-ai făcut de mâncare. N-am mai spus că nu mâncasem nimic, fiindcă dacă nu gustam n-aveam cum să-mi dau seama dacă nu sărise sânge și în mâncare. Mă duc să mă culc. A fost o zi lungă și sunt obosită.

Am simțit un iz slab de rușine plutind în aer, până când și-a mutat privirea. M-am simțit satisfăcută. Locuia cu mine de trei luni, așa că avusesem timp să descopăr că era un om cu un simț al dreptății aproape obsesiv, la fel de previzibil precum clopotele din fața Sălii Albe. Nu-i plăcea deloc când balanța atârna în defavoarea lui.

M-am dat mai aproape, aplecându-mă deasupra căzii și întinzându-mi mâinile către el. I-am atins mai întâi părul, minunându-mă ca întotdeauna cum părea să fie exact ca al meu – cu bucle moi, puternic, dar nu aspru, suficient de des încât să-mi încurc degetele în el. Chiar crezusem la început

că-i din aceeași nație ca mine, fiindcă numai poporul maronez mai are părul așa. Observasem între timp că nu era un om ca toți ceilalți, ci cu totul deosebit, dar sentimentul de înfrățire de la început n-a dispărut niciodată. Așa că m-am aplecat spre el și l-am sărutat pe frunte, savurând senzația de căldură blândă care-l definea. Mă gândeam că, dacă reușim să găsim un mod convenabil de a dormi împreună, iarna aș putea economisi o mică avere pe lemnele de foc.

— Noapte bună, i-am șoptit ducându-mă în pat.

În urma mea s-a lăsat tăcerea.

* * *

Ce vreau să înțelegi este că oaspetele meu nu-și dorea cu tot dinadinsul să se sinucidă. Nu depunea eforturi deosebite în acest sens. Pur și simplu nu se sinchisea să evite pericolele, incluzându-le aici și pe cele definite de propriile lui impulsuri. De exemplu, un om normal se mișcă cu grijă când se suie pe casă pentru a-și repara acoperișul, dar nu și colocatarul meu. Nici când traversa, nu se uita în stânga sau în dreapta. Dacă majoritatea oamenilor și-ar putea imagina, timp de o secundă, cum ar fi dacă ar arunca o lumânare aprinsă pe pat, însă ar abandona imediat ideea socotind-o nebunească, musafirul meu nu avea asemenea probleme. (Trebuie să recunosc totuși că nu făcuse nimic care să mă pună și pe mine în pericol. Încă!)

În rarele ocazii în care îi observasem aceste tendințe speciale – ultima dată înghițise fără fasoane ceva otrăvitor –, atitudinea lui fusese incredibil de imperturbabilă. Mi l-am imaginat făcând de mâncare, tăind legumele și privind contemplativ cuțitul. Mai întâi a terminat de gătit și a pus farfuria deoparte pentru mine. Pe urmă și-a implântat calm cuțitul între oasele de la încheietură, având grijă la început să țină pumnul deasupra unui castron în care să se strângă sângele. Așa îi plăcea lui, să fie curat. Am găsit pe urmă castronul pe

podea, plin cam pe sfert, restul sângelui fiind împroșcat pe un perete. Cred că l-a cuprins amețeala mai repede decât credea și a lovit castronul în cădere, aruncându-l în aer, după care a zăcut pe podea până a murit.

Mi l-am imaginat observând acest proces, contemplativ, până la sfârșit, apoi curățându-și propriul sânge cu exact aceeași apatie.

Eram aproape sigură că era un copil de zei. Acest „aproape" se datora faptului că avea cea mai ciudată magie de care auzisem vreodată: învia din morți și strălucea la răsărit... Ce-o fi semnificând și asta, că era zeul dimineților vesele și al surprizelor macabre? Cât despre limba zeilor, nu părea s-o vorbească – nici vreo altă limbă, de altfel. Bănuiam că era mut. Iar de văzut nu-l puteam vedea deloc, cu excepția dimineților și a momentelor în care învia, ceea ce înseamnă că magie avea numai în acele clipe, iar în restul timpului era om ca toți oamenii.

Atâta doar că asta era imposibil.

Dimineața următoare nu s-a deosebit cu nimic de celelalte.

* * *

M-am trezit înainte de răsărit, așa cum fac întotdeauna. De obicei, stau întinsă în pat și ascult zgomotele dimineții: corul păsărilor în crescendo, sunetul intermitent al picăturilor de rouă căzând de pe frunzele Copacului pe acoperișuri și pe stradă, dar de data asta am simțit nevoia de ceva diferit, așa că m-am ridicat și m-am dus să-mi caut oaspetele.

Era în camera de lucru, nu în magazioara în care îl lăsasem să doarmă. L-am simțit de cum am intrat. Întotdeauna umplea casa cu prezența lui, devenind fără greș centrul către care gravita totul. Era ușor – practic era ceva firesc – să mă las să plutesc spre el.

L-am găsit stând la fereastră. Aveam multe geamuri la casă și mă plângeam mereu din cauza asta, fiindcă pe mine

nu mă încălzeau cu nimic, ba chiar pot zice că era inconfortabil din cauza curenților de aer rece, dar nu-mi puteam permite să închiriez ceva mai bun. Camera de lucru era singura încăpere orientată spre răsărit, deși nici asta nu mă încălzea cu nimic, și nu doar din cauză că sunt nevăzătoare; ca mai toți ceilalți, locuiam într-un cartier ascuns între două rădăcini înalte de câteva zeci de metri. Nu vedeam lumină decât dimineața, pentru câteva minute, când soarele se ridica suficient încât să ajungă deasupra rădăcinilor, dar fără să se piardă încă în frunzișul Copacului, și iarăși o perioadă scurtă după-amiaza. Numai cei cu sânge nobil își permiteau lumină permanentă.

Chiar și așa, oaspetele meu venea în fiecare dimineață la fereastră, cu exactitatea unui ceas, cu excepția cazului în care era ori ocupat, ori mort. Prima dată când l-am găsit făcând asta, am crezut că așa întâmpina el ziua, poate își făcea rugăciunile de dimineață, precum cei care încă îl onorau pe Strălucitorul Itempas. Acum îl cunoșteam mai bine, în măsura în care poți spune asta despre un om indestructibil care nu vorbește niciodată. În aceste momente îl puteam simți mult mai bine când îl atingeam și nu mi se părea să arate pic de reverență sau de pietate. În schimb, liniștea lui trupească, postura țeapănă, aura de pace pe care n-o mai emana cu nicio altă ocazie, toate acestea simbolizau *putere*. Mândrie. Orice rămăsese din bărbatul care fusese cândva.

Fiindcă pe zi ce trecea era tot mai evident că ceva era în neregulă cu el, că îi fusese înfrânt spiritul. Nu aveam cum să știu ce sau de ce, dar mi-era limpede că nu fusese dintotdeauna așa.

Nicio reacție din partea lui când am intrat în cameră și m-am așezat pe un scaun, înfășurându-mă în pătura pe care o luasem cu mine deoarece era frig. Se obișnuise să vin adesea să-i admir spectacolul de dimineață.

Abia m-am așezat confortabil și a început să strălucească.

Procesul nu era niciodată același. De data asta, prima lumină a izvorât din ochi. L-am surprins întorcându-se spre

mine ca să se asigure că nu ratez evenimentul (avea uneori momente de o aroganță fenomenală). După asta și-a îndreptat iarăși privirea spre afară, iar părul și umerii au început să-i lucească. Pe urmă i-am văzut brațele, musculoase ca ale unui soldat și încrucișate pe piept; apoi picioarele lungi, ușor îndepărtate; postura îi era relaxată, dar plină de demnitate. Observasem încă de la început că se comporta ca un rege, ca un om obișnuit cu puterea, însă care cumva căzuse în noroi.

Acum întregul trup strălucea, lumina intensificându-se cu fiecare secundă. Cu ochii întredeschiși, cum îmi plăcea mie, am ridicat o mână pentru a mă proteja. Mai vedeam doar o flacără în formă de om, încadrată de profilul fantomatic al mâinii mele, dar în cele din urmă n-am mai putut rezista și a trebuit să întorc privirea. Întotdeauna încercam să mă uit la el cât mai mult, fiindcă, oricum, ce puteam să pățesc? Să orbesc?

Nu a durat mult. Soarele s-a ridicat deasupra orizontului și strălucirea a pălit. Acum puteam să-l privesc iarăși. Dar în douăzeci de minute a devenit la fel de invizibil ca orice alt muritor.

Când totul s-a sfârșit, oaspetele meu a întors spatele ferestrei și a plecat. Ziua muncea prin casă și prin jurul ei, iar în ultima vreme îi ajuta pe vecini pentru câțiva bănuți pe care mi-i dădea mie. Mi-am întins bine oasele, savurând senzația de relaxare și de confort. Întotdeauna îmi era cald cu el prin preajmă.

— Stai așa, am spus. Am încercat să-i evaluez starea sufletească din tăcerea care m-a întâmpinat. O să-mi zici vreodată cum te cheamă?

Liniște deplină. Îl înfuriase întrebarea, sau nu-i păsa? Am suspinat.

— Bine atunci. Vecinii au început să-mi pună tot felul de întrebări, așa că trebuie să-ți dau un nume. Îmi dai voie?

Rândul lui să ofteze. Vizibil iritat. Dar măcar nu era un refuz.

Am rânjit larg.

— Așa să fie, atunci. Shiny[2]. O să-ți spun Shiny. Ce părere ai?

Era o glumă, doar ca să-l sâcâi un pic, dar recunosc că mă așteptam la o reacție din partea lui, fie și de dezgust. Numai că pur și simplu a plecat, așa că a fost rândul meu să mă enervez. Nu era nevoie să vorbească, dar nu putea măcar să zâmbească? Să scoată un oftat sau să mormăie ceva?

— Shiny să fie, i-am zis hotărâtă și m-am ridicat să-mi văd de-ale mele.

[2] „Lucitor", în limba engleză în original (n. tr.).

2
Zeițe moarte (acuarelă)

S-ar spune că sunt frumușică. Eu nu văd decât magia, care e mereu frumoasă, așa că n-am niciun mod de a judeca lucrurile obișnuite, de zi cu zi, ci pot doar să ascult opiniile altora. Bărbații varsă șuvoaie nesfârșite de vorbe, lăudând diverse părți ale mele – atenție, părțile, niciodată întregul. Spun că le plac picioarele mele lungi, gâtul meu grațios, părul meu des și sânii mei (mai ales sânii). Majoritatea bărbaților din Umbră sunt amni, așa că le atrăgea mereu atenția pielea mea fină și cafeniu-închis, așa cum are tot poporul maronez, oricât le repetam că există probabil jumătate de milion de femei cu aceeași trăsătură. Atâta doar că jumătate de milion nu pare atât de mult prin comparație cu lumea întreagă. Era cel mai greu argument în favoarea admirației lor fragmentare și bine informate.

— Ce frumoasă ești, îmi ziceau uneori, iar alteori doreau să mă ducă acasă la ei și să mă admire în privat.

Înainte să intre în viața mea copiii zeilor, erau zile în care mă simțeam prea singură și acceptam să merg cu ei.

— Cât de frumoasă ești, Oree, îmi șopteau în timp ce-mi dictau cum să stau, cum să pozez și cum să fiu frumoasă. Păcat...

Niciodată nu le ceream să-și termine fraza, fiindcă știam ce vor să spună: „Păcat de ochii tăi".

Ochii mei nu sunt doar orbi, ci și deformați. Neplăcuți. Cred că aș putea atrage mai mulți bărbați dacă i-aș ascunde, dar ce să fac cu mai mulți? Și-așa cei pe care-i atrag nu mă

vor cu adevărat pe mine, cu excepția lui Madding, și chiar și el își dorea ca eu să fi fost altceva.

Oaspetele meu nu mă dorea deloc. La început m-am îngrijorat puțin. Nu sunt proastă și știu bine ce înseamnă să aduci acasă un bărbat necunoscut, numai că el nu acorda nicio atenție lucrurilor atât de lumești precum carnea – nici măcar când era vorba despre propriul său trup. În privirea lui se citeau multe, dar niciodată dorință – și nici milă.

Cred că numai din motivul ăsta l-am ținut lângă mine.

* * *

— Pictez un tablou, am rostit cu voce înceată înainte să încep.

În fiecare dimineață, înainte de a deschide taraba de pe Aleea Artiștilor, obișnuiam să-mi fac timp pentru *adevăratul* meu talent. Lucrurile pe care le produceam pentru vânzare erau de obicei porcărioare – statuete de zei inexacte și prost proporționate, acuarele cu imagini banale și inofensive ale orașului, flori căzute din Copac, presate și uscate, bijuterii mici –, genul de fleacuri nu mai scumpe de douăzeci de *meri*, la care se poate aștepta un cumpărător de la o femeie oarbă și fără pic de educație artistică.

Tablourile mele, cele adevărate, erau altfel. Cheltuiam o bună parte din câștiguri pe pânze și pe pigmenți, precum și pe ceară de albine pentru bază. Când reușeam să mă abandonez cu totul picturii, pierdeam ore întregi încercând să-mi imaginez culorile aerului și să transpun mirosurile în linii.

Și, spre deosebire de fleacurile de la tarabă, tablourile le puteam vedea. Nu știu de ce. Pur și simplu le vedeam.

Când am terminat și m-am întors, ștergându-mă pe mâini cu o cârpă, am descoperit că Shiny era deja acasă. Nimic surprinzător, fiindcă totul în jurul meu dispărea când pictam. Aroma mâncării m-a asaltat pe neașteptate, ca un mic reproș față de înclinația mea, făcându-mi stomacul să protesteze intens. Am zâmbit jenată.

— Mersi pentru micul dejun.

L-am auzit apropiindu-se, mișcările fiindu-i trădate de scârțâitul podelei și de aerul care se deplasa subtil în jurul lui. Mi-a tras mâna spre marginea fină și rotundă a unei farfurii grele și călduțe. Fructe și brânză calde, ce mâncam de regulă – mmm, ce miros plăcut.

— Pește afumat? Unde l-ai găsit?

Eram convinsă că nu-mi va da vreun răspuns și așa a fost. M-a tras către masa mea de lucru, unde îmi aranjase un colțișor (era tare tipicar când venea vorba despre lucrurile astea). Am găsit furculița și m-am apucat să mănânc, din ce în ce mai încântată, descoperind că peștele era o păstrugă din Oceanul Împletit, de pe țărmurile Nimaro. Nu era scump, dar nu se prea găsea în Umbră, fiind prea gras pentru gusturile amnilor. Din câte știam, îl vindeau numai câțiva negustori din Piața Soarelui. Se dusese oare tocmai până în Wesha pentru mine? Ce bine știa să-și ceară scuze!

— Mulțumesc, Shiny, i-am zis în timp ce-mi turna o ceașcă de ceai.

S-a oprit o secundă, apoi a continuat să toarne suspinând ușor, probabil pentru noua lui poreclă. Mi-am înăbușit un chicotit, fiindcă ar fi fost de-a dreptul răutăcios din partea mea.

S-a așezat în fața mea, dând la o parte o grămadă de bastonașe din ceară ca să-și facă loc și să se uite la mine cum mâncam. Asta m-a readus deodată cu picioarele pe pământ, fiindcă însemna că pictasem atât de mult, încât el mâncase înaintea mea, iar asta, la rândul ei, îmi dovedea că întârziasem la muncă.

Ce să mai fac acum... Am oftat și am gustat din ceai, descoperind cu plăcere o aromă nouă, un pic amăruie și perfectă pentru peștele sărat.

— Mă gândesc dacă mai are vreun sens să deschid taraba astăzi, i-am spus. Nu părea să-l deranjeze flecăreala mea, și nici mie nu prea-mi păsa că nu primeam răspuns. Probabil

e o nebunie. A, da, ai auzit? Ieri, lângă Sala Albă din Easha a fost găsit mort un copil de zei. Role. De fapt, eu am găsit-o; era într-adevăr moartă. M-am cutremurat. Din păcate, asta înseamnă că adoratorii ei o să vină să depună flori, Păzitorii o să mișune peste tot și o să se strângă o mulțime de băgători în seamă, ca un mușuroi de furnici adunate la o felie de pâine. Am suspinat. Sper doar să nu blocheze toată Promenada; agoniseala mea e pe sfârșite.

Fusesem atentă numai la mâncare și nu m-am prins imediat că a rămas șocat și i s-a schimbat tăcerea. Oare ce-i atrăsese atenția – grijile mele financiare? Mai dormise pe stradă; poate îi era teamă să nu-l dau afară. Cumva, nu credeam că asta era problema.

I-am căutat mâna și am urcat apoi pe pipăite până la față. Chiar și în momentele lui bune era greu de citit, dar acum parcă avea chipul sculptat în piatră, cu fălcile încleștate. Grijă, furie, frică? Nu-mi dădeam seama.

Am deschis gura să-l asigur că nu aveam nici cea mai mică intenție să-l dau afară, însă n-am mai apucat. Și-a împins scaunul și s-a ridicat brusc, abandonându-mi mâna în aer, acolo unde cu câteva secunde înainte îi fusese chipul.

Nu am înțeles ce se întâmplase, așa că am terminat de mâncat, am dus farfuria la bucătărie s-o spăl și m-am pregătit să mă duc la muncă. La ușă mă aștepta Shiny, cu toiagul meu în mână. Se părea că avea de gând să vină cu mine.

* * *

Așa cum mă așteptam, străduța pe care avusese loc incidentul era plină ochi de credincioși care jeleau, gură-cască și Păzitori ai Ordinii cam agitați. Un grup mic se auzea cântând în celălalt capăt al Promenadei, un cântec fără cuvinte, repetând aceeași melodie, liniștitoare și misterioasă. Erau Luminile Noi, una dintre religiile nou-apărute, care veniseră probabil să recruteze adepți printre credincioșii dezorientați

ai zeiței moarte. Pe lângă ei simțeam aroma grea și soporifică a Rătăcitorilor Nopții, adoratorii Stăpânului Umbrelor, numai că ei sosiseră în număr mic, fiindcă nu le priau diminețile.

Pe lângă toți aceștia mai erau pelerinii care o adorau pe Doamna Gri; Fiicele Focului Nou, dedicate unui copil de zei de care nu mai auzisem niciodată; adoratorii celui de-al Zecelea Iad; Liga Mecanismului și alte cinci-șase grupuri. Prin toată nebunia asta se mai auzeau și copiii străzii, care probabil se îndeletniceau cu furtul din buzunare și cu tot felul de farse. Auzisem că în ultima vreme până și ei aveau un zeu propriu.

Nici nu-i de mirare că Păzitorii Ordinii erau nervoși, având în vedere câți eretici le împânzeau acum templul, dar reușiseră să facă un cordon și să permită accesul la locul faptei numai pe rând grupurilor mici de persoane îndoliate, acordându-le timp cât pentru o rugăciune sau două.

Cu Shiny lângă mine, m-am lăsat în jos ca să pipăi grămezile de flori, lumânări și alte ofrande depuse la intrarea pe alee în cinstea zeiței moarte. Am descoperit cu surprindere că florile erau pe jumătate ofilite, ceea ce însemna că se aflau acolo de ceva vreme și că prin urmare copilul de zei care vrăjise inițial aleea își anulase vraja, probabil din respect pentru Role.

— Păcat, i-am zis lui Shiny. N-am întâlnit-o niciodată, dar am auzit că era drăguță. Zeița compasiunii sau ceva de genul ăsta. Lucra ca doftor în Rădăcina de Sud. Cei care-și permiteau îi ofereau ofrande, dar ea nu le întorcea niciodată spatele celor săraci.

Am oftat.

Shiny era o prezență tăcută, deprimată și nemișcată. Cred că nici nu mai respira. M-am ridicat căutându-i mâna, convinsă că jelea și el, dar am descoperit cu surprindere că avea pumnii încleștați. Așadar înțelesesem complet greșit: era furios, nu trist. M-am întins uimită să-i ating obrazul.

— O cunoșteai?

A dat din cap afirmativ, o singură dată.

— Era... zeița *ta*? Te rugai la ea?

A clătinat din cap și obrajii i s-au mișcat sub degetele mele. Ce fusese asta, un zâmbet? Unul amar.

— Dar țineai la ea.

— Da, a răspuns el.

Am încremenit.

Nu-mi vorbise niciodată, nici măcar o singură dată în toate aceste trei luni. Nici nu mă gândisem că *putea* vorbi. O secundă m-a bătut gândul să fac un comentariu oarecare, ceva prin care să marchez momentul, dar am simțit că-i încordat și am tăcut. O prostie din partea mea să acord atâta atenție unui singur cuvânt, când de fapt se întâmplase ceva mult mai important: arătase interes pentru altceva în afară de propria lui persoană.

I-am deschis pumnul cu forța și l-am luat de mână, sperând să-i pot oferi aceeași alinare ca lui Madding cu o zi înainte. O secundă, mâna lui a tremurat în a mea și-am îndrăznit să sper că poate îmi va întoarce gestul, dar mâna i s-a relaxat. Nu s-a îndepărtat de mine, dar la fel de bine ar fi putut s-o facă.

Am suspinat gândindu-mă să mai stau puțin lângă el, dar hotărând până la urmă că n-are rost.

— Iartă-mă, i-am spus, dar trebuie să plec.

Nu mi-a dat niciun răspuns, așa că l-am lăsat în pace și m-am dus pe Aleea Artiștilor.

Yel, proprietăreasa celui mai mare stand alimentar de pe Promenadă, le dădea voie artiștilor să-și țină lucrușoarele în ghereta ei, pe care o încuia peste noapte, ceea ce mă ajuta mult. Mi-am aranjat repede mesele și mărfurile, deși pe urmă mi-a devenit clar că avusesem dreptate. După două ore încă nu trecuse nimeni pe la mine. Toți ceilalți se plângeau și ei, deși Benkhan avusese mai mult noroc, fiindcă reușise să vândă un desen în cărbune al Promenadei care,

din întâmplare, includea aleea cu pricina. Fără îndoială că până mâine-dimineață avea să facă alte zece la fel.

Nu dormisem suficient noaptea trecută, căci durase mult să curăț mizeria pe care o lăsase Shiny. Moțăiam, deci, când m-a trezit o voce blândă:

— Domnișoară? Mă scuzați.

Am tresărit, încercând să-mi acopăr somnul cu un zâmbet.

— Bună ziua, domnule. Vă interesează ceva?

Întrebarea mea a părut să-l amuze, ceea ce m-a derutat.

— Da. Sunteți aici în fiecare zi?

— Desigur. Vă pot rezerva cu plăcere orice ați dori să...

— Nu este nevoie.

Mi-am dat seama dintr-odată că nu venise să cumpere nimic. Nu părea să fie pelerin, nu i se simțea pic de șovăială sau curiozitate în voce, dar vorbea o senmită cultă și corectă, cu ușoarele influențe ale unui accent Wesha. Acest om trăise în Umbră toată viața și încerca să ascundă asta.

Am încercat să ghicesc.

— Atunci ce poate dori un preot itempan de la cineva ca mine?

A râs deloc surprins.

— Deci este adevărat ce se zice despre nevăzători. Chiar dacă nu vezi, celelalte simțuri devin mai ascuțite. Sau aveți un alt mod de a simți lumea din jur, ceva care depășește priceperea oamenilor normali?

Am auzit sunetul slab al unui obiect ridicat de pe masa mea. Un obiect greu. Cred că era una dintre reproducerile miniaturale ale Copacului, pe care le creșteam personal din puieți de linvin tunși astfel încât să semene cu Copacul adevărat. Era articolul care se vindea cel mai bine, dar a cărui realizare necesita cel mai mult timp și efort.

Am descoperit că mi se uscase gura și mi-am umezit buzele.

— Cu excepția ochilor, sunt o persoană cu totul obișnuită, domnule.

— I-auzi. Atunci probabil m-ai ghicit după sunetul cizmelor sau după mirosul de tămâie de pe uniformă. Presupun că sunt detalii importante pentru tine.

Mi-am dat seama că în jurul meu răsunau multe alte cizme asemănătoare și voci vorbind într-o limbă îngrijită, cărora le răspundeau glasurile neliniștite ale colegilor mei artiști. Ce se întâmpla, venise un grup de preoți să ne pună întrebări? De obicei, aveam de-a face doar cu Păzitorii Ordinii, care erau de fapt slujitori ce aspirau să devină preoți și care, tineri fiind, puteau deveni prea zeloși, dar cu care ne puteam înțelege la nevoie, cu condiția să nu ripostăm. Mai toți detestau să patruleze pe străzi, așa că-și făceau treaba de mântuială, iar restul orașului era liber să-și rezolve problemele cum găsea de cuviință, ceea ce ne convenea tuturor. Aveam totuși impresia că omul din fața mea nu era chiar un amărât de Păzitor al Ordinii.

Fiindcă nu pusese de fapt nicio întrebare, nu i-am spus nici eu nimic, iar el a părut să-mi interpreteze tăcerea ca pe un răspuns în sine. Masa s-a mișcat brusc și alarmant sub greutatea lui: tocmai se așezase pe ea. Nu aveam mese solide, fiindcă trebuia să fie suficient de ușoare să le pot duce acasă dacă era nevoie. Mi s-a făcut frică.

— Pari nervoasă, a zis el.

— Nu sunt, am mințit; auzisem că Păzitorii Ordinii foloseau asemenea tehnici pentru a-și prinde victimele pe picior greșit, și iată că-i reușise. M-ar ajuta dacă v-aș ști numele.

— Rimarn, a răspuns bărbatul. Un nume destul de întâlnit printre amnii din pătura săracă a populației. Previt Rimarn Dih. Pe tine cum te cheamă?

Un previt. Un preot de rang înalt, care nu ieșea prea des din templu, acordând mai multă atenție afacerilor și politicii. Ordinul hotărâse probabil că moartea unui copil de zei era o chestiune de mare importanță.

— Oree Shoth, i-am spus, aproape bâlbâindu-mă la numele de familie și fiind silită să-l repet.

Cred că l-am făcut să zâmbească.

— Investigăm moartea lui lady Role și speram să primim ajutor de la tine și prietenii tăi. Mai ales ținând cont că v-am trecut cu vederea prezența pe Promenadă.

A ridicat alt obiect, nu știu pe care.

— Vă ajut cu plăcere, i-am răspuns, încercând să ignor amenințarea voalată.

Ordinul lui Itempas controla toate permisele și licențele din oraș, printre altele, și le vindea scump. Yel avea un asemenea permis care o autoriza să vândă mâncare pe Promenadă, însă niciunul dintre artiști nu-și permitea așa ceva.

— Ce istorie tristă, am continuat, nu credeam că zeii pot muri.

— *Copiii* de zei, da, a răspuns preotul.

Vocea îi suna mult mai rece și mi-a venit să-mi cârpesc singură una, amintindu-mi cât de iritați erau în general credincioșii lui Itempas când venea vorba despre alți zei decât ai lor. Pierdusem prea mult timp fără să mai iau contact cu Nimaro, fir-ar să fie...

— Îi pot omorî chiar părinții lor, Cei Trei, a continuat Rimarn. Și frații lor pot face asta dacă sunt suficient de puternici.

— Păi, dacă mă întrebați, n-am văzut niciun copil de zei cu sânge pe mâini. Nu că aș vedea ceva...

Am încercat să zâmbesc.

— Hm. Tu ai găsit cadavrul.

— Da, dar din câte am putut să-mi dau seama nu mai era nimeni prin preajmă. Pe urmă a venit Madding – lordul Madding, alt zeu care locuiește pe aici – și a luat-o el. Zicea că vrea s-o ducă părinților lor. Celor Trei.

— Am înțeles. (Sunetul unui obiect așezat înapoi pe masă. Nu era Copacul în miniatură, totuși.) Ai niște ochi foarte interesanți.

Nu știu de ce, dar replica asta m-a tulburat și mai tare.

— Mi s-a mai spus.

— Ai... cataractă? S-a aplecat spre mine ca să se uite mai bine și respirația îi mirosea a ceai de mentă. N-am văzut niciodată o cataractă care să arate așa.

Mi se zisese că ochii mei sunt neplăcuți la vedere. „Cataracta" despre care vorbea Rimarn erau de fapt multe degete înguste și delicate de țesut gri, suprapuse ca petalele unei flori care nu se deschisese încă. N-am pupile sau irisuri în sensul normal al cuvântului. De la distanță arată ca și cum ar avea un aspect mat, dar din apropiere, caracterul diform este foarte vizibil.

— Vindecătorii le numesc, de fapt, malformații ale corneei. Cu alte complicații pe care nu le pot pronunța.

Am încercat iar să zâmbesc, eșuând lamentabil.

— Am înțeles. Și această... malformație... apare des la maronezi?

S-a auzit un zgomot puternic de la o tejghea mai îndepărtată, a lui Ru, urmat de strigătul ei de protest. Vuroy și Ohn încercau să i se alăture.

— Mai taci! a izbucnit preotul care vorbise cu ea până atunci și s-a așternut liniștea.

Cineva din mulțime – probabil un Rătăcitor al Nopții – striga la preoți să ne lase în pace, dar nu-l băga nimeni în seamă, iar el s-a dovedit că nu era nici suficient de curajos, nici suficient de prost ca să mai încerce o dată.

Eu, în schimb, n-avusesem niciodată prea multă răbdare și, când mi-e frică, îmi sare repede țandăra.

— Ce doriți de la mine, previt Rimarn?

— Un răspuns la întrebare ar fi numai bun, domnișoară Shoth.

— Nu, bineînțeles că nu-i frecventă în rândul maronezilor. *Orbirea* nu este des întâlnită la maronezi. De ce-ar fi?

Am simțit o mișcare slabă a mesei; cred că ridicase din umeri.

— Vreun efect secundar a ceea ce a făcut Stăpânul Nopții, probabil. Conform legendei, forțele dezlănțuite de el asupra tărâmurilor maroneze au fost... nefirești.

Implicând, desigur, că supraviețuitorii dezastrului erau tot nefirești. Amn infatuat! Maronezii îl adoraseră pe Itempas la fel de mult ca ei. Mi-am înghițit însă prima replică și i-am răspuns în schimb:

— Stăpânul Nopții nu ne-a făcut nimic, previt.

— Să-ți distrugi țara nu înseamnă nimic?

— Vreau să spun nimic în afară de asta. Pe toți demonii, pur și simplu nu-i *păsa* de noi... A distrus Maroland doar pentru că s-a nimerit să fie acolo când familia Arameri l-a scăpat din lesă.

O pauză, suficient de lungă cât să dispară pe deplin toată furia, amintindu-mi cu groază că nimeni nu-i critica pe Arameri, mai ales în fața unui preot itempan. Aproape că am sărit în sus la zgomotul puternic din fața mea. Miniatura Copacului. O lăsase să cadă, spărgând vasul ceramic și probabil stricând iremediabil planta.

— O, fir-ar, a zis Rimarn pe un ton rece. Ce rău îmi pare! O să ți-o plătesc.

Am închis ochii, inspirând adânc. Încă tremuram de la sperietura trasă cu vasul spart, dar nu eram idioată.

— Nu vă faceți griji.

Masa s-a mișcat din nou. Am simțit degetele preotului apucându-mă strâns de bărbie.

— Păcat de ochii tăi, altfel ești o femeie frumoasă. Ai putea purta ochelari...

— Prefer ca lumea să mă vadă așa cum sunt, previt Rimarn.

— Și ar trebui să te vadă ca pe o biată oarbă, sau ca pe un copil de zei care se preface neajutorat și muritor?

„Ce nai..." Înțepenisem, dar până la urmă n-am mai rezistat și am făcut o greșeală: am izbucnit în râs. Mă prinsesem că era deja furios, dar când mă supăr foarte tare trebuie să izbucnesc, și nu prea am baiere la gură.

— Chiar credeți... Mi-am ridicat cu chiu, cu vai mâna pe lângă a lui ca să-mi șterg o lacrimă: Eu? *Copil de zei? Eu?* Tată al Văzduhului, chiar credeți *asta*?

Rimarn a strâns brusc mâna, suficient cât să mă doară, trăgându-mă în sus și aplecându-se deasupra mea, forțându-mă să tac.

— Ce cred eu, a șoptit cu fermitate, e că puți a magie, mai tare decât poate să miroasă vreun muritor amărât.

Și dintr-odată a devenit vizibil.

Dar nu ca Shiny. Strălucirea lui Rimarn s-a ivit din senin, dar nu dinăuntru. Puteam vedea de fapt linii drepte sau curbe desenate pe toată suprafața pielii sale, ca niște tatuaje delicate și strălucitoare, acoperindu-i brațele și coborând spre trunchi. Restul lui îmi era în continuare invizibil, dar îi deslușeam conturul trupului grație dansului acelor linii incandescente.

Scrib. Era scrib. Și încă unul bun dacă era să judec după cantitatea de cuvinte sacre incizate în piele. Bineînțeles că ele nu existau cu adevărat: era doar modul în care ochii mei îi interpretau cunoștințele și experiența, după cum aflasem de-a lungul atâtor ani. Acest obicei al lor îmi permitea să-i văd înainte ca vreunul dintre ei să mă vadă pe mine.

Am înghițit un nod, speriată, uitând să mai râd.

Dar înainte să înceapă interogatoriul pentru care venise de fapt, am simțit o adiere de vânt în apropiere: cineva se mișca repede. A fost singurul avertisment primit, apoi mâna previtului a fost smulsă cu forță de pe fața mea și protestul lui Rimarn întrerupt înainte ca bărbatul să deschidă gura. Un alt trup s-a interpus între noi doi. Un trup puternic, întunecat și lipsit de magie, ale cărui contururi îmi erau bine cunoscute. Shiny.

De văzut n-am putut vedea ce i-a făcut lui Rimarn, dar am auzit clar icnetele artiștilor și ale privitorilor prezenți și strigătul previtului când Shiny l-a ridicat pur și simplu și l-a aruncat departe. În zbor, cuvintele sacre inscripționate pe pielea lui Rimarn s-au estompat, dispărând complet la aterizare.

„Nu, vai, nu!" M-am ridicat cu greu în picioare, răsturnând scaunul și căutându-mi cu disperare toiagul. Apoi

m-am blocat, observând că, deși strălucirea magiei lui Rimarn dispăruse complet, imaginea nu se întunecase.

Îl vedeam pe Shiny. La început doar ca o licărire slabă, aproape imperceptibilă, crescând constant în intensitate și pulsând ca bătaia unei inimi. Shiny se așezase între mine și Rimarn, strălucind tot mai tare, până se transformase într-o văpaie incandescentă care-mi ardea ochii, așa cum nu mai apărea decât în zori.

Atâta doar că acum era amiază.

— Ce naiba faci? s-a auzit o voce aspră și mai îndepărtată.

Alt preot. Alte țipete și amenințări. Mi-am revenit iute la realitate. Cu excepția mea și probabil a lui Rimarn, care încă zăcea gemând, nimeni nu mai vedea lumina lui Shiny. Tot ce vedeau ceilalți era un om oarecare, un necunoscut, în haine simple și ieftine – singurele pe care mi le putusem permite –, atacând un previt din Ordinul lui Itempas, în fața unei trupe de Păzitori ai Ordinii.

Când m-am întins spre Shiny să-l înșfac de umăr, mi-am tras brusc mâna înapoi. Nu fiindcă ardea, ci fiindcă *vibra* intens sub palma mea, ca și cum aș fi atins un fulger.

Am decis totuși că altceva era mai important.

— Oprește-te! i-am șuierat printre buze. Ce te-a apucat? Te rog să-ți ceri scuze în secunda asta, înainte să...

Când Shiny s-a întors spre mine, mi s-a tăiat respirația. Îi puteam vedea fața în întregime, ceea ce nu se întâmpla decât în momentele acelea perfecte din zori, înainte ca flacăra trupului său să se transforme într-o văpaie imposibil de suportat. „Chipeș" nu era cuvântul potrivit pentru chipul lui, al cărui întreg depășea cu mult suma tuturor trăsăturilor explorate și memorate de degetele mele. Niciodată nu mai auzisem că pomeții unui om ar putea să strălucească cu propria lor lumină interioară sau buzele să se arcuiască de parcă ar avea propria lor viață, dăruindu-mi un zâmbet fin, special pentru mine, care timp de o secundă m-a făcut să mă simt singura femeie din lume. El nu-mi zâmbise absolut niciodată până atunci.

Dar zâmbetul era răutăcios! Rece. Ucigător. Am făcut un pas în spate, uluită și, pentru prima dată de când îl găsisem, speriată de el.

Shiny s-a întors apoi spre Păzitorii care mai mult ca sigur se pregăteau să se arunce asupra noastră, privindu-i pe toți cu aceeași aroganță detașată. Părea să ia o hotărâre.

Nu-mi puteam desprinde privirile de el, în timp ce trei dintre Păzitorii Ordinii, ca trei siluete negre iluminate de flăcările lui Shiny, neimpresionați, l-au înhățat scurt, l-au aruncat la pământ și au început să-l lovească, întorcându-i brațele la spate pentru a i le lega. Unul dintre ei și-a apăsat un genunchi pe ceafa lui și am urlat înainte să înțeleg ce se întâmplă. Păzitorul, o umbră plină de răutate, s-a răsucit și mi-a strigat să *tac*, târfă maroneză, sau își face timp și pentru mine...

— *Ajunge!*

Un strigăt atât de poruncitor, încât am tresărit, scăpând toiagul, care a căzut cu zgomot pe podeaua Promenadei, speriindu-mă iar.

Cel care strigase fusese Rimarn. Acum era invizibil; nu știu ce făcuse înainte pentru a-și ascunde de mine natura, dar funcționa din nou. Chiar presupunând că aș fi putut vedea cuvintele sacre scrijelite pe pielea lui, cred că ar fi fost complet estompat de Shiny.

Vocea lui Rimarn părea răgușită și obosită. Stătea în picioare lângă grupul de preoți și i s-a adresat lui Shiny:

— Ți-ai pierdut mințile? Mare tâmpenie ai făcut!

Shiny rămăsese nemișcat, fără să se zbată. Rimarn l-a îndepărtat cu un gest pe Păzitorul Ordinii care-și pusese genunchiul pe ceafa lui, făcându-mă și pe mine să mă relaxez, și l-a înghiontit în cap cu vârful piciorului.

— Răspunde-mi! s-a răstit preotul. Ești nebun?

Trebuia să fac ceva.

— E vărul meu, am rostit repede. De-abia a venit de la țară, previt. Nu cunoaște orașul, nu știe cine sunteți...

Era cea mai stupidă minciună pe care o spusesem vreodată, fiindcă nu exista nicio persoană, indiferent de naţie, rasă, trib sau rang, care să nu recunoască un preot itempan dintr-o singură privire. Purtau uniforme albe şi strălucitoare şi conduceau întreaga lume.

— Vă rog, previt, îmi asum răspunderea...

— Nu-ţi asumi nimic! s-a răstit Rimarn.

Păzitorii Ordinii l-au ridicat pe Shiny în picioare cu forţa, iar el şi-a păstrat calmul, strălucind atât de intens, încât puteam vedea jumătate din Promenadă datorită luminii răspândite de pielea lui. Nu renunţase însă la rânjetul teribil şi mortal.

Bărbaţii s-au îndepărtat trăgându-l pe Shiny după ei, iar eu m-am împleticit fără toiag printre mese, împiedicându-mă, dar încercând să-i urmez, cu gura plină de gustul amar al fricii, răsturnând un obiect care a căzut şi s-a spart cu zgomot.

— Previt, aşteaptă!

— Mă întorc mai târziu după tine! a urlat el, dispărând în urma celorlalţi Păzitori ai Ordinii.

Am încercat să alerg după ei, dar m-am împiedicat de ceva şi a fost cât pe ce să cad. M-au prins însă la timp două mâini aspre, mirosind puternic a tutun, alcool prost şi teamă.

— Încetează, Oree! mi-a şoptit Vuroy. În momentul ăsta sunt prea nervoşi ca să le mai pese dacă zvântă în bătaie o oarbă.

— Dar o să-l omoare, i-am zis strângându-l tare de braţ. O să-l omoare în bătaie, Vuroy!

— N-ai cu ce să-l ajuţi, a spus el blând şi m-am lăsat moale în jos, fiindcă avea dreptate.

* * *

Vuroy, Ru şi Ohn m-au dus acasă şi mi-au cărat tejghelele şi marfa, înţelegând fără niciun cuvânt că nu le mai depozitez la Yel, fiindcă n-aveam să mă întorc prea curând pe Aleea Artiştilor.

Ru și Vuroy au rămas cu mine. Am încercat să par netulburată, fiindcă știam că vor avea bănuieli. Se uitaseră prin casă și găsiseră magazioara în care dormea Shiny și grămăjoara lui sărăcăcioasă de haine, împăturite și aranjate perfect într-un colț. Au concluzionat că le ascunsesem existența unui iubit, fiindcă s-ar fi temut mai mult pentru mine dacă știau adevărul.

— Înțeleg de ce nu ne-ai povestit despre el, mi-a zis Ru, așezată pe partea cealaltă a mesei de la bucătărie și strângându-mă de mână. Cu o seară înainte, tocmai în locul în care țineam acum mâinile, cursese sângele lui Shiny. După Madding... În fine... Dar mi-ar fi plăcut să ne spui și nouă, puiule. Suntem prietenii tăi. Te-am fi înțeles.

M-am încăpățânat să tac, încercând să-mi ascund frustrarea. Trebuia să par deprimată, ca să aibă impresia că cel mai bine este să mă lase în pace să dorm. Pe urmă puteam să mă rog la Madding. Eram convinsă că Păzitorii Ordinii aveau de gând să-l chinuiască pe Shiny cât mai mult, evitând să-l omoare imediat, având în vedere cum îi sfidase.

Asta era și-așa destul de rău, dar dacă îl omorau, apoi el învia sub ochii lor, numai zeii știau ce se putea întâmpla. Puterea magiei le era permisă numai celor care aveau deja putere: Arameri, nobili, scribi, Ordinul lui Itempas, bogătași. Pentru oamenii de rând era ilegal, deși toți foloseam din când în când magia în secret. Orice femeie știe cum să evite să rămână însărcinată și în fiecare cartier există câte cineva care știe să scrie vrăji minore de vindecare sau de ascundere la vedere a unor obiecte de valoare. De fapt, ne fusese mai ușor de când printre noi apăruseră copiii zeilor, fiindcă preoții, care nu erau întotdeauna în stare să deosebească un copil de zei de un muritor, aveau mai degrabă tendința să ne lase în pace.

Shiny nu era totuși copil de zei, ci ceva cu totul și cu totul diferit. Nu știam de ce se aprinsese tocmai atunci, pe Promenadă, dar știam fără niciun dubiu că lumina lui nu dura

niciodată. După o vreme redevenea vulnerabil, ca un muritor oarecare, și atunci preoții o să-l rupă în bucăți ca să-i afle secretul.

Iar după aceea o să vină după mine.

M-am frecat la ochi ca și cum nu mai puteam de oboseală.

— Trebuie să mă întind, le-am zis.

— Nu cred o iotă, a răspuns Vuroy. O să te prefaci că te culci, pe urmă o să-l chemi pe fostul tău prieten. Chiar ne crezi proști?

Am înțepenit. Ru a râs încet.

— Nu uita că te cunoaștem, Oree.

„Ei, fir-ar să fie!"

— Trebuie să-l ajut, le-am spus lăsând la o parte orice prefăcătorie. Chiar dacă nu dau de Madding, am strâns ceva bani, iar preoții acceptă mită...

— Nu și când sunt atât de furioși, a zis Ru cu blândețe. Ți-ar lua toți banii și tot l-ar omorî pe el.

Am strâns din pumni.

— Atunci apelez la Madding. Ajutați-mă să-l găsesc pe Mad. O să m-ajute el. Îmi e dator.

Nici nu terminasem bine de vorbit, că s-a auzit sunetul clopoțeilor. M-a cuprins rușinea când mi-am dat seama cât îmi subestimasem prietenii.

Am auzit pașii cuiva pătrunzând în casă și am văzut lumina bine cunoscută a lui Madding prin pereți chiar înainte să intre în bucătărie, urmat de umbra mai înaltă a lui Ohn.

— Am auzit, a spus Madding încet. Îmi ceri să-mi plătesc datoria, Oree?

În aer plutea un tremur ciudat, o tensiune delicată, precum ceva nevăzut care-și ținea respirația: puterea lui Madding, încercând să se arate.

M-am ridicat, mai fericită la vederea lui decât fusesem de ceva vreme încoace, apoi i-am văzut expresia sumbră și mi s-a făcut din nou rușine.

— Îmi pare rău, Mad! i-am zis. Am uitat de sora ta. Dacă ar exista altă soluție, nu ți-aș cere ajutor când ești în doliu.

A scuturat din cap a negație.

— Pentru morți nu se mai poate face nimic. Ohn mi-a spus că un prieten al tău are nevoie de ajutor.

Părerea mea e că Ohn îi zisese ceva mai mult, el fiind un bârfitor de mare clasă. În fine...

— Da. Deși nu cred că Păzitorii Ordinii l-au dus la Sala Albă.

Itempas, Tatăl Văzduhului – Tatăl Diurn, mereu uit –, urăște orice înseamnă dezordine, iar uciderea unui om lasă multă mizerie. Nu vor îndrăzni să profaneze Sala Albă cu așa ceva.

— Rădăcina de Sud, a spus Madding. Unii dintre oamenii mei i-au văzut îndreptându-se într-acolo cu prietenul tău, după incidentul de pe Promenadă.

Mi-a luat o secundă să pricep că-și pusese oamenii de încredere să mă urmărească, dar nu mai conta. Mi-am luat toiagul și m-am dus până la el.

— Când?

— Acum o oră. Mi-a luat mâna în palma lui fină, caldă și fără nicio bătătură. După asta n-o să mai am nicio datorie la tine, Oree. Înțelegi?

Am zâmbit fără vlagă, fiindcă mi-era limpede. Madding își ținea întotdeauna promisiunile, iar dacă avea o datorie la cineva, era capabil de orice ca să se achite. Dar chiar și așa, dacă trebuia să-i înfrunte pe slujitorii Ordinului lui Itempas, viața lui în Umbră avea să devină, pentru destul de mult timp, o corvoadă. În afară de asta existau lucruri care-i erau interzise: de pildă, să-i omoare sau să plece din oraș oriunde altundeva în afara tărâmului zeilor. Chiar și lor li se aplicau legi.

M-am apropiat și m-am lăsat pe umărul lui, învăluită în blândețea forței pe care o emana. Greu să fac asta fără să mi-amintesc de alte seri, de alte clipe de blândețe și de alte momente în care mă bazasem pe prezența lui pentru a-mi uita toate durerile.

— Aș zice că merită prețul unei inimi frânte, am rostit.

Deși nu simțeam pic de amărăciune, fiecare vorbă venea din inimă, iar el a oftat. Știa că aveam dreptate.

— Atunci ține-te bine, mi-a spus, după care întreaga lume a fost învăluită de lumina magiei lui Mad, care ne purta către locul în care se stingea Shiny.

3
Zei și cadavre (ulei pe pânză)

În secunda în care Madding a apărut împreună cu mine în partea de sud a Rădăcinii, o explozie de energie ne-a zguduit pe amândoi.

Eu o percepusem ca un val de lumină atât de intens, încât nu m-am putut abține să țip, scăpând toiagul din mâini ca să-mi acopăr ochii. Lângă mine, Mad a icnit de parcă îl lovise cineva, însă și-a revenit repede și a încercat să-mi dea mâinile la o parte.

— Oree? Lasă-mă să văd.

L-am lăsat.

— N-am nimic, i-am zis. Lumina a fost prea puternică. Pe toți zeii... Nu credeam că chestiile astea pot să doară așa rău.

Clipeam des și ochii mi se umpluseră de lacrimi, ceea ce l-a făcut pe Mad să se uite mai îndeaproape.

— Nu sunt „chestii", sunt ochi. Te mai doare așa tare?

— Nu, nu, n-am nimic, ți-am spus. Pe toate iadurile infinite, ce a fost asta?

Lumina deja dispăruse, subjugată întunericului ce reprezenta lumea mea. Durerea se stingea și ea, dar un pic mai lent.

— Nu știu, a zis Madding ținându-mi fața în mâini și ștergându-mi încet, cu degetul mare, lacrimile ce se scurgeau pe obraji.

Mai întâi m-am lăsat în voia lui, apoi mi-am dat seama că atingerea devenise prea intimă, declanșând amintiri mult mai

dureroase decât lumina de mai devreme. M-am retras, probabil prea repede, iar el a suspinat înainte să-mi dea drumul.

Pe lângă mine au trecut curenți de aer și s-a auzit zgomotul slab al unor pași. Vocea lui Madding a devenit autoritară, așa cum era mereu când le vorbea slujitorilor săi.

— Spune-mi că nu era cine cred eu că era.

— El a fost, a răspuns o voce care în mintea mea suna ștearsă și androgină, chiar dacă mai demult o văzusem pe cea care vorbea și era exact opusul imaginii mele: bronzată și voluptuoasă.

Era unul dintre copiii zeilor ce preferau să nu fie observați, așa că de atunci n-o mai văzusem niciodată.

— Demoni și tenebre! a rostit Mad nervos. Credeam că Aramerii se ocupă de el.

— Pare-se că nu, a zis cealaltă voce, de data asta clar masculină.

Îl văzusem și pe el: o ființă ciudată, cu păr lung și dezordonat, mirosind a aramă. Avea pielea albă a poporului amn, dar cu pete mai închise ici și colo; din câte puteam să-mi dau seama, pur și simplu așa era stilul lui. Mie îmi plăcea mult dacă reușeam să-l prind nedeghizat, dar acum, întâlnirea fiind de ordin profesional, se topise în întuneric.

— A venit Lil, a rostit femeia și Madding a oftat din rărunchi. Sunt morți. Păzitori ai Ordinii.

— Păzi... Madding s-a întrerupt brusc, aruncându-mi o privire dură: Oree, te rog să nu-mi spui că *ăsta* e noul tău iubit.

— N-am niciun iubit, Mad, dar nu-i treaba ta. Am făcut o pauză, încruntată, înțelegând deodată ce zicea. Stai așa. Vorbești despre Shiny?

— Shiny? Cine naiba... Madding a scos o înjurătură, apoi s-a aplecat, mi-a ridicat toiagul și mi l-a pus în mână: Ajunge. Să mergem.

Slujitorii lui dispăruseră și Madding a început să mă tragă înspre sursa acelei lumini intense.

Rădăcina de Sud – unde stă porcu' crud, cum glumesc localnicii – era unul dintre cartierele cele mai evitate din Umbră. Una dintre rădăcinile principale ale Copacului se bifurcase în apropierea unei ramuri groase, ceea ce însemna că zona era înconjurată de Copac pe trei părți, nu pe două, ca de obicei. Erau rare zilele în care Rădăcina de Sud părea cât de cât atrăgătoare. Înainte să apară Copacul, fusese un cartier respectabil de meșteșugari, așa că pe ici, pe colo oamenii incrustaseră în pereții văruiți în alb bucăți de mică și de agată, străzile erau pavate cu modele ce imitau bucăți de cărămidă, mai mici sau mai mari, iar casele aveau porți superbe din fier forjat. Dacă n-ar fi fost cele trei rădăcini, ar fi primit mai multă lumină de la soare decât alte cartiere mai apropiate de trunchiul Copacului. Mi se spusese că tot primea câte o oră-două de lumină în zilele vântoase de toamnă târzie, dar în rest, Rădăcina de Sud era permanent scufundată în întuneric.

Acum acolo nu mai locuiau decât cei prea săraci și disperați, așa că devenise unul dintre puținele locuri din oraș unde Păzitorii Ordinii puteau omorî pe cineva în bătaie, în vederea tuturor, fără să-i pese cuiva.

Dar cred că-i mustra conștiința mai mult decât în mod obișnuit, fiindcă spațiul în care m-a tras Madding părea închis. Mirosea a gunoi și a putregai, iar pe limbă simțeam gustul acru de urină stătută. Altă alee? Dar una fără pic de magie care s-o curețe.

În aer pluteau și alte miasme, mai puternice și chiar mai puțin plăcute. Fum. Cărbune de lemn. Carne și păr ars. Ceva care sfârâia încetișor.

În apropierea sursei acestui zgomot stătea o femeie înaltă, indiferentă, singurul lucru pe care îl puteam vedea în afară de Madding. Fiindcă era cu spatele la mine, mai întâi i-am văzut doar părul lung și aspru, drept ca al celor din Nordul Îndepărtat, dar având o culoare aurie ciudată. Nici pomeneală de frumosul blond auriu al poporului amn; al ei părea cumva respingător. Femeia era incredibil de slabă, la modul nesănătos

aș putea zice, și purta o rochie elegantă, cu spatele gol, care se potrivea ca nuca-n perete. Văzută din spate, omoplații aveau unghiuri ascuțite, ca niște vârfuri de cuțit.

Când s-a întors spre mine, mi-am dus mâinile la gură, încercând să nu țip. Deasupra nasului, fața ei părea normală, dar dedesubt avea o gură deformată, monstruoasă, cu falca de jos atârnând până la genunchi și câteva rânduri de dinți mici și foarte ascuțiți, scoțând în evidență aspectul morbid. Ba nu, dinții se *mișcau*, fiecare rând defilând în propriul său ritm ca un șir de furnici neobosite. De fapt, îi auzeam hârâind slab. Din gură îi curgea salivă.

Necunoscuta a zâmbit la vederea reacției mele: de departe cel mai hidos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Apoi conturul i-a tremurat ușor și iat-o acum, o femeie muritoare ca oricare alta, aproximativ amnă, cu o gură umană absolut normală. Își păstrase zâmbetul și în expresia ei era ceva tulburător de *înfometat*.

— În numele tuturor zeilor! a murmurat Madding. (Da, copiii zeilor spun mereu chestii de genul ăsta.) Chiar tu ești.

Câteva secunde, derutată, n-am înțeles cu cine vorbea, fiindcă nu i se adresa femeii slabe, dar am tresărit auzind răspunsul care venea dintr-o direcție complet neașteptată: de deasupra noastră.

— O, da, a zis o voce nouă, blândă. El e.

Madding a înlemnit brusc, ceea ce însemna că aveam o problemă. Cele două ajutoare, la fel de tensionate, pâlpâiau lângă el.

— Am înțeles, a spus Madding încet. Nu te-am mai văzut de mult, Sieh. Ai venit să te lauzi?

— Un pic.

Vocea părea a unui preadolescent. M-am uitat în sus, încercând să-mi dau seama de unde vorbea – de pe un acoperiș, de la o fereastră deschisă la un etaj superior, dar nu-l puteam vedea. Era muritor, sau doar alt copil de zei cu un acces de timiditate?

Deodată, în fața mea s-a simțit o mișcare și vocea băiatului s-a auzit de la nivelul solului, la doar câțiva metri distanță. Copil de zei, așadar.

— Arăți cam obosit, tataie, a zis tânărul.

Mi-am dat seama dintr-odată că nici el nu ni se adresa mie, lui Madding sau femeii blonde. Am găsit până la urmă o siluetă întunecată, aproape de sol, probabil stând jos sau în genunchi, undeva aproape de zid, gâfâind, din cine știe ce motiv. Cumva respirația aceea îmi era cunoscută.

— Muritorii sunt supuși legilor fizice, a continuat copilul către silueta aceea. Dacă nu folosești sigilii ca să canalizezi puterea, ai mai multă, desigur, dar magia te obosește foarte tare. Ba chiar dacă folosești prea multă poți muri, deși, bineînțeles, temporar. Și ăsta-i numai unul dintre miile de lucruri pe care trebuie să le înveți. Îmi pare rău, tataie.

Râsul femeii blonde suna ca pietricelele strivite sub talpă.

— Ba nu-ți pare rău.

Avea dreptate. Vocea copilului – Madding îi spusese Sieh – era complet lipsită de compasiune. Aparent, băiatul era chiar încântat, ca un om care-și admiră dușmanul doborât la pământ. Ascultam cu atenție, încercând să înțeleg.

Sieh a chicotit.

— Dar cum să nu-mi pară rău, Lil? Par genul de persoană care poartă ranchiună? Ar fi foarte meschin din partea mea.

— Meschin, da, copilăros și crud. Suferința lui îți face plăcere?

— O, da, Lil. Mă bucură foarte mult.

De data asta nici măcar n-a mai catadicsit să se prefacă prietenos. Vocea îi era plină de bucurie sadică și m-am pomenit tremurând de teamă pentru Shiny. Nu mai văzusem niciodată un fiu de zei copil, dar bănuiam că nu diferă cu nimic de ceilalți copii, care pot fi nemiloși, mai ales când puterea se află în mâinile lor.

Am avut intenția să mă duc la omul ghemuit, dar Madding m-a tras brusc înapoi, strângându-mă tare de braț. M-am împiedicat, protestând:

— Dar...

— Nu acum, Oree, a zis Madding pe un ton pe care îl folosea rareori cu mine, dar despre care aflasem, cu mult timp în urmă, că însemna că ne confruntam cu un pericol.

În orice altă situație aș fi fost încântată să stau ascunsă în spatele lui, mai ales că mă aflam pe o alee întunecată, undeva la mama naibii, înconjurată de oameni morți și de zei temperamentali. Din câte puteam să-mi dau seama, nu exista niciun alt muritor prin apropiere. Și chiar dacă ar fi fost, cu ce m-ar fi ajutat?

— Ce s-a întâmplat cu Păzitorii? i-am șușotit lui Madding. Era o întrebare inutilă, având în vedere că tocmai încetaseră să mai sfârâie. Cum a reușit Shiny să-i ucidă?

— Shiny?

Spre consternarea mea, ultima întrebare fusese pusă de Sieh. Nu aveam nicio intenție de a-i atrage atenția, lui sau femeii blonde, dar băiatul părea foarte încântat.

— *Shiny?* Așa i-ai spus? Serios?

Am înghițit un nod și am încercat să zic ceva. Nimic. Am încercat din nou.

— Nu mi-a spus cum îl cheamă, așa că... trebuia să-i dau un nume.

— I-auzi, s-a amuzat copilul apropiindu-se.

După cum îi percepeam vocea, se părea că eram cu mult mai înaltă decât el, dar asta nu mă încălzea cine știe ce. Tot nu-l vedeam deloc, nici măcar o siluetă sau o umbră, ceea ce arăta că se pricepea să se ascundă mai bine decât majoritatea fiilor de zei. Nici măcar nu-i simțeam mirosul, dar prezența sa umplea în întregime aleea, într-un mod în care niciunul dintre ceilalți nu era în stare.

— Shiny, a repetat copilul, contemplativ. Răspunde când îl strigi așa?

— Nu chiar. Adunându-mi curajul, am decis să risc: A pățit ceva?

Copilul s-a întors brusc cu spatele.

— O, n-are nimic. Nu are altă variantă decât să fie bine, nu-i așa?

Mi-am dat seama că acum era mai furios și mi s-a strâns inima, fiindcă se pare că nu făcusem decât să înrăutățesc lucrurile.

— Indiferent ce se întâmplă cu trupul lui muritor, a continuat Sieh, indiferent de câte ori îl torturează... O, da, credeai că nu știu? Vorbea iar cu Shiny, cu vocea tremurând de furie. Credeai că n-o să râd de tine, de cât ești de mândru și de *arogant*, de cum mori la nesfârșit doar pentru că te doare-n cot să ai grijă de tine?

Un ghiont, un icnet scos de Shiny. Apoi alt sunet, inconfundabil: o lovitură. Copilul îl lovise tare. Madding m-a strâns iar de braț, fără să-și dea seama, reacționând la ceea ce văzuse. Sieh era aproape incoerent, scuipând cuvintele printre dinți:

— Credeai – altă lovitură, mai dură, copiii zeilor fiind mult mai puternici decât păreau – că n-aș vrea – lovitură – să te ajut și eu nițel?

Lovitură.

Și ecoul: trosnetul sec al unui os. Shiny a urlat de durere. Nu m-am mai putut abține și am deschis gura să protestez.

Dar o altă voce, vorbind atât de blând încât era cât pe ce să n-o aud, mi-a luat-o înainte:

— Sieh.

Liniște.

Dintr-odată, Sieh a devenit vizibil. Era un băiat mic și slăbuț, cu pielea aproape la fel de închisă ca a mea, dar cu o claie de păr ciufulit. N-avea absolut nimic amenințător. Câteva secunde a rămas nemișcat, cu ochii cât cepele, apoi s-a răsucit brusc.

Era acum cu fața către locul în care apăruse alt zeu, o femeie de data asta, tot micuță, mai scundă cu un cap decât mine și doar puțin mai mare decât Sieh, dar având ceva ce sugera forță. Să fi fost din cauza hainelor ciudate? Purta o vestă lungă și gri, fără mâneci, care-i lăsa libere brațele

subțiri și bronzate și pantaloni strâmți până sub genunchi. Era desculță. La început mi s-a părut că seamănă cu descrierile oamenilor din Nordul Îndepărtat despre care auzisem, dar ceva nu se potrivea – părul era creț și ciufulit, nu drept, și, în plus, tuns scurt. Nici ochii nu aveau însușiri comune, deși nu-mi era clar de ce. Ce culoare era aia? Verde? Cenușiu? Sau ceva complet diferit?

L-am surprins pe Madding crispându-se și privind uimit. Unul dintre slujitorii lui a înjurat în șoaptă.

— Sieh, a repetat femeia pe un ton dezaprobator.

Băiatul s-a încruntat la ea, arătând exact ca un copil îmbufnat, surprins când făcea o prostie.

— Ce-i? Nu-i ca și cum ar fi muritor cu adevărat.

Lil, zeița blondă care stătea într-o parte, se uita la Shiny cu interes.

— Miroase ca orice muritor. Sudoare, durere, sânge și frică – drăguț.

Zeița nou-sosită i-a aruncat o privire care n-a părut s-o impresioneze pe Lil, apoi s-a întors iarăși spre Sieh.

— Nu asta era intenția noastră.

— Și ce dacă-l lovesc din când în când? Nici măcar nu încearcă să-ți îndeplinească condițiile... Măcar să mă distreze pe mine.

Clătinând din cap, zeița a oftat și s-a dus la el. Spre surpriza mea, Sieh n-a opus rezistență când l-a îmbrățișat și l-a mângâiat. Deși se ținea bățos, era evident că nu-i displace.

— N-are niciun sens, i-a șoptit la ureche, pe un ton atât de blând, încât mi-a adus aminte imediat de propria mea mamă, aflată la mare depărtare în ținutul Nimaro. Nu ajută cu nimic. Nici măcar nu-l doare, nu acolo unde contează. Ce rost are?

Sieh și-a întors privirea într-o parte și a încleștat pumnii.

— Știi bine de ce!

— Da, știu. Dar tu știi?

În vocea lui Sieh se simțea tensiunea:

— Nu! Îl urăsc! Vreau să-l omor pentru totdeauna!

Și zicând acestea și-a pierdut complet controlul asupra emoțiilor îngropate prea mult timp și s-a lăsat pe ea, plângând în hohote. Tăcută, zeița a suspinat și l-a tras mai aproape, părând mulțumită să-l mângâie oricât de mult ar fi trebuit.

I-am privit o vreme, pendulând undeva între mirare și milă, dar pe urmă mi-am amintit de Shiny care zăcea prin apropiere și respira din ce în ce mai greu.

M-am îndepărtat tiptil de Madding, care privea scena cu o expresie ciudată pe chip, pe care n-o puteam interpreta. Regret, poate. Amărăciune. Oricum nu conta. Profitând că erau toți atenți în altă parte, m-am dus repede la Shiny. Nu avea cum să fie altcineva: îi recunoscusem mirosul specific, de mirodenii și de metal. M-am lăsat pe vine ca să văd ce se întâmplă cu el și am descoperit că era fierbinte ca atunci când bolești și leoarcă de ceea ce speram că-i doar sudoare. Stătea chircit, cu pumnii încleștați, vizibil în agonie.

Înfuriată de atâta durere ghemuită în fața mea, am ridicat ochii spre Sieh și zeița cea tăcută. M-a trecut un fior de gheață când am observat că mă privea atentă pe deasupra umărului osos al copilului. Nu avusese ochii gri-verzui? Acum erau verde-gălbui și foarte, foarte reci.

— Interesant, a comentat ea ținând în continuare, absentă, o mână afectuoasă pe umărul lui Sieh, care se întorsese și el spre mine, frecându-și un ochi cu dosul mâinii. Ești iubita lui?

— Sigur că nu, a răspuns Madding.

Femeia i-a aruncat o privire blândă, la care Madding a strâns din dinți, mai speriat decât îl văzusem vreodată.

— Sigur că nu, am intervenit fără să înțeleg ce se întâmplă și de ce este Madding atât de înfricoșat de femeia asta și de copilul-zeu, dar știind bine că nu voiam să-i fac necazuri. Shiny locuiește la mine acasă. El e... noi...

Ce să spun? „Niciodată să nu minți zeii", îmi zisese Mad cândva. Unii dintre ei își dedicaseră milenii întregi studiului umanității. Nu-mi puteau citi gândurile, desigur, dar

limbajul corpului le era cât se poate de transparent. Până la urmă m-am hotărât și i-am spus:

— Îi sunt prietenă.

Copilul a privit spre zeiță, ea spre el, și amândoi s-au întors spre mine, cu figuri identic de enigmatice și de amenințătoare. Deodată mi s-a părut că Sieh avea pupilele verticale ale unui șarpe sau ale unei pisici.

— Prietenă, a repetat el, cu chip inexpresiv și voce lipsită de orice inflexiune.

Mi-era imposibil să-mi dau seama dacă e de bine sau de rău.

Și ce stins sunase!

— Da, i-am răspuns. Cel puțin... așa îmi place să cred.

Iar tăcere; de data asta mi s-a făcut rușine. Nici măcar nu știam cum îl cheamă de fapt pe Shiny. Apoi am adăugat în șoaptă:

— Nu-i mai faceți rău, vă rog...

Și Sieh, și zeița au oftat. Sentimentul că mă clătinam deasupra unei prăpăstii a început să dispară.

— Te crezi prietena lui, a spus femeia, spre surpriza mea, cu compasiune în voce. De fapt, și ochii îi deveniseră verde-închis, bătând spre căprui. Dar *el* ce crede?

Deci observaseră.

— Nu știu, i-am zis cu ură, fiindcă pusese tocmai întrebarea aceea și fără să îndrăznesc să îndrept ochii spre Shiny, care era tot acolo. Nu vorbește cu mine.

— Ia întreabă-te de ce, a rostit tărăgănat copilul.

Mi-am umezit buzele.

— Există multe motive pentru care un om nu dorește să-și povestească trecutul.

— Dar rareori motivele respective sunt bune și-ți garantez că *ale lui* nu sunt, a spus Sieh aruncându-i o privire disprețuitoare și întorcându-se să plece.

S-a oprit surprins când femeia tăcută s-a îndreptat spre noi. S-a lăsat pe vine lângă mine, ținându-și elegant echilibrul pe tălpile goale, lăsându-mă să-i percep latura zeiască de sub

vraja aceea care nu avea nimic impunător, cutremurându-mă. Esența lui Sieh umpluse aleea; ea, în schimb, umplea... ce? Era absolut imensă și extraordinar de detaliată. Pământul de sub picioarele mele. Fiecare cărămidă și bucățică de mortar, fiecare buruiană și bucățică de mucegai. Aerul. Lăzile de gunoi din fundul aleii. Absolut *totul*.

Și dintr-odată senzația a dispărut și zeița a redevenit femeia minionă cu ochi care-mi aminteau de o pădure întunecată și luxuriantă.

— Ai mare noroc, a zis ea. N-am înțeles din prima, apoi mi-am dat seama că vorbea cu Shiny. Prietenii sunt de neprețuit și de neînlocuit, greu de găsit, dar și mai greu de păstrat. Să-i mulțumești că ți-a acordat o șansă.

Shiny a tresărit lângă mine. Deși nu-i văzusem gestul, chipul femeii a căpătat o expresie de iritare. A pufnit și s-a ridicat în picioare.

— Ai grijă cu el! De data asta mi se adresase mie. N-ai decât să-i fii prietenă dacă vrei – dacă te lasă. Are nevoie de tine mai mult decât crede el. Dar ar fi mai bine pentru tine să nu-l iubești. Nu-i pregătit pentru așa ceva.

Eram prea uimită ca să mai pot spune ceva. Femeia s-a îndreptat spre ieșire, dar s-a oprit în dreptul lui Madding, pronunțând un singur cuvânt:

— Role.

Madding a încuviințat din cap, lent și solemn, ca și cum se așteptase să-i vorbească.

— Facem tot ce putem. Mi-a aruncat o privire scurtă, neliniștită. Chiar și muritorii îi caută pe vinovați. Toată lumea vrea să știe ce s-a întâmplat.

Apoi s-a lăsat o tăcere prelungă. Zeii făceau asta uneori, tăceau contemplând necuprinsul, deși de obicei evitau asemenea tăceri în preajma muritorilor. Poate că zeița asta nu era încă obișnuită cu noi.

— Ai treizeci de zile, a zis ea deodată.

Madding s-a crispat.

— Ca să aflu cine-a omorât-o pe Role? Dar ne-ai promis...

— Am promis că nu vom interveni în treburile *muritorilor*, a spus ea aspru, lăsându-l fără replică. Aici e vorba despre familia noastră.

Deși tot nu părea să fie în largul lui, Madding a fost de acord:

— Da. Da, bineînțeles. Și... ăăă...

— El e furios, a zis femeia, părând pentru prima oară îngrijorată. În război, Role n-a ținut partea nimănui, dar chiar dacă ar fi făcut-o... sunteți toți copiii lui și vă iubește.

S-a oprit să se uite la Madding, dar el i-a evitat privirea. M-am gândit că vorbea despre Strălucitorul Itempas, despre care se spunea că este tatăl tuturor copiilor de zei. Evident că l-ar durea să audă de moartea unuia dintre copiii lui.

Femeia a continuat.

— Deci treizeci de zile. L-am convins să vă lase în pace treizeci de zile. Până la urmă – a făcut o pauză și a ridicat din umeri –, îi cunoști toanele mai bine decât mine.

Madding s-a albit la față.

Apoi femeia a revenit alături de copil și s-au întors amândoi spre ieșire. Cu coada ochiului, l-am văzut pe unul dintre slujitorii lui Madding respirând ușurat, gândindu-mă că ar fi trebuit să mă simt și eu la fel. Ar fi trebuit să tac, dar nu-mi ieșea din cap că cei doi îl cunoșteau pe Shiny. Da, îl urau, însă îl cunoșteau.

Mi-am căutat toiagul pe pipăite.

— Stați!

Madding mă privea de parcă mi-aș fi pierdut mințile, dar nu-mi păsa. Femeia s-a oprit, însă a rămas cu spatele la noi, numai copilul întorcându-se surprins.

— Cine este? i-am întrebat arătând spre Shiny. Puteți să-mi ziceți cum îl cheamă, vă rog?

— Oree, pe toți zeii! a intervenit Madding venind spre mine, dar femeia a ridicat grațios o mână și el a încremenit.

Sieh a clătinat din cap.

— Regulile spun că trebuie să trăiască printre muritori ca un muritor, a rostit aruncând o privire spre Shiny. Când

veniți pe lume, niciunul dintre voi nu are nume și asta e valabil și pentru el. Nu primește nimic pe degeaba și orice capătă trebuie să obțină singur. Dat fiind că nu se străduiește foarte mult, n-are să aibă parte de prea multe. Totuși, pare să aibă un prieten, a continuat privindu-mă acru. Ei bine, cum a zis și mama, uneori și cei ca el au parte de noroc.

„Mama", am remarcat în gând, în partea aceea din minte care tot mai era fascinată de asemenea lucruri, chiar și după atâția ani de locuit în Umbră. Este adevărat că fiii zeilor se împerecheau uneori între ei? Atunci Shiny era tatăl lui Sieh?

— Muritorii nu vin chiar fără nimic pe lume, am replicat cu grijă. Avem o poveste. O casă. O familie.

Sieh s-a strâmbat.

— Doar cei mai norocoși. El nu merită chiar *atât* de mult noroc.

M-am cutremurat amintindu-mi cum îl găsisem, lumină și frumusețe aruncate la gunoi. În tot acest timp presupusesem că avusese parte de ghinion, că suferea de cine știe ce boală zeiască sau că suferise un accident care-l lăsase cu urme ale puterii lui inițiale, dar acum am înțeles că de fapt starea aceasta îi fusese impusă. Cineva – poate chiar zeii aceștia – îl transformase, ca pedeapsă, *în ceea ce era*.

— Pe toate iadurile infinite, dar ce-a *făcut*? am murmurat fără să-mi dau seama.

La început n-am înțeles reacția copilului, fiindcă n-o să mă pricep niciodată să explic ce văd cu ochii mai bine decât cu celelalte simțuri, iar expresia feței lui Sieh în acest moment n-o puteam interpreta. Dar am înțeles ce se întâmplase atunci când mi-a răspuns: indiferent ce făcuse Shiny, fusese ceva într-adevăr teribil, fiindcă toată ura lui Sieh fusese cândva iubire. Iubirea trădată sună complet diferit de ura fățișă.

— Poate o să-ți povestească într-o bună zi, a spus el. Chiar sper să facă asta. Nu merită să aibă prieteni.

Pe urmă a dispărut împreună cu femeia, lăsându-mă singură printre zei și cadavre.

4
Frustrare (acuarelă)

Sigur n-ai înțeles mare lucru până acum. Dacă te ajută cu ceva, nici eu. Problema nu ținea doar de înțelegere – deși juca și ea un rol –, ci și de istorie și de politică. Clanul Arameri, poate și nobilii și preoții mai puternici, știe toate astea. Dar eu sunt o femeie simplă, fără relații sau o stare socială deosebită, iar singura mea putere este un toiag, pe care la nevoie pot să-l folosesc pentru a altoi pe cineva. Trebuia să-mi dau singură seama cum stă treaba.

Nici educația nu avea cu ce să mă ajute. Ca majoritatea oamenilor, știam că existaseră cândva trei zei care se războiseră până când nu mai rămăseseră decât doi. Dintre ei, unul nu mai era practic zeu, chiar dacă avea încă o putere teribilă, așa că mai rămăsese doar unul. (Și o grămadă de copii de zei, dar pe aceștia nu-i vedeam.) Am fost crescută să cred, pentru cea mai mare parte a vieții mele, că asta este situația ideală, fiindcă cine-și dorește o grămadă de zei la care să se roage? Unul e de ajuns. Apoi au apărut copiii zeilor.

De fapt, nu au apărut doar ei. Dintr-odată, preoții au început să rostească rugăciuni ciudate și să scrie învățături noi pe sulurile dedicate norodului. În școlile din Sala Albă, copiii învățau cântece noi. Cândva, toți oamenii pământului fuseseră învățați să-l venereze numai pe Strălucitorul Itempas, dar acum eram îndemnați să onorăm încă doi zei: un Stăpân al Umbrelor Nesfârșite și cineva numit Doamna Gri. La întrebările oamenilor, preoții răspundeau: „Lumea s-a schimbat. Trebuie deci să ne schimbăm și noi".

Vă imaginați cât de bine a decurs toată povestea asta.

Totuși, n-a fost chiar harababură. Până la urmă, știm toți că Strălucitorul Itempas urăște dezordinea, așa că cei mai afectați au fost tocmai cei care-l veneraseră cu ardoare. Drept urmare, în tăcere și fără scandal, ei au decis pur și simplu să nu mai participe la slujbele din Sălile Albe. Și-au ținut copiii acasă, i-au educat cum au putut și n-au mai plătit zeciuielile către Ordin, ceva ce altădată însemna cel puțin pedeapsa cu închisoarea. Și-au dedicat viața păstrării învățăturilor Străluciriii, chiar dacă tot restul lumii părea hotărât să devină întunecat.

Toți ceilalți au așteptat cu teamă să înceapă represaliile. Ordinul a ascultat poruncile familiei Arameri, care nu tolerează nesupunerea. Totuși n-a fost nimeni întemnițat sau dat dispărut. Preoții locali au început să le facă vizite părinților, predicându-le să-și ducă iar copiii la școală, pentru binele lor, însă cei mici n-au fost luați cu sila. Păzitorii Ordinii au emis un edict prin care au impus o dare simplă care să acopere slujbele de interes public; cei care nu s-au supus *au fost* pedepsiți. Dar oamenii care nu și-au plătit zeciuiala direct *către Ordin* n-au pățit absolut nimic.

Nimănui nu-i era clar ce semnifica asta, așa că peste tot au avut loc revolte tăcute, vizând tocmai preceptele Străluciriii. În toată lumea au apărut eretici care-și adorau zeii la vedere, iar o națiune din Nordul Îndepărtat – nu mai știu care – a declarat că are să-și educe copiii mai întâi în limba proprie și abia apoi în senmită, nu invers, după cum impunea imperiul. Ba chiar existau oameni care au ales să nu adore absolut niciun zeu, deși în Umbră apărea câte unul nou în fiecare zi.

Și Aramerii tot nu făceau nimic.

Timp de secole, *milenii* chiar, lumea întreagă jucase după cum îi cânta o singură familie. Se poate spune că aceasta fusese singura și cea mai importantă lege: „Să faci ce îți poruncește Arameri". Faptul că tocmai asta se schimbase era pentru noi un lucru mai de temut decât toate șicanele

zeilor. Reprezenta sfârșitul Erei Strălucirii. Și niciunul dintre noi nu știa ce avea să urmeze.

Deci confuzia mea privind anumite chestiuni de metafizică și cosmologie este de înțeles.

Slavă zeilor, pe urmă m-am prins repede de mersul lucrurilor. Când m-am întors înapoi spre alee...

* * *

...copila blondă a zeilor lingea ceva de pe jos.

La început am crezut că era Shiny, dar când m-am apropiat, mi-am dat seama că el era de *cealaltă* parte a străzii. Acolo unde era ea nu se aflau decât...

Mi s-a făcut silă. Cadavrele Păzitorilor Ordinii.

Când a ridicat privirea spre mine am văzut că avea ochii de aceeași culoare ca a părului: auriu cu pete asimetrice maronii. Privind-o, am avut un fior de epifanie: oare asta văd ceilalți când se uită la ochii mei? Ceva urât care trebuia să fi fost frumos?

— Carne dăruită de bunăvoie, a zis copilul de zei cu un rânjet înfometat.

Am ocolit-o de la distanță, apropiindu-mă de Shiny.

— Tare mă pui la încercare, Oree, a spus Madding clătinând din cap. Te pricepi la asta.

— N-am făcut decât să pun o întrebare! m-am răstit eu, lăsându-mă pe vine ca să mă uit la Shiny.

Numai zeii știau ce-i făcuseră Păzitorii Ordinii, și asta înainte să fie atacați de Sieh. Mi-am scos cu hotărâre din minte trupurile moarte din spatele meu și pe cel care-i omorâse.

— Încerca să te țină în viață, a intervenit slujitoarea lui Madding.

Cred că avea dreptate, dar am ignorat-o, fiindcă nu aveam niciun chef să recunosc. Când am examinat fața lui Shiny cu degetele, am descoperit că avea buzele sparte și un ochi învinețit, umflat și aproape închis. Rănile acestea nu mă

îngrijorau. Am încercat să-i găsesc coastele, să văd unde erau rupte...

Când deodată o mână mi s-a înfipt în piept și a împins. Violent. M-am speriat și am țipat când m-a aruncat înapoi cu asemenea forță, că m-am izbit de zidul opus. Câteva secunde mi-am pierdut cunoștința.

— Oree! *Oree!*

Mâini ridicându-mă. Vedeam realmente stele verzi, iar deasupra lor, Madding stătea aplecat peste mine. Inițial nici măcar nu mi-am dat seama ce se întâmplase, dar a devenit evident când Madding s-a întors către Shiny cu fața schimonosită de furie.

— N-am nimic, i-am zis încet, deși nu foarte convinsă.

Mă împinsese cu putere și mă durea capul în locul unde se izbise de zid. Madding m-a ajutat să mă ridic și m-am sprijinit de el, recunoscătoare, în timp ce silueta lui și a femeii blonde mi se înfățișau, strălucitoare, estompându-se într-un mod neplăcut.

— N-am nimic! am repetat

Madding a mormăit ceva în limba cântată și guturală a zeilor, iar cuvintele s-au revărsat ca un mănunchi de săgeți scânteietoare care l-au lovit pe Shiny. Cele mai multe dintre ele s-au dizolvat imediat, inofensive, dar câteva au reușit să-l înțepe.

Râsul răgușit al copilei blonde i-a întrerupt tirada.

— Ce lipsă de respect, frățioare, a spus ea lingându-și de pe buze urmele de cărbune și de grăsime.

Niciun pic de sânge; nu mușcase din carne. Deocamdată.

— Respectul se câștigă, Lil, a zis Madding scuipând. El a-ncercat vreodată să-l câștige, sau doar l-a cerut imperativ?

Lil a strâns din umeri și a coborât privirea, acoperindu-și fața cu părul ei neîngrijit.

— Ce contează? Noi am făcut ce trebuia să facem. Lumea se schimbă, dar atât timp cât e viață de trăit și mâncare de mâncat, eu sunt mulțumită.

Apoi a abandonat aspectul uman și s-a aplecat deasupra Păzitorilor Ordinii căscând gura mult, mai mult, imposibil de mult.

Mi-am dus palma la gură și Madding părea dezgustat.

— Carne dăruită de bunăvoie, Lil. Nu ăsta-i crezul tău?

O pauză, apoi Lil a răspuns fără să-și miște gura, care oricum n-ar fi putut rosti cuvinte în forma nenaturală pe care o avea acum.

— Această carne este dăruită.

— De cine? Nu cred că oamenii aceia s-au oferit nesiliți de nimeni să fie fripți pentru tine.

Lil a ridicat o mână și a întins un deget slăbănog spre locul unde zăcea Shiny.

— El i-a omorât. E carnea lui.

Când am auzit-o, m-a apucat tremuratul. Madding a observat imediat și a venit să vadă ce se întâmplase, pipăindu-mi blând umerii și capul. Dacă mă luam după halul în care mă dureau simplele lui atingeri, până dimineață aveam să fiu acoperită de vânătăi.

— N-am nimic, am repetat, lăsându-l să mă ajute să mă scol, fiindcă mi se ridicase ceața de pe ochi. Sunt bine, lasă-mă să-l văd.

Madding s-a încruntat.

— N-a fost deloc blând cu tine, Oree.

— Știu, i-am spus ocolindu-l, în timp ce auzeam în spatele lui sunetele oribile produse de carnea smulsă și de oasele strivite.

Am avut grijă să rămân aproape de Madding, al cărui trup voinic îmi ascundea priveliștea.

M-am concentrat apoi asupra lui Shiny, deși nu-l mai vedeam deloc. Nu știu ce magie folosise pentru a-i omorî pe Păzitorii Ordinii, dar oricum aceasta dispăruse complet între timp, căci acum Shiny era slăbit, rănit și capabil să se apere doar lovind, ca un animal...

Nu. Îmi petrecusem toată viața descoperind sentimentele altora prin simple atingeri și simțisem vădit furia din

îmbrâncitura lui. Poate că fusese de așteptat: zeița tăcută îi zisese să-mi fie recunoscător că-i sunt prietenă, chiar dacă nu-l cunoșteam prea bine, și știam că, fiind atât de mândru, interpretase asta ca pe o insultă.

Gâfâia din nou. Efortul depus să mă împingă fusese prea mare pentru puținele forțe ce-i mai rămăseseră, dar l-am simțit când a reușit să-și ridice capul și să se uite urât la mine.

— Ușa casei mele îți este deschisă, Shiny, i-am zis aproape șoptit. I-am ajutat întotdeauna pe oamenii care au avut nevoie de ajutor și nu intenționez să mă opresc acum – iar tu chiar ai nevoie de mine, indiferent dacă-ți place sau nu.

Pe urmă m-am întors și am întins mâna, iar Madding mi-a înmânat toiagul. Am tras adânc aer în piept, ciocănind pavajul de două ori doar pentru plăcerea de a auzi zgomotul lemnului lovind piatra.

— Te întorci singur acasă, i-am spus lui Shiny și am plecat.

* * *

Mă așteptam ca Madding să lase pe altcineva să mă îngrijească, dat fiind cât de ciudat ne simțeam unul lângă altul de când ne despărțiserăm, dar a rămas cu mine. Eu stăteam în genunchi tremurând în apa rece și el mă spăla pe spate – mi-ar fi putut încălzi apa, fiindcă zeii sunt buni la tot soiul de lucruri, dar apa rece era mai bună pentru spatele meu rănit. Pe urmă m-a înfofolit într-un halat pufos pe care îl invocase chiar el, m-a dus în pat, m-a întins pe burtă, apoi s-a așezat lângă mine.

N-am protestat, deși mă amuzase:

— Vrei doar să-mi ții de cald, nu?

— Ei, nu *doar* asta, a răspuns el apropiindu-se și punându-și brațul pe mijlocul meu – zona în care nu aveam nicio vânătaie. Te mai doare capul?

— Nu așa rău. Cred că m-a ajutat apa rece. Nici măcar n-am cucuie.

Ce bine era să-l am lângă mine, ca pe vremuri. Mi-am zis să nu mă las în voia acestui gând, dar e ca și cum i-ai spune unui copil să nu mai vrea bomboane.

— Mmm... A îndepărtat câteva șuvițe de păr și s-a aplecat să mă sărute pe gât. Poate apare unul până dimineață. Ar trebui să te odihnești.

Am oftat.

— Nu cred că pot dormi dacă-mi faci asta.

Madding s-a oprit și a suspinat, gâdilându-mă cu respirația.

— Iartă-mă.

A rămas în poziția aceea câteva secunde, cu fața lipită de pielea mea, încă savurându-mi mirosul, apoi s-a ridicat. I-am simțit imediat absența căldurii și mi-am întors privirea ca să nu-l las s-o vadă.

— O să pun pe cineva să-l aducă pe... Shiny... înapoi dacă nu reușește să se întoarcă singur până dimineață, a zis într-un final, după o tăcere lungă și neplăcută. Așa m-ai rugat.

— Mmm...

N-avea rost să-i mulțumesc. Era zeul promisiunilor: el se ținea mereu de cuvânt.

— Ai grijă cu el, Oree, a spus încetișor. Yeine a avut dreptate. Nu dă doi bani pe muritori și ai văzut și tu ce temperament are. N-am nicio idee de ce l-ai luat la tine – nu că aș avea vreo idee despre ceea ce faci –, dar ai grijă. Doar atât te rog.

— Nu cred că ai dreptul să mă rogi ceva, Mad.

Mi-am dat seama că se enervase când toată camera s-a umplut de o lumină puternică, verde-albăstruie, venind în valuri peste mine.

— Lucrurile între noi nu merg doar într-un singur sens, Oree! s-a răstit el. În forma asta, vocea îi devenise mai catifelată, mai rece și cu ecouri. Știi bine.

Am oftat, dând să mă întorc spre el și renunțând când durerea s-a făcut iar simțită, mulțumindu-mă să-mi întorc doar fața. Madding devenise o formă umanoidă și

strălucitoare, vag masculină, dar expresia de pe chipul lui era exact a unui iubit rănit. Avea senzația că nu sunt corectă cu el și probabil avea dreptate.

— Spui că încă mă iubești, i-am zis, dar nu vrei să mai fim împreună. Refuzi să-mi explici, dar mă avertizezi în schimb, vag și inutil, în ceea ce-l privește pe Shiny. Cum ai vrea să mă simt?

— Nu *pot* să-ți spun nimic despre el.

Forma lui lichidă s-a cristalizat brusc în acvamarin și peridot solid. Îmi plăcea teribil de mult când făcea asta, deși de obicei reieșea că se încăpățânează.

— L-ai auzit pe Sieh, a urmat. Trebuie să cutreiere lumea, fără nume și fără faimă...

— Atunci vorbește-mi despre Sieh și femeia aceea, Yeine. Ți-era frică de ei.

Madding a icnit și toate fațetele delicate ale cristalului au scânteiat.

— Parcă ești o coțofană. Cum scapi din cioc un obiect, cum sari după altul mai strălucitor.

Am ridicat din umeri.

— Sunt muritoare, n-am tot timpul din lume. Hai, zi-mi.

Nu mai eram furioasă, și nici el, de fapt. Știam că încă mă iubește, își închipuia și el că știu asta, dar avusesem amândoi o zi grea și ne războiam unul cu altul. Cât e de ușor să revii la vechile obiceiuri...

Madding a suspinat și s-a rezemat de tăblia patului, reluându-și forma umană.

— Nu mi-a fost frică.

— Mie așa mi s-a părut. Tuturor v-a fost frică, cu excepția femeii ăleia cu gura mare. Lil.

S-a strâmbat.

— Lil e incapabilă să simtă frica. Și n-a fost frică. Numai că... A ridicat din umeri, încruntându-se. E greu de explicat.

— La voi totul e greu de explicat.

A dat ochii peste cap.

— Yeine este... Ei bine, e foarte tânără pentru cineva ca noi. Nu o cunosc bine. Iar Sieh arată ca un copil, dar de fapt e cel mai bătrân dintre toți.

— Aha, am rostit fără să înțeleg.

Copilul ăla era mai bătrân decât Madding? Atunci de ce Sieh îi zicea mamă acestei femei dacă ea era mai tânără?

— Trebuie să-i arătați respect unui frate mai mare..., am comentat.

— Nu, nu, pentru noi asta nu înseamnă nimic.

M-am încruntat la el, confuză.

— Atunci ce? E mai puternic decât tine?

— Da.

Madding era consternat și mi s-a părut că acvamarinul se făcuse safir, deși nu se schimbase; era doar imaginația mea.

— Fiindcă e mai bătrân?

— Da, un pic. Dar și...

S-a întrerupt, iar eu am pufnit, frustrată.

— Vreau să mai și dorm în noaptea asta, Mad.

— Încerc să-ți explic, a oftat Madding. Vorbirea muritorilor nu are cuvinte pentru asta. El e... *adevărat*. Este exact ceea ce este. Ai mai auzit asta, nu? Pentru noi nu sunt doar cuvinte.

Habar n-aveam despre ce vorbea și cred că mi s-a văzut pe față, fiindcă s-a simțit dator să mă lămurească.

— Imaginează-ți că ești mai bătrân decât planeta asta, dar ai rămas tot copil. Crezi că ai putea?

Nu, nici măcar nu puteam să-mi imaginez.

— Păi... nu știu. Nu cred.

— Sieh reușește. În *fiecare zi* și în fiecare secundă; nu renunță niciodată. Asta îl face puternic.

Parcă începeam să înțeleg.

— De asta ești cămătar?

Madding a chicotit.

— Eu prefer termenul de *investitor* și țin să te informez că am dobânzi foarte corecte.

— Atunci dealer de droguri?

— Prefer termenul de *farmacist independent*...

— Las-o baltă. Am întins gânditoare mâna, punând-o pe a lui. Cred că ți-a fost foarte greu în timpul Interdicției. (Așa numea el, sau mai bine spus ei toți, perioada de dinainte, când nu li se permitea să ne viziteze lumea sau să interacționeze cu muritorii. Nu ne ziceau însă cine și de ce le interzisese asta.) Nu-mi imaginez ce obligații ar avea zeii.

— Nu-i deloc așa, a răspuns el privind în tăcere spre mâinile noastre, apoi întorcându-și palma pentru a-mi lua mâna în a lui. Cele mai puternice obligații nu sunt de ordin material, Oree.

Am întors și eu ochii spre mâna lui mare cuprinzând palma mea mică, înțelegând despre ce vorbea și dorindu-mi să nu înțeleg, dorindu-mi să nu mă mai iubească, fiindcă atunci lucrurile ar fi fost mai ușoare.

Mi-a dat drumul și am priceput că nu-mi mascasem suficient de bine sentimentele. A suspinat, mi-a ridicat mâna și a sărutat-o.

— Mai bine plec, a spus el. Dacă ai nevoie de ceva...

M-am sculat deodată, impulsiv, ignorând complet durerea:

— Mai stai!

Și-a ferit privirea, tulburat.

— Mai bine nu.

— Fără obligații, Mad. Doar prietenie. Mai stai.

M-a mângâiat pe obraz, având întipărită pe chip cea mai tandră expresie pe care i-o văzusem vreodată, atunci când nu era în forma lichidă.

— Tare mi-aș dori să fii zeiță, a șoptit el. Uneori, tocmai când aproape mă conving că *ești*, se întâmplă o chestie din asta... A deschis halatul, atingând încet o vânătaie. Și-mi aduc aminte cât de fragilă ești și că într-o zi o să te pierd. A strâns din dinți. Nu pot să îndur asta, Oree.

— Dar și zeițele pot muri, i-am zis, înțelegând prea târziu ce gogomănie făcusem – mă gândisem doar la Războiul

Zeilor care se întâmplase cu mii de ani în urmă, uitând cu totul de sora lui Madding.

El a zâmbit trist.

— Nu-i același lucru. Pentru noi este doar o posibilitate, dar pentru voi... asta vă este soarta. Tot ce putem face este să privim cum muriți.

„Și să murim și noi alături de voi." Asta spusese în noaptea în care plecase. Înțelegeam de ce, ba chiar eram oarecum de acord, dar tot nu-mi plăcea.

L-am mângâiat și m-am aplecat să-l sărut, iar el s-a lăsat cu dragă inimă, dar fără să-mi răspundă. Fără să-și împărtășească esența cu mine prin acel sărut, oricât de aproape m-am strâns în el. După aceea m-am tras înapoi, oftând, iar el și-a ferit ochii.

— Mai bine plec, a zis iar, și de data asta l-am lăsat. S-a ridicat și s-a dus la ușă. Nu te mai poți duce pe Aleea Artiștilor, știi, nu? Ar trebui să pleci de aici. Măcar câteva săptămâni.

— Unde să plec? am întrebat întinzându-mă înapoi în pat și întorcându-mi fața de la el.

— Poate să-ți vizitezi locul natal.

Am clătinat din cap. Urăsc Nimaro.

— Atunci călătorește. Mai vezi și tu lumea.

— Dar trebuie să mănânc și să am bani de chirie, ca să nu car toate astea după mine.

A suspinat, prefăcându-se exasperat.

— Măcar du-ți taraba pe altă promenadă. Păzitorii Ordinii din Easha nu acordă atâta atenție, și tot mai găsești clienți.

Nu destui, dar avea dreptate. Era mai bine decât nimic. Am oftat, încuviințând din cap.

— Pot să pun pe cineva să...

— Nu vreau să-ți rămân datoare.

— E un dar din partea mea.

Aerul a răsunat un moment neplăcut, ca niște clopoței stricați. Nu-i era ușor să fie dezinteresat. În orice altă zi, m-aș

fi simțit onorată pentru efortul depus, dar în acel moment îmi era imposibil să fiu darnică.

— Nu vreau *nimic* de la tine, Mad.

Iar tăcere, de data asta vibrând a durere. Și asta era ca pe vremuri.

— Somn ușor, Oree, a spus el plecând.

Am adormit – într-un târziu, după multe lacrimi.

* * *

Să-ți povestesc cum l-am întâlnit pe Madding.

Am ajuns în Umbră – deși pe atunci încă-i ziceam Văzduh – când aveam șaptesprezece ani. Am găsit repede alții ca mine, nou-veniți, visători, tineri atrași de oraș în ciuda pericolelor sale, fiindcă uneori pentru noi plictisul și rutina sunt mai rele decât moartea. Cu ajutorul lor, am învățat să-mi câștig traiul din talentul meu de a crea mici nimicuri și să mă protejez de cei care m-ar fi exploatat. La început am dormit într-o locuință pe care o închiriasem cu alte șase persoane, dar mai târziu am reușit să mă mut într-un apartament doar al meu. După un an, i-am trimis maică-mii o scrisoare în care o anunțam că n-am murit și am primit la schimb o epistolă de zece pagini prin care-mi cerea imperativ să mă întorc acasă. O duceam bine.

Țin minte că era o seară de iarnă. În oraș ninge rar și niciodată mult, deoarece Copacul ne protejează de majoritatea furtunilor, dar tot ninsese puțin și era suficient de frig pentru ca străzile pavate să devină capcane înghețate și letale. Cu două zile în urmă, Vuroy căzuse și-și rupsese o mână, spre disperarea lui Ru și a lui Ohn, care fuseseră siliți să-l rabde lamentându-se neîncetat. Eu, în schimb, nu aveam pe nimeni să mă îngrijească dacă păteam ceva, nici bani pentru doftor, așa că mă deplasam și mai încet ca de obicei. (Lovite cu toiagul, gheața și piatra scot aproape același sunet, singura diferență fiind că aerul pare mai rece și sensibil mai greu deasupra unei bucăți de gheață.)

Altfel eram bine. Doar că, trebuind să mă mișc încet, fiind nouă în oraș și foarte atentă să nu-mi rup vreun os, n-am mai băgat în seamă drumul și m-am rătăcit.

Umbra nu-i orașul potrivit în care să te pierzi. De-a lungul anilor, casele se răspândiseră în voia hazardului, răsărind precum ciupercile la poalele palatului numit Văzduh, și, în ciuda tuturor eforturilor nobililor, orașul rămăsese labirintic și haotic. Cei care locuiesc aici de mult timp mi-au povestit că situația s-a înrăutățit vizibil de când a crescut Copacul, fiindcă acesta a despărțit orașul în zonele Wesha și Easha, provocând și alte schimbări de ordin magic. Doamna Gri avusese prevederea să nu-i permită Copacului să distrugă nimic, dar puține mai erau la fel: cartiere întregi mutate cu totul, străzi vechi dispărute și înlocuite cu altele noi, puncte de reper deplasate. Dacă te rătăcești, poți merge în cerc ore în șir.

Dar nu ăsta era pericolul real. Cu toată atmosfera aceea rece, am observat repede că mă urmărea cineva.

Pașii veneau la câțiva metri în urmă, așa că am dat colțul și m-am rugat să-i pierd, dar nici pomeneală. Alt colț, aceiași pași.

Hoți, probabil. Violatorilor și ucigașilor nu le place frigul. Nu aveam cine știe ce bani și bogată nu păream sub nicio formă, dar mai mult ca sigur era de ajuns că păream singură, pierdută și oarbă. Asta mă făcea o pradă ușoară într-o zi fără mari reușite.

Cu toată frica, am refuzat să măresc pasul – hoților nu le place să lase martori, dar, dacă mă grăbeam, acesta avea să înțeleagă că s-a dat de gol și în plus puteam chiar să-mi frâng gâtul. Mai bine să vină, să-i dau ce-mi cere și să sper că-i destul.

Atât doar că nu s-a întâmplat nimic. Am traversat o stradă, două, apoi trei. Rarii trecători se mișcau repede, bodogănind frigul în barbă și ignorând orice altceva în afară de propria lor nefericire. Perioade lungi am fost singură pe stradă cu urmăritorul și în repetate rânduri am fost convinsă că mă va ataca, dar nu s-a întâmplat nimic.

Întorcând capul ca să ascult mai bine, am prins ceva cu coada ochiului. Uimită, fiindcă în zilele acelea nu eram obișnuită cu prezența magiei în viața mea, am uitat de orice prudență și m-am întors.

Persoana care mă urmărea era o femeie tânără, scundă și durdulie, cu păr scurt, creț și verde-deschis și piele de aproape aceeași culoare. Numai asta și era suficient să fiu avertizată cu privire la natura ei, deși devenise evident din simplul fapt că o puteam vedea.

S-a oprit odată cu mine și mi s-a părut tare tristă. Tăcea, așa că mi-am luat inima în dinți și i-am vorbit eu prima:

— Bună.

M-a privit surprinsă.

— Mă vezi?

M-am încruntat ușor.

— Da. Stai în fața mea.

— Interesant...

A mai făcut un pas spre mine. Eu, unul în spate. S-a oprit.

— Dacă-mi permiți, i-am spus cu precauție, n-am fost niciodată jefuită de un copil de zei.

Deși părea imposibil, femeia s-a întristat și mai tare.

— Nu-ți vreau răul.

— Dar mă urmărești de mult, de pe strada aceea cu un canal înfundat.

— Da.

— De ce?

— Fiindcă poți să mori.

Am făcut un pas tremurat în spate, gata-gata să cad.

— *Poftim?*

— Există o posibilitate foarte mare să mori în următoarele clipe. O să fie greu, dureros chiar. Am venit să fiu alături de tine. A oftat ușor: Natura mea este mila. Înțelegi?

Nu întâlnisem până atunci prea mulți copii de zei, dar oricine locuia mai mult în Umbră afla că puterea lor se datora unui singur lucru – un concept, o stare a firii, o emoție. Preoții

și scribii o numeau „afinitate", deși nu auzisem niciun copil de zei să folosească acest termen. Când dădeau de lucrul acela cu care aveau afinitate, erau atrași ca molia de lumânare, iar unii dintre ei nu se puteau controla.

Am înghițit un nod și am clătinat din cap.

— Ai... ai venit aici ca să mă vezi cum mor. Sau – m-a trecut un fior – ca să mă *omori* dacă nu se termină repede. Așa-i?

A încuviințat din cap.

— Îmi pare rău.

Și chiar arăta de parcă i-ar fi părut rău, cu ochi triști și riduri de durere apărute pe frunte. Era îmbrăcată cu o haină subțire și fără formă, încă o dovadă a naturii ei zeiești, fiindcă orice muritor ar fi înghețat complet acoperit doar cu așa ceva. O făcea să pară mai tânără decât mine, mai vulnerabilă, precum cineva care avea nevoie de ajutor.

Am zis înfiorată:

— Păi... ăăă... poate-mi spui ce mă omoară și... ăăă... o să *plec* de-aici și nu mai trebuie să-ți pierzi timpul cu mine. Ce părere ai?

— Spre orice viitor duc multe căi, dar când sunt atrasă către un muritor, înseamnă că majoritatea acestor căi au fost epuizate.

Deja îmi bătea inima tare, dar auzindu-i vorbele era să-mi sară din piept.

— Adică e inevitabil?

— Nu, inevitabil nu. Dar foarte posibil.

Am simțit că mi se taie picioarele. Clădirile de pe ambele părți ale străzii păreau a fi depozite, nu case de locuit. Nu puteam să mă așez altundeva decât pe solul rece, iar asta era o capcană mortală.

Apoi mi-am dat seama că se lăsase tăcerea.

Cu ceva timp în urmă mai erau trei oameni pe stradă, dar eu, fiind atentă numai la pașii femeii cu pielea verde, nu observasem că nu se mai auzea nimic. Strada era acum complet pustie.

Ba nu, tot se auzea ceva. Numai că nu era un sunet, ci mai degrabă un sentiment nedefinit. O senzație de presiune în aer. O mireasmă ușoară, aproape cunoscută. Și venea...

Din spatele meu. M-am rotit și era să cad iar, speriată, descoperind, de cealaltă parte a străzii, o altă copilă a zeilor.

Aceasta însă nici nu mă băga în seamă. Părea de vârstă mijlocie, fie din rasa amn, fie din insule, cu părul negru și aproape complet umană, cu singura diferență că o puteam vedea. Ținea picioarele ușor depărtate și pumnii strânși, stând încordată, cu o expresie de mânie pură. Urmărindu-i privirea, ca să văd către cine își direcționa furia, am descoperit o a treia persoană, un bărbat, la fel de încordat și de nemișcat ca ea, doar că de partea străzii pe care mă aflam eu. Madding, deși atunci nu-l cunoșteam.

Aerul dintre acești doi copii ai zeilor se transformase într-un vârtej sângeriu, crescând și strângându-se în funcție de cine știe ce forțe foloseau unul împotriva altuia. Fiindcă mă nimerisem în mijlocul unei bătălii dintre zei, chiar dacă nu se auzea niciun zgomot. Nu aveai nevoie de ochi ca ai mei ca să-ți dai seama de asta.

Cu gura uscată, am strecurat o privire înapoi spre femeia cu pielea verde, care dădu din cap, confirmându-mi temerile: aici urma să mor, prinsă în focul încrucișat al duelului dintre doi zei.

Am încercat să mă îndepărtez de ei cât mai repede și pe tăcute, apropiindu-mă în schimb de femeie. Nu credeam că vrea să mă protejeze, doar îmi zisese clar ce urmărește, însă nicio altă direcție nu era mai bună.

Dar uitasem de trotuarul înghețat din spate. Bineînțeles că am alunecat și am căzut, icnind și scăpând din mână toiagul, care s-a izbit de pavaj cu un zgomot puternic.

Femeia de peste drum a tresărit și a întors ochii către mine. Am avut mai puțin de o secundă să văd că nu avea fața așa de comună cum crezusem la început, pielea fiind prea strălucitoare și fină, ca porțelanul. Apoi pavajul de sub mine a

început să tremure, zidul din spatele meu să se vălurească, iar mie mi s-a făcut pielea ca de găină.

Deodată, bărbatul s-a aruncat în fața mea, cu un urlet ca un val imens prăbușindu-se într-o grotă oceanică. Femeia de porțelan a țipat de durere, ridicându-și brațele când ceva – n-am văzut ce – s-a spulberat în jurul ei, aruncând-o în zidul clădirii suficient de tare cât să sfărâme mortarul și să se prăbușească pe pavaj.

— Ce naiba te-a apucat? a urlat bărbatul la ea.

Deși eram ametită, am observat că din cauza furiei i se umflase o venă la tâmplă, lucru care mi s-a părut nemaipomenit. Nu-mi dădusem seama până atunci că și copiii de zei aveau vene, deși era evident; chiar dacă de-abia venisem în oraș, auzisem și eu de sânge zeiesc.

Femeia s-a ridicat încet, deși lovitura pe care o încasase i-ar fi zdrobit toate oasele dacă ar fi fost muritoare de rând. Pare-se c-o rănise totuși, fiindcă rămăsese într-un genunchi, aruncându-i dușmanului ei priviri furioase.

— Nu mai ai ce căuta aici, a zis el calmându-se. Nu ești suficient de atentă. Ai încălcat cea mai importantă lege atunci când ai amenințat viața acestui muritor.

Femeia a rânjit în zeflemea.

— Da, legea *ta*.

— Legea asupra căreia am convenit toți cei care am ales să venim aici! Niciunul dintre noi nu-și dorește altă Interdicție. Ai fost avertizată, a spus el ridicând o mână.

Și dintr-odată strada s-a umplut de copii de zei. Erau peste tot, majoritatea umani, dar câțiva fie renunțaseră la deghizare, fie nu-și bătuseră capul cu ea de la bun început. Am văzut pe ici, pe colo ființe cu piele metalică, păr lemnos, picioare mai degrabă animalice, tentacule pe post de degete. Să tot fi fost douăzeci-treizeci de zei pe stradă sau pe borduri, ba chiar unul zbura deasupra noastră cu aripi fine de insectă.

Femeia cu chip de porțelan s-a ridicat în picioare, încă tremurând, și a aruncat o privire spre adunarea de zei din jur.

Nu părea să fie în largul ei, dar se ținea tare, încruntându-se spre bărbatul care-i vorbise:

— Vasăzică așa te duelezi tu?

— Duelul s-a terminat, i-a răspuns el făcând un pas înapoi și aplecându-se să mă ajute, spre marea mea surpriză.

Nu m-am putut abține să nu-l privesc mirată și pe urmă să mă încrunt când mi-am dat seama că se pusese intenționat în fața mea, astfel încât să n-o mai văd pe zeiță. Am aplecat capul pe lângă el ca s-o găsesc din priviri, fiindcă aveam senzația că doar ce încercase să mă omoare, dar bărbatul s-a mișcat în același timp cu mine.

— Nu, a spus, nu-i nevoie să vezi asta.

— Poftim? am întrebat. Eu...

În spatele lui s-a auzit un dangăt puternic, urmat de o rafală de vânt violentă, apoi toți copiii de zei din jurul nostru au dispărut. Am încercat din nou să privesc în spatele lui, și de data asta m-a lăsat, numai că strada era pustie.

— Ai omorât-o, am zis șocată.

— Nu, bineînțeles că nu. N-am făcut decât să deschid o ușă înapoi pe tărâmul nostru. *Asta* nu voiam să vezi, a spus el zâmbind. (Am descoperit uimită cât de uman îl făcea.) De obicei încercăm să nu ne omorâm unul pe altul, fiindcă nu ne lasă părinții.

Am pufnit în râs înainte să-mi dau seama că râdeam în fața unui zeu. M-am oprit brusc, și mai confuză. Am decis să tac, cu ochii pe zâmbetul lui ciudat de liniștitor.

— E totul în regulă, Eo? a întrebat-o pe femeia cu pielea verde, de care uitasem complet, ridicând vocea, dar fără să-mi întoarcă spatele.

M-am uitat la ea și am tresărit, fiindcă zeița – pe care se pare că o chema Eo – îmi zâmbea la fel de tandru ca o mamă bebelușului ei, și nici măcar verde nu mai era, ci roz pal. Chiar și părul își schimbase culoarea. M-a salutat înclinând capul, gest pe care l-a repetat și pentru bărbatul de lângă mine, după care a plecat.

Am căscat gura, uimită și clătinând din cap.

— Presupun că-ți datorez viața.

— Fiindcă era în pericol parțial din cauza mea, cred că suntem chit, mi-a răspuns, apoi aerul a sunat ca niște clopoței în adierea vântului, deși nu era vânt, ceea ce m-a făcut să privesc nedumerită în jur. Dacă simți nevoia să sărbătorești viața, mi-ar plăcea să-ți fac cinste cu un pahar.

Mi-am dat seama ce punea la cale și am pufnit iarăși în râs, surprinsă.

— Carevasăzică, încerci să agăți toate fetele muritoare pe care aproape le omori?

— Nu, doar pe cele care n-o iau la fugă țipând.

M-a uimit și mai tare când m-a atins blând pe un obraz, iar eu m-am încordat, fiindcă întotdeauna se întâmpla la fel: cineva îmi observa ochii și comenta: „Ce păcat..."

Numai că în privirea lui nu exista repulsie, iar atingerea aceea nu exprima decât fascinație.

— Și pe cele cu ochi frumoși, a adăugat.

Cred că-ți dai seama ce-a urmat. Zâmbetul, forța prezenței lui, felul calm în care mi-a acceptat ciudățeniile, faptul că și el era bizar, într-un fel. N-aveam nicio șansă să-i rezist. Ne-am sărutat la două zile după ce ne-am întâlnit și mizerabilul s-a folosit de ocazie pentru a-mi oferi senzația deplină a esenței sale, încercând să mă atragă în patul lui. N-a funcționat pe moment – am și eu unele principii –, dar câteva zile mai târziu m-am dus la el acasă. Stând goală în fața lui Madding, am simțit pentru prima dată că cineva mă vede în întregime, nu doar parțial. Ochii mei i se păreau fascinanți, dar mi-a vorbit la fel de frumos și despre umeri. Ce mai, mă plăcea cu totul.

Îmi e dor de el, pe toți zeii, ce dor îmi e!

* * *

Ziua următoare am dormit până târziu și m-am trezit în chinuri. Mă durea spatele și aveam gâtul țeapăn, fiindcă nu eram obișnuită să dorm pe burtă. Aveam în plus ochii umflați de

plâns și o durere de cap ieșită din comun, așa că înțelegi de ce nu mi-am dat imediat seama că mai era cineva în casă.

Am intrat ametită în bucătărie, atrasă de mirosul de mâncare.

— Bună dimineața, am reușit să mormăi.

— Bună dimineața, mi-a răspuns o voce veselă de femeie.

A fost cât pe ce să cad. Am reușit cumva să mă prind de marginea mesei, m-am rotit și m-am întins spre locul unde îmi țineam cuțitele.

Două mâini mari și calde le-au apucat pe ale mele, speriindu-mă la început și făcându-mă să țip. Abia apoi mi-am dat seama cine era.

Shiny, slavă tuturor zeilor! Am lăsat naibii cuțitele, deși inima îmi bătea să-mi sară din piept. Shiny și încă o femeie. Dar cine?

Mi-am adus aminte cum îmi vorbise, cu vocea aceea răgușită și dulceagă. Era Lil, cea care îi mâncase pe Păzitorii Ordinii omorâți de Shiny, iar acum era la mine în casă și-mi pregătea micul dejun.

— Pe Maelstrom, ce faci aici? am întrebat-o. Și arată-te, fir-ar să fie! Nu te ascunde de mine în casa mea.

Se pare că asta a amuzat-o.

— Credeam că nu-ți place cum arăt.

— Nu-mi place, dar prefer să *știu* că nu salivezi la mine.

— Asta nu știi nici dacă mă vezi, a comentat ea dându-mi ascultare și apărând în forma aceea înșelător de normală.

Sau poate cealaltă formă – cea cu gura imensă – era normală pentru ea și acum doar îmi făcea o favoare. Oricum ar fi fost, eram recunoscătoare.

— Sunt aici fiindcă ți l-am adus acasă, a continuat arătând cu capul în spatele meu, unde îl puteam auzi pe Shiny.

— Ah – începusem să mă liniștesc –, păi, mulțumesc. Dar... ăăă... Lady Lil...

— Doar Lil, m-a întrerupt ea radiind și revenind la cuptor. Șuncă.

— Poftim?

— *Şuncă.* S-a întors iar şi i s-a adresat lui Shiny: Vreau şuncă.

— Nu e şuncă în casă, a răspuns el.

— Ah, a spus ea dezamăgită, strâmbându-se aproape tragicomic, deşi în ceea ce mă priveşte de-abia am observat, atât de tare mă uluise că Shiny îi răspunsese.

L-am auzit mişcându-se în spatele meu, luând ceva din bufet şi punând pe masă.

— Carne de viţel afumată.

Lil s-a înseninat imediat.

— Ah! Mai bună decât şunca. Acum putem avea şi noi un mic dejun adevărat.

S-a întors la cuptor, fredonând un cântecel.

Simţeam că mă cuprinde ameţeala, aşa că am dibuit după un scaun şi m-am aşezat cam nesigură. Shiny s-a aşezat şi el de partea cealaltă a mesei, fără să mă scape din ochi.

— Vreau să-mi cer scuze, a zis el încet.

Am tresărit.

— Vorbeşti destul de mult.

Nu a catadicsit să-mi dea vreo replică, având în vedere că răspunsul era evident.

— N-am crezut că Lil o să profite de ospitalitatea ta şi nu asta intenţionam.

Am pierdut câteva secunde gândindu-mă doar că mai vorbise şi acolo unde fusese omorâtă Role, dar că acum era prima dată când îl auzeam spunând mai mult de două-trei cuvinte. Pe toţi *zeii*, ce voce frumoasă avea, de tenor! Mă aşteptasem să fie baritonală. Şi ce voce bogată, fiecare cuvânt atent pronunţat şi reverberându-mi din cap până în picioare. O voce ca asta aş putea asculta toată ziua.

Sau *toată noaptea*... Mi-am întors gândurile din direcţia aceea periculoasă. Aveam destui zei în viaţa amoroasă.

Pe urmă mi-am dat seama că stăteam şi căscam ochii la el.

— A, păi, nu mă supăr, i-am zis în cele din urmă, atât doar că aş fi vrut să mă-ntrebi mai întâi.

— Ea a insistat.

Aici m-am blocat.

— De ce?

— Ca să-ți transmit un avertisment, a intervenit Lil, apărută lângă masă.

A pus o farfurie în fața mea și una în fața lui Shiny. Aveam doar două scaune, așa că s-a așezat pe masă și a luat o farfurie pe care se pare că o pusese deoparte, pentru ea. Ochii i-au strălucit când s-a uitat la mâncare și am întors privirea, temându-mă că-și deschide iar gura larg.

— Un avertisment?

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase până atunci, mâncarea mirosea bine. Se pare că Lil adăugase în omletă bucăți de carne, pe lângă ardei și ierburi pe care nici nu mai știam că le am în bufet. Am gustat puțin.

— Delicios!

— Te caută cineva, a spus Lil.

La început am crezut că vorbea cu Shiny, nu cu mine, dar, când mi-am dat seama de greșeală, m-am dezmeticit și m-am întristat, gândindu-mă la cine mă poate căuta.

— Toată lumea l-a văzut pe previt Rimarn vorbind cu mine ieri, iar acum, că e... ăăă... mort, sunt convinsă că toți prietenii lui o să vină după mine.

— Ah, dar n-a murit, a zis Lil surprinsă. Cei trei pe care i-am mâncat ieri erau doar Păzitori ai Ordinii. Tineri, sănătoși, foarte suculenți. A suspinat lasciv și am lăsat furculița din mână, descoperind că-mi dispăruse pofta de mâncare. N-aveau niciun pic de magie care să le strice gustul, a continuat ea, dacă n-o socotesc pe cea care i-a omorât. Cred că se aflau acolo doar ca bătăuși.

Am oftat în sinea mea. Mă gândisem că măcar atâta bine să iasă din moartea preoților, fiindcă Rimarn era singurul care știa ce puteri aveam și suspecta că eu o omorâsem pe Role, așa că acum, că-i muriseră din oameni, sigur avea să vină după mine.

Mi-am adus aminte cuvintele lui Madding, care mă sfătuia să plec din oraș, dar banii erau în continuare o problemă, ca să nu spun că nu voiam să plec. Umbra era casa mea.

— Nu la el m-am referit, mi-a întrerupt Lil gândurile.

Surprinsă, m-am întors spre ea. Trupul îi strălucea suficient cât să-i pot vedea farfuria, acum complet goală și curată, de parcă o lustruise. Își lingea furculița cu mișcări lente ce păreau obscene.

— Poftim?

S-a rotit cu fața spre mine și deodată mi-am dat seama că mă țintuia cu privirea. Petele întunecate din ochii ei *se mișcau* într-un dans lent și fără sfârșit. M-am întrebat dacă i se mișcau și petele din păr.

— Atât de multe pofte! a șoptit ea ca un tors felin. Te înfășoară ca un giulgiu. Furia previtului. Dorința lui Madding. (Am simțit că mă înroșesc.) Și mai e una, mai puternică decât restul. Puternică. Periculoasă. (A străbătut-o un fior pe care l-am simțit și eu.) O poftă cât să schimbe lumea dacă primește ce caută. Și te caută pe *tine*.

Am făcut ochii mari, confuză și alarmată.

— Cine e? Și ce vrea de la mine?

— Habar n-am, a zis ea lingându-și buzele și privindu-mă gânditoare. Poate dacă stau lângă tine pot să-l întâlnesc și eu.

M-am încruntat, prea șocată ca să mai comentez ceva. Ce-ar vrea de la mine o persoană cu influență? Eu sunt un nimeni. Chiar și Rimarn ar fi dezamăgit dacă ar afla ce magie ascund. Eu nu pot decât *să văd* câte ceva.

Deși... m-am încruntat iar... mai erau și tablourile. Pe acelea nu le știa nimeni, în afară de Madding și de Shiny. Aveau ceva magie în ele, nu cine știe ce, dar tata mă învățase cu mult timp în urmă că-i important să ascunzi chestii de genul ăsta.

Asta voia de la mine persoana aceea misterioasă?

Nu, nu, trăgeam concluzii pripite. Poate că individul respectiv nici măcar nu exista. La urma urmelor, nu aveam

decât cuvântul unei zeițe căreia nu i se părea nimic în neregulă să mănânce oameni. Poate nu i se părea nimic în neregulă nici să-i mintă.

Shiny nu se mișcase, dar nici nu-l auzeam mâncând. Mi-am umezit buzele, întrebându-mă dacă el va răspunde.

— Știi despre ce vorbește? l-am întrebat.

— Nu.

Până aici, toate bune.

— Rănile tale, am început.

— N-are nimic, a intervenit Lil cu ochii pe farfuria mea încă plină. L-am omorât și când a înviat se vindecase.

Am căscat ochii surprinsă.

— L-ai vindecat... *omorându-l*?

A ridicat din umeri.

— Și ce să fac, să-l las până se vindecă singur, în câteva săptămâni? El nu mai e ca noi, acum e muritor.

— Exceptând la răsăritul soarelui.

— Chiar și-așa. Lil s-a dat jos de pe masă, uitând de farfuria ei. Nu mai e decât puțin din ceea ce a fost, bun doar să te ferească de pericole și să-ți ofere vreun spectacol, din când în când.

S-a apropiat, cu ochii lipiți de farfuria mea.

Eram atât de concentrată pe ceea ce îmi zisese, încât n-am băgat de seamă imediat. Expresia de pe fața ei devenise... pe toți zeii, n-am cuvinte pentru a-i descrie oroarea. Era ca și cum celălalt chip, cel de prădător cu o gură imensă, apăruse cumva dedesubtul celui normal. Într-adevăr n-o puteam vedea, cum spusese ea, dar îi simțeam prezența și foamea nepotolită. S-a aruncat deodată nu spre farfuria mea, ci spre *mine*.

Nici măcar să țip n-am apucat, fiindcă, brusc, mâna ei slabă și osoasă m-a apucat de gât. Mi l-ar fi putut suci înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, dar s-a retras tremurând la doar câțiva centimetri distanță, ținută de o pată neagră care i se înfășurase în jurul încheieturii. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Exact ca ieri, la masă. Și exact ca ieri, Shiny a

devenit dintr-odată vizibil cu o lumină care pornea din interior, chipul său dur privind-o iritat pe Lil.

Lil a zâmbit mai întâi la el, apoi la mine.

— Vezi?

Mi-am retras mintea dinaintea crizei de isterie interioare și am inspirat profund să mă potolesc. Vedeam, dar nu înțelegeam logica. M-am întors spre Shiny:

— Îți revin puterile când... când mă protejezi pe mine?

Încă era vizibil, așa că am surprins privirea disprețuitoare pe care mi-a aruncat-o. Am tresărit. Ce făcusem să merit așa ceva? Pe urmă mi-am adus aminte de spusele lui Madding: „El nu dă doi bani pe muritori".

Lil mi-a citit gândurile și a rânjit:

— Orice muritor, a zis ea țintuindu-l pe Shiny cu privirea. „Vei colinda printre muritori ca unul dintre ei."

Am căscat ochii mari, iar Shiny s-a crispat. Nu erau cuvintele ei, nu era nici bucățică de Lil în ele, ci doar ecouri mai întunecate.

— „Necunoscut, având doar bogăția și puterea dobândite cu faptele și cuvintele. Îți vei putea folosi puterea doar în cazurile în care este strict necesar și numai pentru a-i ajuta pe acești muritori pe care îi disprețuiești atât de mult."

Shiny a eliberat-o din strânsoare și s-a întors cu spatele, așezându-se cu o expresie sumbră pe chip, deși deja nu mai puteam vedea mare lucru fiindcă începuse să se stingă. Da, îndepărtase amenințarea și nu mai avea nevoie de puteri.

Am tras adânc aer în piept, ca să-mi fac curaj, și m-am întors spre Lil.

— Mulțumesc pentru informații, dar te rog frumos ca de acum încolo să-mi explici *prin cuvinte*. Nu-mi plac demonstrațiile.

Lil a râs de parcă era sărită de pe fix și mi s-a făcut părul măciucă.

— Ce mă bucur că mă poți vedea, fată muritoare. Face lucrurile mult mai interesante. A coborât apoi privirea spre masă. Ai de gând să mănânci asta?

Mâncarea din farfurie sau mâna mea de alături? Mi-am pus cu grijă ambele mâini în poală.

— Servește-te.

Lil a râs din nou, încântată, și s-a aplecat deasupra farfuriei. A urmat o mișcare mult prea rapidă ca s-o pot distinge, lăsându-mi impresia de ace care zbârnâie, și în aer a plutit un iz fetid. O secundă mai târziu, Lil a ridicat capul, lăsând farfuria curată. Mi-a luat apoi șervețelul ca să se șteargă la gură.

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am ridicat în picioare, evitând-o cu grijă. Shiny, o umbră aproape complet invizibilă, continua să mănânce, deși Lil începuse să se uite cu jind și la farfuria lui. Aveam multe să-i spun, dar nimic de față cu ea. Fusese umilit destul seara trecută, însă noi doi aveam ceva de discutat, și asta cât de curând.

Am spălat farfuriile încet și Shiny a mâncat încet. Lil se așezase pe scaunul meu, privind când la mine, când la el, și râdea uneori de propriile ei gânduri.

* * *

Am ieșit din casă târziu, pe la amiază, mult mai târziu decât planificasem, mai ales că de data asta trebuia să merg mai departe și să-mi car singură toate tejghelele. Sperasem să primesc ajutor din partea lui Shiny, care însă nu dorea decât să zacă undeva după ce mâncase. Era într-o stare de spirit mai neagră decât în mod obișnuit; aproape că-mi era dor de vechea lui apatie.

Spre marea mea ușurare, Lil a plecat odată cu mine. În casa mea era îndeajuns un singur copil de zei cu probleme. Înainte de a ne despărți mi-a spus „La revedere" atât de călduros și mi-a mulțumit atât de frumos pentru micul dejun, încât am fost gata să-mi schimb părerea despre ea. Madding îmi spusese că unii copii ai zeilor se pricep să vorbească cu noi mai bine decât alții. Unii dintre ei erau prea deosebiți în modul lor de a gândi sau în înfățișare, chiar dacă încercau

din răsputeri să se facă înțeleși, și aveam impresia că Lil se număra printre cei prietenoși.

Mi-am dus deci mesele și cele mai bune mărfuri pe Promenada sudică a Parcului Porții. Promenada din nord-vest era cea cu Aleea Artiștilor, unde se adunau cei mai mulți oameni ca să admire Copacul și alte priveliști de seamă. Promenada din sud era un loc mai degrabă banal, fără atracții speciale sau o priveliște ieșită din comun asupra Copacului, dar în acel moment era singura opțiune care-mi rămăsese; intrarea nord-estică a parcului fusese astupată demult de o rădăcină a Copacului, în timp ce poarta de est avea o priveliște foarte frumoasă asupra porții comerciale a Văzduhului.

Am intrat deci pe Promenada din sud, cu urechile ciulite ca să-i aud pe ceilalți negustori deja prezenți, încercând să-și atragă simpatia trecătorilor. Nu era un semn bun, fiindcă însemna că veniseră atât de puțini clienți potențiali, încât negustorii se vedeau siliți să intre în concurență directă, deci nu aveam să găsesc ajutorul prietenesc cu care mă obișnuisem pe Alee; aici, fiecare își vedea de interesul propriu. Se auzeau trei – ba nu, patru – alți negustori în apropiere: unul cu voaluri decorative, altul care vindea „plăcinte de Copac" (ce-or mai fi fost și alea; miroseau totuși bine) și alți doi care vindeau cărți și suveniruri. Pe aceștia din urmă i-am simțit uitându-se urât și m-am îngrijorat că aveau să-mi facă probleme, dar ca de obicei m-au lăsat în pace după ce m-au văzut mai bine. Există și ocazii – deși rare – când e de folos să fii orb!

Așa că mi-am întins taraba și am așteptat. Și am tot așteptat. Nu știam zona și nu avusesem timp s-o explorez cum trebuie. Exista posibilitatea să mă fi așezat într-un loc fără vad, deși se auzeau pași prin apropiere, majoritatea pelerini comentând cât se întunecase orașul și ce frumos era totuși palatul Văzduh, înfășurat în jurul Copacului cum era acum. Fără îndoială că ceilalți negustori ocupaseră deja cele mai bune locuri, așa că trebuia să mă descurc cum puteam.

Pe la amiază mi-a devenit totuși clar că voi avea probleme. Produsele mele atrăseseră câțiva pelerini, majoritatea

muncitori, amni din orașele și ținuturile mai sărace din jurul Umbrei. Nu m-am bucurat prea tare, fiindcă cei mai buni clienți ai mei erau întotdeauna cei din Nordul Îndepărtat și de pe insule. În locurile acelea, credința în Itempas fusese mereu lipsită de profunzime, așa că nu aveau nicio strângere de inimă în a-mi cumpăra copacii miniaturali sau statuetele de zei, dar senmiții erau aproape în întregime amni, iar aceștia erau întotdeauna itempani devotați, care nu acordau atâta atenție Copacului și celorlalte minunății eretice din Umbră.

Chestia asta nu mă deranja deloc, fiindcă, în definitiv, fiecare are dreptul la propria lui credință, atât doar că mi se făcuse foame. Stomacul tocmai decisese să-mi aducă aminte de asta, foarte gălăgios, certându-mă că-i permisesem lui Lil să mă facă să uit de micul dejun.

Apoi mi-a venit o idee. Am scotocit repede prin desagi, descoperind ușurată că aveam la mine cretele colorate. M-am așezat pe vine în fața meselor și m-am gândit ce să desenez.

Revelația m-a izbit cu atâta forță, încât m-am clătinat de-a dreptul. Cele mai bune momente de inspirație le aveam de regulă dimineața, când pictam în pivniță. Intenționasem să desenez niște forme simple, doar cât să atrag atenția trecătorilor asupra podoabelor mele ieftine, dar imaginea care-mi venise în cap nu era chiar... Mi-am umezit buzele și m-am întrebat dacă era sigur.

Da, mi-am zis, e periculos. Pe toți zeii, eram o *oarbă*, care n-ar trebui să vadă nimic, cu atât mai puțin să poată desena forme recognoscibile. Majoritatea celor din oraș nu și-ar da seama de paradox, nici nu le-ar păsa, dar Păzitorii Ordinii și toți ceilalți, a căror slujbă era tocmai să interzică folosirea neautorizată a magiei, ar considera totul suspect. Până la urmă, reușisem să supraviețuiesc atâția ani tocmai fiindcă fusesem precaută.

Dar... am luat o bucată de cretă, frecându-i între degete lungimea netedă și onctuoasă. Mie culorile nu-mi spuneau

mare lucru, erau doar un detaliu de fond, dar aveam oricum obiceiul să-mi botez vopselele și cretele. Culorile depășesc pentru mine o simplă imagine. Creta din mâna mea mirosea vag amărui – nu amar ca mâncarea, ci amar ca aerul prea rarefiat pentru a-l respira, ca pe vârful unui munte înalt. Am decis că era albă, perfect pentru ce aveam în minte.

— Pictez un tablou, am șoptit și am început.

Am schițat castronul răsturnat al unui cer, dar nu era Văzduhul nostru sau vreo parte din el, nici măcar văzduhul adevărat de deasupra Copacului, pe care nu-l văzusem niciodată. Acesta avea să fie un firmament subțire, aproape gol, rotindu-se în straturi de culoare din ce în ce mai incandescente. Am pus o bază groasă de alb, folosind ambele bucăți de cretă până n-a mai rămas din ele decât o fărâmă. Norocul meu. Pe urmă am completat cu puțin albastru, nu mult, fiindcă nu se potrivea cu cerul din mintea mea. Era prea vibrant și gros, aproape unsuros între degete. Am întins albastrul cu mâna, apoi am adăugat altă culoare – un galben frumos. Da, așa merge. Încă puțin galben, apăsându-l, simțindu-l cum crește în intensitate și căldură, fuzionând într-un punct de lumină din centrul compoziției. *Doi* sori, unul mai mare și unul mai mic, învârtindu-se unul în jurul celuilalt într-un dans etern. Poate că...

— Hei.

— Mai lasă-mă nițel, am murmurat.

Norii de pe acest cer trebuiau să fie puternici, groși și întunecați sub greutatea ploii. Am căutat printre crete ceva care să miroasă a argintiu, dorindu-mi să fi avut mai mult albastru sau negru.

Acum păsări. Bineînțeles că sunt păsări pe acest cer gol și strălucitor, doar că n-au pene...

— Hei!

Cineva m-a atins și am tresărit, scăpând creta din mână și revenind la realitate.

— Ce... ce este?

Aproape imediat m-a străbătut un fior de durere. Amorțisem rău. De cât timp desenam? Am gemut, încercând să-mi masez singură spatele.

— Mersi, s-a auzit vocea.

Un bărbat, în vârstă. Nu-l cunoșteam, deși mi-amintea vag de Vuroy. Pe urmă mi l-am amintit – era unul dintre vânzătorii de suveniruri, cel cu vocea cea mai puternică.

— Frumoasă șmecheria asta, a continuat el. Ai atras ceva oameni. Dar promenada se închide la apus și poate vrei să vinzi cât mai sunt oameni pe aici, nu?

„Ceva oameni?"

Am devenit brusc conștientă de vocile adunate în jurul meu, câteva zeci, toate discutând ce desenasem. Murmurau și exclamau, comentând ceva. M-am sculat și am icnit de durerea teribilă din genunchi.

Când m-am îndreptat de spate, cei din jur au izbucnit în aplauze.

— Ce...

Dar știam. Mă aplaudau pe *mine*.

Înainte să înțeleg cum vine asta, privitorii au început să se îmbulzească, îmbrâncindu-se în efortul de a nu-mi călca desenul în picioare, și să mă întrebe cât costă ceea ce vând, dacă sunt pictor profesionist, cum de reușesc să pictez lucruri atât de frumoase dacă sunt oarbă, dacă *chiar* sunt oarbă, și alte câteva zeci de lucruri... Am fost îndeajuns de înțeleaptă să trec la tejghea și să răspund întrebărilor celor mai delicate prin încercări slabe de umor („Nu, nu, chiar sunt oarbă! Mă bucur că vă place!"), înainte să fiu inundată de clienți doritori să cumpere tot ce aveam, majoritatea chiar fără să se târguiască. Nu mi se mai întâmplase niciodată să vând într-o singură zi, ca să nu zic în câteva minute, tot ce aveam expus.

După ce mi-au golit mesele, cei mai mulți clienți s-au îndreptat spre celelalte standuri – adică, mi-am dat și eu seama cu întârziere, exact ceea ce făceau cam de când începusem să desenez. Nici nu-i de mirare că omul de alături

venise să-mi mulțumească. Se auzeau totuși clopotele îndepărtate ale Sălii Albe anunțând apusul; parcul avea să se închidă în curând.

— M-am gândit eu că tu erai, a spus o voce din apropiere, făcându-mă să tresar și să mă întorc spre cel care vorbise, crezând că era alt client.

Am băgat de seamă că nu se apropiase de tarabă, ci rămăsese dincolo de desenul făcut de mine.

— Poftim?

— Erai la cealaltă promenadă, a continuat el, făcându-mă să mă încordez, alarmată, în ciuda faptului că nu avea nimic amenințător în glas. A doua zi după ce ai găsit cadavrul zeiței. Atunci te-am văzut și m-am gândit că ai ceva foarte... special.

Am început să-mi strâng lucrurile, mai calmă, zicându-mi că poate era doar o încercare stângace de a intra în vorbă.

— Erai și tu acolo? l-am întrebat. Unul dintre eretici?

— Eretici? a chicotit el. Hm. Poate că așa mă văd cei din Ordin, dar și eu îl slăvesc pe Stăpânul Luminii.

Sigur era unul dintre Luminile Noi; se zicea că sunt un fel de ramură ruptă din Ordinul Itempan. Sau poate era vreo sectă cu totul nouă. Nu prea băgam în seamă chestiile astea.

— Păi, eu sunt mai degrabă o credincioasă tradițională, i-am spus gândindu-mă să evit vreo încercare de convertire. Dar dacă credeai în Role, atunci îmi pare rău.

Mirarea înscrisă pe fața lui era aproape sonoră.

— Un itempan ce nu-i condamnă pe cei care-i cinstesc pe alți zei și nu sărbătoresc moartea unui zeu străin? Nu cumva ești și tu un pic eretică?

Am ridicat din umeri, reușind să bag în desagă ultima dintre cutiile mici, și i-am zâmbit.

— Cine știe? Să nu mă pârăști Păzitorilor Ordinii.

El a râs și, spre ușurarea mea, mi-a întors spatele.

— Normal că nu. Poate ne mai vedem.

S-a îndepărtat fredonând pentru sine, confirmându-mi bănuielile: era melodia fără cuvinte a Luminilor Noi.

M-am așezat câteva secunde să mă odihnesc înainte să plec spre casă. Aveam punga plină de bani, ba chiar și buzunarele. Madding o să fie foarte încântat, mi-am zis, și oricum o să am nevoie de câteva zile de pauză să-mi refac stocurile, ba poate chiar mai mult, ca să mă odihnesc. Nu avusesem niciodată vacanță, dar iată că acum mi-o puteam permite.

Din capătul celălalt al Promenadei se apropiau pași grei. Eram încă obosită și ametită și nu le-am acordat prea multă atenție; mai erau mulți oameni amestecându-se printre negustorii care începuseră și ei să-și împacheteze mărfurile. Dacă aș fi ascultat mai cu atenție, aș fi recunoscut pașii, dar așa, mi-am dat seama prea târziu cine era.

— Foarte bine, Oree Shoth, a spus o voce la care mă gândisem cu teamă toată ziua.

Rimarn Dih. Oh, nu!

— Foarte frumos din partea ta să ne trimiți un semnal atât de special, a continuat el, oprindu-se drept în fața desenului meu.

În spatele lui se aflau trei persoane, toate încălțate cu aceleași cizme grele și groaznic de familiare. M-am ridicat în picioare, tremurând.

— Credeam că până acum o să fii aproape de Nimaro, a continuat el. Imaginează-ți ce surpriză pentru mine să simt aroma unei magii bine cunoscute, și încă atât de aproape.

— Nu știu nimic, am reușit să îngaim, strângând toiagul de parcă ar fi putut să mă ajute cu ceva. Nu știu cine a omorât-o pe lady Role și n-am pic de sânge divin în mine.

— Draga mea, nu-mi pasă câtuși de puțin despre asta, a zis el și mi-am dat seama după furia rece din voce că găsise ce mai lăsase Lil din oamenii lui.

Iar asta însemna că eram pierdută, complet pierdută.

— Îl vreau pe prietenul tău. Pe nenorocitul ăla maronez cu păr alb. Unde e?

M-am blocat o secundă, fără să înțeleg. Shiny avea părul alb?

— El n-a făcut nimic. Pe toți zeii, era o minciună și Rimarn era scrib; sigur își dădea seama. Vreau să spun că era un copil de zei, o femeie pe nume Lil. Ea...

— Ajunge! s-a răstit bărbatul la mine, întorcându-se cu spatele. Luați-o!

Însoțitorii lui s-au apropiat și m-au încercuit. Am încercat să mă trag înapoi, dar nu aveam unde. Ce aveau de gând? Să mă omoare în bătaie chiar acolo, din răzbunare? Sau să mă ducă la Sala Albă ca să mă poată interoga mai întâi? Mă cuprinsese panica. Ce să mă fac?

Apoi s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

* * *

„De ce?", îl întrebasem pe tata, cu mult timp în urmă. De ce să-mi ascund desenele de privirile oamenilor? Nu erau decât linii de vopsea. Nu tuturor le plăceau – unele erau prea ciudate –, dar nu făceau niciun rău.

„Sunt magice", îmi zicea tata. Mi-o repeta iar și iar, dar nu-l ascultam. Nu-l credeam. „Nu există magie care să nu facă niciun rău."

* * *

Păzitorii Ordinii călcau peste desenul meu.

— Nu, am șoptit când i-am simțit apropiindu-se, vă rog, nu!

— Săraca! a spus o femeie, care mă întrebase mai devreme dacă eram pictor profesionist, ascunsă în siguranță prin mulțime.

Acum câteva minute se prăpădeau toți de dragul meu și acum nu aveau nicio problemă să stea și să caște ochii, în timp ce Păzitorii Ordinii făceau tot ce pofteau.

— Lasă toiagul ăla jos, femeie! s-a răstit unul dintre ei.

Evident, m-am agățat și mai tare de el, aproape sufocându-mă. De ce-mi făceau asta? Știau că nu eu am omorât-o

pe Role, că nu sunt copil de zei. Aveam ceva magie, da, dar i-ar fi umflat râsul dacă ar fi aflat ce puteri fenomenale ascundeam. Nu reprezentam o amenințare pentru nimeni.

— Vă rog, vă rog! m-am rugat de ei, aproape plângând, ca pasărea după care eram numită: *vă rog* – suspin – *vă rog.*

N-am reușit să-i înduplec.

Am simțit o mână străină pe toiag și în mine a țâșnit deodată o furie ca o flacără imensă. Am închis ochii din reflex. Mă dureau, iar asta mă speria și mai tare.

— Lasă-mă în pace! am urlat încercând să mă lupt cu el, lovind aiurea cu mâinile și cu toiagul.

Am dat din întâmplare cu palma de pieptul cuiva...

Mâna lui Shiny pe pieptul meu, vărsându-și furia pe martorul rușinii sale.

Și am *împins.*

* * *

Mi-e foarte greu să povestesc, chiar și acum. Ai puțintică răbdare.

Undeva, în altă parte a universului, există un cer. Un cer fierbinte și gol, arcuindu-se deasupra ca orice alt cer, arzând cu lumina a doi sori gemeni. Cerul pe care îl desenasem – ai înțeles? Undeva există cu adevărat. Acum știu.

Când am început să urlu, vărsându-mi furia spre Păzitorii Ordinii, flacăra dinapoia pleoapelor mele s-a făcut lumină. Cu ochii minții am văzut bucăți de trup, picioarele cuiva, căzând și rostogolindu-se în acest cer, apărând de nicăieri.

Erau doar câteva bucăți.

* * *

Ceva s-a schimbat.

Când mi-am dat seama de asta, am clipit iute. În jurul meu, oamenii urlau și fugeau. Cineva s-a lovit din greșeală de taraba mea și a dărâmat-o, făcându-mă să dau un pas înapoi.

În aer pluteau mirosuri grele: sânge, excremente, vomă, frică atotstăpânitoare.

Brusc mi-a devenit clar că desenul devenise invizibil. Era tot acolo, dar eu nu-i mai vedeam decât marginea. Nu mai strălucea deloc, de parcă toată magia din el se scursese cumva și oricum ce mai rămăsese era acoperit de trei pete mari, întunecate, care se tot lățeau. Lichid, nu magie.

Vocea lui Rimarn Dih, tulburată, aproape imposibil de înțeles din cauza ororii.

— Ce-ai făcut, curvă maroneză? *În numele Tatălui, ce-ai făcut?*

— C-ce?

Mă dureau ochii. Mă durea capul. Îmi venea să vărs din cauza duhorii. Mă simțeam ciudat, dezorientată, încordată. În gură simțeam gust de vinovăție, deși nu-mi dădeam seama de ce.

Rimarn striga să vină cineva să-l ajute. Vocea îi suna ca și cum se chinuia să tragă de ceva greu, care plescăia cumva... M-am cutremurat. Nu voiam să știu ce era.

Deodată, în stânga și în dreapta mea au apărut două persoane, care m-au prins blând de brațe.

— E vremea să plecăm de aici, micuțo, a zis o voce bărbătească.

Slujitorul lui Madding. De unde naiba venise? Pe urmă lumea a strălucit scurt și am ajuns altundeva, într-un loc învăluit de liniște, o atmosferă caldă și parfumată, un sentiment verde-albăstrui de calm și echilibru. Casa lui Madding.

Casa care ar fi trebuit să fie un sanctuar, dar care în acel moment nu mă ajuta cu nimic.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe copilul de zei de lângă mine. Spune-mi, te rog. Am făcut ceva... nu?

— Nu știi?

Celălalt slujitor al lui Madding, femeia, de partea cealaltă. Nu mă credea.

— Nu. Nici nu voiam să știu; mi-am umezit buzele. Vă rog să-mi spuneți.

— Nu știu cum ai făcut-o, a vorbit ea încet, pe un ton aproape... impresionat. (Cum venea asta? Era o zeiță!) Niciodată n-am văzut asta la un muritor. Dar desenul tău...

S-a întrerupt, gânditoare. Bărbatul a spus în locul ei:

— A devenit *enarmhukdatalwasl*, deși nu chiar *shuwao*.

Cuvintele sacre au țâșnit luminos în aer, implântându-mi săgeți dureroase în cornee. De ce mă chinuiau așa? Parcă mă lovise cineva drept în ochi.

— Desenul tău, a urmat el, a creat o cale peste o jumătate de miliard de stele și timp de o secundă a făcut legătura dintre o lume și alta. Absolut incredibil.

Enervată, m-am frecat la ochi; niciun rezultat. Durerea venea din interior.

— Nu înțeleg nimic, fir-ar să fie! Vorbește pe limba muritorilor!

„Dar nu vreau să știu."

— Ai făcut o ușă, a continuat el, și ai trimis Păzitorii Ordinii prin ea, dar nu în întregime. Magia ta nu era foarte stabilă și s-a epuizat înainte ca ei să poată trece complet. Înțelegi?

— Eu... „Nu!" Era doar un desen în cretă..., am șoptit.

— I-ai trimis pe jumătate în altă lume! s-a răstit femeia. Și pe urmă ai închis ușa. *I-ai tăiat în două.* Acum ai înțeles?

Da, am înțeles.

Am început să țip și nu m-am oprit până când unul dintre copiii zeilor a făcut ceva și am leșinat.

5
Familie (studiu în cărbune)

Am o amintire favorită cu tata, pe care uneori o mai văd în vis.

În vis sunt mică. De-abia am învățat să urc pe scară. Spațiul dintre trepte e prea mare și nu le văd, așa că mult timp m-am temut că o să cad. A trebuit să învăț să nu mă mai tem, ceea ce e mai greu decât pare. Sunt foarte mândră că am reușit.

— Tată, zic, fugind în camera micuță din pod, care e doar *a lui.*

Mama nu vine aici nici măcar să facă curat. Oricum e curat, fiindcă tata e foarte ordonat, dar în toată camera plutește cumva esența lui imposibil de definit. O parte din această esență este pur și simplu mirosul lui, dar e mai mult de atât, și înțeleg instinctiv asta, chiar dacă nu știu cuvintele necesare pentru a-l descrie.

Tatăl meu nu este precum ceilalți oameni din sat. El merge la slujbele ținute în Sala Albă doar atât cât e nevoie ca să nu fie pedepsit de preot, nu aduce nicio ofrandă la altarul din casă și nu se roagă. L-am întrebat dacă crede în zei și el spune că da, cum să nu, că doar suntem maronezi. „Dar asta nu-i totuna cu a-i cinsti", mai zice el uneori. Apoi mă atenționează să nu spun asta nimănui, nici preoților, nici prietenilor mei, nici măcar mamei. O să înțeleg într-o bună zi de ce, adaugă el.

Astăzi este într-o dispoziție specială, suficient de specială încât reușesc chiar să-l văd: un bărbat micuț, cu ochi negri,

reci, și mâini mari, dar delicate. Nu e ridat, de parcă ar fi tânăr, deși în păr are fire albe și în privire ceva intens, care-i trădează vârsta mai presus decât orice rid. Era deja bătrân când s-a căsătorit cu mama și n-a vrut niciodată copii, deși mă iubește din toată inima.

Râd și mă las pe genunchii lui. Stă jos, ceea ce înseamnă că-i pot pipăi fața cu mâinile. Am aflat deja că ochii se pot înșela, dar degetele niciodată.

— Ai cântat, îi spun.

Zâmbește.

— Mă vezi iar? Credeam că a dispărut până acum.

— Cântă-mi ceva, tată, îl rog.

Îmi plac teribil de mult culorile țesute în aer de vocea lui.

— Nu, copilă. Mama ta e acasă.

— Dar ea n-aude! Te rog!

— I-am promis, zice el încet și mă întristez.

Îi promisese mamei mele, cu mult înainte să mă nasc, să evite cu orice preț pericolele care ne pot amenința, pe mine sau pe ea, din cauza ciudățeniei lui. Sunt prea mică să înțeleg de unde vine pericolul, dar frica din ochii lui este suficientă ca să mă facă să tac.

Dar și-a mai încălcat promisiunea și altă dată, ca să mă învețe, fiindcă altfel le-aș fi putut arăta străinilor cât sunt și eu de ciudată, din simplă ignoranță. Mai târziu mi-am dat seama că o făcuse și pentru că se sufoca știindu-se silit să omoare o parte din el. Îi era menit să fie măreț și, în aceste mărunte momente de intimitate alături de mine, putea fi.

Așa că-mi vede dezamăgirea, oftează și mă ridică pe genunchi. Și cântă cu glas coborât, cât să-l aud doar eu.

* * *

M-am trezit încet, înconjurată de sunetul și de mirosul apei din jur.

Era la temperatura corpului; de-abia o simțeam. Sub mine se afla un bazin de piatră dură, sculptată, la fel de caldă

ca apa; în aer plutea miros de flori. Hiras: un fel de plantă cățărătoare care provenise odinioară din Maroland. Florile ei aveau o aromă grea și specifică. Asta mi-a spus unde mă aflam.

Aș fi fost complet dezorientată dacă n-aș mai fi fost acasă la Madding și înainte. Avea o casă mare în unul dintre cartierele bogate din Wesha, unde venisem adesea, fiindcă el se plângea mereu că-l doare spatele de la patul meu mic. Tot parterul casei era plin de bazine cu apă, mai mult de zece, tăiate în piatra ce alcătuia fundația acestei părți a orașului, urmând contururi frumoase și ascunse în spatele unor perdele de plante. Era genul de idee caracteristică unui copil de zei; le stătea mintea mai degrabă la estetică și rareori la comoditate sau decență. Când intrau în casă, oaspeții lui Madding erau siliți fie să rămână în picioare, fie să se dezbrace și să intre într-un bazin. Lui i se părea perfect normal.

Bazinele nu aveau nimic magic în ele, iar apa era caldă pur și simplu fiindcă Mad angajase un geniu muritor să născocească un mecanism care să păstreze permanent apă caldă în tot sistemul. Madding nu catadicsise niciodată să afle cum funcționa, așa că nu putuse să-mi explice.

M-am ridicat, ascultând atentă, observând brusc că nu eram singură. De văzut nu vedeam nimic, dar respirația îmi părea cunoscută.

— Mad?

Silueta lui s-a conturat din întuneric. Ședea pe marginea bazinului, cu un genunchi ridicat. Avea părul lăsat liber, lipit de pielea umedă, ceea ce-l făcea să pară foarte tânăr, și o privire foarte serioasă.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Am rămas descumpănită o secundă, înainte să-mi amintesc toată oroarea.

M-am lăsat ușor pe marginea bazinului, ignorând complet vechile vânătăi și întorcându-mă cu spatele la Mad. Încă mă dureau ochii, așa că i-am strâns cât puteam de tare, deși nu mă ajuta cu nimic. Cum să mă simt? Ca o ucigașă, nu?

Madding a suspinat.

— Probabil că n-are rost să-ți spun asta, dar n-a fost vina ta.

Bineînțeles că n-avea rost. Pe deasupra era și fals.

— Muritorii nu-și pot controla magia, Oree. Pur și simplu. Și, pe lângă asta, nu știai de ce ești capabilă. N-ai avut intenția să-i omori.

— N-am avut *intenția*, dar tot i-am omorât, i-am răspuns. Ce mai contează altceva?

— Așa e. Și-a lăsat și celălalt picior în apă. Cred totuși că ei chiar aveau intenția să *te* omoare.

Am început să râd, ascultând ecourile demente plutind deasupra apei vălurite.

— Las-o baltă, Mad! Te rog.

S-a așternut tăcerea, dar după un timp, considerând probabil că mă bălăcisem destul în propria tristețe, Madding s-a lăsat să alunece în apa până la brâu și m-a îmbrățișat. Nici n-aveam nevoie de mai mult. Mi-am lipit fața de pieptul lui și m-am lăsat moale, plângând, în timp ce el mă mângâia încet pe spate și-mi susura blând pe limba lui. Apoi m-a ridicat și m-a dus sus, pe scări, lăsându-mă să mă întind pe grămada de perne care-i servea drept pat. Am adormit acolo, sperând să nu mă mai trezesc niciodată.

* * *

Dar bineînțeles că m-am trezit până la urmă, deranjată de o conversație purtată în șoaptă prin preajmă. Am deschis ochii, căutând în jur și descoperind cu surprindere o zeiță necunoscută, așezată aproape de mine. Era foarte albă, cu părul negru și scurt încadrând o față frumoasă, în formă de inimă. Două lucruri m-au izbit imediat: primul, că părea suficient de normală încât să fie confundată cu unul dintre noi, ceea ce însemna că era un copil de zei care colabora frecvent cu muritorii, și al doilea, că stătea cumva în umbră, deși

nu exista nimic prin apropiere care să poată arunca umbră deasupra ei, iar eu oricum n-ar fi trebuit să pot vedea umbra respectivă.

S-a întrerupt din discuția cu Madding.

— Bună, am salutat-o înclinând capul și frecându-mă la ochi.

Îi știam pe toți cei cu care lucra Mad, iar ea nu făcea parte dintre ei. Mi-a răspuns la salut și a zâmbit.

— Deci tu ești ucigașa lui Mad.

M-am încordat și Madding s-a încruntat la ea:

— Nemmer!

— N-am vrut să te insult, a zis ea ridicând din umeri cu un zâmbet. Mie-mi plac ucigașii.

Am aruncat o privire către Madding, căutând să aflu dacă-i pot ura femeii să se ducă drept în iadurile infinite. Nu părea tensionat, asta semnificând că zeița respectivă nu era nici dușman, nici o amenințare, dar nici nu era vesel. A oftat când mi-a surprins privirea.

— Nemmer a venit să mă avertizeze, Oree. Ea are o altă organizație în oraș...

— Mai degrabă o breaslă de profesioniști independenți, a precizat Nemmer.

Madding i-a aruncat o privire de pură supărare fraternă, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Ordinul lui Itempas a contactat-o și i-a solicitat serviciile – numai pe ale ei, nu și pe ale celorlalți zei care lucrează pentru ea.

Am căutat o pernă mai mare și m-am lipit de ea, mai puțin ca să-mi ascund goliciunea și mai mult ca să-mi acopăr fiorul de neliniște, cu toate că lui Madding nu i-a scăpat gestul meu. S-a dus imediat la dulap să-mi aducă ceva de îmbrăcat. I-am spus lui Nemmer:

— Nu c-aș ști eu ceva, dar aveam impresia că Ordinul se poate folosi de asasinii Arameri oricând e nevoie.

— Da, a zis ea, dar asta numai când Aramerii își dau acordul sau îi interesează subiectul. Dar există o grămadă de

chestiuni care nu sunt de nasul familiei Arameri și de care Ordinul preferă să se ocupe singur.

— Să înțeleg că ești zeița... morții?

— Ah, nu, ăsta-i domeniul Doamnei noastre. Eu sunt doar zeița camuflărilor, secretelor, poate și a infiltrărilor. Știi, genul de lucruri care se întâmplă sub pelerina Domnului Nopții.

M-am holbat la ea. Titlul era folosit pentru unul dintre zeii cei noi, Stăpânul Umbrelor, dar așa cum îl rostise femeia, semăna prea tare cu *Stăpânul Nopții*. Bineînțeles că era complet imposibil, având în vedere că el era în totalitate sub stăpânirea familiei Arameri.

— Nu mă deranjează să mai elimin pe cineva din când în când, a continuat Nemmer, dar nu ca ocupație principală. A strâns din umeri și a aruncat o privire spre Madding. Deși, la cât oferă Ordinul, poate mă răzgândesc. Se pare că există o cerere incredibilă când vine vorba de eliminarea copiilor de zei care i-au enervat pe muritori.

M-am întors șocată către Mad, care tocmai îmi aducea un halat și mă privea cu o sprânceană ridicată, foarte calm. Nemmer a pufnit în râs și s-a întins să-mi tragă un ghiont prietenesc în genunchi, făcându-mă să tresar.

— Cine știe, poate sunt aici pentru *tine*.

— Nu, i-am spus încet; Madding se putea descurca singur, n-avea niciun rost să mă îngrijorez pentru el. Nimeni nu trimite un zeu să mă omoare pe mine. E mai simplu să-i dea douăzeci de *meri* unui cerșetor și să mintă că a fost un jaf soldat cu moartea victimei. Nu c-ar avea cine știe ce nevoie să se ascundă, fiindcă, la urma urmelor, ei dictează.

— Ah, dar ai uitat, a zis Nemmer. Ai folosit magie ca să-i omori pe Păzitorii din parc, iar Ordinul crede că tot tu i-ai omorât și pe ceilalți trei care aveau misiunea de a disciplina un bărbat maronez, care cică ți-e verișor, fiindcă atacase un previt. Cadavrele lor sunt de negăsit, dar încep să umble zvonuri despre cum funcționează magia ta.

Pe toți zeii! Madding a îngenuncheat lângă mine, acoperindu-mă cu un halat de mătase. M-am lăsat iarăși pe spate.

— Rimarn, i-am spus, credea că sunt fiică de zeu.

— Și nu angajezi un muritor s-o ucidă pe fiica unui zeu, fie ea și zeița desenelor în cretă, a completat Nemmer făcându-mi cu ochiul. A continuat pe un ton mai serios: Te vor pe tine, dar sunt convinși că nu tu ești de vină pentru moartea lui Role. Frățioare, și-a îndreptat apoi atenția spre Mad, n-ai fost prea discret. Toți vecinii ei știu că are ca iubit un copil de zei. A aflat jumătate de oraș. Puteai fi în măsură să n-o implici în toate astea.

— Știu, a recunoscut Mad cu o voce care exprima regret cât pentru o mie de ani.

— Stai așa, am zis eu încruntându-mă la femeie. Ordinul crede că Madding a omorât-o pe Role? Știu că trebuie să fi fost un copil de zei, dar...

— Madding vinde sânge de zeu, m-a întrerupt Nemmer. Deși tonul vocii ei era neutru, am distins dezaprobarea, precum și oftatul lui Madding. Și am auzit că-i merge bine. Nu pare chiar așa de ciudat să te gândești că poate vrea să-și dezvolte afacerea, că poate deodată vrea o cantitate mai mare de sânge zeiesc.

— Lucru care ar suna chiar logic, a spus Madding, dacă Role ar fi fost golită de sânge, dar era mai mult decât destul și în ea, și pe lângă ea...

— Iar tu ai luat-o de acolo, în fața atâtor martori.

— Am dus-o la Yeine! Voiam să văd dacă exista vreo speranță s-o readucă la viață, dar sufletul ei deja plecase. Mad a clătinat din cap, suspinând. Pe iadurile infinite, dacă-i voiam sângele, de ce aș fi omorât-o, apoi aș fi aruncat-o pe o străduță oarecare, pentru a mă *întoarce s-o iau de acolo*?

— Poate că nu asta intenționai, a zis Nemmer. Poate nu aveai nevoie de *tot* sângele. Unii dintre cei care au fost acolo erau suficient de aproape încât să vadă ce lipsea, Mad.

L-am simțit pe Madding încordându-se și i-am atins mâinile, uimită, neînțelegând.

— Ce lipsea?

— Inima, a spus Nemmer.

S-a lăsat tăcerea. M-am cutremurat. Pe urmă mi-am amintit de ziua aceea, pe alee, când atinsesem trupul lui Role și degetele mi se umpluseră de sânge.

Madding a înjurat, s-a ridicat și, furios, a început să străbată camera în lung și-n lat, cu pași repezi și apăsați. Nemmer l-a privit o secundă, a oftat și s-a întors spre mine.

— Ordinul crede că a fost un fel de comision mai neobișnuit. Un client bogat care dorea un tip de sânge zeiesc mai deosebit. Dacă lichidul din venele noastre este suficient să le dea puteri magice chiar și muritorilor, atunci ce poate face oare sângele inimii? Cine știe, poate că-i destul ca să-i ofere unei femei maroneze oarbe – cunoscute tocmai ca iubita copilului de zei în cauză – puterea de a omorî trei Păzitori ai Ordinii.

Mi-a căzut falca.

— Asta-i o tâmpenie! Niciun copil de zei nu l-ar omorî pe altul pentru un asemenea motiv!

Nemmer a arcuit sprâncenele.

— Da, și lucrul ăsta îi este clar oricui ne cunoaște. Nouă, celor din Umbră, ni se pare amuzant să ne jucăm cu averile muritorilor, dar niciunuia nu-i este de trebuință cu adevărat și nici nu ne-am sinchisi să omorâm pe cineva pentru asta. Dar Ordinul nu s-a prins încă, altfel n-ar fi încercat să mă angajeze pe mine și mai ales nu l-ar mai suspecta pe Madding – sau măcar nu din motivul ăsta. Ei urmează totuși crezul Strălucirii: orice element care strică ordinea societății trebuie eliminat, indiferent dacă elementul respectiv este sau nu *cauza*. Ai zice că s-or fi săturat și ei să repete ca maimuțele după Itempas și-or fi început să gândească cu mintea lor, după două mii de ani, a încheiat dând ochii peste cap.

Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am coborât capul. Coșmarul lua amploare zi după zi, oricât mă dădeam de ceasul morții să-l opresc.

— Vrei să spui, am șoptit, că-l suspectează pe Madding din cauza mea.

— Nu! a strigat Madding, încă mergând de colo până colo. Mă suspectează pe mine din cauza nenorocitului ăluia care doarme la tine.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Chiar dacă previt Rimarn îmi vedea magia, nu însemna mare lucru. Existau destui muritori cu puteri magice; doar de acolo proveneau scribii ca el. Singurul lucru ilegal era *folosirea* acestor puteri și, fără să-mi vadă tablourile, Rimarn n-ar fi avut nicio dovadă în acest sens. Dacă ar fi apucat să mă chestioneze în ziua aceea și dacă eu aș fi reușit să nu mă pierd cu firea, și-ar fi dat seama că nu aveam cum să fi fost eu cea care o omorâse pe Role. În cel mai rău caz, ajungeam să fiu recrutată de Ordin.

Însă tocmai atunci intervenise Shiny. Chiar dacă Lil mâncase cadavrele din Rădăcina de Sud, Rimarn știa că pe strada aceea intraseră patru oameni, dar de ieșit ieșise doar unul, cumva neatins. Numai zeii știau câți martori se găseau în Rădăcina de Sud care să capete chef de vorbă după o monedă sau două de aur. Existau chiar șanse ca Rimarn să fi simțit explozia fierbinte de putere cu care Shiny îi omorâse pe cei trei, tocmai din partea cealaltă a orașului. Dacă ții cont de asta și de ceea ce le făcusem eu Păzitorilor Ordinii cu desenul, parcă nu mai era o concluzie atât de trasă de păr: o zeiță moartă, un zeu care profită de pe urma morții ei, plus muritoarea care are legături strânse cu cel din urmă și care manifestă dintr-odată puteri ciudate. Desigur că nimic din toate astea nu reprezenta vreo dovadă reală, dar ei erau itempani. Pentru ei, dezordinea e crimă și gata.

— Păi, nu mai am nimic de adăugat, a spus Nemmer ridicându-se și întinzându-se bine.

Am priceput atunci ce ascundea postura ei de mai devreme: era toată numai mușchi bine lucrați și grație de acrobat. Ca aspect, părea mult prea simplă pentru a fi spion și asasin, dar ocupația era evidentă din mișcări.

— Ai grijă de tine, frățioare! A făcut o pauză și a continuat: Și tu la fel, surioară.

— Stai puțin! am izbucnit eu, surprinzându-i pe amândoi. Ce-o să le zici celor din Ordin?

— Ce le-am spus *deja*, a răspuns ea apăsat, și anume că ar fi bine să nu mai încerce niciodată să ucidă un copil de zei. Ei nu înțeleg că acum nu mai au de-a face cu Itempas. Nu știm ce are de gând să facă acest nou Crepuscul și nimeni cât de cât sănătos la cap nu vrea să afle. Și doar Maelstromul mai poate ajuta tărâmul muritorilor dacă ei atrag mânia Întunericului.

Am tăcut, confuză, fără să înțeleg despre ce vorbea. De *Crepuscul* mai auzisem, era un alt nume acordat Doamnei. Atunci *Întunericul*... era cumva Stăpânul Umbrelor? Și ce înțeles avea „Acum nu mai au de-a face cu Itempas"?

— Își pierd timpul cu prostia asta, s-a înfuriat Madding, se agață de cele mai mici tâmpenii în loc să-l caute pe ucigașul surorii noastre! Îmi vine să-i omor.

— Ei, hai, a zâmbit Nemmer, doar știi regulile. De altfel, în douăzeci și opt de zile n-o să mai conteze.

M-am întrebat ce mai voia să zică și cu asta, dar mi-am adus aminte de cuvintele zeiței tăcute din ziua aceea fatidică, în Rădăcina de Sud: „Aveți treizeci de zile".

Ce avea să se întâmple după treizeci de zile?

Nemmer a redevenit serioasă.

— Oricum... e mai rău decât crezi, frățioare. O să auzi și tu cât de curând, așa că mai bine vă spun eu acum: au mai dispărut doi frați de-ai noștri.

Madding și cu mine am tresărit. Nemmer chiar avea surse bune dacă aflase asta înaintea slujitorilor lui Mad și de apariția bârfelor.

— Cine? a întrebat el șocat.

— Ina și Oboro.

De ultimul auzisem, era un fel de zeu războinic ce se remarcase prin cluburile ilegale de lupte de prin oraș.

Oamenii îl plăceau fiindcă lupta corect, chiar dacă pierdea uneori. Ina era un personaj nou pentru mine.

— Au murit? am întrebat-o.

— Nu s-a găsit niciun cadavru și nimeni nu i-a simțit murind, deși putem zice același lucru și despre Role.

S-a lăsat tăcerea în conul ei de umbră și mi-am dat seama că Nemmer era furioasă. Felul vesel de a fi îi ascundea bine mânia, dar în realitate era la fel de înfuriată ca Madding. Era însă de înțeles: discutam despre frații și despre surorile ei, dispăruți și probabil morți. M-aș fi simțit la fel dacă aș fi fost în locul ei.

Apoi, cu întârziere, am înțeles că de fapt chiar eram în locul ei. Dacă cineva îi căuta pe copiii zeilor ca să-i omoare, atunci fiecare copil de zei din oraș se afla în pericol – inclusiv Madding. Și, dacă mai conta, Shiny.

M-am ridicat și m-am dus lângă Mad, fiindcă acum stătea locului, luându-i mâinile într-ale mele și strângându-i-le puternic, ceea ce l-a surprins. M-am întors apoi către Nemmer și i-am spus, fără a-mi putea controla frica din voce:

— Lady Nemmer, îți mulțumesc pentru tot. Ne permiți, mie și lui Madding, să discutăm singuri?

Rugămintea mea a surprins-o pe Nemmer, care a rânjit la mine.

— Ah, îmi place de ea, Mad. Păcat că-i muritoare. Și, da, domnișoară Shoth, cu plăcere vă las singuri acum, cu o condiție însă: să nu-mi mai zici niciodată „Lady Nemmer". S-a prefăcut că se scutură, oripilată: Mă face să mă simt bătrână.

— Da, L... M-am întrerupt la timp. Da.

Mi-a făcut cu ochiul, l-a salutat pe Madding și a dispărut.

M-am întors imediat spre Mad.

— Vreau să pleci din Umbră.

M-a privit uluit.

— Ce să *fac*?

— Cineva îi omoară pe copiii de zei care sunt aici. O să fii în siguranță pe tărâmul zeilor.

S-a uitat la mine, fără cuvinte, timp de câteva secunde.

— Nici nu știu dacă să râd sau să te dau afară. Chiar mă subestimezi... Chiar crezi că-i mai bine să fug decât să-i caut pe nenorociții care...

— Nu-mi pasă de mândria ta! I-am strâns iar mâinile, încercând să-l fac să asculte. Știu că nu ești laș; știu că vrei să-l găsești pe cel care ți-a omorât sora. Dar dacă cineva omoară copii de zei și niciunul dintre voi nu știe cum să-l *oprească*... Mad, nu știi că fuga e sănătoasă? Mie asta mi-ai spus ca să scap de Ordin, nu? Ai petrecut nu știu cât timp pe tărâmul zeilor și doar zece ani pe acesta. De ce ar trebui să-ți pese de tot ce se întâmplă aici?

— De ce să-mi... Mi-a dat drumul la mâini și m-a apucat în schimb de umeri, furios. Ai înnebunit? Stai aici, în fața mea, și mă-ntrebi de ce nu plec și nu te las să te descurci singură cu Păzitorii Ordinii și cine știe ce altceva! Dacă tu crezi...

— Dar *pe tine* te vor! Dacă pleci, eu mă predau și le spun că te-ai întors pe tărâmul zeilor. N-au decât să tragă ce concluzii vor. Pe urmă...

— Pe urmă te vor ucide, m-a întrerupt el. Ce credeai, Oree? Țapii ispășitori la asta sunt buni, la restaurarea ordinii, nu? Toată lumea e supărată pentru moartea lui Role; muritorilor nu le place să creadă că le pot muri zeii și vor să-i vadă ucigașul pedepsit. Ordinul trebuie să arate că pedepsește pe *cineva*, chiar dacă nu-i cine trebuie. Fără mine, nu ai nicio șansă.

Avea dreptate, da; simțeam asta în fiecare celulă din trupul meu. Și da, mi-era frică. Dar...

— Nu pot accepta să mori, i-am zis încet, evitându-i privirea. Era aproape același lucru pe care mi-l spusese și el, cu câteva luni în urmă, și mă durea să rostesc cuvintele astea la fel de tare cât mă duruse atunci să le aud. E altceva să știu că te pierd când mor eu. Așa e... corect, natural. Așa e în firea lucrurilor. Dar...

Și fără să mă pot abține, mi-am imaginat trupul *lui* întins fără viață pe aleea aceea, mirosul lui verde-albăstrui

stingându-se în aer, căldura lui disipându-se, sângele lui pe degetele mele, și doar un gol imens acolo unde trebuia să fie chipul lui.

Nu. Mai degrabă mor decât să îngădui așa ceva.

— Accept consecințele, i-am zis. Am omorât trei oameni. A fost un accident, dar faptul rămâne. Aveau și ei visuri, familii... Tu știi cum este cu datoriile neplătite, Mad. Nu-i corect să le plătesc? Numai să fii tu bine.

A rostit un cuvânt care a țâșnit în aer, plin de furie, frică și clopoței ruginiți, ca un fulger acvamarin și rece, forțându-mă să tac, apoi s-a îndepărtat. Mi-am dat seama prea târziu că dorința de a-mi da viața pentru el îi făcea rău. Natura lui era îndatorirea, iar altruismul îi era antiteză.

— Să nu-mi faci una ca asta, a spus cu furie rece în voce, deși mie mi s-a părut că deslușesc frică. Să nu care cumva să-ți irosești viața doar fiindcă ai avut ghinionul să te afli prin preajmă când niște idioți au început să facă tâmpeniile alea de „investigații" sau din cauza egoistului ăluia care locuiește cu tine. Încleștându-și pumnii, a continuat: Niciodată, absolut niciodată, să nu te mai oferi să mori pentru mine.

Am oftat. Nu voiam să-i fac rău, dar n-avea niciun rost ca el să rămână pe tărâmul muritorilor și să rabde orânduirile noastre meschine, nici măcar pentru mine. Trebuia să-l fac să înțeleagă.

— Ai zis-o chiar tu, i-am reamintit. O să mor și eu într-o bună zi, nu-i altă cale. Ce contează dacă se întâmplă acum sau peste cincizeci de ani? Eu...

— *Ba contează!* a mârâit el întorcându-se spre mine.

Din doi pași, a traversat spațiul dintre noi și m-a prins iar de umeri. Cumva, din cauza emoțiilor intense, timp de o secundă și-a pierdut forma de muritor și a scânteiat ca o flacără albastră, apoi a revenit la normal, transpirat și cu mâinile tremurânde. Îndura și să-i fie rău numai ca să mă convingă.

— Să nu îndrăznești să spui că nu contează! a șuierat.

Știam ce să spun, ce să fac. Mai văzusem asta – nevoia stringentă, periculoasă și extremă care-l împingea să mă

iubească indiferent ce preț plătea. Avea dreptate; lui chiar îi trebuia o zeiță, nu o fată muritoare și fragilă care poate fi omorâtă într-o clipită. Despărțirea noastră fusese cea mai isteață decizie pe care-o luase vreodată, chiar dacă acceptarea faptului fusese cea mai grea alegere pe care o făcusem eu vreodată.

Deci ar fi trebuit să-l resping. Să rostesc ceva oribil, care să-i frângă inima. Asta era cel mai bine și trebuia să găsesc cumva puterea în mine.

N-am fost însă niciodată atât de puternică pe cât mi-aș fi dorit.

Madding m-a sărutat. Pe toți zeii, cât de dulce... De data asta i-am simțit esența specifică, rece, și fluidă, cu toate defectele și ambiția care-l defineau. Tot ce refuzase să împărtășească în urmă cu două nopți. S-a revărsat cu totul spre mine, prin mine, în clinchet de clopoței, și când s-a tras înapoi, m-am agățat de el, incapabilă să suport distanța. Și-a lipit fruntea de a mea, tremurând secunde lungi; și el știa ce trebuie să facă. Apoi m-a ridicat în brațe și m-a dus înapoi la grămada de perne.

Mai făcusem dragoste cu el, chiar de multe ori. Nu era niciodată perfect, și nici nu putea fi, având în vedere că eu sunt doar muritoare, dar era mereu foarte plăcut. Cel mai bine mă simțeam în momentele în care Mad era așa de plin de dorință ca acum, când își pierdea controlul și uita că eu sunt muritoare și trebuie să se abțină. (Nu mă refer la puterea lui fizică, deși era și asta, ci la faptul că uneori mă ducea în locuri necunoscute sau îmi arăta viziuni. Există lucruri pe care muritorii nu trebuie să le vadă, iar când se abandona, le vedeam și eu.)

Mi-a făcut plăcere să simt că-și pierduse controlul, cu tot pericolul implicat. Mi-a făcut plăcere simplul fapt că-i puteam oferi atâta voluptate. Era unul dintre copiii de zei mai tineri, dar chiar și așa avea câteva milenii în plus față de mine și uneori mă îngrijoram că nu pot fi tot ce are el nevoie.

Dar în nopți ca asta, când suspina, cu lacrimile brăzdându-i chipul, și mă cuprindea cu înflăcărare, strălucind ca un diamant în momentul apogeului, mi-era clar că-i o frică prostească. Bineînțeles că eram tot ce-și dorea, fiindcă mă iubea și nimic altceva nu mai conta.

* * *

După aceea am rămas îmbrățișați, obosiți și trândăvind în răcoarea tăcută a nopții. Uneori se auzea mișcare prin casă, din preajmă și de la etajul de deasupra, servitorii muritori ai lui Madding, unii dintre zeii care lucrau cu el, poate un client mai special care avea privilegiul rar de a cumpăra marfă direct de la sursă. În casa lui nu existau uși, fiindcă tuturor copiilor de zei li se păreau mai degrabă o bătaie de cap inutilă, așa că probabil ne auziseră toți. Nouă nu ne păsa.

— Te-am rănit?

Întotdeauna mă întreba asta.

— Normal că nu. Îi răspundeam mereu la fel și el ofta ușurat. Stăteam întinsă pe burtă, relaxată, dar încă foarte trează. Dar eu *pe tine*?

De obicei pufnea în râs, însă de data asta a tăcut, amintindu-mi de cearta de mai devreme, așa că n-am zis nici eu nimic.

— O să trebuiască să pleci din oraș, a spus în cele din urmă.

Am continuat să tac, pentru că nu exista un răspuns. Mad nu avea de gând să abandoneze tărâmul muritorilor, fiindcă era prea riscant pentru mine. Chiar și să plec din oraș era periculos, deși nu în aceeași măsură. Depindea de cât de mult își dorea previt Rimarn să mă găsească. Madding nu mai avea atâta influență în afara orașului și-i era mai greu să mă protejeze; Doamna Gri decretase că fiii zeilor nu au voie să părăsească orașul sub nicio formă, temându-se de haosul pe care l-ar putea crea în restul lumii. Dar Ordinul lui Itempas

avea câte o Sală Albă în fiecare oraș mare și mii de preoți și acoliți în toată lumea. Dacă Rimarn era hotărât să pună mâna pe mine, avea să-mi fie foarte greu să mă ascund.

În orice caz, Madding era convins că lui Rimarn nu-i păsa de fapt de persoana mea. Sigur că eram o pradă ușoară, dar nu chiar prada pe care și-o dorea.

— Am câteva cunoștințe în afara orașului, a continuat Mad. O să-i pun să pregătească tot ce-ți trebuie. O casă undeva într-un orășel, cineva care să se asigure că ești bine. N-o să-ți lipsească nimic. O să am grijă de asta.

— Și lucrurile mele de aici?

A privit o secundă în altă parte.

— L-am trimis pe unul dintre frații mei să aibă grijă de toate în seara asta. Deocamdată lasă-le aici. O să ți le trimitem mai târziu, prin magie. Vecinii tăi nici măcar n-o să te vadă când pleci.

Și iată-mi viața distrusă atât de simplu și de rapid.

M-am întors pe burtă și mi-am sprijinit capul pe brațe, încercând să nu mă gândesc la nimic. O secundă mai târziu, Mad s-a ridicat, s-a aplecat peste mormanul de perne și a deschis un dulăpior încastrat în podea, căutând ceva înăuntru. Nu știu ce a luat de acolo, dar a folosit obiectul respectiv ca să-și înțepe un deget. M-am strâmbat la el.

— N-am chef, i-am spus.

— O să te simți mai bine. Ceea ce va face să mă simt și eu mai bine.

— Nu te deranjează să vinzi sânge zeiesc, acum, când toată lumea crede că ești capabil să omori pentru asta?

— Nu, a zis el, deși mai tăios decât de regulă, fiindcă *nu* sunt capabil să omor pentru asta și nu-mi pasă ce crede lumea. Mi-a întins degetul, pe care se afla o singură picătură de sânge, ca o nestemată micuță și roșie. Vezi, e deja vărsat. Nu-i păcat?

Am suspinat, dar până la urmă m-am aplecat spre el și am supt picătura aceea. Am simțit un gust efemer de sare

și de metal, pe lângă alte arome străine pentru care nu aveam nume. Poate gustul altor tărâmuri. Dar, orice-ar fi fost, i-am simțit coborârea în stomac, gâdilându-mă.

I-am lins degetul înainte să-i dau drumul. Bineînțeles că rana se închisese deja, dar voiam să-l sâcâi un pic. Mad a oftat ușor.

— De aceea a apărut Interdicția, a spus el lungindu-se înapoi lângă mine.

Descria cerculețe pe spatele meu cu vârful unui deget; de obicei, asta însemna că se gândea iar la sex. Nemernic lacom.

— Hm?

Am închis ochii, lăsându-mă străbătută de un fior: sângele zeiesc își răspândea puterea în mine. Mai demult, Madding îmi dăduse o picătură din sângele lui și mă ridicasem în aer, plutind la cincisprezece centimetri deasupra podelei. Rămăsesem așa câteva ore bune și Madding nu fusese de niciun ajutor, fiindcă se prăpădea de râs. Din fericire, *în mod obișnuit* simțeam doar o senzație de relaxare plăcută, ca o beție ușoară, lipsită de mahmureală. Uneori aveam viziuni, dar fără nimic terifiant în ele.

— Ce zici?

— Despre tine vorbesc. Mi-a atins ușor urechea cu buzele, înfiorându-mă pe șira spinării. A băgat de seamă și a trasat fiorul cu degetele până când m-am arcuit cu un geamăt către el. Voi, muritorii, și nebunia voastră îmbătătoare. Atât de mulți dintre noi s-au lăsat seduși de muritori, Oree... Chiar și Cei Trei, cu mult timp în urmă. Fusesem convins că oricine se îndrăgostește de un muritor e nebun de legat.

— Și acum presupun că ți-ai dat seama unde ai greșit, nu?

— O, nu.

S-a așezat peste mine, mi-a desfăcut picioarele și s-a întins ca să ajungă să-mi mângâie sânii. Am oftat ușor, apoi n-am putut să nu chicotesc când m-a gâdilat pe ceafă.

— Aveam dreptate, a murmurat el, chiar e nebunie. Voi ne faceți să ne dorim lucruri la care nu avem dreptul.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— Cum ar fi eternitatea.

— Da. A încremenit o secundă: Și mult mai multe.

— Ce altceva?

— Copii, de exemplu.

M-am ridicat.

— Spune-mi că glumești.

Cu multă vreme în urmă îmi promisese că alături de el nu eram silită să iau aceleași măsuri de siguranță ca pentru un muritor oarecare.

— Șșșt! a făcut împingându-mă înapoi. Bineînțeles că glumesc. Dar *aș putea* să-ți dau un copil dacă aș vrea. Dacă ai vrea și tu. Și mai ales dacă aș vrea să încalc singura lege pe care Cei Trei ne-au impus-o vreodată.

— Ah! M-am lăsat iar pe perne, relaxându-mă și permițându-i să-și reia mângâierile lente. Vorbești despre demoni. Copiii care se nasc dintr-un muritor și un nemuritor. Monștri.

— Nu erau monștri. S-a întâmplat înainte de Războiul Zeilor, înainte să mă nasc, dar din câte am auzit, erau la fel ca noi – ca fiii zeilor, adică. Puteau dansa printre stele la fel ca noi, fiindcă aveau aceeași magie, dar îmbătrâneau și mureau, oricât de puternici ar fi fost. Era foarte ciudat, dar asta nu-i făcea monștri. A oftat. E interzis să faci alți demoni, dar, Oree, ce copii frumoși ai face tu...

— Mmm...

Începeam să nu mai ascult ce zicea. Lui Madding îi plăcea să vorbească și în același timp să facă niște lucruri faine cu mâinile, chestii care transcend cuvintele. Își strecurase o mână printre picioarele mele în timpul ultimului discurs. Chestii minunate.

— Deci Celor Trei, am zis, le era teamă că o să... ăăă... vă-ndrăgostiți toți de muritori și o să apară mulți demoni mici, periculoși.

— Nu toți Trei se tem de asta. În cele din urmă, numai Itempas ne-a poruncit să nu ne apropiem de tărâmul

muritorilor, iar el nu acceptă nesupunerea, așa că i-am dat ascultare. M-a sărutat pe un umăr, apoi și-a lipit fața de tâmpla mea. Până să te cunosc pe tine nu mi-am dat seama câtă barbarie exista în ordinul acela.

Am zâmbit răutăcioasă și mi-am întins un braț la spate, apucând și strângând umflătura caldă și tare care stătea lipită de mine, mângâind-o așa cum știam că-i place. Străbătut de un fior, Mad a început să respire mai repede.

— O, daaa, i-am spus, câtă cruzime.

— Oree, m-a implorat el tensionat.

Am suspinat și mi-am ridicat puțin șoldurile, lăsându-l să mă pătrundă ca și cum îmi aparținea definitiv.

La un moment dat, în ceața delicioasă a plăcerii care a urmat, mi-am dat seama că cineva ne privea. La început nu i-am acordat nicio atenție. Frații lui Madding păreau fascinați de relația noastră, așa că, dacă le era de folos să ne privească atunci când se hotărau să încerce iubirea unui muritor, eu n-aveam nimic împotrivă. Dar în această privire era ceva diferit, am realizat ceva mai târziu, când zăceam epuizată și aproape adormită. Îi lipsea aerul cu care mă obișnuisem, de curiozitate sau de atâtare, fiind în schimb apăsătoare și dezaprobatoare. Și mai ales îmi era cunoscută.

Desigur. Madding trimisese pe cineva să-mi aducă toate lucrurile de acasă, ceea ce, bineînțeles, venise la pachet cu Shiny: animăluțul meu de companie, deprimat, arogant și egoist. N-aveam nicio idee de ce relația mea cu Madding îl deranja și nici că-mi păsa. Mă săturasem de toanele lui și de tot, așa că l-am ignorat și am adormit.

* * *

Când m-am trezit, Madding plecase. M-am ridicat, confuză, ascultând sunetele din jurul meu, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. De la parter urcau spre mine picuratul neîncetat al apei și aroma florilor de hiras. Un etaj mai

sus, cineva păşea prin cameră, fiindcă se auzeau podelele scârţâind. Eram convinsă că-i foarte târziu în noapte, dar majoritatea celor care lucrau cu Madding erau copii de zei şi n-aveau nevoie de somn. Am auzit, de undeva de la acelaşi etaj, o femeie râzând şi doi bărbaţi vorbind.

Am căscat şi mi-am lăsat capul în jos, ascultând fără voie.

— ...nu ţi-am zis eu...

— ...treaba ta, fir-ar să fie! N-ai niciun...

A durat câteva secunde să înţeleg că era Shiny. Discuta cu Madding? Nu conta. Nu-mi păsa.

— Nu asculţi nimic, a spus Madding, acum pe un ton jos, dar apăsat. Ţi-a dat cu adevărat o şansă şi tu o arunci la gunoi. De ce? Am avut atâţia fraţi care s-au luptat pentru tine şi au murit... S-a înecat şi a tăcut o secundă, apoi a revenit: Nu te gândeşti niciodată la alţii, numai la tine! Ai idee prin ce-a trecut Oree din cauza ta?

Am deschis ochii.

Shiny a murmurat un răspuns neinteligibil, iar Madding i-a replicat aproape urlând:

— O distrugi! Nu-i destul că ţi-ai distrus propria familie? De ce trebuie să omori şi ce iubesc *eu*?

M-am ridicat. Toiagul era lângă mine, fiindcă Mad avea mereu grijă să mi-l lase aproape, iar halatul rămăsese printre perne. L-am scuturat şi l-am pus pe mine.

— ...îţi zic acum...

Mad se controla mai bine, dar furia încă nu-i trecuse. Shiny tăcea chitic, în schimb Madding continua să vorbească, deşi nu mai deslueam niciun cuvânt.

M-am oprit la intrarea în cameră, gândindu-mă că nu-mi mai pasă. Viaţa mea era complet distrusă. Vina îi aparţinea lui Shiny, dar *lui* puţin îi păsa. Ce mai conta ce-şi spuneau între ei? Ce rost avea să mă chinuiesc să-l înţeleg?

— ...el te-ar putea iubi iar, l-am auzit pe Madding zicând. Dacă vrei, te poţi preface că nu-ţi pasă, tată. Dar eu ştiu...

Tată. M-am blocat. *Tată?*

— ...în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Poți să crezi sau nu, tu alegi.

Cuvintele aveau un aer decisiv, însemnând că discuția se terminase, indiferent ce părere avea celălalt.

M-am lipit de peretele dormitorului, dându-mă la o parte din drum, deși oricum Madding m-ar fi văzut dacă avea de gând să se întoarcă aici, numai că el a ieșit din încăperea în care se aflau și s-a îndreptat cu pași grei spre scări, nu către camera lui.

Eu, în schimb, am rămas lipită de perete, gândindu-mă la ceea ce auzisem. Shiny a ieșit la rândul lui și a trecut prin fața camerei lui Mad. M-am încordat, așteptând să observe că nu mai eram în pat și să vină după mine, dar a trecut mai departe și a urcat la etaj.

După care dintre ei să mă duc? Un moment nu m-am putut hotărî, apoi am decis să-l urmez pe Madding. Măcar știam că el are să discute cu mine.

L-am găsit în picioare lângă cel mai mare dintre bazine, strălucind atât de puternic, încât lumina toată încăperea. M-am oprit în spatele lui, savurând jocul luminilor peste fațetele lui, mișcările de acvamarin lichid ale trupului său, pâlpâitul eratic de pe pereți. Avea mâinile împreunate și fruntea aplecată de parcă se ruga. Cine știe, poate chiar se ruga. Mai presus de copiii zeilor erau zeii, iar mai presus de zei era Maelstromul, care nu putea fi cunoscut. Poate și el se ruga la ceva. În cele din urmă, nu avem toți nevoie să ne rugăm la cineva din când în când?

Așa că m-am așezat și am așteptat cuminte, fără să-l întrerup, până când Madding și-a lăsat mâinile în jos și s-a întors spre mine.

— Iartă-mă că am ridicat vocea, a spus el blând, printre șoapte de clopoței.

Am zâmbit, strângându-mi genunchii la piept.

— Și mie-mi vine mereu să țip la el.

A oftat.

— Păcat că nu l-ai putut vedea înainte de război. Se acoperise de glorie. Toți îl îndrăgeam, am fi făcut orice pentru iubirea lui și ne bucuram când ne acorda atenție. Și el ne iubea în felul lui tăcut și ferm. Cât de mult s-a schimbat...

Cu o ultimă flacără lichidă, trupul lui Mad a revenit la silueta solidă, tipic umană, pe care ajunsesem s-o iubesc la fel de mult. Era tot gol, cu părul lăsat liber, pe jumătate în apă. În ochi avea amintiri și tristeți prea vechi pentru a trece drept simplu muritor. Nu va reuși niciodată să arate ca un muritor de rând, oricât ar încerca.

— Așadar, e tatăl tău.

Vorbeam încet, fiindcă nu voiam să dezvălui bănuiala care-mi încolțise în minte; nici măcar mie nu-mi venea s-o cred. Existau zeci, poate sute de copii ai zeilor, iar înainte de Războiul Zeilor fuseseră și mai mulți, și nu toți erau copiii Celor Trei.

Nu toți, dar majoritatea.

Madding a zâmbit, citindu-mi gândurile. Niciodată nu-i putusem ascunde ceva.

— N-au mai rămas mulți care să nu-l fi negat.

Mi-am umezit buzele.

— Credeam că-i un copil de zei. Adică *doar* un copil de zei, nu... Am arătat vag în sus, spre cer.

— Nu-i doar un copil al zeilor.

Confirmare, dezamăgitor de simplă.

— Credeam că Cei Trei sunt... altfel.

— Sunt altfel.

— Dar Shiny...

— Shiny e un caz special. Starea lui actuală e temporară. Probabil.

Nimic din ceea ce trăisem până atunci nu mă pregătise pentru asta. Mi-era clar că nu știam mare lucru despre lumea zeilor, în ciuda relației pe care o aveam cu unii dintre ei. Știam și eu, ca toată lumea, că preoții ne povesteau numai ce voiau și nu neapărat ce era adevărat. Și că uneori, deși spuneau adevărul, se înșelau.

Madding s-a apropiat și s-a așezat lângă mine, privind în depărtare, trist.

Aveam nevoie să înțeleg.

— Ce-a făcut?

Aceeași întrebare pe care i-o pusesem lui Sieh.

— Ceva teribil. Zâmbetul lui Mad a dispărut în fața tăcerii mele uluite. Părea încordat, aproape furios. Ceva ce mulți dintre noi n-o să poată ierta. O perioadă chiar i-a mers bine, dar acum e vremea să-și plătească datoria, iar asta îi va lua mult timp.

Alteori se înșelau teribil.

— Nu înțeleg, am șoptit.

M-a mângâiat cu dosul palmei pe un obraz, dând la o parte o șuviță de păr cârlionțat.

— Chiar a avut mare noroc să te găsească, a zis el. Să știi că am fost puțin gelos. Mai are ceva din ceea ce a fost și înțeleg de ce te simți atrasă de el.

— Dar nu-i adevărat. Iar el nici măcar nu mă înghite.

— Știu, a confirmat Madding lăsând mâna în jos. Nici măcar nu cred că-i în stare să țină cu adevărat la altcineva, nu acum. Lui niciodată nu i-a fost ușor să se schimbe, să se adapteze. Iar când a cedat, ne-a afectat pe toți.

A tăcut, vibrând de durere, iar mie mi-a devenit limpede că, spre deosebire de Sieh, Mad continua să-l iubească pe Shiny. Sau pe cine fusese Shiny, indiferent cum se numise el înainte.

Am refuzat conștient să spun numele ce-mi răsărise în gând.

I-am căutat mâna și mi-am împletit degetele cu ale lui, iar Madding a privit în jos, apoi iarăși în sus, în ochii mei, și a zâmbit. Părea atât de trist, încât nu m-am putut abține și l-am sărutat, iar el s-a lăsat moale, a oftat și și-a lipit fruntea de a mea.

— Nu mai vreau să vorbesc despre el, a zis.

— Bine. Atunci despre ce să vorbim?

Deși cred că știu la ce se gândea.

— Rămâi cu mine, a murmurat.

— Nu eu am fost cea care a plecat, i-am răspuns căutând un ton aproape vesel și nereușind să-l găsesc.

A închis ochii.

— Înainte era altfel. Acum știu c-o să te pierd orice-aș face. Ori pleci din oraș, ori îmbătrânești și mori. Pe când, dacă rămâi aici, o să petrec mai mult timp cu tine. Mi-a căutat orbește cealaltă mână, neîndemânatic, neobișnuit să facă ceva fără să se uite, ca mine. Am nevoie de tine, Oree.

Mi-am umezit buzele.

— Nu vreau să te pun în pericol, Mad. Și dacă rămân...

Orice aș mânca sau aș purta, de la el ar fi totul. Oare aș putea răbda așa ceva? Străbătusem întregul continent, îmi abandonasem și mama, și țara, luptasem din răsputeri, mâzgălind tablouri, numai ca să pot trăi așa cum îmi doream. Dacă rămâneam în Umbră, vânată de Ordin și chinuită de amintirea oamenilor uciși, aș mai putea ieși vreodată din casa lui Madding? Libertate în singurătate sau izolare împreună cu cel pe care-l iubeam. Două opțiuni groaznice.

Știa și Mad toate astea. L-am simțit tremurând alături de mine și aproape m-am lăsat convinsă.

— Te rog!

Aproape am cedat.

— Lasă-mă să mă gândesc. Trebuie să... nu pot să gândesc așa, Mad.

A deschis ochii. Stăteam atât de aproape, încât i-am simțit fizic speranța murind. Când s-a tras înapoi, eliberându-mi mâna, am știut că începuse să-și tragă și inima înapoi, oțelind-o pentru respingerea mea.

— Bine, a spus. Ai tot timpul să te gândești.

Ar fi fost atât de ușor dacă s-ar fi enervat...

Am deschis gura, dar el îmi întorsese deja spatele. Până la urmă, ce puteam să adaug? Nimic ce putea vindeca durerea pe care tocmai i-o provocasem. Asta numai timpul o putea face.

Așa că am suspinat, m-am ridicat și m-am dus la etaj.

* * *

Madding avea o casă imensă. La al doilea nivel își amenajase dormitorul, dar și camerele în care lucra alături de frații săi, înțepându-se și adunându-și sângele în mici flacoane pe care le vindeau muritorilor. Adunase o grămadă de bani din activitatea asta și din altele; copiii de zei aveau multe însușiri speciale, pentru care unii muritori erau dispuși să plătească bine. Numai că, în ciuda tuturor acestor lucruri, el tot copil de zei era și, oricât de bine îi mersese, tot nu luase în calcul să-și deschidă un sediu; îi fusese suficient să se asigure că are o casă suficient de mare și să-și invite toți servitorii să locuiască alături de el.

De fapt, majoritatea chiar acceptaseră, astfel încât la al treilea etaj se aflau camerele acelor copii de zei cărora le făcea plăcere să aibă un pat, plus câțiva scribi care reușiseră să se sustragă Ordinului și o mână de muritori cu alte talente utile – contabilitate, sticlărie, vânzări. Deasupra lor se afla acoperișul și într-acolo mă îndreptam eu.

La piciorul scării ce ducea către terasă am dat peste doi copii de zei: locțiitorul și în același timp garda de corp a lui Madding, cel cu pete maronii pe piele, și un zeu care-și asumase forma unui bărbat frumos, cu o atitudine superioară, din rasa ken și de vârstă mijlocie. Acesta din urmă, emanând în egală măsură bun-simț și lipsă de interes, nici nu m-a băgat în seamă. Primul, în schimb, mi-a făcut cu ochiul și s-a tras mai aproape de celălalt ca să-mi facă loc să trec.

— O gură de aer proaspăt? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— De acolo simt cel mai bine orașul.

— Vrei să-ți iei la revedere?

Îmi citea expresiile ca pe o carte. Am reușit să zâmbesc ușor, evitând să zic ceva ca să nu izbucnesc în plâns. Pe chip i-a apărut o expresie de milă.

— E tare păcat că pleci.

— I-am făcut destule probleme.

— Nu-i pasă.

— Știu. Dar dacă mai continui așa, o să ajung să-i datorez sufletul meu sau mai rău.

— Când e vorba de tine, nu ține cont de nimic, Oree.

Nu-mi mai spusese niciodată pe nume, ceea ce totuși n-ar fi trebuit să mă surprindă, având în vedere că era cu Madding de mai mult timp decât mine. Poate chiar veniseră împreună în lumea muritorilor, ca doi tineri hotărâți să rămână holtei pentru eternitate, căutând să se distreze prin mizeria și gloria orașului. La acest gând mi-a venit să zâmbesc, iar el mi-a răspuns imediat.

— Nici nu știi cât ține la tine.

Eu însă îi văzusem ochii lui Mad când îmi ceruse să rămân cu el.

— Ba știu, i-am răspuns în șoaptă, descoperind că trebuie să mă opresc și să respir adânc. Vorbim mai târziu...

Am făcut o pauză. Nu știam cum îl cheamă. M-am înroșit, jenată, dar el a părut amuzat:

— Paitya. Partenerul meu – e o femeie, da? – se numește Kitr, dar să nu-i zici că ai aflat de la mine.

Am încuviințat din cap, abținându-mă greu să privesc spre celălalt copil de zei. Unora, ca Paitya, Madding sau Lil, nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă muritorii îi venerau sau nu, dar aflasem între timp că alții ne considerau creaturi cu totul inferioare. În orice caz, acest copil de zei părea destul de iritat de faptul că-i întrerupsesem relaxarea. Mai bine să-l las în pace.

— N-o să fii singură, mi-a spus Paitya.

Am trecut de el și m-am oprit o secundă, dându-mi seama la cine se referea.

Dar, considerând ce inimă grea aveam, se potrivea de minune. Fusesem crescută în spiritul credinței în Itempas, deși o lăsasem mai moale de atunci și oricum nici în copilărie nu-mi păsase prea mult. Cu toate acestea, mă mai rugam la el uneori, iar acum chiar aveam nevoie să mă rog, așa că m-am

îndreptat spre scară, am urcat, m-am luptat cu ușa grea de metal ce dădea pe acoperiș și am pășit afară.

După ce s-au stins ecourile metalice ale ușii închizându-se, mi-am dat seama că de undeva mai departe, aproape de nivelul podelei, se auzea o respirație. Cred că se așezase pe jos, probabil pe unul dintre stâlpii de susținere ai rezervorului de apă care domina terasa. Nu-i simțeam privirea ațintită asupra mea, dar cu siguranță mă auzise urcând. S-a așternut tăcerea.

Acum, fiind lângă el și știind cine era, am crezut că aveam să mă simt altfel. Poate respectuoasă, sau nervoasă, sau fără cuvinte. Dar mintea mea nu putea să împace între ele cele două concepte atât de diferite unul de altul: Strălucitorul Stăpân al Ordinii și omul pe care îl găsisem aruncat la gunoi. Itempas și Shiny; divinitate și om; în sinea mea nu păreau deloc a fi aceeași persoană.

Și dintre toate miile de întrebări pe care puteam să i le pun, numai la una îmi stătea gândul:

— Ai locuit alături de mine atâta timp și n-ai vorbit niciodată. De ce?

La început nici n-am crezut că-mi va răspunde, dar după o vreme am auzit o mișcare ușoară a pietrișului ce acoperea terasa și i-am simțit privirea grea ațintită asupra mea.

— Erai complet irelevantă, mi-a răspuns Shiny. O muritoare oarecare.

Mi-am dat seama cu amar că începusem să mă obișnuiesc cu felul lui de a fi, fiindcă aproape că nu m-am simțit rănită.

Pipăind în jur ca să mă asigur că n-am în cale nici băltoace, nici gunoaie, clătinând din cap ca să-mi alung ideile acestea, am căutat alt stâlp de susținere a rezervorului și m-am așezat. Acolo sus, pe acoperiș, nu exista ceea ce noi numim în mod normal liniște; aerul nopții era plin de sunetele orașului, dar cumva asta mi-a adus pacea. Prezența lui Shiny, furia pe care mi-o trezea, toate împreună îmi îndepărtau gândurile de la Madding, de la moartea Păzitorilor Ordinii sau de la sfârșitul

vieții pentru care luptasem, aici, în Umbră. Iată deci cum, în modul lui insuportabil, zeul meu îmi adusese mângâiere.

— Și de fapt ce naiba cauți aici sus? l-am întrebat, incapabilă de respect. Te rogi la tine însuți?

— E lună nouă în seara asta.

— Așa, și?

Nu mi-a răspuns, dar nici că mi-a păsat. M-am întors către licărirea slabă a frunzelor Copacului Lumii, imaginându-mi că erau stelele de care auzisem vorbindu-se toată viața. Uneori, printre mișcările de-abia percepute ale coroanei apărea câte o scânteiere mai puternică. Poate o floare mai grăbită; Copacului îi venea în curând vremea să înflorească. În oraș erau oameni care-și câștigau banii pe un an întreg cățărându-se pe crengile de jos ale Copacului, sfidând atâtea pericole, numai pentru a culege florile argintii, mari cât o mână de om, și a le vinde celor cu stare.

— Tot ce se întâmplă în întuneric, el vede și aude, a zis Shiny. Îmi doream doar să tacă din gură, dar a continuat: Întotdeauna mă aude în nopțile fără lună, chiar dacă nu vrea să-mi răspundă.

— Cine?

— Nahadoth.

Am uitat și de furia provocată de Shiny, și de tristețea pentru Madding, și de vina simțită pentru moartea Păzitorilor. Am uitat totul, cu excepția acelui nume.

Nahadoth.

* * *

Noi nu-i uitasem niciodată numele.

Lumea are acum numai două continente mari, dar în vremurile de demult fuseseră trei: Nordul Îndepărtat, Senm și Maroland. Maró era cel mai mic, dar și cel mai frumos, cu copaci care se ridicau la peste trei sute de metri în văzduh, flori și păsări care nu se mai găseau nicăieri altundeva și

cascade atât de înalte, încât se spunea că le simțeai stropii de apă tocmai din partea cealaltă a lumii.

Cele o sută de clanuri care alcătuiau poporul meu – ni se zicea pe atunci „maró", nu „maronezi" – erau puternice și bogate. După Războiul Zeilor, cei care îl adoraseră mai presus de toți pe Strălucitorul Itempas i-au câștigat favoarea. Printre ei se număra poporul amn, un neam care acum nu mai există printre noi, numit ginij, și noi. Poporul amn era condus de familia Arameri. Deși erau de origine din Senm, la invitația noastră și-au construit fortăreața pe continentul nostru. Ne-am considerat mai deștepți decât ginijii, dar am plătit un preț greu pentru asta.

Apoi s-a iscat o răscoală. De pe tot continentul Maroland s-a ridicat o armată formidabilă, cu scopul de a înlătura jugul Aramerilor. O mare tâmpenie, știu, dar așa se întâmplau lucrurile pe atunci. Ar fi trebuit să fi fost doar un alt masacru, ceva care să rămână cumva numai în notele de subsol ale istoriei, dacă Aramerii n-ar fi pierdut controlul asupra celei mai formidabile arme care a existat vreodată.

Era vorba despre Stăpânul Nopții, fratele și eternul dușman al Strălucitorului Itempas. Chiar și înlănțuit și slăbit, puterea lui depășea orice imaginație. A izbit pământul, provocând cutremure și tsunamiuri care au sfâșiat întreg Maroland, scufundându-l în mare și omorându-i aproape toată populația.

Puținii dintre noi care au supraviețuit au ocupat o mică peninsulă de pe continentul Senm, acordată de Arameri drept consolare pentru pierderea suferită. De atunci ne-am spus maronezi, adică „cei care plâng pentru Maró" în limba comună pe care o vorbeam cândva. Fiicelor noastre le-am dat nume ce exprimau tristețe, iar fiilor, nume ce exprimau mânie; am dezbătut dacă are vreun rost să ne refacem rasa. I-am mulțumit lui Itempas că-i salvase chiar și pe acei câțiva care rămăseseră și i-am urât pe Arameri pentru că a trebuit să facem asta.

Și deși restul lumii l-a uitat, dacă nu ținem cont, desigur, de cultele eretice și de poveștile de speriat copiii, noi am ținut minte numele celui care ne-a distrus.

Nahadoth.

* * *

— Încerc de ceva vreme, a spus Shiny, să-mi exprim remușcările față de el.

Alt șoc.

— *Poftim?*

Shiny s-a ridicat. I-am auzit pașii, îndreptându-se probabil spre zidul scund ce mărginea acoperișul. Deasupra vocii lui pluteau zgomotele vântului și ale orașului adormit, dar eu îl auzeam fără probleme. Pronunța cuvintele precis, fără accent, pe un ton perfect, ca un nobil instruit să țină discursuri.

— Ai vrut să știi ce am făcut ca să fiu pedepsit cu mortalitatea, a zis el. L-ai întrebat pe Sieh.

Am reușit să-mi adun gândurile, înecându-mi nesfârșita litanie: „Nahadoth, Nahadoth, Nahadoth..."

— Păi... da.

— Mi-am ucis sora.

M-am încruntat. Știam asta. Enefa, zeița Pământului și a vieții, conspirase împotriva lui Itempas alături de fratele lor, Nahadoth, Stăpânul Nopții. Itempas o omorâse pentru trădare și-l dăduse pe Nahadoth sclav familiei Arameri. Toată lumea cunoștea povestea.

Doar dacă nu cumva...

Mi-am umezit buzele.

— Vrei să spui că ea... a făcut ceva să te provoace?

Vântul și-a schimbat un moment direcția, iar vocea lui Shiny, urmând toanele vântului, a venit spre mine, s-a îndepărtat și a revenit, ca un cântec monoton.

— Ea mi l-a luat.

— Ea...

M-am blocat.

Refuzam să înțeleg. Bineînțeles că Itempas se iubise cu Enefa înainte de faimoasa ceartă; aveam ca dovadă existența copiilor de zei. Dar Nahadoth era monstrul din întuneric, dușmanul a tot ce exista bun în lume. Nu voiam să mă gândesc la el nici măcar ca fiind *fratele* Stăpânului Luminii, darămite...

Atât doar că petrecusem deja prea mult timp printre copiii zeilor. Îi văzusem de atâtea ori, la fel de plini de dorință și de furie ca orice muritor, la fel de plini de durere ca orice muritor, incapabili să se înțeleagă, certându-se din motive ținând mai mult de sentimente și de ranchiună ieftină, mai ales *omorându-se unul pe altul din dragoste, ca orice muritor.*

M-am ridicat, tremurând toată.

— Adică *tu* ai pornit Războiul Zeilor, m-am pomenit zicând. Adică Stăpânul Nopții a fost iubitul tău și încă-l iubești. Adică *el e acum liber și el ți-a făcut asta.*

— Da, a răspuns Shiny. Apoi, spre surprinderea mea, a râs cu atâta amărăciune, încât i-a tremurat vocea. Exact așa s-a întâmplat.

Am strâns toiagul în mână, până am simțit că mă dor palmele, și m-am lăsat în jos fără vlagă, sprijinindu-mă de el ca să nu cad, lăsându-mi fruntea pe lemnul bătrân.

— Nu te cred, am șoptit.

Pur și simplu *nu puteam* să-l cred. Nu aveam cum să mă înșel atât de rău, despre lume, despre zei, despre tot. Nu avea cum să se înșele atât de rău toată lumea.

Nu?

Am auzit pietrișul trosnind sub tălpile lui Shiny când s-a întors spre mine.

— Îl iubești pe Madding? m-a întrebat.

Era atât de neașteptată această întrebare, atât de ruptă de restul discuției, încât mi-au trebuit câteva secunde să scot un sunet.

— Da. Pe toți zeii, da. De ce mă-ntrebi acum?

Pietrișul a protestat din nou, ritmic, sub pașii lui, care se apropiau. I-am simțit palmele calde peste ale mele, deasupra toiagului, ceea ce m-a surprins atât de mult, încât l-am lăsat să mă tragă în picioare. Câteva momente n-a făcut nimic, doar m-a privit, și cu întârziere mi-am dat seama că nu purtam decât un halat de mătase. Iarna fusese blândă și primăvara se anunța deja, dar aerul nopții era rece. Mi s-a făcut pielea ca de găină și mi s-au întărit sfârcurile, vizibile acum prin mătasea subțire. Când eram acasă, cam tot așa mă îmbrăcam... poate chiar mai puțin. Nuditatea nu însemna nimic pentru mine, iar Shiny nu arătase nici cea mai vagă urmă de interes. Acum însă îi simțeam privirea ațintită asupra mea și mă deranja. Nu mai trecusem niciodată prin așa ceva în preajma lui.

S-a tras mai aproape, plimbându-și degetele pe brațele mele, cu o atingere caldă și aproape mângâietoare. Până nu i-am simțit buzele pe ale mele, nu mi-am dat seama ce intenționa să facă. Am tresărit și am vrut să fac un pas în spate, dar m-a strâns – nu tare, nu să doară, ci doar ca un mic avertisment. Am încremenit. S-a apropiat și m-a sărutat iarăși.

Nu știam ce să cred. M-a făcut să-mi deschid gura cu o îndemânare pe care nu știam că o are, plimbându-și limba peste buzele mele, și m-am relaxat fără voie, sprijinindu-mă de el. M-aș fi împotrivit dacă ar fi încercat să mă sărute cu forța, dar nu mă așteptam să fie atât de blând, de tandru. Sărutul lui nu avea niciun gust, lucru ciudat și care cumva îi sublinia lipsa de umanitate. Nu avea nimic în comun cu sărutările lui Madding, nu regăseam acolo nimic din esența lui Shiny. Dar când mi-a atins limba nu m-am putut împiedica să nu tresar, fiindcă era foarte plăcut, și la asta nu mă așteptasem. Mâinile i-au alunecat spre talie, apoi spre șolduri, trăgându-mă mai aproape, simțindu-i mirosul aparte, de mirodenii iuți. Căldura și forța trupului său erau complet diferite față de ale lui Madding. Ce tulburător! Ce interesant!

Mi-a cuprins ușor cu dinții buza de jos și m-a trecut un fior, însă nu de frică.

Nu-și închisese ochii. Îl simțeam privindu-mă, evaluându-mă, rece în ciuda căldurii ființei sale.

S-a tras înapoi, a inspirat adânc, a expirat ușor și a zis cu o voce blândă și teribilă:

— Nu-l iubești pe Madding.

M-am crispat.

— Chiar și acum, mă dorești pe mine.

Avea atâta dispreț în voce, încât îi picura venin din fiecare cuvânt. Niciodată nu mai auzisem așa o emoție din partea lui, atâta ură nedisimulată.

— Te atrage puterea lui, a urmat el. Prestigiul ideii de a fi iubita unui zeu. Poate chiar îi ești devotată în felul tău meschin – deși nu prea cred, fiindcă-mi pare că orice zeu îți place. A oftat încet. Știu bine ce periculos e să am încredere în cei ca tine. Mi-am avertizat toți copiii, i-am ținut departe de voi cât am putut, dar Madding e încăpățânat. Deplâng durerea pe care o va simți când își va da în sfârșit seama că nu-i meriți iubirea absolut deloc.

Îl ascultam, amorțită, încremenită, crezând tot ce rostea. Shiny fusese – și încă era, chiar și în starea asta – zeul pe care îl adorasem întreaga mea viață. Desigur că avea dreptate, nu ezitasem eu să accept oferta lui Madding? Zeul meu mi-a cântărit sufletul în cumpănă și l-a găsit ușor, și asta a durut.

Apoi mi-a revenit uzul rațiunii și, odată cu el, furia pură.

Încă eram sprijinită de stâlpul rezervorului de apă, ceea ce mi-a dat destulă forță să-mi înfig mâinile în pieptul lui Shiny și să-l împing tare. A făcut un pas poticnit în spate, surprins, iar eu am pășit înainte, toată frica și confuzia de mai devreme dispărând sub un val de mânie fierbinte.

— *Asta* e dovada ta? I-am găsit pieptul și l-am împins iar, cu toată puterea, savurând satisfacția de a-l auzi expirând sonor. *Asta* îți spune ție că nu-l iubesc pe Mad? Săruți al naibii de bine, Shiny, dar tu crezi pe bune că te poți compara cu

Madding în inima mea? Am izbucnit în râs, un hohot plin de ecouri aspre în urechile mele. Pe toți zeii, Mad a avut dreptate! Tu chiar nu știi nimic despre iubire.

M-am întors, mormăind încă, și m-am îndreptat spre ușă.

— Stai, a zis Shiny.

L-am ignorat, vrând să-l îndepărtez de mine cu împunsături scurte și furioase ale toiagului. M-a prins totuși de mână și am încercat să mă smulg din strânsoare, înjurându-l.

— *Stai!* a repetat el fără să-mi dea drumul, ignorându-mi furia și întorcându-se cu spatele la mine. E cineva aici.

— Ce naiba... Apoi am sesizat și eu același lucru și am încremenit.

Pași pe pietriș, în dreptul ușii.

— Oree Shoth? am auzit o voce de bărbat, rece și întunecată ca o noapte de iarnă.

Aproape cunoscută, deși nu știam de unde.

— D-da, i-am răspuns, întrebându-mă dacă era vreun client de-ai lui Madding, și dacă da, ce căuta pe acoperiș. Și cum de-mi știa numele? Poate auzise bârfe de la unii oameni. Pe mine mă cauți?

— Da. Deși speram să te găsesc singură.

Shiny a făcut o mișcare bruscă, trecând în fața mea, și m-am pomenit încercând fără succes să-l văd pe omul acela, ascunsă după trupul masiv al lui Shiny. Am deschis gura să țip la el, prea furioasă pentru a mai ține cont de politețe sau de respect, însă m-am oprit brusc.

Era slab, de-abia se vedea, dar Shiny începuse să strălucească.

— Oree, a spus el, calm ca întotdeauna, treci în casă.

Frica mă împiedica să vorbesc.

— E... e între mine și ușă.

— Scap eu de el.

— Nu te-aș sfătui, a replicat necunoscutul, fără să se lase impresionat. Nu ești copil de zei.

Shiny a oftat. În orice altă situație, supărarea lui m-ar fi amuzat.

— Nu! s-a răstit el. Nu sunt.

A dispărut înainte să apuc să zic ceva, lăsând spațiul din fața mea rece și gol. O mică licărire de magie – mascată de strălucirea tulbure a lui Shiny –, urmată de mișcări bruște, zgomot de haine sfâșiate, carne izbind carne. Un strop de umezeală pe fața mea, făcându-mă să tresar.

Apoi tăcere.

Câteva secunde am fost incapabilă să mă mișc, ciulind urechile, așteptând sunetul pe care îl așteptam cu groază, cel al trupurilor izbindu-se de caldarâmul aflat la trei etaje mai jos, dar neauzind decât propria mea respirație și tăcerea aceea groaznică.

Apoi m-am pus în mișcare, fugind către ușa acoperișului, trăgând de ea să se deschidă și aproape aruncându-mă în jos pe scară, urlând.

6
Se deschide o fereastră (cretă pe beton)

Există lucruri pe care mi le-a spus chiar el. Bineînțeles că nu totul – sunt chestii pe care le-am auzit de la alți zei sau pe care le știu din poveștile de pe vremea copilăriei, dar în majoritatea cazurilor mi le-a zis chiar el. Nu-i stătea în fire să mintă.

Pe vremea Celor Trei, lumea era altfel. Existau multe temple, dar aproape nicio scriere sacră, iar cei cu păreri diferite de ale majorității își vedeau de treaba lor. Muritorii adorau ce zeu doreau – uneori mai mulți deodată – și nimănui nu i se părea că ar fi vreo erezie. Dacă apăreau cumva dispute despre cine știe ce legendă sau vrajă, era suficient să chemi un copil de zei aflat prin preajmă și să-l întrebi. N-avea niciun rost să devii obsedat de un singur zeu, când erau destui pentru toată lumea.

În această perioadă au apărut primii demoni: copiii născuți din uniunea dintre oamenii muritori și zeii nemuritori, care nu erau nici una, nici cealaltă, dar aveau darurile ambilor părinți. Unul dintre aceste daruri era caracterul muritor – cred că nu-i un lucru foarte vesel, însă se pare că oamenii vedeau altfel lumea pe atunci. În orice caz, toți demonii îl aveau.

Haide să analizăm ce înseamnă asta: *toți demonii au murit.* Ceva nu se leagă, nu? Prea rar copiii moștenesc trăsăturile unui singur părinte. De ce nici măcar un singur demon n-a moștenit nemurirea? Magie aveau, cât cuprinde, și ne-au

transmis-o și nouă când s-au împerecheat cu noi – căci așa au apărut scribii și doftorii de oase și profețiile și cititorii în umbre, toate astea de la demoni le avem. Dar chiar și când își găseau iubiți printre zei și făceau copii cu ei, progeniturile îmbătrâneau și mureau la fel ca noi.

Pentru noi, moștenirea divină era, așadar, o binecuvântare. Pentru zei, o singură picătură de sânge de muritor le condamna copiii la moarte.

Aparent, pentru o perioadă foarte lungă de timp, nimeni nu și-a dat seama ce înseamnă asta.

* * *

Am coborât mult prea repede decât ar fi trebuit, ținând cont că nu avusesem timp să memorez dispunerea treptelor. În spatele meu veneau Paitya, copilul de zei de vârstă mijlocie Kitr, care apăruse din neant la strigătul meu și acum se făcuse vizibilă, și Madding. În sala bazinelor ni s-au alăturat o femeie înaltă, om ca mine, dar tatuată cu cuvinte sacre aproape ca previt Rimarn, și un ogar subțire care strălucea cu o aură albă. Până să ajung la ușa din față se auzeau deja strigăte de la etajele superioare – se pare că reușisem să trezesc întreaga casă.

Poate că mi-ar fi părut rău dacă aș fi fost capabilă să mă gândesc la altceva decât la tăcerea aceea groaznică.

— Oree! Cineva m-a prins de o mână înainte să fac mai mult de trei pași în afara casei, cu toată împotrivirea mea. O umbră albăstruie s-a solidificat înaintea mea – Mad. Nu-i bine să ieși din casă, știi doar.

— N-am de ales, i-am spus încercând să trec de el. El...

— Care el? Oree... Madding s-a întrerupt brusc. De ce ai sânge pe față?

Asta m-a făcut să mă opresc, deși încă tremuram din toate încheieturile când mi-am dus mâna la față. Pe acoperiș mă stropise ceva; uitasem.

— Șefu'! a zis Paitya, care se lăsase pe vine să se uite la ceva de pe jos. Nu vedeam la ce se uita, dar expresia întunecată de pe fața lui îmi era cunoscută. E mult sânge aici.

Mad s-a întors să vadă despre ce era vorba, a holbat ochii, apoi a revenit spre mine:

— Ce s-a-ntâmplat? Te-ai dus pe terasă? Apoi s-a înnegurat brusc. Ce ți-a făcut tata? În numele tuturor zeilor...

Kitr, care până atunci stătuse de pază, se uita la noi cu o privire tăioasă.

— I-ai spus tot?

Madding a ignorat-o, deși oarecum consternat, apoi s-a asigurat că nu eram rănită.

— N-am nimic, i-am zis ținându-mi toiagul la piept și calmându-mă. *Eu* n-am nimic. Da, am fost pe acoperiș cu... cu Shiny. Pe urmă a venit cineva, un bărbat. Nu-l vedeam deloc, cred că era muritor. Îmi știa numele și a spus că mă căuta...

Paitya a tras o înjurătură și s-a ridicat încruntat.

— De când vin Păzitorii Ordinii la noi, folosind nenorocitul ăla de acoperiș? De obicei au atâta minte să ne lase în pace.

Madding a mormăit ceva în limba zeilor, probabil un blestem.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Shiny s-a luptat cu el. Cineva a folosit magie... M-am agățat strâns de mâneca hainei lui Madding. Omul ăla l-a lovit cumva cu magie, cred că de-asta a curs sânge, și pesemne că Shiny l-a apucat și s-a aruncat cu el de pe terasă, *dar nu i-am auzit izbindu-se de pământ...*

Mad începuse deja să le dea ordine celor care-l însoțeau, să caute în jurul casei și pe străzile din apropiere. Kitr și Paitya au rămas lângă mine. Madding nu avea nevoie de paznici, dar eu da, și poate îi ordonase unuia dintre ei să mă ducă departe dacă se ajungea la lupte.

— N-o să mai rămână piatră pe piatră din Sala Albă, a mârâit el, pierzându-și momentan conturul uman și împingându-mă înapoi pe ușă. Dacă-ndrăznesc să m-atace în propria mea casă...

— Dar nu pe Shiny îl căuta, mi-am dat eu seama cu întârziere. M-am oprit și l-am tras de braț ca să fie atent. Mad, pe omul ăla nu-l interesa Shiny! Dacă era unul dintre Păzitorii Ordinii, l-ar fi căutat pe el, nu-i așa? Doar știu că Shiny i-a omorât pe ai lor în Rădăcina de Sud. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât era mai evident. Nu cred că era Păzitor al Ordinii.

L-am văzut pe Madding tresărind și schimbând o privire tăcută cu Kitr, care părea la fel de alarmată ca el. Femeia s-a întors spre unul dintre muritori, scribul, care a încuviințat din cap și a îngenuncheat scoțând din haină o foaie de hârtie și un condei.

— Mă duc și eu să văd, a zis copilul de zei de vârstă mijlocie, dispărând complet.

Madding m-a tras lângă el, punând un braț în jurul meu, ca să aibă o mână liberă pentru orice eventualitate. Am încercat din răsputeri să mă conving că sunt în siguranță în îmbrățișarea unui zeu și sub protecția altora, dar eram prea agitată și încă speriată. Nu reușeam să-mi îndepărtez sentimentul că ceva nu era deloc, dar deloc, așa cum trebuie, că eram urmăriți, că ceva rău avea să se întâmple. Simțeam asta cu fiecare fibră a ființei mele.

— Nu găsesc pe nimeni, nici mort, nici viu, a spus Paitya venind spre noi. În spatele lui, copiii zeilor apăreau și dispăreau pe stradă, la ferestre, pe acoperișuri. E atâta sânge, încât sigur a murit cineva, dar nu găsesc nimic. Nici măcar... ăăă... bucăți.

— Este...

Mi-era greu să mă fac auzită, dat fiind că Madding mă strivea la pieptul lui.

— E al lui, a zis Paitya privind spre ogar, care acum adulmeca pata de sânge; câinele i-a întors privirea, confirmând solemn. Fără îndoială. Sângele s-a împrăștiat pe jos, dar el n-a mai apucat să *aterizeze*.

Madding a spus ceva în limba lui nativă, apoi în senmită, ca să înțeleg și eu.

— Probabil a folosit o armă. Sau magie, cum zici tu. S-a uitat în jos spre mine, încruntat și iritat. Acum nu mai are nicio putere. Sigur știa că nu se poate pune cu un scrib, dacă asta era omul acela. Pe acoperișul unei case pline de copii de zei... de ce n-a chemat pe nimeni în ajutor? Ce încăpățânat!

Am închis ochii și m-am lăsat moale, simțindu-mă dintr-odată enorm de obosită. Mi-am dat seama cu întârziere că și eu aș fi putut chema pe cineva în ajutor, deși la momentul respectiv fusesem prea speriată să mă mai gândesc și la asta. Shiny, măcar, fusese cât se poate de calm. Nu chemase pe nimeni, fiindcă nu voia să se lase ajutat. Aceeași problemă – se aruncase cu capul înainte într-o situație periculoasă, își dăduse viața de parcă era o monedă, numai ca să se mai simtă un pic puternic, ca pe vremuri. E adevărat că de data asta o făcuse pentru mine, dar ce conta? Copiii zeilor respectau viața, inclusiv propria lor viață, și, cu toate că erau nemuritori, încercau să se apere sau să evite loviturile atunci când erau atacați, și să nu omoare pe nimeni, în timp ce Shiny nu avea nicio problemă să ucidă, chiar și pe cei asemenea lui.

— Păcat că Stăpânul Nopții nu l-a ucis pur și simplu, i-am spus plină de amărăciune. Madding m-a privit surprins, dar am clătinat din cap. E ceva în neregulă cu el. Bănuiam de mult timp, dar în seara asta...

Mi-am amintit cum îi tremurase vocea când recunoscuse ce rol jucase în Războiul Zeilor. Un singur moment de instabilitate, ca o fisură în temelia lui de stoicism. Dar era o fisură adâncă, nu? Indiferența cu care își trata propriul trup... și *cum* ajunsese până la urmă să zacă mort în lada mea de gunoi, cu atâtea luni în urmă? Sărutul acela răutăcios. Cuvintele urâte pe care mi le aruncase, învinuindu-mă pe mine pentru toată duplicitatea umană.

Era – sau fusese – zeul ordinii, întruchiparea stabilității, păcii și rațiunii. Omul care devenise aici, pe tărâmul muritorilor, nu mai avea pic de logică. Nu-l asociam pe Shiny

cu Itempas, fiindcă Shiny *nu era* Itempas, și nimic din toată educația maró primită nu-mi permitea să accept asta.

— Nahadoth chiar a vrut să-l ucidă, Oree, la fel ca mulți dintre frații mei, după ceea ce a făcut, a zis Madding oftând. Cei Trei sunt creatorii acestui univers, iar dacă unul dintre ei moare, totul se sfârșește. Așa că a fost trimis aici, unde nu poate să facă rău nimănui. Și poate... S-a oprit, a vorbit iarăși cu tonul acela de dor în voce, de speranță care încă nu murise: Poate, cumva, o să-și revină. Nu știu, poate o să înțeleagă cât de mult a greșit.

— Când eram pe acoperiș, mi-a mărturisit că a încercat să-și ceară scuze. Să-și ceară scuze de la... de la...

M-am cutremurat. Nu-i uitasem niciodată numele, dar, dacă puteam, nici nu i-l rosteam vreodată cu voce tare.

— De la Stăpânul Nopții, am reușit să spun.

Madding m-a privit surprins.

— Așa a zis? Nu-l credeam în stare. Mă îndoiesc însă că va ajuta la ceva. A *omorât-o pe mama*, Oree. A otrăvit-o și a mutilat-o, pe urmă a petrecut câteva milenii omorându-i sau întemnițându-i pe aceia dintre noi care au îndrăznit să protesteze. E nevoie de ceva mai mult decât să-și ceară scuze pentru a răscumpăra asemenea fapte.

Mi-am ridicat o mână spre chipul lui, încercând să-i citesc expresia cu degetele. Așa mi-a devenit clar ceva nou:

— Încă ești furios din cauza asta.

S-a încruntat.

— Bineînțeles. O iubeam mult! Dar, și a suspinat adânc, lăsându-și fruntea pe a mea, și pe el l-am iubit cândva.

I-am mângâiat obrajii, neștiind cum să-i alin durerea. Era o chestiune de familie, între tată și fiu. Era problema lui Shiny, dacă mai reușeam să dăm vreodată de el.

Exista totuși ceva ce puteam face pentru Mad.

— O să rămân cu tine, i-am zis.

A tresărit și s-a uitat uimit la mine. Desigur că înțelesese imediat despre ce vorbeam. După câteva clipe a spus:

— Ești sigură?

Mi-a venit să râd. Încă tremuram, deși nu doar din cauza fricii.

— Nu, și nu cred că o să fiu vreodată sigură. Numai că acum știu ce-i mai important.

Am izbucnit în râs, fiindcă mi-am dat seama că Shiny era cel care mă ajutase să iau această hotărâre, cu sărutul lui oribil și cuvintele lui provocatoare. Îl iubeam cu adevărat pe Madding și voiam să fiu cu el, chiar dacă asta însemna sfârșitul vieții pentru care făcusem atâtea sacrificii, sfârșitul independenței mele. La urma urmelor, dragostea este un compromis... și nu cred că Shiny înțelesese asta.

Mad mi-a acceptat decizia cu o expresie solemnă, fără urmă de zâmbet. Mi-a plăcut. Cred că pricepuse ce implica pentru mine alegerea pe care o făcusem.

După un moment a oftat și s-a întors spre Kitr, care evitase cu mare grijă să privească spre noi cât ținuse strada sub observație.

— Să vină toată lumea înapoi, a zis Madding. Nu-mi place ce se-ntâmplă. Niciun scrib n-ar trebui să fie capabil să se ascundă de noi. A întors capul în direcția petelor de sânge. Și nu-l simt pe tata nicăieri, ceea ce-mi place și mai puțin.

— Nici eu nu-l simt, a spus Kitr. Unii dintre noi au puterea să-l ascundă, dar de ce-ar face-o? Dacă nu cumva... S-a uitat spre mine, cântărind și refuzând implicațiile dintr-o singură privire. Crezi că are de-a face cu Role? Muritoarea ta este cea care i-a găsit trupul, dar ce legătură are?

— Nu știu, dar...

— Stați. Am găsit ceva..., s-a auzit o voce de pe partea cealaltă a străzii, aparținându-i scribului credincios lui Madding, fiindcă-i puteam zări conturul trupului, iluminat de sigilii.

Stătea în picioare, cu ochii ațintiți asupra clădirilor din preajmă, ținând în mână o foaie de hârtie, pe care desenase trei rânduri de cuvinte sacre la mijloc și o serie de sigilii răzlețe în colțuri. Am observat că unul dintre cuvinte și

sigiliul din colțul din dreapta sus străluceau mai puternic. Se pare că bărbatul a înțeles imediat ce înseamnă asta, fiindcă a scos un sunet înfundat și a făcut câțiva pași în spate. Nu-i vedeam fața, fiindcă nu avea niciun cuvânt sacru tatuat acolo, dar vocea îi era plină de teroare.

— Oh, pe toți zeii, știam eu! Atenție! Toată lumea, ate...

Și deodată peste tot au apărut iaduri.

Nu, nu iaduri. *Găuri.*

Se deschiseseră în jurul nostru cu un sunet de hârtie sfâșiată, ca niște cercuri perfecte de beznă. Unele erau de-a lungul străzii, altele pe ziduri, iar unele atârnau pur și simplu în aer. Una se ivise chiar sub picioarele scribului, care a dispărut complet înainte să-și termine fraza sau să țipe. Alta a surprins-o pe Kitr, care încercase să i se alăture lui Madding. Se deschisese sub ea exact când făcea un pas spre noi, și dintr-odată în locul acela nu mai era nimeni. Ogarul a înjurat în mekatish și a reușit să evite prima gaură care i se căscase sub labe, dar a doua a apărut direct deasupra lui. I-am văzut blana scurtă ridicându-se brusc, apoi a fost tras în sus. A scheunat și a fost înghițit și el.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, Madding m-a împins violent spre ușa casei. M-am împiedicat de prag și m-am întors, la timp să văd gaura deschizându-i-se la picioare. Mă trăgea și pe mine cu atâta forță, încât am făcut, fără să vreau, un pas spre ea.

„Nu!" M-am prins cu o mână de mânerul sculptat al ușii și cu cealaltă am întins toiagul spre Madding, sperând că-l poate apuca. S-a întins spre mine făcând ochii mari și strângând din dinți. Gaura îi absorbea clinchetul clopoțeilor, care abia se auzeau.

A zis ceva, dar n-am înțeles nimic, așa că mi-a vorbit direct în gând, așa cum fac zeii: *INTRĂ-N CASĂ!*

Pe urmă, ca și cum o mână imensă l-ar fi prins de mijloc, a fost absorbit cu putere, gaura dispărând odată cu el.

Respirând accelerat, cu palmele ude de transpirație, m-am chinuit să deschid ușa, scăpând toiagul. Pe stradă nu mai era

nimeni; rămăsesem singură. În jurul meu încă pluteau câteva găuri, mai întunecate decât noaptea orbirii mele.

Am reușit să deschid ușa și să intru în casa unde trona un întuneric simplu și curat, în care, deși eram oarbă, știam cu ce mă confrunt.

Nu am făcut decât trei pași înainte ca aerul să se învolbureze în spatele meu, trăgându-mă violent înapoi, cu un sunet de metal ce vibrează.

7
Fată în întuneric (acuarelă)

În ultima vreme, visele mi-au fost mai intense. Mi se spusese că mă pot aștepta la asta, dar... Oricum, mi-am amintit ceva.

În vis, pictez un tablou. În timp ce mă abandonez cu totul culorilor, văzduhului, munților și ciupercilor mai înalte decât ei – pe lumea asta există viață, o floră ciudată și ciuperci nemăsurate; mai că pot simți mirosul atmosferei ei străine –, se deschide ușa camerei și intră mama.

— Ce faci? mă întreabă ea.

Și deși încă sunt pierdută printre munți și ciuperci, n-am de ales și mă retrag în lumea mea, unde sunt doar o fată oarbă, ținută la adăpost, a cărei mamă nu-i vrea decât binele, chiar dacă eu și ea nu cădem de acord în privința binelui ăstuia.

— Pictez, îi zic, deși este evident.

Abdomenul mi s-a încordat într-un gest reflex de apărare; îmi este teamă că urmează să mă dojenească.

Dar ea oftează, vine lângă mine și-și pune mâna pe a mea ca să știu unde este. Tace îndelung. Oare se uită la tablou? Îmi mușc buzele și nu îndrăznesc să sper că încearcă să înțeleagă de ce fac ceea ce fac. Nu mi-a cerut niciodată să mă opresc, dar îi simt dezaprobarea, acră și neplăcută ca gustul strugurilor mucegăiți. Uneori mi-a arătat-o prin vorbe. „Desenează și tu ceva util, ceva frumos." Ceva care să nu fascineze privitorii timp de ore întregi. Ceva care să nu atragă atenția neabătută a preoților. Ceva ce să nu implice riscuri.

Dar de data asta nu spune nimic și numai îmi mângâie cozile împletite. Într-un târziu, îmi dau seama că nu se gândește nici la mine, nici la tablourile mele.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nimic, zice ea încet, și înțeleg că mă minte pentru prima dată în viață.

Mă trec fiori de groază. Nu știu de ce. Poate din cauza fricii pe care o simt emanând de la ea, sau a tristeții subiacente, sau poate din simplul motiv că mama mea, de obicei atât de veselă și plină de viață, este acum atât de tăcută.

Așa că mă lipesc de ea și-mi petrec mâinile în jurul mijlocului ei. O simt tremurând, incapabilă să-mi ofere alinarea pe care o doresc. Iau ce pot și încerc să-i ofer și eu ceva.

Tata moare câteva săptămâni mai târziu.

* * *

Pluteam în vid, amorțită și urlând fără să mă aud. Mi-am încleștat palmele, mi-am înfipt unghiile în carne – nimic. Am deschis gura și am încercat să trag aer ca să țip iarăși, dar am descoperit că aveam aceeași problemă: nu simțeam nimic. *Știu* că am făcut-o. Le-am ordonat mușchilor să se miște și am crezut că m-au ascultat, dar de simțit, n-am simțit nimic.

Numai un frig teribil, suficient de tăios încât probabil m-ar fi durut dacă aș fi simțit durerea. Cred că mi s-ar fi tăiat genunchii și aș fi căzut, tremurând de frig, asta presupunând, bineînțeles, că aș fi putut sta în picioare. Că ar fi existat măcar ceva pe care să mă sprijin.

Mintea unui muritor nu poate concepe așa ceva. Nu simțeam lipsa vederii, dar lipsa totală a oricărei senzații – atingere, sunete, mirosuri? Eram învățată cu ele. Aveam *nevoie* de ele. Oare așa simt ceilalți când se gândesc la cum e să fii orb? Nu-i de mirare că se tem.

Sigur o să înnebunesc.

* * *

— Ree, copilă, spune tata, luându-mi mâinile, nu te încrede în magia ta. Știu, este ispititor. Îți place să vezi ce e în jurul tău, nu?

Încuviințez din cap, iar el zâmbește, apoi continuă:

— Dar puterea aceasta vine din tine. Îmi deschide o palmă și atinge ușor liniile șerpuite de pe degetele mele mici. Mă gâdilă și mă face să râd. Dacă o folosești prea mult, o să obosești. Dacă o folosești pe toată... Copilă, dacă o folosești pe toată, mori.

Mă încrunt la el, neînțelegând.

— E doar magie. Lumină, culoare. Magia e ca un cântec frumos – îți place, dar nu ai nevoie de el. Nu e ca apa, sau mâncarea, sau somnul, sau sângele.

— Da. Dar face parte din tine, și încă mult.

Îmi zâmbește și văd pentru prima dată cât de adâncă îi este astăzi tristețea. Îmi pare foarte singur.

— Trebuie să înțelegi că noi nu suntem ca alții.

* * *

Am strigat cât puteam de tare, și cu vocea, și în gând. Dacă un muritor se concentrează suficient, zeii pot auzi și gândurile, că doar așa ascultă rugăciunile, dar n-am primit niciun răspuns, nici de la Madding, nici de la altcineva. Am bâjbâit în jurul meu, însă nu simțeam nimic. Deși, chiar presupunând că ar fi fost cineva chiar lângă mine, aș fi știut măcar? Habar n-aveam. Îmi era foarte teamă.

* * *

— Pipăie asta, zice tata, conducându-mi mâna în care țin o pensulă din păr de cal înmuiată în vopsele cu miros de oțet. Simte mirosul. Ascultă zgomotul făcut de pensulă și crede din toată inima.

— Ce să cred?

— Ce vrei să se întâmple. Ce vrei să fie. Dacă n-o controlezi tu pe ea, te va controla ea pe tine, copila mea. Să nu uiți niciodată asta.

* * *

De ce n-am rămas în casă, de ce n-am plecat din oraș, de ce nu l-am văzut pe previt, de ce nu l-am lăsat pe Shiny în gunoi, acolo unde l-am găsit, de ce-am plecat din Nimaro?

* * *

— *Vopseaua e ca o ușă, spune tata.*

* * *

Mi-am întins mâinile în față, imaginându-mi că tremură.

* * *

— *O ușă? întreb eu.*

— *Da. Puterea este ascunsă în tine, dar vopseaua este cea care ghidează această putere și te lasă s-o aduci la vedere, s-o pui pe pânză. Sau unde vrei tu s-o pui. Pe măsură ce crești, o să găsești noi moduri de a deschide ușa asta. Pictura este, pur și simplu, primul mod pe care l-ai găsit.*

— *Aha. Stau și mă gândesc îndelung. Asta înseamnă c-o să pot cânta cântece magice, ca tine?*

— *Poate. Îți place să cânți?*

— *Da, dar mai mult să pictez. Și vocea mea nu sună la fel de frumos ca a ta.*

Râde.

— *Mie-mi place vocea ta.*

— *Ție-ți place tot ce fac eu, tati. Dar în sinea mea gândurile nu-mi dau pace, iar ideea mă fascinează. Pot face și altceva, nu doar să pictez? Cum ar fi...*

Imaginația mea de copil nu poate lua în calcul toate posibilitățile oferite de magie. Încă nu există în lume copii de zei ca să ne arate ce se poate face.

— *...Cum ar fi să transform un iepuraș într-o albină? Sau să fac florile să înflorească?*

Tace și îl simt șovăind. De mințit nu m-a mințit niciodată, nici măcar atunci când pun întrebări la care preferă să nu răspundă.

— *Nu știu, îmi răspunde într-un târziu. Uneori, când cânt, dacă într-adevăr* cred *ceva, atunci acel ceva se întâmplă. Iar uneori – aici șovăie din nou, pare dintr-odată tulburat –, când nu cânt,*

se întâmplă ceva. Cântecul este poarta pentru mine, dar credința este cheia.

Îi pipăi fața, încercând să înțeleg ce-l tulbură.

— Cum adică, tati?

Îmi ia mâinile și le sărută și zâmbește, dar eu știu deja: îi este puțin frică.

— Păi, ia gândește-te. Dacă iei un om și crezi *din toată inima că este de fapt o piatră? Sau dacă iei ceva viu și* crezi *din toată inima că este mort?*

Încerc să înțeleg, dar sunt prea mică. Mie mi se pare interesant. Tata oftează și renunță.

* * *

Mi-am întins mâinile în față, am închis ochii și am *crezut* din toată inima că în jurul meu este o lume întreagă.

Mâinile mele își doreau să simtă ceva, așa că mi-am imaginat pentru ele un pământ gras și argilos. Picioarele mele își doreau să se sprijine de ceva, așa că am pus sub ele pământul acesta, solid, plin de aer și de viață. Plămânii mei își doreau să respire, așa că am pus în jurul meu aer, răcoros și un pic umed. L-am tras în piept și l-am dat afară, bucurându-mă de aburii respirației mele calde, pe care nu-i puteam vedea, dar de a căror existență eram convinsă cu desăvârșire. Eram convinsă și că în jurul meu este lumină, exact așa cum o descrisese mama, cândva: lumina cețoasă a unei dimineți de primăvară.

Numai întunericul nu se dădea dus.

Soare. *Soare.* SOARE.

Căldură tremurând în valuri pe piele, alungând frigul. Eram în genunchi și m-am lăsat pe spate, inspirând și expirând adânc, savurând mirosul pământului răscolit și senzația luminii calde pe pleoapele mele închise. Aveam nevoie să aud ceva, așa că am hotărât să fie vânt. Un vânticel slab de dimineață, care să alunge leneș ceața. Când a venit,

unduindu-mi ușor părul și gâdilându-mă pe gât, nu mi-am dat voie să simt uimire, fiindcă uimirea semnifică îndoiala, iar lumea din jurul meu era fragilă și-și dorea din răsputeri să fie *altceva*. Să fie întuneric rece și nesfârșit...

— Nu, am rostit repede, încântată să-mi aud propria voce în aer. Aer cald de *primăvară*. O grădină care așteaptă să fie plantată. Rămâi aici.

Și lumea a rămas. Așa că am deschis ochii.

Puteam să văd.

De necrezut, dar locul îmi era bine cunoscut. Stăteam în genunchi în grădina terasată din satul meu natal, unde fusesem mereu oarbă. În Nimaro nu există prea multă magie. Singura dată când văzusem satul era...

...în ziua în care murise tata. Ziua în care se născuse Doamna Gri. În ziua aceea văzusem tot satul.

Iar acum recreasem tocmai acea zi fatidică, revenind la amintirea singurului moment de magie pe care-l întrezărisem. În aer tremurau fuioare de ceață argintie. Mi-am amintit că forma aceea mare și pătrată aflată în partea opusă a grădinii era o *casă*, dar nu-mi puteam da seama dacă era a noastră sau a vecinilor, nu fără a o mirosi sau a număra pașii până acolo. Lângă picioarele mele, ceva dansa în vânt și mă gâdila: *iarbă*. Reconstruisem fiecare detaliu.

Absolut fiecare detaliu, mai puțin oamenii. M-am ridicat în picioare, ascultând atentă. Cu toate că trăisem atâția ani în acel sătuc, nu-l auzisem niciodată atât de tăcut. Erau mereu zgomote în jur: păsări, capre behăind prin curțile oamenilor, câte un prunc plângând. Aici, nimic.

Spațiul din jurul meu a început să tremure, ca vălurelele pe suprafața unui lac.

— Sunt acasă, mi-am zis. Sunt acasă. Numai că-i prea devreme și nu s-a trezit încă nimeni. Este perfect adevărat.

Vălurelele au dispărut.

Adevărat, dar incredibil de fragil. Tot în locul acela întunecat mă aflam, atât doar că reușisem să creez o bulă de spațiu

numai pentru mine, suficient cât să nu-mi pierd mințile. Dacă vreau s-o păstrez intactă în jurul meu, voi fi silită să-i afirm permanent realitatea.

M-am lăsat în genunchi tremurând, înfigându-mi degetele în pământul umed. Da, așa e mai bine. Să mă concentrez pe lucrurile mărunte, lumești. Am dus la nas o mână de pământ și-am inspirat. În ochi nu puteam avea încredere, dar în restul, da. Pe asta mă puteam baza.

Am descoperit dintr-odată că eram mult mai obosită decât ar fi trebuit. Cu pământul gras strâns în palmă, mi-am simțit capul aplecându-se, pleoapele grele. E adevărat că nu dormisem suficient, dar asta nu explica starea de oboseală. Mă aflam într-un loc ciudat, speriată de moarte, și ar fi trebuit, în mod normal, să fiu mult încordată ca să atipesc.

Înainte de a înțelege acest nou mister, lumea a tremurat din nou în jurul meu, apoi agonia mi-a șuierat în spatele pleoapelor. Am țipat, lăsându-mă pe spate și ducându-mi palmele murdare la față, incapabilă să mă mai concentrez și simțind cum mica mea bulă de Nimaro se topește în întunericul hâd și gol.

Apoi...

Am aterizat greu pe ceva dur și pentru câteva secunde mi s-a tăiat respirația.

— Ei bine, iată-te, a spus o voce rece de bărbat.

O mai auzisem, dar nu-mi aminteam unde. Cineva m-a întors cu fața în sus și mi-a îndepărtat părul de pe față. Am încercat să mă feresc, dar am reușit doar să-mi zdruncin capul mai tare. Eram atât de obosită, încât nici să țip nu mai eram în stare.

— S-o fi rănit? a întrebat o voce de femeie, aflată undeva în spatele bărbatului.

— Nu-mi dau seama.

Vorbele săreau prin aer și mă loveau cu forța unor cuvinte sacre. Mi-am dus mâinile la urechi și am suspinat, dorindu-mi din răsputeri să tacă toți.

— Asta nu-i dezorientarea obișnuită.

— Hm, chiar nu e. Cred că-i un efect al magiei pe care a folosit-o ca să se protejeze de mine. Fascinant! S-a întors cu spatele la mine, dar i-am simțit îngâmfarea. Poftim, asta-i dovada.

— Să știi că da.

Femeia părea, de asemenea, foarte mulțumită.

Mi-am pierdut cunoștința.

8

Lumina revelează
(pictură encaustică pe pânză)

M-am trezit încet, plină de durere.

Zăceam întinsă, acoperită de pături grele, din in moale și lână rugoasă. Câtva timp n-am făcut nicio mișcare, ascultând doar. Mă aflam într-o cameră destul de micuță; zgomotul respirației nu se întindea nici prea departe, nici prea aproape. În aer plutea miros de ceară de lumânări, praf și Copacul Lumii.

Mireasma Copacului era incredibil de înțepătoare, mai puternică decât o simțisem vreodată. Aerul era saturat de mirosul de rășină. Copacul nu-și pierdea niciodată frunzișul, nici măcar toamna – lucru pentru care noi, cei ce locuiam sub el, eram foarte recunoscători –, dar uneori avea frunze ofilite care cădeau și pe care le înlocuia înainte să-i apară florile de primăvară. În acea perioadă mirosea de obicei mai intens, dar ca parfumul să fie *atât* de pătrunzător trebuia să mă aflu mult mai aproape decât în mod obișnuit.

Iar ăsta nu era singurul lucru anormal. M-am ridicat încet, descoperind cu neplăcere că mă durea toată mâna stângă. Aveam vânătăi proaspete atât pe braț, cât și pe șold și pe gleznă. Gâtul mă înțepa îngrozitor, devenind de-a dreptul dureros când am încercat să tușesc, și simțeam o durere superficială începând din creștetul capului și coborând spre ochi...

Și-atunci mi-am amintit. Locul acela gol. Falsul meu Nimaro. Cioburi, trupul meu căzând, voci. *Madding.*

Unde naiba mă aflam?

Camera era răcoroasă, deși simțeam căldura slabă a soarelui venind din stânga. M-a trecut un fior când m-am ridicat din pat, abandonând culcușul cald, deși eram îmbrăcată: o bluză simplă, fără mâneci, pantaloni largi legați cu sfoară. Comozi, deși cam largi. Lângă pat erau papuci, pe care i-am lăsat deocamdată acolo; îmi era mai ușor să simt podeaua cu tălpile goale.

Am explorat camera, descoperind că eram încuiată.

Pentru o închisoare era chiar drăguță, cu un pat moale și confortabil, o masă mică cu scaune, foarte bine făcute, și covoare groase acoperind aproape toată podeaua. O odăiță adiacentă conținea o toaletă și o chiuvetă. Singura ușă spre exterior pe care am găsit-o era bine încuiată și din interior nu exista nicio gaură de cheie. Fereastra nu avea gratii, dar era ferm închisă, iar geamurile erau groase; nu mi-ar fi fost ușor să le sparg, și în orice caz nu fără să fac zgomot.

Și aerul părea ciudat, nu la fel de umed cum eram obișnuită, ci mai uscat și mai rarefiat. Sunetele se auzeau un pic mai slab. Am bătut din palme, de probă, dar ecourile erau ciudate.

Apoi ușa s-a descuiat, făcându-mă să tresar. Mă aflam chiar lângă fereastră, ceea ce mi-a permis să mă sprijin de ea, recunoscătoare că era atât de solidă.

— Ah, văd că te-ai trezit, în sfârșit, a zis o voce de bărbat pe care n-o mai auzisem niciodată. Exact când am venit eu să văd ce mai faci, în loc să trimit pe cineva. Bună ziua.

Senmit, dar fără un accent pe care să-l pot localiza. De fapt, vorbea precum cineva sus-pus, pronunțând cuvintele corect și cu o gramatică perfectă. Mai mult nu puteam să-mi dau seama, eu neavând oameni bogați în anturaj.

— Bună ziua, am încercat să răspund.

Am reușit să scot numai un sunet ruginit, strâmbându-mă de durere. Da, mă ustura gâtul, fiindcă țipasem în neștire în locul acela gol.

— Mai bine nu vorbi. Ușa s-a închis, încuiată din afară, făcându-mă să tresar din nou. Te rog, Eru Shoth, nu-ți vreau

răul. Cred că pot să-ți ghicesc majoritatea întrebărilor, așa că ia loc și o să-ți explic.

Eru Shoth? Nu mai auzisem acest titlu de atâta vreme, încât la început nici nu l-am recunoscut. Era un termen maró de respect pentru o fată tânără și, deși eram oarecum trecută pentru asta (se folosea în general pentru fetele sub douăzeci de ani), am remarcat că nu mă deranjează; poate avea intenția de a mă flata. Oricum ar fi fost, nu părea să fie el însuși maró.

A așteptat răbdător fără să se miște, până am cedat și m-am așezat pe un scaun.

— Așa-i mai bine, a spus bărbatul trecând pe lângă mine.

Pași măsurați, fermi, dar grațioși. Un individ înalt, deși nu cât Shiny. Suficient de în vârstă ca să-și cunoască bine trupul. Mirosea a hârtie, pânză fină și piele.

— Bun. Pe mine mă cheamă Hado. Sunt responsabil cu toți nou-veniții aici, asta însemnând, pe moment, doar tu și prietenii tăi. *Aici*, dacă te întrebi, este Casa Soarelui-Răsare. Ai auzit de ea?

M-am încruntat. Soarele la răsărit era unul dintre simbolurile Tatălui Luminii, dar nu prea se mai folosea, fiindcă era ușor de confundat cu soarele în zori al Doamnei Gri. Din copilăria mea în Nimaro nu mai auzisem pe nimeni vorbind despre soarele la răsărit. L-am întrebat, răgușită:

— Sala Albă?

— Nu, nu chiar, deși avem același scop votiv. Și noi îl venerăm pe Stăpânul Luminii, deși nu în același mod ca Ordinul lui Itempas. Cred că ai auzit termenul folosit pentru noi: ni se mai zice Luminile Noi.

De ăștia auzisem, dar nu-mi era clar ce putea să-și dorească de la mine o sectă eretică.

Afirmase că-mi poate ghici întrebările, dar se pare că pe aceea n-a ghicit-o, sau a preferat să tacă.

— Tu și prietenii tăi ne sunteți oaspeți, Eru Shoth. Pot să-ți spun Oree?

„Sigur că da, oaspeți." Am strâns din buze și am așteptat să termine ce avea de zis, dar tăcerea mea a părut să-l amuze. S-a sprijinit de masă.

— Într-adevăr, am hotărât să vă primim printre noi ca inițiați. Așa le spunem celor nou-veniți. Vă vom prezenta doctrina, obiceiurile și modul nostru de viață. Nu vă vom ascunde nimic. Sperăm din toată inima că vă veți găsi iluminarea alături de noi și că veți rămâne printre noi în calitate de adevărați credincioși.

De data asta m-am întors cu fața către el. Învățasem că, printre văzători, gestul pare să sublinieze importanța vorbelor unui om.

— Nu.

A oftat încet, fără să se necăjească.

— Bineînțeles că vei avea nevoie de timp pentru a te obișnui cu ideea.

— *Nu.* Mi-am încleștat pumnii, forțându-mă să pronunț inteligibil, în ciuda durerii: Unde sunt prietenii mei?

A urmat o pauză.

— Muritorii care au fost aduși aici alături de tine sunt și ei prezentați organizației noastre. Nu și zeii, desigur.

Am înghițit în sec, atât ca să-mi umezesc gâtul uscat, cât și ca să-mi stăpânesc sentimentul de frică ce amenința să mă cotropească. N-aveau nicio șansă să-l țină pe Madding și pe frații săi aici, împotriva voinței lor. Nicio șansă.

— Ce-ați făcut cu ei?

O altă pauză elocventă.

— Soarta le va fi decisă de conducătorii noștri.

Am încercat să-mi dau seama dacă minte. Erau copii de zei, până la urmă, nu muritori, iar eu nu auzisem să existe vreo putere de muritor care să-l poată ține prizonier pe un copil al zeilor.

Și totuși Madding nu venise să mă scoată de aici, iar asta însemna că nu putea, indiferent de motiv. Eu *auzisem* însă că, uneori, unii copii ai zeilor se foloseau de muritori pentru a-și ascunde propriile intrigi. Poate asta se întâmpla aici: un rival

de-ai lui Madding care intenționa să preia negoțul cu sânge de zeu. Sau cine știe, un alt copil de zei preluase însărcinarea refuzată de lady Nemmer.

Dar dacă vreuna dintre aceste supoziții era adevărată, de ce fusese atacată toată echipa lui Madding, și nu doar el?

Tocmai atunci podeaua de sub picioarele mele a vibrat ușor, iar freamătul s-a întins spre pereți, mai degrabă palpabil decât acustic, ca și cum toată camera se cutremurase de frig. Unul dintre geamuri a zăngănit.

— Unde suntem? am întrebat răgușită.

— Casa este atașată de trunchiul Copacului Lumii, care se leagănă ușor din când în când. Nu ai de ce să te temi.

Pe toți zeii...

Auzisem lumea zicând că oamenii mai cu stare din oraș, starostii diferitelor bresle de negustători, nobilii și alții ca ei, își construiau case pe trunchiul Copacului, care cu siguranță costau o mică avere, în parte fiindcă Aramerii emiseseră câteva regulamente foarte stricte din punct de vedere estetic, cât și al siguranței și sănătății Copacului, în parte fiindcă nimeni care avea tupeul să construiască ceva direct pe trunchiul imens nu s-ar fi deranjat să ridice o căsuță.

Faptul că un grup de eretici avea la dispoziție asemenea resurse era absolut incredibil. Faptul că avea puterea de a captura – și ține prizonieri – șase copii ai zeilor, împotriva voinței lor, era de-a dreptul imposibil.

„Ăștia nu-s din tagma mea", mi-am spus tremurând. „La mijloc nu-s doar banii; e vorba și despre putere. Putere magică, politică – totul la un loc."

Singurii oameni din lume cu asemenea putere sunt Aramerii.

— Bun, este evident că încă nu te simți suficient de bine, oricum, nu destul cât să porți o conversație.

Hado s-a ridicat și s-a apropiat de mine. Când i-am simțit degetele pe tâmplă, am încercat să mă eschivez, băgând de seamă cu surprindere că aveam și acolo o vânătaie.

— E mai bine, a zis el, dar cred că voi recomanda să ți se mai acorde o zi de odihnă. O să pun pe cineva să-ți aducă cina și apoi să te ducă să faci baie. Când te simți mai bine, nypri al nostru ar vrea să te vadă.

Da, mi-am amintit. După distrugerea falsului meu Nimaro, fusesem scoasă cumva din locul acela gol și căzusem lovindu-mă rău de podea. Dar durerea din ochi, aceea îmi era mult mai bine cunoscută, fiindcă o simțisem și acasă la Madding, după ce mă folosisem de magie ca să-i omor pe Păzitorii Ordinii în parc.

Pe urmă am priceput ce spusese Hado.

— Nypri? Sunase ca un titlu. Conducătorul vostru?

— Unul dintre ei, da. Numai că rolul lui este specializat, fiind un scrib foarte bun, și îl interesează foarte mult puterile tale magice. Mai mult ca sigur că o să-ți ceară o demonstrație.

Sângele mi s-a scurs din față. Știau ce puteam face. Dar cum? Deși asta nu conta; știau și gata.

— Nu vreau, am reușit să-i zic, deși abia puteam pronunța cuvintele, și nu doar din cauza durerii.

Hado, care încă nu-și lăsase palma jos, m-a bătut ușurel, superior, pe obraz, un pic prea tare pentru a fi încurajator, ca un avertisment implicit.

— Nu fi prostuță, a spus el blând. Tu ești o fată maroneză foarte cuminte, nu? Noi toți suntem buni itempani, Oree. Ce motive ai avea să nu ni te alături?

Aramerii conduseseră lumea mii de ani, folosindu-se de puterea lor pentru a impune domnia zeului strălucitor asupra tuturor continentelor și regatelor, a tuturor raselor. Cei care adorau alți zei primeau un singur ordin: *Convertiți-vă!* Cine nu se supunea era asasinat, iar numele și munca lui, date uitării. Itempanii adevărați își arată credința într-un singur mod – în modul *lor*.

„Exact ca Shiny", mi-a șoptit un gând mic și amar, pe care l-am suprimat rapid.

Hado a râs iar, satisfăcut de tăcerea mea, și mi-a mângâiat aprobator obrazul. Tot nu-mi plăcea.

— O să-ți meargă bine aici, a pus el capăt discuției, apoi s-a dus la ușă și a ciocănit.

Ușa s-a deschis și s-a închis la loc, încuiată, în spatele lui, iar eu am rămas nemișcată timp îndelungat, cu mâna uitată pe obraz.

* * *

În ziua următoare, cineva a intrat în camera mea, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, mai întâi să-mi aducă un mic dejun ușor, după tipicul amnesc, și o supă la prânz. Pe al doilea care a venit l-am întrebat unde erau Madding și ceilalți – gâtul nu mă mai durea așa tare –, dar n-am primit niciun răspuns. Între cele două vizite, n-a mai trecut nimeni, așa că o vreme am ascultat la ușă, încercând să-mi dau seama dacă au postat gărzi sau dacă pot discerne vreun ritm aparte în mișcările de afară. Așa singură cum eram, fără măcar un toiag să-mi găsesc drumul, aveam prea puține șanse să scap dintr-o casă plină de credincioși fanatici, însă tot trebuia să încerc.

Mă luptam cu geamul gros, când am auzit ușa deschizându-se și intrând o persoană mică de înălțime. M-am întors liniștită, fără să mă simt vinovată. Nu erau proști, iar un itempan adevărat era cât se poate de rațional – sigur se așteptau să încerc să evadez, măcar în primele zile.

— Eu mă numesc Jont, s-a prezentat fata care intrase, surprinzându-mă; după voce, părea mai tânără decât mine, probabil adolescentă, și foarte inocentă, sau poate entuziastă. Tu ești Oree.

— Așa este, i-am răspuns. Nici ea, nici Hado, cu o seară înainte, nu-și dezvăluiseră numele de familie, așa că nu i-am zis nici eu nimic; o victorie mică. Îmi face plăcere să te cunosc.

Slavă tuturor zeilor că nu mă mai durea gâtul așa tare! Se pare că atitudinea mea politicoasă a încântat-o pe Jont.

— Maestrul Inițiaților – lordul Hado, pe care l-ai cunoscut – mi-a spus să-ți dau tot ce ai nevoie. Poți merge chiar acum să faci baie. Ți-am adus haine curate. Am deslușit zgomotul ușor al unor haine puse jos. Nimic special, să știi, noi trăim foarte simplu aici.

— Am înțeles. Și tu ești... inițiată?

— Da. S-a apropiat, probabil ca să se uite mai bine la ochii mei. Ai ghicit, sau ai simțit cumva? Am auzit că orbii dispun de o capacitate de percepere pe care oamenii normali nu o au.

Am încercat din răsputeri să nu oftez.

— Am ghicit.

— Ah! Părea dezamăgită, dar s-a recules repede. Văd că te simți mai bine. Ai dormit două zile neîntoarsă după ce te-au scos din Vid.

— Două zile? Dar altceva mi-a atras atenția. Din Vid?

— Locul unde îi pune nypri pe cei care-l hulesc prea tare pe Stăpânul Luminii, a zis Jont pe un ton scăzut, plin de groază. E chiar așa de teribil cum se povestește?

— Vrei să spui locul acela din spatele găurilor... A fost groaznic, i-am răspuns, aproape în șoaptă, amintindu-mi cum era să nu pot respira sau urla.

— Atunci mă bucur că nypri te-a iertat. Ce-ai făcut?

— Cum adică ce-am făcut?

— Pentru a-l face să te arunce acolo.

Am simțit cum mă cuprinde furia.

— N-am făcut nimic. Eram alături de prietenii mei când ne-a atacat nypri al vostru, care m-a *răpit* și m-a adus aici împotriva voinței mele. Cât despre prietenii mei... M-am înecat de groază: Din câte știu, sunt tot acolo.

Spre surprinderea mea, Jont m-a mângâiat pe mână, compătimitor:

— Nu te îngrijora. Dacă n-au hulit, o să-i scoată el înainte să le facă prea rău. Bun. Mergem să faci baie?

M-a luat de braț și m-a condus încet, fiindcă nu aveam toiag ca să pipăi după obstacole pe drum, lăsându-mi timp

să rumeg informațiile pe care mi le dăduse. Deși noilor membri le ziceau inițiați, nu Păzitori ai Ordinii, deși foloseau o magie ciudată, aceste Lumini Noi semănau teribil de mult cu Ordinul lui Itempas, până și în superioritatea lor enervantă.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb de ce Ordinul nu-i desființase încă. Una e să permiți adorarea copiilor de zei – destul de pragmatic, aș spune –, alta să accepți încă o credință dedicată Strălucitorului Itempas. Iată o situație problematică, cu potențial derutant pentru oamenii simpli. Ce te faci dacă Luminile încep să-și construiască propriile Săli Albe, să aibă pretenția de a li se aduce ofrande, să trimită pe străzi propriii Păzitori ai Ordinii? Asta ar încălca toate principiile învățăturilor Strălucirii. Însăși existența Luminilor putea crea haos.

Și mai puțin logic era faptul că situația era acceptată de clanul Arameri. Fondatoarea sa, Shahar Arameri, fusese cândva preoteasa Lui favorită, iar Ordinul devenise purtătorul lor de cuvânt. Cum de permiteau existența unei voci rivale?

Apoi m-am gândit: „Poate că Aramerii nu știu nimic".

M-am întrerupt la intrarea într-o sală deschisă, cu atmosfera caldă și umedă. Sala de baie.

— Te speli mai întâi? m-a întrebat Jont, ducându-mă spre o zonă de spălat, unde se simțea miros de săpun. Nu știu nimic despre obiceiurile maró.

— Nu-s foarte diferite de obiceiurile amnești, i-am răspuns, întrebându-mă de ce-i pasă.

Am dibuit în jur până am dat de o poliță pe care se aflau un săpun, mai mulți bureți noi și un vas mare cu apă fierbinte. Minunat! Mi-am dat jos hainele și le-am agățat de cuierul pe care l-am găsit la marginea poliței, după care m-am așezat și m-am apucat să mă spăl.

— Și noi suntem senmiți, până la urmă.

— De când Stăpânul Nopții a distrus Maroland, a zis fata, întrerupându-se brusc: Of, în numele întunericului, îmi pare rău.

— De ce? am întrebat-o calmă, punând buretele jos. Nu-i ca și cum o să se repete dacă vorbești despre asta.

Am găsit lângă mine o sticlă pe care am deschis-o și am mirosit-o. Șampon. Astringent, nu prea bun pentru părul maronezilor, dar nu aveam încotro.

— Păi, da, dar... nu-i frumos să vă reamintim de ceva atât de teribil...

— Li s-a întâmplat străbunilor mei, nu mie. E adevărat că n-am uitat, nu putem uita, dar a fi maronez înseamnă mai mult decât o tragedie de demult. M-am clătit cu apa din vas și am suspinat, întorcându-mă spre ea: Unde este cada?

Jont m-a luat iar de mână și m-a dus la o cadă imensă de lemn. Partea de jos era din metal, sub care ardea focul, și pe lateral avea trepte pe care a trebuit să le urc. Era mai rece decât îmi plăcea mie și câtuși de puțin parfumată, deși măcar mirosea a apă curată. Bazinele din casa lui Madding aveau întotdeauna exact temperatura care...

„Ajunge!", mi-am spus tăios, simțind că amenință să mă podidească lacrimile. „Nu-l ajuți cu nimic dacă nu găsești o cale de a ieși de aici."

Tânăra a venit lângă mine și s-a sprijinit de cadă. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să mă lase singură, dar presupun că avea ordin să mă păzească, nu doar să mă îndrume.

— Maronezii l-au slăvit întotdeauna pe Itempas mai presus de ceilalți, la fel ca noi, a zis ea. Voi nu-l slăviți pe niciunul dintre zeii mai mici, nu?

Felul în care își formulase întrebarea a venit ca un avertisment. Mai întâlnisem oameni ca ea: nu toți muritorii apreciau sosirea copiilor de zei. Nu-i înțelesesem niciodată, fiindcă până de curând eram convinsă că Strălucitorul Itempas se răzgândise pur și simplu, anulându-și Interdicția și permițându-le copiilor săi accesul pe tărâmul muritorilor. Bineînțeles, itempanii devotați ar fi observat mai repede contradicția în termeni din această idee: Stăpânul Luminii nu se răzgândea niciodată.

— Să-i venerez pe fiii de zei? m-am minunat, refuzând să-i accept exprimarea. Sigur că nu. Dar pe unii dintre ei i-am întâlnit de-adevăratelea, iar alții îmi sunt prieteni.

Madding. Paitya. Nemmer, poate. Kitr... deși nu, ei nu i-a plăcut de mine. Categoric nu Lil.

Shiny? Da, cândva îl crezusem prieten, deși zeița tăcută avusese dreptate: el nu mă vedea la fel.

Mi s-a părut că Jont s-a strâmbat uluită.

— Bine, dar ei... nu sunt oameni.

A spus-o pe un ton cu care cineva ar descrie o insectă sau un animal.

— Și ce importanță are asta?

— Nu sunt ca noi. Nu ne înțeleg. Sunt periculoși.

M-am sprijinit de marginea căzii și m-am apucat să-mi împletesc părul ud.

— Ai vorbit vreodată cu vreunul dintre ei?

— Bineînțeles că nu! a spus oripilată de idee.

Am deschis gura să mai zic ceva, însă m-am oprit. Dacă pe zei nu-i considera oameni – având în vedere că nici *pe mine* nu mă considera o persoană cu toate drepturile –, atunci nimic din ce-aș fi putut spune n-ar fi făcut-o să se răzgândească. Oricum, am înțeles altceva.

— Dar nypri al vostru are aceeași părere despre fiii de zei? De asta mi-a dus prietenii în locul acela gol?

— Prietenii tăi sunt *fii de zei*? Jont s-a blocat un moment, dar și-a revenit și a rostit ferm: Atunci, da, din cauza asta. Și *pe ei* nypri n-o să-i lase să iasă prea curând.

Mi-am înghițit toate replicile, revoltată. După câtva timp, Jont a oftat:

— N-am vrut să te supăr. Zi-mi, te rog, ai stat îndeajuns? Avem multe de făcut.

— Nu cred că vreau să fac nimic din ce ai tu de gând, i-am răspuns pe cel mai rece ton cu putință.

A pus o mână pe umărul meu și a rostit calm:

— Ba o s-o faci.

Replica primită m-a făcut să n-o mai pot considera niciodată inocentă.

Am ieșit din cadă și m-am șters bine, tremurând nu doar din cauza aerului rece. Apoi m-am înfășurat într-un halat gros și m-am lăsat condusă în camera mea, unde mi-am pus hainele pe care mi le adusese Jont: o cămașă simplă și o fustă lungă ce flutura plăcut în jurul gleznelor. Lenjeria de corp era clasică și un pic lărguță. Aveam și încălțări, niște papuci moi de casă, nu care cumva să uit că nu avea nimeni de gând să mă lase să plec.

— E mai bine așa, a spus Jont pe un ton mulțumit când am terminat de îmbrăcat. Acum parcă ești de-ale noastre.

Am atins poala cămășii.

— Cred că sunt albe.

— Bej. Noi nu purtăm alb. Alb este culoarea falsei purități și-i induce în eroare pe cei care caută Lumina.

Toate acestea, rostite pe un ton recitativ, m-au făcut să cred că Jont le memorase pe de rost, deși nu semăna cu niciuna dintre poeziile școlărești pe care le auzisem în Sala Albă sau oriunde altundeva.

Imediat după aceea, în casa în care mă aflam a răsunat un clopot mare, pe un ton rezonant absolut superb, făcându-mă să închid ochii de plăcere.

— E timpul să mâncăm, a zis Jont. Am terminat la țanc. Conducătorii noștri vor să li te alături la cină.

M-a apucat groaza.

— Crezi că aș putea refuza? Încă sunt obosită.

Dar Jont m-a luat iar de mână:

— Îmi pare rău. Nu-i departe.

Așa că am urmat-o printr-un labirint nesfârșit de holuri, trecând pe lângă alți membri ai Luminilor (Jont i-a salutat fără să se oprească să mă prezinte lor), pe care eu i-am ignorat complet, reținând numai că organizația era mult mai mare decât crezusem la început. Numai pe coridorul din fața camerei mele se aflau mai bine de zece oameni. În loc

să ascult ce vorbeau, m-am concentrat pe număratul pașilor, ca să regăsesc ușor drumul în eventualitatea în care aveam să reușesc să evadez. Am traversat un coridor în care plutea miros de mosc, apoi altul care mi-a făcut impresia că avea ferestre deschise pe toată lungimea, lăsând să pătrundă aerul unei după-amiezi târzii. Două rânduri de trepte (douăzeci și patru de pași), un colț (la dreapta), un spațiu deschis (drept în față, în unghi de treizeci de grade de la colț), și iată-ne într-un spațiu închis, mult mai mare, în care pluteau vocile foarte multor oameni, numai că cele mai multe dintre ele păreau să vină de sub nivelul umerilor, deci probabil cei care discutau erau așezați. Simțeam miros de mâncare, amestecat cu fum de felinare, de oameni și aroma omniprezentă de verde a Copacului. Părea deci să fie o sală de mese imensă.

— Jont.

O voce de femeie mai în vârstă decât însoțitoarea mea, fină și obișnuită să fie ascultată, în jurul căreia plutea o aromă de flori de hiras, care mi-a atras atenția fiindcă-mi amintea de casa lui Madding. Ne-am oprit.

— De aici o preiau eu. Eru Shoth? Vrei să vii cu mine?

— Lady Serymn! a exclamat Jont, agitată, alarmată și încântată în același timp. D-da, bineînțeles.

Mi-a dat drumul, numai ca să simt altă mână pe a mea.

— Te așteptam, a spus femeia. Avem un salon privat pe aici. Te avertizez eu dacă sunt trepte.

— Mulțumesc, i-am răspuns recunoscătoare, fiindcă Jont nu făcuse asta și mă lovisem deja de două ori.

Pe drum, m-am folosit de ocazie pentru a mă gândi serios la acest nou mister.

Jont îi zisese *lady* Serymn. Precis nu era copil de zei. Nici n-avea cum să fie, având în vedere că se afla într-un grup care-i ura, deci singura opțiune rămasă era să fie nobilă. Numai că avea un nume specific amnesc, una dintre combinațiile acelea de consoane specifice lor, care-ți încâlcesc limba; iar singurii nobili amni sunt... Dar nu, asta e imposibil.

O ușă largă, apoi un spațiu mai mic, mai liniștit, și deodată o mulțime de alte lucruri mi-au distras atenția, mai ales mirosul puternic de mâncare. Pui la grătar, ceva fructe de mare, legume și usturoi, sos de vin, altele pe care nu le știam. Mâncare de oameni bogați. Serymn m-a dus la masa pe care zăceau toate aceste bunătăți și cu întârziere mi-am dat seama că erau și alte persoane acolo, într-atât de fascinante erau toate acele arome.

M-am așezat deci printre toți acești străini, la masa lor somptuoasă, încercând din răsputeri să mă controlez și să nu le arăt cât eram de agitată.

Un servitor a venit lângă mine și mi-a pus ceva în farfurie.

— Doriți să gustați din rață, lady Oree?

— Da, am răspuns politicos, înainte să-mi dau seama cum mi se adresase. Dar spune-mi Oree, nu lady.

— Te subevaluezi, mi-a răspuns Serymn, care stătea undeva la dreapta, perpendicular pe direcția mea.

La masă mai erau cel puțin șapte persoane, pe care le puteam auzi vorbindu-și în șoaptă, iar masa era fie dreptunghiulară, fie ovală, cu Serymn așezată la locul de onoare și altcineva așezat în partea opusă ei.

— Așa este corect, a continuat Serymn. Permite-ne această curtoazie.

— Dar nu sunt lady, am protestat perplexă. N-am nicio picătură de sânge nobil. În Nimaro nu există familii nobile; au fost nimicite împreună cu continentul.

— Cred că este ocazia perfectă să-ți explicăm de ce te-am adus aici, a zis Serymn. Sunt convinsă că ți-ai pus deja întrebarea asta.

— Cam așa ceva, i-am răspuns enervată. Hado... Am ezitat puțin, apoi am continuat: *Maestrul* Hado mi-a spus câte ceva, dar nu prea mult.

În jurul mesei au răsunat câteva chicoteli și m-am înroșit când mi-am dat seama că la celălalt capăt al mesei se aflau doi bărbați, din care unul era însuși Hado.

Și Serymn părea amuzată.

— Aici nu îți prețuim averea sau noblețea, lady Oree, ci descendența.

— Care este exact ca mine – absolut comună, m-am răstit. Tata a fost tâmplar, mama creștea și vindea ierburi medicinale, iar părinții lor au fost fermieri. Cred că n-am nimic în familie mai demn de stimă în afara vreunui contrabandist.

— Dă-mi voie să-ți explic, a zis ea oprindu-se pentru a lua o gură de vin.

Când s-a aplecat în față am simțit dintr-odată o sclipire scurtă venind din direcția ei, dar care a dispărut rapid.

— Curios..., a intervenit cineva de la masă. În general, pare o femeie oarbă obișnuită, dar adineauri mi s-a părut că te-a văzut de-a binelea, Serymn.

Îmi venea să-mi dau palme. Era probabil inutil să încerc să mă ascund, dar tot mă enerva ideea că le dădusem informații fără să vreau.

— Așa e, a spus Serymn. Dateh a pomenit că pare să perceapă magia.

A făcut ceva și deodată am putut vedea limpede strălucirea de mai devreme. Era un cerc mic, solid și auriu, strălucind cu puterea magiei care-l susținea. De fapt, nu avea nimic solid în el. Fără să mă pot împiedica, m-am aplecat în față, încercând să-l văd mai bine. Cercul era format din zeci de sigilii micuțe, suprapuse, în limba specială a zeilor. Cuvinte sacre. Propoziții întregi, practic un tom miniatural, dispuse în spirală și suprapunându-se într-atât încât de la distanță cercul părea solid.

În momentul acela mi-a devenit clar la ce mă uitam și m-am tras înapoi, șocată.

Serymn a executat iar o mișcare și cercul a dispărut, probabil acoperit de păr. Sigur că da, mai mult ca sigur era pe fruntea ei.

„Dar asta e imposibil. N-are nicio logică. Nu pot să cred." Numai că-l văzusem cu ochii mei.

Așa că mi-am umezit buzele, dintr-odată uscate, mi-am strâns în poală mâinile tremurânde și mi-am adunat tot curajul:

— Ce legătură poate exista între un nobil Arameri de rasă pură și o mică sectă eretică, lady Serymn?

Hohotele de râs care au izbucnit în jurul meu nu erau deloc reacția la care mă așteptasem. Am rămas nemișcată, tăcută și tulburată, până când s-a lăsat din nou liniștea. Serymn mi-a răspuns amuzată:

— Te rog, lady Oree, mănâncă ceva. Nu ne împiedică nimic să purtăm o conversație plăcută și în același timp să savurăm o mâncare gustoasă, nu?

Am luat câteva îmbucături, m-am șters la gură cât puteam de elegant și m-am ridicat în picioare, așteptând politicos, dar ferm, un răspuns la întrebare.

Serymn a oftat și s-a șters și ea la gură.

— Prea bine. M-am alăturat acestei „mici secte eretice", cum îi zici tu, fiindcă am un scop de îndeplinit, iar prezența mea aici este un pas înainte spre îndeplinirea sa. Țin totuși să te informez că Luminile Noi nu este nici mică, nici eretică și nici măcar o sectă.

— Mi s-a dat de înțeles că orice altă formă de adorare cu excepția celei recunoscute de Ordin este eretică.

— Complet fals, lady Oree. Conform legii Strălucirii – care a fost stipulată de propria mea familie –, eretică este numai adorarea *altor zei în afară de Itempas*. Modul în care alegem să-l venerăm nu are importanță. Este adevărat, Ordinul ar prefera ca aceste două concepte – supunere față de Stăpânul Luminii și supunere față de Ordin – să fie sinonime (la auzul cuvântului acela, comesenii au chicotit), dar, dacă îmi permiți să fiu sinceră, Ordinul este autoritatea muritorilor, nu a zeilor. Singura diferență este că noi acceptăm existența acestei distincții.

— Deci considerați că forma de venerare pe care ați ales-o este mai bună decât a Ordinului?

— Da. Credințele organizației noastre sunt fundamental similare cu cele ale Ordinului lui Itempas. De altfel mulți dintre membrii noștri sunt foști preoți, dar există și câteva diferențe semnificative.

— Cum ar fi?

— Ești sigură că o discuție despre doctrină este ce-ți dorești în acest moment, lady Oree? Ca oricărui inițiat, în zilele următoare îți vom expune și ție filosofia noastră. Eram convinsă că vei avea întrebări mult mai fundamentale.

Chiar aveam, dar mă cuprinsese senzația, intensă de altfel, că trebuia cu tot dinadinsul s-o înțeleg pe această femeie, pe această *Arameri*, pentru a putea înțelege toată adunătura asta de nebuni. Nobilii de rasă pură erau cei mai însemnați membri ai unei familii atât de dedicate ordinii, încât până și propria importanță în cadrul intern și-o judecau după gradul de înrudire cu Prima Preoteasă Shahar. Ei dețineau puterea supremă și luau toate deciziile importante, însă uneori, prin forța zeilor ținuți sclavi, distrugeau națiuni întregi.

Numai că toate astea fuseseră adevărate până în urmă cu zece ani, înaintea acelei zile nemaipomenite în care crescuse din pământ Copacul Lumii, iar copiii de zei reveniseră printre noi. Zvonuri existaseră încă de la început, dar eu știam acum tot adevărul, și încă direct de la Shiny. Sclavii Arameri își rupseseră lanțurile; Stăpânul Nopții și Doamna Gri întrerupseseră domnia Strălucitorului Itempas. Ca urmare, membrii clanului Arameri își pierduseră dintr-o lovitură atât cele mai puternice arme, cât și zeul care îi proteja, cu toate că erau departe de a fi complet lipsiți de apărare.

Ce se întâmpla când oamenii care avuseseră cândva puterea absolută o pierdeau brusc?

— Fie, am răspuns cu grijă. Întrebări fundamentale. Ce cauți tu aici și ce caut *eu*?

— Ce știi despre cele întâmplate acum zece ani, lady Oree?

Am ezitat. Ce era mai sigur, să mă prefac că nu știu nimic, sau să arăt tot ce știu? Oare această femeie Arameri m-ar

omorî dacă le-aș spune tuturor secretul familiei sale? Sau doar mă supunea unui test, să vadă dacă mint?

Am rupt o bucată de pâine, mai mult de agitație decât de foame.

— Știu că sunt iarăși trei zei. Știu că Strălucitorul Itempas nu mai este unicul conducător.

— Mai degrabă nu mai conduce deloc, lady Oree, mi-a întors-o Serymn. Dar asta ai ghicit deja, nu? Orice credincios dedicat lui Itempas și-ar da seama imediat că El nu ar fi permis niciodată schimbările apărute în ultimii ani.

Am încuviințat din cap, gândul zburându-mi fără să vreau la Madding, la noi doi făcând dragoste și la Shiny privindu-ne dezaprobator.

— Așa e, i-am răspuns cu un zâmbet amar.

— Apoi sunt de luat în calcul frații săi, acești zei noi...

Unul dintre meseni a izbucnit în râs.

— Zei noi? Nici chiar așa, lady Serymn; noi nu suntem așa ușor de prostit ca oamenii din popor. S-a uitat spre mine și a adăugat pe un ton siropos: În orice caz, majoritatea dintre noi.

Am strâns din dinți, refuzând să mușc momeala, mirându-mă că Serymn acceptase situația cu nepăsare; nu m-aș fi așteptat ca un Arameri să permită asemenea batjocuri, fie și la adresa altcuiva.

— Într-adevăr, „Stăpânul Umbrelor" a fost o încercare slabă de diversiune, a răspuns ea, după care s-a întors iarăși către mine. Dar familia mea s-a dedicat în întregime efortului de a împiedica răspândirea panicii, lady Oree. În definitiv, am petrecut secole întregi făcându-i pe muritori să se cutremure la gândul că Stăpânul Nopții ar putea fi eliberat și asmuțit asupra lor. Mai bine să-l ținem înlănțuit decât să-l lăsăm liber ca să se răzbune pe întreaga lume; așa știu toți. Iar acum au mai rămas câteva minciuni prăpădite care împiedică lumea să-și dea seama că am putea avea *toți* destinul maronezilor.

Vorbea despre distrugerea poporului meu, pentru care era vinovată chiar familia ei, fără ranchiună și fără rușine, lucru care m-a enervat peste măsură. Dar așa erau toți Aramerii: nu acordau nicio importanță greșelilor făcute de ei înșiși, asta presupunând că puteau fi convinși să și le recunoască.

— E furios, i-am spus, fără să ridic vocea ca să-mi trădez propria mânie. Stăpânul Nopții e furios. Știai, nu? Le-a dat tuturor din clanul Arameri și copiilor de zei o dată-limită până la care să se afle cine i-a omorât copiii.

— Da, a zis Serymn. Mi s-a adus la cunoștință că acest mesaj i-a fost comunicat lordului Arameri în urmă cu câteva zile. O lună începând din ziua în care a murit Role, ceea ce înseamnă că mai avem cam trei săptămâni.

Vorbise de parcă furia unui zeu nu reprezenta nimic. Mi-am încleștat pumnii în poală.

— Stăpânul Nopții era doar *plictisit* când a distrus Maroland și nici măcar nu dispunea de toată puterea lui. Poți să-ți imaginezi ce ar putea să facă acum?

— Mai bine decât tine, lady Oree, mi-a răspuns blând Serymn. Nu uita că am crescut alături de el.

La masă s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de un ceas care număra tare secundele. Erau povești nespuse, dar intuite de toți cei prezenți, în tonul lipsit de inflexiuni al femeii. Desigur, cea mai oribilă dintre toate, plutind aproape de suprafață ca un monstru marin, era următoarea: *ce se putuse întâmpla astfel încât o asemenea femeie, cu atâta putere și aparent fără nicio teamă, să-și abandoneze locul din Văzduh?* Iar eu, cu capul plin de povești de groază în liniștea nefirească din jurul meu, m-am întrebat înfiorându-mă: „Pe toate iadurile, ce i-o fi făcut Stăpânul Nopții?"

— Din fericire, a spart Serymn liniștea apăsătoare, făcându-mă să respir ușurată, furia lui se încadrează de minune în planurile noastre.

A izbucnit în râs la expresia mea confuză, deși sunetul părea oarecum forțat.

— Gândește-te, lady Oree, că am fost deja salvați o dată de al treilea zeu. Gândește-te ce semnifică asta, ce simbolizează prezența ei. Nu te-ai întrebat niciodată? Enefa a Crepusculului, sora Strălucitorului Itempas, e moartă de două mii de ani. Atunci cine este această Doamnă Gri? Ai cunoscut mai mulți dintre copiii de zei din oraș. Ți-a explicat vreunul ceva despre ea?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere, fiindcă Madding păstrase tăcerea asupra acestui subiect. Vorbise îndurerat despre moartea mamei sale, dar și despre ambii săi părinți, la plural și la prezent. Era pur și simplu una dintre contradicțiile zeiești pe care nu poți decât să le accepți. La momentul respectiv nu mă deranjase, fiindcă n-o considerasem importantă. Deși, dacă mă gândesc bine, până de curând fusesem convinsă că știam bine ierarhia zeilor.

— Nu, i-am răspuns. El... ei nu mi-au explicat niciodată.

— Hm. Atunci o să-ți dezvălui un mare secret, lady Oree. Cu zece ani în urmă, o femeie muritoare și-a trădat zeul și umanitatea, uneltind pentru a-și elibera iubitul – pe Stăpânul Nopții. A reușit, iar pentru eforturile ei a fost răsplătită cu puterea pierdută a Enefei. A devenit, practic, o *nouă* Enefă, o zeiță în toată puterea cuvântului.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu crezusem niciodată că un muritor putea deveni zeu, dar asta explica multe. Toate restricțiile aplicate copiilor de zei, împiedicându-i să iasă din oraș; felul în care se vegheau cu grijă unul pe altul, ca să împiedice distrugerile în masă. O zeiță care fusese ea însăși muritoare nu va privi cu bunăvoință uciderea fără discernământ a altor muritori.

— Pentru noi, a continuat Serymn, Doamna Gri nu prezintă nicio importanță, dincolo de faptul că ei îi datorăm această perioadă de pace. S-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele de masă. De fapt, ne bazăm pe intervenția ei. Enefa – care este, în esență, copiată de această nouă zeiță – a luptat dintotdeauna pentru viață. Aceasta este natura ei; spre

deosebire de cei doi frați, care sunt amândoi două extreme, capabili să judece și să semene distrugerea într-o clipită, ea *păstrează*. Se adaptează schimbării, în mijlocul căreia caută stabilitate. De fapt, de la crearea vieții încoace, Războiul Zeilor n-a fost prima luptă dintre Itempas și Nahadoth, ci numai prima luptă la care a lipsit Enefa, ca să mențină echilibrul dintre ei.

Am clătinat din cap.

— Adică aveți încredere că această nouă Enefă ne va feri de distrugere? Glumești? Chiar dacă a fost cândva om, acum nu mai e și gândește ca orice alt zeu. Mi-a fugit gândul la Lil. Iar unii dintre ei sunt nebuni de legat.

— Dacă ne dorea moartea tuturor, o putea face singură de nenumărate ori. Masa s-a mișcat ușor, sub un gest nevăzut al lui Serymn. Este atât zeița morții, cât și a vieții. Și nu uita că înainte a fost o Arameri, iar noi suntem predictibili. I-am auzit zâmbetul din voce. Sunt de părere că va încerca să dirijeze furia Stăpânului Nopții în cel mai eficient mod cu putință, fiindcă, la urma urmelor, nu-i nevoie să distrugă lumea întreagă doar pentru a-și răzbuna copiii. O singură parte este suficientă. Un oraș, de exemplu.

Mi-am lăsat mâinile în poală, uitând de foame.

Părinții maronezi nu le spun copiilor povestioare drăguțe și liniștitoare. Le pun nume care întruchipează durerea și furia și le îndrugă basme aducătoare de coșmaruri care-i trezesc plângând noaptea. Ideea este ca ei să se teamă și să nu uite niciodată, să fie pregătiți dacă mai vine vreodată Stăpânul Nopții.

Și în curând avea să vină în Umbră.

— Dar de ce Ordinul lui Itempas... Aici m-am oprit, căutând să nu-i jignesc pe toți cei de față, care fuseseră membri ai Ordinului. Stăpânul Nopții. De ce să-l venerăm, numai fiindcă e liber? Oricum el ne urăște deja. Doar nu-și închipuie că o asemenea ipocrizie ar fi suficientă ca să câștige iertarea unui zeu furios, nu?

— Nu pe zei încearcă ei să-i oprească, lady Oree, a intervenit bărbatul aflat la capătul opus al mesei, făcându-mă să încremenesc, ci pe *noi*.

„Recunosc vocea asta." O mai auzisem de trei ori. Pe Promenada din sud, când îi omorâsem pe Păzitorii Ordinii. Pe acoperișul lui Madding, înainte să erupă tot haosul. Și ceva mai târziu, când tremuram și-mi era rău după ce abia ieșisem din Vid.

Era așezat la celălalt capăt al mesei, în fața lui Serymn, radiind aceeași aură de certitudine ca ea. Desigur, el era nypri.

În timp ce mă cutremuram de furie și de frică, Serymn a chicotit.

— Sincer ca întotdeauna, Dateh.

— Am zis adevărul, a răspuns el ușor amuzat.

— Hm. Ce vrea să spună soțul meu, lady Oree, este că Ordinul, și prin el clanul Arameri, se dă de ceasul morții să-i convingă pe toți muritorii că lumea este exact așa cum trebuie să fie și că, în ciuda prezenței tuturor acestor zei noi, nicio altă schimbare nu mai este necesară, din punct de vedere politic, desigur. Că ar trebui să ne simțim toți fericiți, mulțumiți și în siguranță.

Soțul ei. Un Arameri de rasă pură căsătorit cu un credincios eretic?

— Dar n-are nicio logică, le-am zis eu concentrându-mă asupra furculiței pe care o țineam în mână și a trosnetelor lemnelor din șemineu ca să pot rămâne calmă. Vorbești despre Arameri de parcă n-ai fi una dintre ei.

— Evident. Hai să spunem că activitățile mele nu sunt sancționate de restul familiei.

Nypri a părut amuzat:

— Ba cred că le-ar aproba dacă ar ști.

Atât Serymn, cât și alte persoane au izbucnit în râs.

— Chiar crezi asta? Ești mult mai optimist decât mine, dragule.

Au continuat să se tachineze, în timp ce eu, pierdută, speriată și prea departe de casă, încercam din răsputeri să înțeleg ceva din povestea asta cu nobili și conspirații și o mie de alte lucruri cu care nu mă confruntasem niciodată în viața mea de maronez oarecare, de artistă de stradă amărâtă.

— Dar nu înțeleg, am zis într-un sfârșit, întrerupându-i. M-ați răpit și m-ați adus aici. Vreți să mă forțați să mă alătur vouă. Dar ce au toate astea – Stăpânul Nopții, Ordinul, Aramerii – de-a face cu *mine*?

— Mai mult decât crezi, a răspuns nypri. În acest moment, lumea întreagă e în pericol, și nu numai din cauza mâniei Stăpânului Nopții. Hai să spunem așa: pentru prima dată după multe secole, clanul Arameri este vulnerabil. Desigur că deține încă o putere politică și financiară imensă, iar acum își formează o armată impresionantă. Dar *acum poate fi învins*. Știi ce înseamnă asta?

— Că într-o zi am putea fi conduși de un alt grup de tirani?

Încercasem din răsputeri să fiu politicoasă, dar începeau să mă calce pe nervi. Îmi dădeau numai răspunsuri criptice și evitau orice explicații.

Iar lui Serymn nu părea să-i pese.

— Poate – dar cine vor fi ei? Absolut *toate* clanurile, consiliile și miniștrii aleși vor dori să aibă șansa de a stăpâni Cele O Sută de Mii de Regate. Și dacă toți fac asta în același timp, știi ce se va întâmpla?

— Vor fi mai multe scandaluri, intrigi, asasinate și toate celelalte chestii cu care vă distrați voi în mod normal, i-am răspuns.

Măcar lady Nemmer avea să fie încântată.

— Da. Și multe atacuri violente prin care nobilii mai slabi vor fi înlocuiți de alții mai puternici sau mai ambițioși. Și răscoale în toate regatele, atunci când facțiunile aflate în minoritate vor începe să se bată pentru putere. Și noi alianțe când regatele mai mici se vor uni pentru a fi mai puternice

împreună. Și trădări, fiindcă asta e soarta fiecărei alianțe. Serymn a oftat prelung. Război, lady Oree. Toate astea simbolizează războiul.

Nu fusesem niciodată o bună itempană, dar la vorbele ei m-a trecut un fior. Războiul era anatemă pentru Strălucitorul Itempas. Auzisem și eu povești despre epoca dinaintea Erei Strălucirii, când Aramerii încă nu făcuseră legi care să reglementeze cu strictețe violența și conflictele. Pe atunci, în fiecare bătălie se murea cu miile. Armatele invadatoare dădeau naștere unui val de distrugeri în urma căruia orașele erau rase de pe suprafața pământului, iar populația era decimată.

— U-unde? am întrebat-o.

— *Peste tot.*

Asta nu-mi puteam imagina. Pur și simplu nu puteam. Așa ceva e nebunie curată. Haos.

Pe urmă mi-am amintit. Nahadoth, Stăpânul Nopții, era și zeul haosului. Ce altă răzbunare mai potrivită și-ar fi putut imagina?

— Dacă domnia Aramerilor se încheie și Era Strălucirii se sfârșește, vor fi iar războaie, a continuat Serymn. Ordinul lui Itempas se teme de această posibilitate mai mult decât de orice zeu, fiindcă este de departe cel mai mare pericol, nu doar pentru un singur oraș, ci și pentru toată civilizația. Au început deja să apară zvonuri legate de răscoale în Nordul Îndepărtat și pe insulele care au fost convertite prin forță după Războiul Zeilor. Locuitorii lor n-au uitat și n-au iertat niciodată ce le-am făcut.

— Nordul Îndepărtat..., a intervenit altcineva de la masă, pe un ton disprețuitor. Barbari smintiți! Au trecut două mii de ani, și ei tot nu s-au potolit.

— Da, sunt barbari și sunt furioși, a zis Hado, de care uitasem. Dar nu ne-am simțit și noi la fel când ni s-a spus să-l adorăm pe Stăpânul Nopții?

Șoapte de încuviințare au făcut înconjurul mesei.

— Ba da, a consimțit nypri. Așadar, Ordinul permite erezia și întoarce capul când credincioșii lui Itempas își ignoră

îndatoririle, în speranța că toate aceste noi religii îi vor ține pe oameni ocupați și-i vor da clanului Arameri timp să se pregătească pentru ce va veni.

— Numai că n-are niciun rost, a zis Serymn cu furie reținută în voce. T'vril, care este acum lordul Arameri, speră să poată pune capăt războiului cât mai iute, numai că tot gândindu-se la treburile pământești a uitat de cele cerești.

Am suspinat epuizată.

— E foarte frumos din partea ta că te gândești la asta, dar Stăpânul Nopții este o forță a naturii, am spus eu ridicând din umeri neputincioasă. N-ar fi mai bine să ne rugăm toți la această Doamnă Gri dacă tot zici că doar ea îl mai poate controla? Sau să ne alegem deja în ce rai preferăm să ne ducem după moarte?

Serymn m-a mustrat pe un ton blând:

— Noi preferăm să luăm inițiativa, lady Oree. O fi doar firea mea Arameri, dar nu-mi place ideea de a lăsa o amenințare cunoscută să scape de sub control. Mai bine lovim noi primii.

— Lovim? am râs eu, convinsă că n-am înțeles bine. Ce, *un zeu*? Asta nu se poate.

— Ba se poate, lady Oree. N-ar fi prima oară.

Am încremenit și zâmbetul mi-a dispărut de pe față.

— Role. Zeița. *Voi* ați omorât-o.

Serymn a râs, fără să confirme nimic.

— De fapt, mă refeream la Războiul Zeilor. Itempas, Tatăl Cerului, a omorât-o pe Enefa, deci dacă unul dintre Cei Trei poate muri, atunci toți pot.

Am tăcut tulburată și n-am mai râs. Serymn nu era proastă. Nu credeam că un Arameri ar aminti despre uciderea unei zeițe dacă nu ar avea și puterea s-o facă.

— Acesta este deci motivul pentru care te-am răpit pe tine, a continuat Serymn, toastând cu un slab zgomot cristalin, care a răsunat ca un clopot în tăcerea lăsată peste masă.

Toți ceilalți o ascultau cu sufletul la gură și i-au răspuns ridicându-și paharele în cinstea ei.

— Pentru ca Era Strălucirii să revină în lume! a zis nypri.

— Și pentru Domnul Alb! a spus femeia care comentase despre vederea magiei de către mine.

— Până întunericul se va sfârși! a adăugat Hado.

Fiecare persoană de la masă a făcut câte un adagiu asemănător, ca un ritual solemn în care jurau toți să se angajeze în ceva nemaipomenit de nebunesc.

Apoi, în tăcerea care se lăsase, cu inima grea de șoc și neîncredere, am zis:

— Vreți de fapt să-l omorâți pe Stăpânul Nopții!

— Da, a răspuns Serymn, făcând o mică pauză la apropierea unui servitor, pe care l-am auzit ridicând capacul de pe un vas. Și tu ne vei ajuta. Vrei desert?

9
Seducție (cărbune)

După cină nu s-a mai discutat nimic despre zei sau idei nebunești. Eu eram mult prea uluită pentru a mai pune întrebări, iar Serymn lăsase clar de înțeles că terminase tot ce avea de zis.

— Cred că-i destul pentru seara asta, a spus, adăugând cu râsul ei frumos și perfect controlat: Îmi pari cam palidă, draga mea.

Așa că m-au dus înapoi în cameră, unde Jont mi-a lăsat haine de noapte și vin cu mirodenii să beau înainte de rugăciunea de seară, așa cum se obișnuiește în Maró. Probabil citise asta undeva. Oricum, bănuind că sunt ținută sub observație, am băut un pahar și m-am rugat pentru prima dată după mulți ani, deși nu la Strălucitorul Itempas.

M-am concentrat cu toată forța spre Madding, care îmi spusese mai demult că zeii pot auzi rugăciunile celor cu totul devotați credinței lor, indiferent de distanță sau de locul în care se află, cu condiția să se roage suficient de puternic. Eu nu eram chiar ceea ce-aș numi un credincios devotat, dar speram să compensez prin forța brută a disperării.

„Știu unde ești", i-am zis în gând, ca să nu pot fi auzită. „Nu știu cum să te scot de acolo, dar încerc din răsputeri. Mă poți auzi?"

Dar, cu toate rugăciunile mele repetate – cred că am stat în genunchi aproape o oră, așteptând –, n-am primit niciun răspuns.

Știam că Mad era captiv în locul acela întunecat și fără senzații – în Vid –, dar habar n-aveam unde era asta. Din câte știam, numai Luminile puteau deschide și închide calea către el, sau poate numai acest nypri al lor, cu educația lui primită de la scribi. Deci asta avea să fie următoarea mea sarcină.

În dimineața următoare m-am trezit devreme, fiindcă nu dormisem bine. Casa fremăta deja: peste tot erau oameni care se duceau de colo colo, făceau curățenie sau vorbeau. Trebuia să-mi fi dat seama că o organizație de itempani își va începe ziua înainte de răsăritul soarelui. Undeva în depărtare, purtate în ecouri pe coridoare, se auzeau cântecele fără cuvinte ale Luminilor, un imn mult mai domol și mai înălțător decât se dovediseră a fi oamenii în sine. Or fi avut cine știe ce ceremonie matinală, caz în care era doar o chestiune de timp până să vină cineva și la mine. M-am îmbrăcat în hainele pe care mi le dăduseră și am așteptat, încercând să-mi stăpânesc neliniștea.

Nu a trecut mult timp și am auzit cum cineva descuie ușa camerei.

— Jont? am întrebat eu.

— Nu, sunt Hado.

Mi s-a părut că se prăbușește cerul pe mine, deși am încercat din răsputeri să n-o arăt. Nu știu de ce, dar persoana lui mă făcea să mă simt inconfortabil, și nu doar fiindcă participase la răpirea și la introducerea mea forțată în sectă sau din cauza amenințărilor voalate de aseară. Uneori mi se părea că-l pot vedea ca o umbră mai întunecată decât întunericul din ochii mei, dar cred că era mai mult din pricina sentimentului constant, dar imposibil de dovedit, că fața pe care mi-o arăta era doar o mască din spatele căreia își bătea joc de mine.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc. (Da, își dăduse seama că nu-mi făcea plăcere prezența lui și se amuza.) Dimineața, Jont are datoria de a face curățenie. I te vei alătura și tu în cele din urmă.

— Cum adică în cele din urmă?

— Tradiția dictează ca un nou inițiat să li se alăture echipelor de muncitori, dar încă nu ne-am hotărât pentru un loc potrivit, având în vedere nevoile tale unice.

M-am înfoiat ca un arici.

— Te referi la faptul că sunt oarbă? Pot să fac și eu curat, mai ales dacă-mi dați un toiag.

Spre tristețea mea, toiagul pe care îl avusesem rămăsese pe stradă, în fața casei lui Madding. Îi simțeam lipsa ca pe a unui prieten drag.

— Nu, Eru Shoth, mă refer la faptul că o să încerci să fugi cu prima ocazie. Am tresărit și el a râs înfundat la reacția mea. Noi nu prea avem obiceiul să ne păzim lucrătorii, dar fiindcă deocamdată nu avem încredere în tine... Înțelegi, ar fi o prostie să te lăsăm nesupravegheată.

Am tras adânc aer în piept:

— Dacă așa obișnuiți să vă câștigați noi inițiați, nu-mi vine să cred că nu aveți proceduri pentru recruți ca mine.

— N-ai decât să nu mă crezi, dar majoritatea inițiaților noștri sunt voluntari.

L-am auzit cum trece pe lângă mine, inspectând camera și luând o lumânare dintr-o aplică, observând probabil că o stinsesem mai devreme. Nu aveam nevoie de lumină și nu mi-a plăcut niciodată ideea să mor în somn într-un incendiu. A reluat:

— Am găsit destui noi recruți din anumite grupuri, în special printre credincioșii laici ai lui Itempas, care dezaprobă schimbările recente suferite de Ordin. Când ne vom lărgi sfera de activitate, nu cred că vom avea probleme să găsim oameni noi în Nimaro.

— Chiar și în Nimaro, Maestre Hado, există oameni care nu simt nevoia să-l venereze pe Itempas la fel ca toată lumea. Nu-i forțează nimeni să facă ce nu vor.

— Nu-i adevărat, mi-a răspuns el, continuând la vederea feței mele încruntate: În urmă cu zece ani, toți muritorii din Cele O Sută de Mii de Regate îl venerau pe Itempas în exact același mod. Ofrande săptămânale și slujbe la Sala Albă, ore

de serviciu comunitar lunare, școală pentru toți copiii cu vârste între trei și cincisprezece ani. Toate zilele de sărbătoare erau la fel în lumea întreagă, cu aceleași ritualuri și cu aceleași rugăciuni. Cât despre cei care aveau alte păreri... S-a întors spre mine, radiind acea senzație de amuzament rece pe care o uram. Ei bine, spune-mi tu ce s-a întâmplat cu ei dacă erau atât de mulți disidenți în țara ta.

Nu am mai zis nimic, consternată, fiindcă vorbele lui erau concepute tocmai ca să mă înțepe pe mine, o maroneză care fugise din Nimaro cu prima ocazie. Ba chiar avea dreptate. Tata urâse Sălile Albe, cu ritualurile și tradițiile lor neschimbate. Îmi povestise cândva că noi, cu mult, mult timp în urmă, avusesem propriile noastre tradiții de venerare a Strălucitorului Itempas – forme poetice speciale, o carte sacră și preoți care jucau rol de istorici-războinici, nu de supraveghetori. Mai mult, vorbiserăm propria noastră limbă, dar totul dispăruse când clanul Arameri preluase puterea.

— Cred că ai înțeles, a spus Hado. (Îmi citea reacțiile cu precizie, ceea ce m-a făcut să-l urăsc și mai tare.) Itempas preferă ordinea, nu libertatea alegerii. Acestea fiind zise, a adăugat luându-mă de mână și făcându-mă să mă ridic, evident că nu ar fi foarte practic să căutăm mulți ca tine, numai că tu ești importantă pentru cauza noastră.

Nu suna bine.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că, în loc să urmăm procesul normal de inițiere, ziua de astăzi ți-o vei petrece cu lady Serymn și cea de mâine cu nypri, iar după aceea hotărăsc ei.

M-a atins iar pe mână, făcându-mă să-mi amintesc de ușoarele lovituri de avertizare din seara trecută. Da, și acesta era un avertisment. Oare ce se întâmplă dacă nu-i mulțumesc cumva pe conducătorii lor? Nu puteam ghici, având în vedere că nici măcar nu știam de ce mă doresc atât de mult. Am strâns din dinți, furioasă și un pic speriată. Oamenii ăștia erau puternici și nebuni în același timp, iar asta nu-i niciodată o combinație de bun augur.

Hado a ieșit cu mine din cameră și m-a ghidat fără grabă pe toate coridoarele labirintice. Am încercat să țin seama pe unde merg și să-mi număr pașii, dar erau prea multe cotituri în Casa Soarelui-Răsare; în curând am lăsat-o baltă. Toate coridoarele erau ușor curbate, probabil din cauză că structura era lipită în întregime de trunchiul Copacului. Oricum, dat fiind că niciun arhitect din lume nu putea construi ceva care să iasă mult în afara punctului de sprijin, lucru care până și mie îmi era clar ca bună ziua, casa era mai degrabă îngustă și înaltă, cu multe niveluri și secțiuni cu scări între ele, astfel încât rezultatul dădea senzația de dezmembrare, fără a reflecta câtuși de puțin ordinea atât de îndrăgită de Stăpânul Luminii.

Deși poate și asta era doar o mască, la fel ca masca inofensivă pe care Luminile o purtau cu mare grijă. Ordinul lui Itempas nu vedea în ei decât altă sectă eretică. Oare ar mai fi de aceeași părere dacă ar ști că au suficientă putere pentru a-i provoca pe zei?

Hado se scufundase în tăcere, iar eu i-am urmat exemplul, preocupată. După o vreme, estimându-i dispoziția, mi-am luat inima-n dinți și am îndrăznit să pun o întrebare:

— Știi cumva ce sunt acele... găuri?

— Care găuri?

— Magia pe care au folosit-o ca să mă aducă aici. M-am înfiorat. Vidul.

— Ah, am înțeles. Nu știu cu exactitate, dar când era încă în Ordinul lui Itempas, nypri era scrib onorific. Ăsta e cel mai înalt rang. A ridicat din umeri și i-am simțit mișcarea cu mâna care stătea pe brațul lui. Am înțeles că fusese chiar candidat pentru funcția de prim-scrib pentru clanul Arameri, deși, bineînțeles, a pierdut totul când a plecat.

M-a pufnit râsul fără să vreau.

— Așa că s-a căsătorit cu un membru Arameri de rasă pură și și-a creat propria religie pentru a nu uita ce-a avut și ce-a pierdut?

A râs și Hado.

— Nu chiar, dar am înțeles că tocmai din cauza asta au început să lucreze împreună. Îmi imaginez că de la scopuri comune la respect nu-i decât un pas, iar de acolo la dragoste e un drum scurt.

Ce interesant – mai ales dacă fericitul cuplu nu m-ar fi răpit, torturat și închis într-o închisoare, atât pe mine, cât și pe prietenii mei.

— Ce frumos, am spus cât am putut de sec, dar din ce știu eu despre scribi, nu există niciunul care să poată face asta. Nu cred că ar putea dovedi nici măcar un singur copil de zei, darămite mai mulți.

— Zeii nu sunt invincibili, lady Oree. Cât despre prietenii tăi, cel puțin cei care locuiesc aici în oraș, să știi că sunt dintre zeii mai tineri și mai slabi. A ridicat din nou din umeri, ignorându-mi surpriza; nu-mi dădusem niciodată seama de asta. Nypri n-a făcut decât să găsească un mod în care să le exploateze slăbiciunile.

M-am scufundat iar în tăcere, gândindu-mă la ce-mi zisese. În cele din urmă, am ajuns într-o încăpere mai mică, pe a cărei podea erau întinse covoare groase. În aer plutea bine cunoscuta aromă a florilor de hiras și miros de mâncare, fiindcă era timpul pentru micul dejun.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit, a spus Serymn apropiindu-se.

Hado mi-a dat drumul la mână, iar Serymn, îmbrățișându-mă ca pe o soră, m-a sărutat pe obraz. Am reușit, cu greu, să nu mă trag înapoi, dar fără să-mi pot ascunde reacția.

— Iartă-mă, lady. Nu m-am gândit că oamenii străzii nu se salută astfel.

— N-am cum să știu, i-am răspuns încruntată, fără să-mi pot ascunde reacția. Eu nu sunt un „om al străzii", orice o mai fi și asta.

— Iar eu tocmai te-am jignit, a zis ea oftând. Te rog să mă ierți. N-am experiență cu oamenii de rând. Îți mulțumesc, frate întru strălucire.

Hado a plecat și Serymn m-a condus către un fotoliu mare și pufos.

— Pregătește o farfurie, i-a ordonat cuiva în partea cealaltă a camerei.

S-a așezat în fața mea și m-a examinat în tăcere, aducându-mi oarecum aminte de Shiny, fiindcă și ei îi simțeam privirea ca atingerea aripilor unei molii.

— Te-ai odihnit bine?

— Da, i-am răspuns. Vă apreciez ospitalitatea, deși există limite.

— Limitele respective fiind soarta ta și a prietenilor tăi zei, desigur. E de înțeles.

Serymn a făcut o pauză la apropierea servitorului, care mi-a pus o farfurie în mâini. M-am relaxat: de data asta, fără servire oficială.

— Și chiar soarta ta, am spus eu. Am îndoieli în privința faptului că Madding și ceilalți vor fi foarte iertători când vor scăpa de acolo. Sunt nemuritori; n-aveți cum să-i țineți închiși pentru *totdeauna*.

Totuși, dacă aveau cumva puterea de a-i omorî, tot argumentul meu devenea nul...

— Așa este. Și că tot ai adus vorba, să știi că acesta e motivul pentru care avem acum probleme.

Am făcut o pauză, înțelegând că nu despre Madding și ceilalți vorbea Serymn, ci despre celălalt grup de zei captivi.

— Te referi la zeii Arameri. Stăpânul Nopții.

Adică tocmai acel zeu pe care îl vizau, oricât de incredibil părea asta.

— Nu doar Stăpânul Nopții, ci și Sieh Păcăliciul. (Cu greu m-am abținut să nu tresar). Kurue cea Înțeleaptă și Zhakkarn cea Sângeroasă. Era inevitabil ca ei să se elibereze în cele din urmă. Pentru ei, poate că mileniile petrecute în temniță nici măcar nu par o lungă perioadă de timp. Zeii noștri sunt tare răbdători, dar de uitat, nu uită niciodată și nici nu lasă nepedepsite faptele rele.

— Îi învinovățești? Dacă eu aș avea putere și cineva mi-ar face rău, aș proceda la fel.

— Și eu. De fapt, am și făcut-o, nu doar o dată. Am auzit-o schimbându-și poziția, picior peste picior. Numai că orice persoană pe care încerc să mă răzbun are tot dreptul să încerce să se apere. Asta facem noi aici, lady Oree. Ne apărăm.

— Împotriva *unuia dintre Cei Trei*. Clătinând din cap, am încercat să-i explic sincer. Iartă-mă, dar dacă încerci să mă convingi apelând la această logică... a străzii, sau cum crezi tu că gândim noi ăștia, amărâții, atunci faci o mare greșeală. Viața m-a învățat că dacă cineva puternic e supărat pe tine nu te lupți cu el, ci îți ceri scuze sau fugi și nu te mai întorci niciodată, iar între timp te rogi să nu-și verse năduful pe oamenii pe care-i iubești.

— Aramerii nu se ascund, lady Oree, și nici nu-și cer iertare, mai ales dacă știu că nu au greșit cu nimic. Până la urmă, asta e calea Strălucitorului Itempas, nu?

„Da, și uite ce bine i-a făcut", mi-a venit să-i zic. Habar n-aveam pe unde era Shiny acum sau dacă pățise ceva. În cazul în care reușise cumva să scape, nu aveam mari speranțe că s-ar chinui din calea-afară să vină să ne salveze, dar dacă prin cine știe ce minune încerca, nu voiam să-i avertizez câtuși de puțin.

— Vreau să știi că nu mă consider un adorator fervent al lui Itempas.

Serymn a tăcut câteva secunde.

— Chiar mă gândeam la asta. Ai plecat de acasă când aveai șaisprezece ani, după ce a murit tatăl tău, nu? La câteva săptămâni după înălțarea Doamnei Gri.

Am încremenit.

— Pe toți zeii, de unde știi asta?

— Am căutat să aflăm totul despre tine, de când ni s-a adus la cunoștință că exiști. N-a fost deloc greu. Nu sunt multe așezări în rezervația Nimaro și faptul că ești oarbă te

face ușor de reținut. Preotul din satul tău ne-a povestit că, atunci când erai copil, îți plăcea să te cerți cu el în timpul lecțiilor. A chicotit. Nu prea mă surprinde asta, știi?

Frica mi s-a lăsat grea în stomac și mi-a venit să vomit. Deci s-au dus la mine în sat? Au vorbit cu preotul? Ce-o să facă acum, o s-o amenințe pe mama?

— Iartă-mă, lady Oree. N-am vrut să te sperii. Nu vrem să-ți facem rău, nici ție, nici familiei tale.

Am auzit clinchetul unui ceainic și sunetul lichidului curgând.

— Sper că ți-e clar că nu prea-mi vine să cred, i-am spus, găsind pe pipăite o masă în apropiere și punându-mi farfuria pe ea.

— Este totuși adevărat, a zis ea aplecându-se în față și punându-mi ceva în mâini – o cană mică de ceai, pe care am strâns-o tare, ca să nu se vadă că-mi tremurau degetele. Preotul tău crede că ai plecat din Nimaro fiindcă ți-ai pierdut credința. Așa-i?

— Era preotul *maică-mii*, lady, al meu n-a fost niciodată, și oricum niciunul dintre ei nu mă cunoștea prea bine. Mi-am dat seama că furia mă făcea să vorbesc puțin cam tare pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o conversație politicoasă, așa că am tras adânc aer în piept și am încercat să mă liniștesc, imitându-i felul calm și cultivat de a vorbi. Nu poți să pierzi o credință pe care n-ai avut-o niciodată, nu?

— Ah! Deci nu ai crezut niciodată în Strălucire?

— Ba da, bineînțeles că da. Chiar și acum cred, chiar dacă doar din principiu, dar atunci când aveam șaisprezece ani, vedeam numai ipocrizie în toate învățăturile preotului. Sună frumos că în lume sunt prețuite rațiunea, compasiunea și dreptatea, dar faptele arată că astea sunt numai cuvinte fără sens.

— De la Războiul Zeilor încoace, am avut toți parte numai de pace și de prosperitate.

— Poporul meu a fost cândva la fel de prosper și de puternic precum neamul amnilor, lady Serymn, iar acum suntem refugiați fără patrie, la mila clanului Arameri.

— E adevărat că au existat și pierderi, dar eu personal consider că avantajele sunt mult mai mari.

Am simțit dintr-odată cum mă cuprinde furia. Aceleași argumente le mai auzisem cândva de la mama, de la preot, de la prietenii de familie, într-un cuvânt, de la toți oamenii pe care-i iubeam și-i respectam, așa că învățasem să-mi ascund furia ca să nu-i supăr. Numai că în adâncul sufletului meu nu înțelesesem niciodată cum puteau să fie atât de... de...

Atât de orbi.

— Câte națiuni și rase au fost șterse de pe fața pământului de Arameri? am întrebat. Câți eretici au fost executați, câte familii măcelărite? Câți săraci au fost omorâți în bătaie de Păzitorii Ordinii pentru crima de a nu fi fost suficient de umili? Am simțit câteva picături fierbinți de ceai arzându-mă pe degete. Strălucirea înseamnă pace numai pentru voi. Prosperitate numai pentru voi. Pentru nimeni altcineva.

— Mda, a spus Serymn întrerupându-mi tirada furioasă. Nu ți-ai pierdut credința, ci ți-a fost *zdrobită*. Religia noastră te-a dezamăgit, așa că o respingi.

M-a cuprins furia față de tonul ei superior și atotcunoscător.

— Nu știi nimic despre asta!

— Știu cum a murit tatăl tău.

Am înlemnit.

Serymn a continuat să vorbească, fără să vadă cât mă șocaseră cuvintele acelea.

— Cu zece ani în urmă – se pare că astăzi sărbătorim aniversarea acestui eveniment, când puterea Doamnei Gri s-a făcut cunoscută întregii lumi –, tatăl tău se afla în piață. Toată lumea a simțit *ceva* atunci, fiindcă nu-ți trebuiau abilități magice ca să-ți dai seama că se întâmplă ceva ieșit din comun.

A făcut o pauză, de parcă aștepta să-i dau vreo replică, dar, când a văzut că nu obține nicio reacție, a zis:

— Numai că, dintre toți oamenii aflați atunci în piață, doar tatăl tău a căzut în genunchi, plângând și cântând de bucurie.

Am stat, tremurând, ascultând-o pe această *Arameri* care mi-a spus pe un ton rece povestea morții tatei.

* * *

Nu din cauza cântecului l-au omorât, fiindcă magia din vocea lui o știam doar eu. Poate un scrib să fi fost în stare s-o vadă, dar satul meu era prea mic și prea sărac pentru a-și permite unul, așa că tata a fost omorât pur și simplu din cauza fricii.

A fricii și a religiei.

* * *

— Consătenii tăi erau deja speriați, a zis Serymn, acum pe un ton blând, deși nu cred că de milă. Își dăduse seama că nu-i nevoie să ridice vocea. După toate furtunile și cutremurele acelea ciudate cu care se confruntaseră de dimineață, au crezut probabil că venise sfârșitul lumii. Au mai fost și alte incidente atunci, în alte orașe mai mici sau mai mari din toată lumea, dar cred că cel care l-a implicat pe tatăl tău a fost cel mai tragic. Umblau deja vorbe despre el, din câte mi s-a spus mie, dar asta nu-i o scuză.

A oftat, iar părerea de rău din glasul ei mi-a stins furia. Cu toată duplicitatea, era suficient pentru a sparge vraja în care mă cufundasem.

M-am ridicat de pe scaun, știind că, dacă mai stau acolo, o să încep să țip. Am pus ceașca jos și m-am îndepărtat cât puteam de Serymn, căutând un loc cu aer mai proaspăt, unde să nu mă sufoc. Nu departe, am dat de un perete și urmându-l, de o fereastră, unde am reușit să mă mai calmez în lumina soarelui. În spatele meu, Serymn aștepta tăcută și pentru asta i-am fost recunoscătoare.

* * *

M-am întrebat întotdeauna cine o fi aruncat prima piatră. Preotul n-a vrut să-mi zică, oricât l-am pisat la cap, iar din sat nu știa nimeni, fiindcă totul se întâmplase prea repede.

Tata era ciudat. Frumusețea și magia lui, adică tocmai ce iubeam mai tare la el, erau ușor de perceput, deși numai eu le vedeam. Dar chiar și fără a înțelege, ceilalți simțeau totuși *ceva*. Puterea sa îl înconjura ca o aură specială, precum căldura unui cuptor. La fel ca lumina lui Shiny și clopoțeii lui Madding. Poate că noi, muritorii, avem mai mult de cinci simțuri și, pe lângă gust, miros și celelalte, mai există unul prin care *percepem lucrurile ieșite din comun*. Eu le văd cu ochii, dar alții au alte moduri.

Așa se face că, în acea zi îndepărtată, când puterea care a transformat lumea s-a lăsat simțită de absolut toți, de la bătrâni senili la copilași, fiecare individ și-a descoperit acest simț ascuns. Apoi, văzându-l pe tata, au înțeles, în sfârșit, ce era el.

Numai că măreția pe care o reprezentase dintotdeauna tata pentru mine se transformase în oroare pentru ei.

* * *

Serymn a așteptat un timp, apoi a venit în spatele meu.

— Învinovățești credința noastră pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău.

— Nu, i-am răspuns în șoaptă. Îi învinovățesc pe oamenii care l-au omorât.

— Cum spui tu, mi-a răspuns, încercând să vadă în ce ape mă scald. Dar te-ai gândit vreodată că există o cauză pentru nebunia care a cuprins satul vostru în ziua aceea? O cauză mai înaltă?

Am pufnit în râs, fără pic de amuzament.

— Zici că-i vina zeilor, nu?

— Nu a tuturor.

— E vina Doamnei Gri, așadar? Și pe ea vrei s-o omori?

— Este adevărat că Doamna Gri a devenit zeiță chiar în acel moment, dar să nu uităm ce altceva s-a mai întâmplat atunci, Oree.

Deci de data asta doar Oree, fără niciun titlu de politețe. De parcă eram prieteni vechi, eu, o artistă de stradă amărâtă, și ea, o nobilă Arameri de rasă pură. Am zâmbit și am detestat-o din tot sufletul.

Serymn a continuat:

— Stăpânul Nopții și-a recăpătat libertatea. Crezi că asta nu ne-a afectat deloc?

Mă înțepa inima de atâta politețe.

— Lady, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

A mai făcut un pas spre mine.

— Ba să-ți pese. În esență, Nahadoth nu este doar întuneric, ci și impulsuri sălbatice, abandonul oricărei forme de rațiune. A făcut o pauză, așteptând probabil să vadă dacă înțeleg unde bate. Furia unei mulțimi necontrolate.

În tăcerea care s-a lăsat, am simțit cum mă trece un fior.

Nu mă gândisem niciodată la asta. Ce rost avea să dai vina pe zei, când pietrele fuseseră aruncate de mâini de muritori? Dar dacă mâinile acelea fuseseră sub influența unei puteri imposibil de controlat...

Nu știu ce a văzut Serymn pe fața mea, dar, evident, i-a făcut plăcere.

— Copiii zeilor, a spus ea, cei pe care îi consideri prieteni. Întreabă-te câți muritori au omorât de-a lungul anilor nesfârșiți ai vieții lor. Îți zic eu: mult mai mulți decât toți Aramerii la un loc; numai Războiul Zeilor a distrus aproape orice ființă vie de pe acest tărâm. S-a mai apropiat puțin de mine; acum era atât de aproape, încât îi puteam simți căldura ca o presiune în spatele meu. Ei trăiesc o veșnicie, n-au nevoie de mâncare sau de odihnă, n-au o formă definitivă. A ridicat din umeri. Cum ar putea înțelege asemenea creaturi valoarea unei singure vieți de muritor?

Mi l-am imaginat pe Madding cu ochii minții, o ființă de lumină verde-albăstruie complet nepământeană. Mi l-am imaginat în forma lui de pământean, zâmbindu-mi cu ochii blânzi și plini de dorință. I-am simțit parfumul acela

răcoros, specific numai lui, am auzit clinchetul clopoţeilor care-l însoţeau întotdeauna, i-am auzit vocea torcându-mi numele ca o pisică.

Şedea la o masă în casa lui, aşa cum făcuse adesea pe timpul cât fusesem împreună, râzând alături de fraţii lui în vreme ce-şi trăgeau sânge în fiole pe care să le vândă mai târziu.

Era o parte din viaţa lui la care avusesem grijă să nu mă gândesc profund. De sângele zeiesc nu deveneai dependent şi nu provoca moarte sau boală; n-a murit nimeni, niciodată, fiindcă a băut prea mult şi s-a otrăvit. Cât despre favorurile pe care le acorda Mad oamenilor din cartier, adică acelora dintre noi mult prea mici pentru a merita ajutor de la Ordin sau de la nobili, Madding şi ai lui erau adesea singurii care se uitau la noi.

Numai că favorurile nu erau niciodată gratuite. Nu pot spune niciodată că el ar fi fost crud. Le cerea oamenilor numai ce puteau da, avertizându-i clar. Dacă cineva avea o datorie la el, ştia fără îndoială consecinţele dacă nu şi-o plăteşte. Madding era copil de zei; asta era pur şi simplu natura lui.

Oare ce le făcea celor care refuzau să plătească?

Mi-am amintit de privirea de copil a lui Sieh Păcăliciul, rece ca ochii unui prădător la vânătoare. De scrâşnetul dinţilor lui Lil.

Şi din cel mai întunecat colţ al fiinţei mele a răsărit îndoiala pe care nu-mi îngăduisem s-o privesc în faţă din ziua în care Madding îmi frânsese inima.

„Oare m-a iubit vreodată? Sau dragostea mea a fost doar o altă distracţie pentru el?"

— Cât te urăsc, i-am şoptit lui Serymn.

— Deocamdată, mi-a răspuns cu o teribilă compasiune. O să înveţi să mă iubeşti.

Apoi m-a luat de mână şi m-a dus înapoi în cameră, lăsându-mă singură cu suferinţa mea.

10
Îndoctrinare (studiu în cărbune)

În după-amiaza aceea, Hado m-a pus să muncesc alături de un grup de oameni care făceau curat în sala mare de mese. Erau nouă persoane, și bărbați, și femei, câteva mai în vârstă decât mine, dar majoritatea mai tinere, din câte puteam să-mi dau seama după voce. Sub privirile lor curioase, Hado le-a explicat tot ce aveau nevoie să știe despre mine, mai puțin faptul că nu mă alăturasem de bunăvoie sectei.

— Se descurcă singură, o să vedeți, dar bineînțeles că sunt și lucruri pe care nu le poate face, a zis el. Știam precis ce urmează. Din acest motiv, câțiva inițiați mai vechi se vor alătura grupului vostru, în caz că are nevoie de ajutor. Sper că nu vă deranjează.

S-au grăbit să-l asigure că n-au nicio problemă, cu atâta dorință de a-i face plăcere, încât m-am pomenit că-i disprețuiesc profund pe toți, ceea ce nu m-a împiedicat totuși să mă duc direct la conducătorul desemnat al grupului, o tânără din Ken pe nume S'miya, imediat după plecarea lui Hado.

— Lasă-mă pe mine să dau cu mopul, am rugat-o. Azi am chef să fac treabă.

Așa că mi-a dat găleata. În mâinile mele, mânerul mopului semăna atât de tare cu vechiul meu toiag, încât nu mi-am putut stăvili sentimentul de siguranță și control care m-a cuprins pentru prima oară de când venisem în casa asta. Bineînțeles că era doar o iluzie, dar chiar și așa, aveam nevoie de ea. Sala de mese era imensă, însă m-am apucat de treabă

cu toată forța, ignorând picăturile de sudoare ce-mi curgeau pe față și-mi lipeau rochia de trup. Când, în cele din urmă, S'miya m-a atins pe braț ca să-mi spună că terminaserăm curățenia, m-am pomenit surprinsă și dezamăgită că trebuia să plecăm.

— Domnul nostru este mândru de efortul pe care l-ai depus astăzi, a zis S'miya cu admirație.

Am încercat să-mi îndrept spinarea, gândindu-mă la Shiny.

— Mă îndoiesc, i-am spus.

Au tăcut mirați, apoi uluiți când am început să râd.

Treaba fiind gata, unul dintre inițiații mai vechi m-a dus la baie, unde m-am liniștit o vreme în apa caldă, sperând să scap măcar în parte de durerile ce aveau să vină a doua zi. Pe urmă m-au dus înapoi în cameră, unde am descoperit că pe masă mă aștepta o farfurie cu mâncare caldă. Deși ușa era tot încuiată și pentru mâncat îmi dăduseră numai o furculiță, nici pomeneală de cuțit, nu-mi ieșea din cap cât de ușor te poți obișnui cu o asemenea captivitate: simplitatea unei munci cinstite, într-o casă în care răsună peste tot imnurile lor ostoitoare, pat, masă și haine gratis. Dintotdeauna mă minunasem ce motive ar avea cineva să se alăture Ordinului, iar acum aflasem. Prin comparație cu lumea exterioară, aici era mai ușor și pentru minte, și pentru trup.

Din păcate, după baie și masă s-a lăsat tăcerea. Stăteam tristă pe scaunul din dreptul ferestrei, cu capul sprijinit de geam de parcă asta ar fi putut să-mi mai aline durerea, când Hado a intrat însoțit de o femeie pe care n-o cunoșteam.

— Pleacă de-aici! m-am răstit la el.

S-au oprit amândoi și Hado a comentat:

— Bag de seamă că avem chef de ceartă. Care-i problema?

Am izbucnit într-un râs sec.

— Zeii noștri ne urăsc. În afară de asta, nimic important.

— Aha. Avem chef de *filosofie*, a zis el postându-se undeva în fața mea. Femeia, care se dăduse cu prea mult parfum, a rămas lângă ușă. Îi urăști pe zei?

— Sunt zei. Nu contează dacă-i urâm.

— Nu-i așa. Ura poate fi un sentiment foarte puternic. În fond și la urma urmei, lumea noastră este așa cum este din cauza urii unei singure femei.

Ah, iarăși predici de convertire! N-aveam chef să discut cu el, să stau încuiată în cameră nici atât, așa că i-am răspuns:

— Adică muritoarea care a devenit Doamna Gri?

— De fapt, una dintre strămoașele ei: fondatoarea clanului Arameri, preoteasa itempană Shahar. Ai auzit de ea?

Am oftat.

— O fi Nimaro un capăt de țară, Maestre Hado, dar am trecut și eu pe la școală.

— Dar lady Oree, lecțiile din Sala Albă nu vă oferă detalii, și asta e mare păcat, fiindcă sunt niște detalii delicioase. Știai de exemplu că a fost iubita lui Itempas?

Detalii delicioase, ce să spun! Am încercat să mi-l imaginez pe Shiny, așa rece și superior cum era el, dedicându-se unei povești de iubire cu un muritor. Sau și mai simplu, doar dedicându-se unei povești de iubire. Pe toate iadurile, nici măcar nu mi-l puteam închipui făcând sex!

— Habar n-am avut, dar nu-s convinsă că *tu* știai.

A izbucnit în râs.

— Haide să presupunem pentru moment că este adevărat, ce zici? Deci femeia asta a fost iubita lui, de altfel singurul muritor pe care l-a putut accepta. Iar ea l-a iubit cu adevărat, fiindcă atunci când Itempas s-a luptat cu frații lui divini, ea i s-a alăturat în ura față de ei. Cam tot ce a făcut clanul Arameri după război – când și-a impus religia asupra tuturor raselor și a persecutat pe oricine care îndrăznea să-i slăvească pe Nahadoth și pe Enefa – este urmarea acestei uri. A făcut o pauză. Unul dintre zeii care ne este acum prizonier e iubitul tău, nu?

Am reușit, nu fără efort, să n-am nicio reacție și să tac.

— Se pare că tu și lordul Madding vă iubeați mult. Se spune că v-ați despărțit, dar mie mi se pare interesant că tocmai la el ai fugit când ai început să ai probleme.

Femeia care rămăsese în partea opusă a camerei a pufnit dezgustată. Aproape că uitasem de ea.

— Ce simți acum, că l-a atacat cineva? a întrebat Hado cu o voce blândă, plină de compasiune, aproape seducătoare. Ai zis că zeii ne urăsc. Acum probabil îi urăști și tu, măcar un pic, dar nu prea-mi vine să cred că ți s-au schimbat atât de tare sentimentele față de cel pe care l-ai primit în patul tău.

Am întors capul în altă parte, conștientă că nu voiam să mă gândesc la asta. Mai bine spus, nu voiam să mă *gândesc* la absolut nimic. Oricum, de ce venise Hado cu femeia aceea? Un maestru al inițiaților nu avea nimic mai bun de făcut?

Hado s-a aplecat spre mine.

— Dacă ai putea, te-ai lupta cu noi ca să-ți salvezi iubitul? Ți-ai risca viața să-l eliberezi?

„Da", mi-am zis imediat, dându-mi seama că-mi dispăruseră brusc toate îndoielile care mă bântuiau de la discuția cu Serymn.

Într-o bună zi, când eu și Madding vom scăpa de aici, o să-l întreb cum se comportă cu ceilalți muritori. O să-l întreb ce rol a avut în Războiul Zeilor. O să aflu ce le face oamenilor care nu-și plătesc datoriile. Ignorasem până acum toate astea, dar ar schimba ceva? Madding trăise mii de ani; nici nu se compara cu mine. Avusese timp suficient să facă lucruri oribile, fără doar și poate, dar oare l-aș iubi mai puțin dacă le-aș ști?

— Târfă, a spus femeia.

Am înlemnit.

— Poftim?

Hado a pufnit, deranjat de intervenția celei cu care venise.

— Erad, Soră întru Strălucire, te rog să taci.

— Atunci mișcă-te mai repede! s-a răstit ea. El vrea mostra cât mai curând.

Eram deja încordată și pe punctul de a-i vorbi urât sau de a deveni violentă, dar ultimele cuvinte mi-au atras atenția.

— Ce mostră?

Hado a suspinat îndelung, încercând vizibil să-și înghită propriile înjurături.

— Nypri a cerut o mostră din sângele tău, a zis el în cele din urmă.

— *Poftim?*

— E scrib, lady Oree, iar tu ai abilități magice cum n-a mai văzut nimeni până acum. Cred că vrea să te examineze în profunzime.

Mi-am strâns pumnii, furioasă.

— Și dacă eu nu vreau?

— Lady Oree, știi prea bine răspunsul, a spus Hado, fără urmă din atitudinea răbdătoare de la început.

Inițial m-am gândit să mă opun, doar ca să văd dacă erau dispuși să folosească și forța fizică, numai că ideea în sine era proastă: ei erau doi, iar eu una, și oricum puteau chema cu ușurință câte ajutoare doreau. N-aveau decât să deschidă ușa.

— Bine, i-am răspuns așezându-mă.

După un moment, și probabil o privire de avertisment de la Hado, Erad s-a apropiat și mi-a ridicat mâna stângă.

— Ține tu vasul, a zis ea către Hado, iar o clipă mai târziu am icnit când ceva m-a înțepat în încheietură

— Demoni! am țipat fără să vreau, încercând să scap.

Fără nicio șansă însă: Erad mă strângea bine, ca și cum se așteptase la o așa reacție. Hado m-a prins de celălalt umăr.

— N-o să dureze mult, a spus el, cu condiția să nu te zbați.

A fost singurul motiv pentru care am încetat să mă împotrivesc.

— Pe toți zeii, ce faci? am întrebat, tresărind când Erad m-a înțepat din nou.

Auzeam clar cum sângele meu se scurgea într-un fel de recipient. Reușise să-mi înfigă ceva în mână, deschizându-mi și mai mult rana pentru ca sângele să nu se oprească, și durea ca tortura din iadurile infinite.

— Lordul Dateh a cerut cam două sute de dramuri, a murmurat ea, oftând satisfăcută. Cred că ajunge.

Hado mi-a dat drumul și s-a tras într-o parte, în timp ce Erad mi-a scos din braț chestia dureroasă și m-a bandajat fără blândețe. Mi-am smucit mâna de îndată ce a slăbit strânsoarea, făcând-o să pufnească disprețuitoare.

— O să-ți aducem imediat ceva de mâncare, a zis Hado în timp ce se îndreptau amândoi spre ușă. Să mănânci și să te odihnești bine la noapte, lady Oree, ca să te întremezi.

Apoi a închis ușa în urma lor.

Eu am rămas unde mă lăsaseră, ținându-mi pe piept brațul care mă durea și încă sângera; o picătură s-a infiltrat prin bandaj și a început să-și croiască drum pe antebraț. I-am urmărit cu mintea scurgerea până s-a prelins pe podea. Mi-am imaginat-o împroșcând. Căldura ei, răcindu-se. Mirosul ei.

Culoarea ei.

Și am înțeles că exista o modalitate de a evada din Casa Soarelui-Răsare, periculoasă, desigur, poate chiar mortală. Dar oare n-ar fi mai bine decât să stau aici și să mă las în voia lor?

M-am lungit în pat, ținându-mi brațul la piept, mult prea obosită pentru a face vreo încercare. Aveam nevoie de multă putere. Mâine-dimineață, Luminile vor fi ocupați cu ritualurile și treburile lor. Va fi timp destul înainte să vină după mine.

Am adormit cu gânduri negre ca sângele învârtindu-mi-se prin minte.

11
Posesiune (acuarelă)

Carevasăzică, a fost cândva o fată.

Din câte îmi dădeam seama, şi toate cărţile de istorie par să fie de acord cu mine, fata asta a avut ghinionul să fie fiica unui bărbat crud, care o bătea şi pe ea, şi pe mama ei, şi le chinuia şi-n alte feluri. Strălucitorul Itempas, fiind, printre altele, zeul dreptăţii, i-a răspuns când fata a intrat furioasă în templul lui.

— Vreau să moară, a spus ea (aşa-mi imaginez eu). Te implor, Stăpâne, fă-l să moară.

Ştii acum adevărul despre Itempas. E zeul căldurii şi al luminii, lucruri pe care noi le considerăm bune şi blânde. Şi eu am crezut la fel cândva. Dar fără protecţie, căldura arde, iar lumina intensă poate să rănească până şi ochii mei lipsiţi de vedere. Trebuia să-mi fi dat seama, şi nu doar eu. Itempas n-a fost niciodată ce credeam noi că era.

Aşadar, când fetiţa l-a implorat să-i omoare tatăl, Stăpânul Luminii i-a zis:

— Fă-o tu.

Şi i-a dat un pumnal micuţ, perfect pentru mânuţele ei de copil, iar ea l-a luat, l-a dus acasă şi l-a folosit chiar în seara aceea. A doua zi s-a întors la Stăpânul Luminii, cu pete roşii pe suflet şi pe mâini, dar fericită pentru prima oară în scurta ei viaţă.

— O să te iubesc pentru totdeauna, i-a declarat fetiţa, iar Itempas, ca niciodată până atunci, s-a simţit impresionat de voinţa unui simplu muritor.

Așa-mi imaginez eu că s-a întâmplat.

Copila era nebună de legat, desigur, după cum s-a văzut neîndoielnic mai târziu. Dar mie mi se pare logic că Stăpânul Luminii s-a simțit atras mai degrabă de nebunia ei, nu de devotamentul religios, fiindcă i-a oferit o dragoste necondiționată, neatinsă de considerente meschine precum conștiința sau îndoielile. Mi se pare tipic pentru el să admire o astfel de puritate – deși prea multă iubire nu-i niciodată bună, asemenea căldurii sau luminii.

* * *

M-am trezit cu o oră înainte de răsărit și m-am dus imediat la ușă ca să trag cu urechea. Pe holuri răsunau pași și prindeam frânturi din cântecele fără cuvinte pe care i le închinau lui Itempas. Ritualurile matinale. Dacă lucrurile își urmau firul din dimineața anterioară, aveam la dispoziție cel puțin o oră.

M-am apucat repede de treabă. Am dat masa la o parte, cât se poate de încet, și am strâns covorul. Sub el, podeaua de lemn era netedă și un pic prăfuită, fără nimic care să mi-amintească de o pânză.

Dar tot așa fuseseră și dalele de pe Promenada sudică în ziua în care-i omorâsem pe Păzitorii Ordinii.

Am cotrobăit apoi prin cameră, cu inima cât un purice, adunând tot ce pusesem deoparte sau ascunsesem cu gândul că mi-ar putea fi util. O bucată de brânză și un ardei nami. Ceară rămasă de la lumânări. Un rest de săpun. Din nefericire, nu aveam nimic care să pară sau măcar să aibă miros de negru, ceea ce era al naibii de enervant. Aveam senzația că-mi trebuie neapărat negru.

Am îngenuncheat pe podea și am tras adânc aer în piept. În mână țineam brânza.

Kitr și Paitya îmi spuseseră că desenul meu era ca o ușă. Oare dacă desenez un loc pe care-l cunosc și deschid ușa, o

să pot trece dincolo? Sau o să pățesc la fel ca Păzitorii Ordinii, sfâșiată în două?

Am scuturat din cap ca să-mi alung îndoielile.

M-am apucat să desenez, cu mișcări stângace, Aleea Artiștilor. Brânza era bună mai degrabă pentru textură, nu pentru culoare, fiindcă mi-amintea de caldarâmul pe care călcasem în ultimii zece ani. Îmi ardeau degetele după negru pentru conturul pavelelor din caldarâm, dar m-am forțat să-mi iau mintea de la asta. Am epuizat mai întâi ceara, fiindcă era prea moale, însă alături de săpun s-a dovedit suficientă pentru a schița o tarabă și încă una în spatele ei. După aceea s-a terminat ardeiul, care mi-a pătat degetele în încercarea de a desena verdeața Copacului. Ultima s-a fărâmițat brânza, deși folosisem salivă și sânge pentru a o întinde cât mai mult cu putință, ca să-mi ajungă pentru caldarâm. (Pentru sânge fusesem nevoită să scobesc în rana din seara trecută, fiindcă, din păcate, nu eram la menstruație.)

La sfârșit m-am lăsat pe spate ca să-mi admir opera, strâmbându-mă la durerea de spate, umeri și genunchi. Era un desen grosolan și micuț, cam de două palme lățime, fiindcă nu avusesem mai multă materie primă. Mai impresionist decât mi-ar fi plăcut, deși mai făcusem asemenea desene și aveau în ele tot atâta magie ca restul. Cel mai mult conta ce-mi trezea în suflet, nu cum arăta efectiv. Așa simplu cum era, prinsese atât de bine esența Aleii Artiștilor, încât mă durea sufletul privindu-l.

Dar cum să fac să fie real? Și cum să trec prin el?

Fără prea mare încredere, mi-am pus degetele pe marginea desenului și am spus cu voce tare:

— Deschide-te!

Nu, nu era bine. Pe Promenada din sud eram prea îngrozită ca să rostesc vreun cuvânt, așa că am închis ochii și am ordonat în gând: „Deschide-te!"

Tot nimic. Nici nu era de mirare.

Cândva îl întrebasem pe Madding cum se simțea când folosea magia. La momentul respectiv, înghițisem puțin

sânge zeiesc și mă simțeam neliniștită și visătoare; tot ce resimțisem fusese un cântec distant și atonal. (Nu-i uitasem niciodată linia melodică, deși nici nu-l fredonasem cu voce tare. Fiecare instinct mă avertiza să nu fac așa ceva.) Rămăsesem dezamăgită atunci, fiindcă sperasem la ceva mai grandios. După aceea mă întrebasem cum este *să fii* magic în întregime, nu doar să experimentezi din când în când câte puțin.

Mad strânsese din umeri, amuzat.

— La fel cum te simți tu când mergi pe stradă. Tu cum crezi?

— Mersul pe stradă, îi răspunsesem eu invidioasă, n-are nimic de-a face cu a zbura printre stele, cu a străbate o mie de kilometri dintr-un singur pas sau cu a te transforma într-o stâncă albastră când te enervezi.

— Dar este exact la fel. Când mergi pe stradă, încordezi mușchii picioarelor, nu? Îți croiești drum cu toiagul. Ciulești urechile, să te asiguri că nu-ți stă nimeni în cale. Pe urmă, intenția de a te deplasa pune corpul în mișcare. Ești convinsă că se va întâmpla, deci se întâmplă. Așa funcționează magia pentru noi.

„Poruncește-i ușii să se deschidă și ea se va deschide. Crede și așa va fi."

Am atins iar desenul, mușcându-mi buzele.

De data asta, am încercat să văd Aleea Artiștilor cu ochii minții, așa cum făceam cu toate peisajele mele, adunând amintirile miilor de dimineți. Acum era aglomerată, plină de negustorii, muncitorii, fermierii și fierarii care-și începeau ziua de lucru. În unele dintre clădirile aflate în spatele zonei pe care o desenasem, curtezanele și restaurantele își deschideau ușile pentru clienții care doreau să facă rezervări pentru diseară. Pelerinii sosiți să se roage dis-de-dimineață se retrăgeau pentru a le face loc barzilor care cântă pentru bani. Am mormăit un cântecel Yuuf care-mi plăcuse mult. Zidari transpirați, contabili zăpăciți; le auzeam pașii grăbiți și respirația grea; le simțeam energia.

La început, schimbarea a fost atât de subtilă, încât nici n-am fost conștientă că se produce.

Mireasma Arborelui mă însoțise de când fusesem adusă în Casa Soarelui-Răsare, dar încet, subtil, s-a schimbat, devenind parfumul mai slab și mai îndepărtat cu care eram obișnuită. Apoi s-a amestecat cu mirosurile de pe Promenadă, de balegă de cal, de canalizare, de ierburi și de parfumuri. A urmat un zgomot confuz de voci, pe care nu le-am băgat în seamă... deși nu veneau din Casă.

Nu am observat nimic special până când desenul s-a deschis sub mâinile mele și aproape am căzut înăuntru.

M-am tras înapoi speriată și am încremenit. Mi-am revenit însă repede, m-am apropiat și am rămas uimită.

Pânza de pe cea mai apropiată masă *se mișcase*. Oameni nu se vedeau – poate fiindcă nu desenasem pe nimeni –, dar se auzeau clar vocile mulțimii, pași grăbiți, roți huruind. O briză răzleață a măturat de pe Promenadă câteva frunze de-ale Copacului și mi-a înfoiat ușor părul.

— Fascinant! l-am auzit pe nypri în spatele meu.

Am țipat, încercând în același timp să sar în picioare și să mă îndepărtez de sursa vocii, reușind doar să mă împiedic de covor și să cad. Străduindu-mă să mă scol, mi-am dat seama cu întârziere că-l auzisem intrând, dar îl ignorasem. Stătuse deci o vreme în spatele meu.

S-a apropiat, mi-a luat mâna și m-a ajutat să mă ridic, dar i-am dat drumul de cum m-am săltat în picioare. Am observat cu tristețe că în spatele lui poarta din desen se închisese și magia se scursese complet.

— E nevoie de multă concentrare pentru a forța magia să ia forma pe care o dorești, a zis el. Impresionant, mai ales având în vedere lipsa ta de educație. Și faptul că n-ai avut la dispoziție decât mâncare și ceară. Pur și simplu incredibil. Desigur, de acum încolo vom avea grijă ce-ți dăm să mănânci și-ți vom căuta bine prin cameră, să nu ai ceva cu care să desenezi.

„Fir-ar!" Am strâns pumnii înainte să mă pot controla.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, mult mai arțăgos decât se cuvenea, dar incapabilă să-mi stăpânesc furia la ideea că-mi ratasem șansa.

— Am venit, ca să vezi ironia sorții, să te rog să-ți demonstrezi abilitățile magice. Am rămas scrib, chiar dacă nu mai fac parte din Ordin. Am studiat mult timp manifestările unice ale magiei moștenite. S-a așezat pe un scaun, ignorându-mi furia. Vezi tu, n-ai fi avut nicio șansă să scapi prin portal. Casa Soarelui-Răsare este înconjurată de o barieră care nu permite intrarea sau ieșirea niciunui fragment de magie. De fapt, e doar o variantă a vrăjii Vidului. A lovit încet cu talpa pantofului în podea. Dacă ai fi încercat... hm... nu sunt sigur ce s-ar fi întâmplat, dar n-ai fi ajuns prea departe, indiferent în ce formă.

„Trupuri sfâșiate, urlete..." Mă simțeam rău și înfrântă.

— Oricum nu era destul de mare ca să trec prin ea, am mormăit eu, lăsându-mă fără vlagă pe pat.

— Așa este. Dar cu mult exercițiu – și mai multă vopsea – sunt convins că ai putea trece.

Asta mi-a atras atenția.

— Poftim?

— Magia ta seamănă cu a mea, a spus el, făcându-mă să mă gândesc la găurile negre cu care ne venise de hac, mie, lui Madding și celorlalți. Ambele sunt variante ale unei tehnici speciale ce permite teleportarea instantanee printr-o poartă, care la rândul ei este doar o aproximare a capacității zeilor de a traversa spațiul și timpul după dorință, numai că la tine talentul se manifestă prin extroversiune, în timp ce la mine prin introversiune.

Am oftat.

— Închipuie-ți că nu mi-am petrecut toată viața studiind pergamente mucegăite pline de cuvinte fițoase.

— Ah! Te rog să mă ierți. Hai să încercăm cu o analogie. Imaginează-ți că ții în mână un bulgăre de aur, care în forma

lui pură este mai degrabă moale; dacă apeși suficient de tare, l-ai putea literalmente modela cu mâna goală. Poți face multe lucruri din el: monede, brățări, potire, dar nu orice. De exemplu, o sabie din aur s-ar îndoi ușor și ar fi prea grea, așa că vom folosi un alt metal – fierul, în acest caz.

Un foșnet de îmbrăcăminte, și Dateh mi-a luat mâna și a întors-o cu palma în sus. Și-a trecut degetele uscate, cu pielea groasă și tăbăcită pe burice, peste bătăturile pe care mi le făcusem cioplind bucăți de lemn și tăind puieții de copac în forma lor specială. Aveam și pete de la vopselurile improvizate. Nu-mi plăcea senzația pe care mi-o dădea atingerea lui, dar am reușit cumva, împotriva tuturor instinctelor, să nu-mi trag mâna.

— Magia din tine este ca aurul, a continuat el. Ai aflat cum să faci câteva lucruri cu ea, dar există și alte posibilități. Probabil că în timp, cu suficientă experiență, vei găsi mai multe moduri de a te sluji de ea. În schimb, magia din mine este ca fierul: o pot modela și utiliza în maniere asemănătoare, dar proprietățile și caracteristicile ei sunt cu totul diferite. În plus, spre deosebire de tine, eu am învățat multe feluri de a o folosi. Acum ai înțeles?

Am înțeles. Găurile pe care le crea, portalurile sau cum le mai zicea, erau ca ușile mele. Le forma după dorință, având probabil propria-i metodă pentru a le invoca, similară cu desenele mele. Dar acolo unde magia lui deschidea un spațiu rece și întunecat, complet vid, magia mea deschidea calea către spații deja existente... sau proiecta spații noi din nimic.

Tot gândindu-mă la asta, și fără să-mi dau seama, m-am frecat la ochi cu mâna liberă. Mă dureau, deși nu la fel de rău ca în ocaziile anterioare în care îmi folosisem magia. Probabil că nu mă forțasem atât de tare.

— Și ochii tăi, a spus Dateh. (Am coborât mâna, iritată. Chiar nu rata nimic?) Ochii tăi sunt și mai speciali. Ai observat sigiliul regal al lui Serymn. Poți să vezi alte forme de magie?

Inițial, am vrut să-l mint, dar am lăsat curiozitatea să mă biruie.

— Da, i-am zis, de orice fel.

S-a gândit câteva secunde:

— Dar pe mine mă vezi?

— Nu. Nu ai cuvinte sacre sau le ascunzi cumva.

— Poftim?

Am arătat cu mâna vag în direcția lui, folosind scuza pentru a mă îndepărta un pic.

— La majoritatea scribilor văd cuvintele sacre pe care și le-au scris pe piele. Strălucesc. Pielea în sine n-o văd, dar văd cuvintele.

— Fascinant! Știi, majoritatea scribilor fac asta când au ajuns să stăpânească bine un nou sigiliu sau concept. E o tradiție. Își scriu sigiliile pe piele pentru a simboliza că le-au înțeles. Cerneala dispare, dar înțeleg că există reziduuri.

— Tu nu le vezi?

— Nu, lady Oree. Ochii tăi sunt foarte speciali; eu n-am nimic asemănător, deși...

Dintr-odată Dateh a devenit vizibil. În primele secunde nu mi-am putut desprinde ochii de la felul cum arăta. Nu avea nimic amn în el, n-avea cum. Nu cu părul atât de drept și de moale de parcă era pictat pe piele. Îl tăiase scurt, probabil fiindcă moda după care îl purtau preoții, lung și legat în coadă la spate, i s-ar fi părut ridicolă. Avea pielea mai albă decât a lui Madding, dar existau și alte indicii care să-i arate moștenirea corcită: era mai scund decât mine, cu ochii maroniu-închis care s-ar fi potrivit de minune la mine acasă, în Maroland, sau undeva în Nordul Îndepărtat.

Pe toți zeii, cum ajunsese un Arameri – cei mai mândri din rasa amn și bine cunoscuți pentru ura cu care atacau orice nu era de rasă pură – să se mărite cu un scrib rebel *non-amn*?

După ce mi-a trecut primul șoc, m-a izbit altceva: îl puteam vedea.

Îl puteam vedea *cu totul*, adică, nu doar urmele lăsate de cuvintele sacre pe pielea lui. De fapt, nu avea nici urmă

de cuvânt sacru pe el, dar devenise complet vizibil, exact ca un copil de zei.

Numai că Luminile îi urau pe copiii zeilor...

— Pe toate iadurile, ce ești? am șoptit.

— Aha, deci *mă vezi*. Chiar mă miram. Se pare totuși că merge numai când folosesc magia.

— Când ce...?

A arătat cu degetul undeva deasupra noastră, într-un colț, deși acolo nu era nimic.

Ia stai așa! M-am uitat cu atenție și da, se distingea totuși ceva pe fundalul întunecat al vederii mele... Ceva mic, cam cât o monedă de zece *meri* sau cât sigiliul lui Serymn. Ceva care plutea amenințător, înconjurat de o radiație imposibil de neagră care licărea ușor; numai așa am putut s-o deosebesc de bezna care mă înconjura în mod normal. Ceva asemănător cu...

Am înghițit un nod. Da, *asta* era. O versiune aproape insesizabilă a găurilor care ne atacaseră acasă la Madding.

— O pot mări cum vreau eu, a spus Dateh când a devenit clar că o văzusem, dar de obicei folosesc portaluri de dimensiunea asta pentru supraveghere.

Am înțeles atunci de ce mă comparase cu aurul și pe el însuși cu fierul: magia mea era mai frumoasă, dar a lui era o armă mai eficientă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, am zis.

— Adică ce sunt eu? a întrebat amuzat. Sunt la fel ca tine.

— N-ai cum. Tu ești scrib. Oi avea eu ceva înclinații magice, dar sunt mulți ca mine...

— Ești departe de a avea „ceva înclinații magice", lady Oree. Vezi asta? a arătat Dateh spre desenul de pe podea. Numai un scrib cu mulți ani de pregătire și de experiență ar putea face așa ceva. Ca să nu spun că ar avea nevoie de multe ore de desenat și de cine știe câte scripturi de protecție în caz că activarea îi face probleme – ori se pare că tu n-ai nevoie de nimic din toate astea. A zâmbit ușor. Sincer, nici

eu. Eram considerat un fenomen printre scribi. Dacă erai descoperită și instruită corect de mică, probabil ai fi avut parte de aceeași apreciere.

Mi-am încleștat pumnii.

— *Spune-mi ce ești!*

— Sunt un demon. La fel ca tine.

Mi-am înghițit cuvintele, mai mult confuză decât șocată. Pentru șoc era timp mai târziu.

— Demonii nu există, am reușit să îngaim. Zeii i-au omorât pe toți, cu foarte mult timp în urmă. Au mai rămas doar poveștile de speriat copiii.

Dateh m-a atins stângaci pe mână. La început am crezut că era o încercare stângace de a mă liniști; gestul mi se păruse neîndemânatic și forțat. Apoi am înțeles că nici lui nu-i făcea plăcere să mă atingă.

— Ordinul lui Itempas pedepsește orice folosire neautorizată a magiei, a spus el. Te-ai întrebat vreodată de ce?

Nu, nu mă întrebasem. Crezusem că-i pur și simplu un alt mod prin care Ordinul controlează cine poate avea putere și cine nu, dar cu voce tare am zis doar ce învățasem de la preoți:

— Este o chestiune de siguranță publică. Mulți *pot* folosi magia, dar numai scribilor *le este permis*, fiindcă ei sunt învățați cum s-o practice în siguranță. Dacă greșești un singur rând dintr-un sigiliu, se poate crăpa pământul, poți fi lovit de fulger, cine știe ce se poate întâmpla...

— Da, numai că nu-i singurul motiv. De fapt, edictul împotriva magiei necontrolate precedă arta scrierii.

Mă fixa cu ochii, semănând în privința asta cu Shiny sau cu Serymn; îi simțeam privirea. Atâția oameni puternici în jurul meu, și toți periculoși...

— Războiul Zeilor nu a fost *primul* război dintre zei, nu? a zis el. Cu mult înainte să se lupte între ei, Cei Trei s-au unit împotriva propriilor lor copii – adică împotriva corciturilor născute din uniunea dintre zei și muritori.

Inexplicabil, primul meu gând s-a dus spre tata. I-am auzit vocea în urechi și i-am văzut undele aurii ale cântecelor, învârtindu-se lent în aer.

Serymn zicând: „Umblau deja vorbe despre el".

— Demonii au pierdut războiul, a continuat Dateh. Vorbea încetișor și am apreciat asta, fiindcă mă treceau fiorii, tremurând, de parcă în cameră se făcuse frig. Fusese o prostie încă de la început, dacă te gândești la puterea zeilor, așa că-i de așteptat că unii demoni, care au înțeles bine asta, au ales să se ascundă.

Am închis ochii, lăsându-mă iar în voia durerii pentru tata.

— Demonii aceia au supraviețuit, am rostit cu voce tremurândă. Asta vrei să spui. Nu mulți, dar destui.

Tata. De asemenea, tatăl lui, îmi spusese el mai demult. Bunica lui, un unchi și alții... Generații întregi în Maroland, ascunși la vedere printre oameni. Ascunși printre cei mai dedicați adoratori ai Stăpânului Luminii.

— Da, a spus Dateh. Unii au supraviețuit. Iar unii dintre ei, probabil pentru a se proteja, s-au ascuns printre muritorii cu sânge zeiesc moștenit de undeva din trecutul îndepărtat, muritori care se chinuiau din greu să folosească magia și se vedeau siliți să recurgă la limbajul sacru pentru a facilita chiar și cele mai simple sarcini. Moștenirea zeilor a fost cheia ce a descuiat ușa magiei pentru toată lumea, dar în cei mai mulți muritori această ușă este abia întredeschisă. Există însă și aceia dintre noi care sunt născuți cu abilități extraordinare, pentru care ușa este *larg deschisă*. Nouă nu ne trebuie sigilii sau ani lungi de studii, fiindcă magia este întipărită în fiecare celulă din ființa noastră. Mi-a atins fața, sub un ochi, și am tresărit. Să ne spunem arhaici dacă vrei. La fel ca strămunii noștri, masacrați, noi suntem tot ce e mai bun din omenire și deci chintesența temerilor zeilor noștri.

Mi-a cuprins iar mâinile, de data asta posesiv, fără urmă de stângăcie.

— N-o să mă lăsați niciodată să plec, nu? am întrebat încet.
Dateh a tăcut o clipă
— Nu, lady Oree, a zâmbit el, niciodată.

12

Distrugere (cărbune și sânge, schiță)

— Vreau să-ți cer ceva, i-am zis lui nypri când l-am auzit ridicându-se să plece. Prietenii mei, Madding și ceilalți. Vreau să știu ce ai de gând să faci cu ei.

— Nu ai *nevoie* să știi asta, lady Oree, a spus Dateh pe un ton de dojană.

M-am încăpățânat.

— Credeam că vrei să mă alătur vouă de bunăvoie.

A tăcut un timp, gândindu-se la momeala pe care i-o întinsesem. Asta m-a bucurat, fiindcă jucasem la cacealma. Nu aveam nici cea mai mică idee ce voia de la mine, lăsând la o parte faptul că eram amândoi demoni. Poate-și imagina că aș putea învăța să fac ce face el, sau poate demonii aveau cine știe ce valoare simbolică pentru Luminile Noi, dar oricare ar fi fost motivul, mi-era clar că pot folosi asta în favoarea mea.

În cele din urmă a zis:

— Soția mea e de părere că poți fi reabilitată, convinsă. A aruncat o privire spre desenul de pe podea. Eu cred că ești prea periculoasă să meriți atâta efort.

Mi-am mușcat buza inferioară.

— N-o să mai încerc.

— Suntem amândoi itempani, lady Oree. O să încerci dacă o să ți se pară că ai o șansă. Și dacă nu ești suficient de speriată. Și-a încrucișat brațele pe piept, gânditor. Hm... Mă tot gândeam ce să facem cu el...

— Cu cine?

— Cu prietenul tău maronez.

— Prietenul meu..., am tresărit. Te referi la Shiny.

Deci nu reușise să scape. Fir-ar!

— Da, oricare ar fi numele lui. Dateh părea ușor enervat. La început am crezut că-i tot copil de zei, având în vedere felul în care învie de fiecare dată, dar îl țin de câteva zile în Vid și nu dă niciun semn de rezistență, nici magică, nici de orice alt fel. Nu face decât să moară.

Mi s-a făcut pielea ca de găină și aproape că m-am pomenit spunându-i: „Ăla pe care-l torturezi e zeul tău, nenorocitule!", dar am reușit să mă opresc la timp. Ce-ar face oare Dateh dacă ar ști că-l are prizonier pe însuși Stăpânul Luminii? M-ar crede? Sau l-ar lua la întrebări și ar afla șocat, asemenea mie, că Shiny îl iubise din toată inima pe Stăpânul Nopții și tare i-ar mai displăcea să-l vadă amenințat? Ce-ar face nebunii ăștia atunci?

— Poate e... ca noi, am zis în cele din urmă. Un... demon.

Ce greu îmi venea să rostesc cuvântul acela...

— Nu. L-am testat. Sângele celor ca noi are proprietăți distincte. Cu excepția uluitoarei lui abilități, din câte îmi pot da seama, nu pare să fie decât un muritor obișnuit. A oftat, fără să mă vadă tresărind când am înțeles de ce-mi luase sânge. De-a lungul anilor, Ordinul a descoperit nenumărate mici variațiuni magice. Asta o fi. Dateh a făcut o pauză suficient de lungă ca să-mi dea emoții. Din câte am înțeles, omul ăsta a trăit la tine în casă, nu? De omorât, nu-l pot omorî, dar nu-i nevoie să-ți spun în câte moduri îi pot face viața foarte neplăcută. Pentru mine, *tu* ești importantă, nu *el*. Ai înțeles?

Am înghițit un nod.

— Da, lord Dateh. Te-am înțeles perfect.

— Excelent. O să pun pe cineva să ți-l aducă mai târziu. Dar te avertizez că, după timpul petrecut în Vid, va avea nevoie de ajutor.

Mi-am strâns pumnii pe genunchi, furioasă, în timp ce el bătea în ușă ca să i se deschidă.

Însă când a făcut-o, ceva s-a schimbat.

Licărul a fost atât de scurt, încât la început am crezut că imaginația îmi joacă feste. Mi s-a părut că trupul lui Dateh arăta complet diferit. Brațul dinspre mine, cu care se sprijinea de cadrul ușii, părea dublu. Două brațe în loc de unul. Două mâini atingând lemnul neted.

Până să apuc să clipesc, imaginea a dispărut. Apoi ușa s-a deschis și Dateh a ieșit.

Am adormit fără să vreau, epuizată de încercarea magică. Când am deschis ochii, lumina palidă a asfințitului îmi încălzea pielea. Dormisem atât de adânc, încât nu simțisem nimic, deși în general mă trezesc la cel mai mic zgomot. Vizitatorii mei fuseseră puși pe treabă. Mobila era așezată iar la locul ei și pe masă se afla o tavă cu mâncare. Lumânările dispăruseră, înlocuite cu un singur opaiț pe care l-am sucit în mâini, confuză, până mi-am dat seama că era doar un fitil care ardea încet, îmbibat cu ulei, fără vreo rezervă pe care s-o pot folosi. Unele obiecte dispăruseră și altele fuseseră adăugate, probabil ca să se asigure că n-am la îndemână nimic care să poată fi folosit ca pigment. Mâncarea era un fel de terci, pe care se străduiseră să-l facă fad și totuși comestibil. Iar aerul mirosea a soluție de curățat podele. M-am întristat la gândul pierderii desenului de mai devreme, așa simplu cum fusese.

Am mâncat și m-am dus la geam, întrebându-mă dacă o să reușesc vreodată să scap de aici. Probabil trecuseră cinci-șase zile de când mă țineau închisă. În curând va fi Gebre, echinocțiul de primăvară. În toată lumea, oamenii vor împodobi Sălile Albe cu panglici festive și cu *encanda*, lămpile cu combustibil special, ca să ardă cu flacără albă, nu roșie sau aurie. Ușile le vor fi deschise tuturor, pentru a sărbători apropierea lungilor zile de vară, și vor fi cu siguranță mii de oameni... deși sunt mulți cei care șovăie în credința lor. În același timp, peste tot vor avea loc ceremonii dedicate Stăpânului Nopții și Doamnei Gri, ceea ce mie încă mi se părea ciudat.

După o oră, ușa temniței mele s-a deschis din nou și trei oameni au intrat, ținând ceva greu în brațe. Purtau de fapt

două obiecte, fiindcă i-am auzit clar mormăind și gâfâind ca să mute masa și scaunele și să pună pe podea ceva greu, care scârțâia ușor: un pat ca acela pe care dormeam eu.

Al doilea obiect pe care l-au lăsat jos, sau mai precis l-au aruncat pe pat, era Shiny, care a gemut și apoi a rămas nemișcat.

— Un cadou de la nypri, a spus unul dintre bărbați.

Ceilalți au pufnit în râs și au plecat, iar eu m-am repezit la Shiny.

Era rece ca un cadavru. Nu-l văzusem niciodată așa, fiindcă nu rămânea mort suficient cât să se răcească, dar pe pipăite am descoperit că pulsul îi bătea foarte tare și respira rapid și greoi. Măcar îl spălaseră; era îmbrăcat în cămașa albă fără mâneci și pantalonii pe care îi dădeau tuturor inițiaților. Dar cu ce îl spălaseră, cu gheață?

— Shiny?

Uitasem complet cum îl chema de fapt și m-am chinuit să-l întorc pe spate și să trag o pătură peste el. Când i-am atins fața, s-a smucit gemând ca un animal bătut.

— Sunt eu, Oree. Oree.

— Oree.

Avea vocea răgușită, așa cum fusese și a mea la momentul respectiv și probabil din același motiv, dar nu s-a mai agitat și nu s-a mai ferit de mine.

Dateh zisese că era muritor, dar eu știam adevărul. Sub învelișul de muritor se ascundea zeul luminii, care tocmai petrecuse cinci zile prizonier într-un iad întunecat. M-am repezit la opaițul pe care mi-l lăsaseră, bucuroasă că nu-l stinsesem, dar nesigură dacă o luminiță atât de mică l-ar putea ajuta cât de cât pe Shiny. L-am pus pe polița de la capul lui. Avea ochii închiși și tremura ca o frunză în vânt. Nu se încălzise aproape deloc.

Fiindcă nu vedeam nicio altă opțiune, m-am băgat lângă el sub pătură, încercând să-l încălzesc cu corpul meu. Cam greu: patul era îngust și Shiny îl ocupa aproape complet,

lăsând liberi doar câțiva centimetri. Până la urmă mi-a venit ideea să mă sui peste el și să-mi pun capul pe pieptul lui. Era o poziție prea intimă și care nu-mi făcea plăcere, dar nu știam ce altceva să fac.

Spre surprinderea mea, Shiny m-a luat deodată în brațe și s-a răsucit, punându-mi un braț în jurul mijlocului, ținându-mi cu o mână capul lipit de umărul lui și trecându-și un picior peste mine. Libertatea mea de mișcare era acum sever limitată, dar nu mi-a trecut prin cap să mă zbat. Mă uluise complet gestul lui de afecțiune, dacă de afecțiune era vorba.

Pe Shiny a părut să-l liniștească faptul că nu mă împotrivisem și treptat s-a calmat, s-a relaxat și a început să respire mai normal. După o vreme ne-am încălzit amândoi și, cu toate că dormisem toată ziua, am ațipit din nou.

Cred că era foarte târziu în noapte când m-am trezit. Undeva în jur de miezul nopții, probabil. Eram încă somnoroasă, dar aveam o nevoie teribilă să urinez, ceea ce s-a dovedit a fi o problemă având în vedere că Shiny tot nu-mi dăduse drumul. Respira adânc și lent, și probabil dormea profund. Cred că avea nevoie de asta, având în vedere prin ce iad trecuse.

Mișcându-mă încet și cu atenție, am reușit să mă eliberez din strânsoarea lui și să mă ridic în șezut, apoi să mă cațăr peste el și să cobor din pat. Am încercat să mă grăbesc, fiindcă deja mă trecea tare, când deodată o mână m-a prins de încheietură, speriindu-mă.

— Unde te duci? a spus Shiny răgușit.

Am tras adânc aer în piept ca să mă liniștesc și i-am răspuns:

— La baie.

Am așteptat, fâțâindu-mă de pe un picior pe altul și simțind că nu mai rezist, dar când el n-a dat niciun semn că mi-ar da drumul, i-am zis:

— Dacă nu-mi dai drumul, o să ud podeaua cât de curând.

— Încerc, a șoptit el.

Habar n-aveam ce voia să spună, însă pe urmă am observat că-mi strângea și slăbea încheietura de parcă nu reușea să-și descleștеze palma.

Am întins o mână spre chipul lui. Era încruntat. A tras adânc aer în piept, a strâns din dinți și, brusc, mi-a dat drumul, cu o mișcare spasmodică și deliberată.

Câteva secunde am rămas locului, întrebându-mă care era problema, dar natura mă împingea serios de la spate, așa că am tulit-o la baie, urmată de privirea lui Shiny.

Când am ieșit, în cameră se simțea mai puțină tensiune. M-am dus la Shiny și am descoperit că stătea cu umerii aduși în față și fruntea aplecată, gâfâind de parcă alergase într-o cursă teribil de lungă și de epuizantă.

M-am așezat lângă el.

— Îmi zici și mie ce s-a întâmplat?

— Nu.

Am oftat.

— Cred că merit o explicație, fie și numai ca să-mi pot planifica vizitele la toaletă.

În mod previzibil, a tăcut.

Ultima fărâmă de venerație pe care o aveam pentru el a dispărut. Eram sătulă. Luni la rând îi îndurasem toate hachițele, tăcerile, nervii și insultele. Din cauza lui îmi pierdusem viața pe care mi-o creasem în Umbră. În momentele cele mai negre îmi spuneam că sunt unde sunt numai din vina lui. Dateh mă găsise doar fiindcă îi omorâsem pe Păzitorii Ordinii, iar asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu-i enerva Shiny.

— Bine, i-am zis, dând să mă întorc în patul meu.

Dar m-a prins de mână și mai strâns, înainte să apuc să fac vreun pas.

— Stai aici!

Am încercat să-mi smulg mâna.

— Dă-mi drumul!

— Stai! s-a răstit el. Îți poruncesc să stai!

Mi-am rotit brațul pentru a scăpa de el și m-am îndepărtat rapid, având grijă să pun masa între noi.

— Mie *nu-mi poți porunci*, i-am spus tremurând de furie. Nu mai ești zeu, da? Ești doar un muritor amărât, la fel ca noi ăștilalți.

— Cum îndrăznești? s-a înfuriat Shiny ridicându-se în picioare.

— Uite că îndrăznesc! i-am răspuns strângând atât de tare masa, încât au început să mă doară degetele. Ce te-a apucat? Crezi că-i suficient să poruncești ceva și eu să mă supun? Ce-mi faci, mă omori dacă nu te ascult? Crezi că asta îți dă *drepturi*? Pe toți zeii, dacă gândești așa, nici nu-i de mirare că Stăpânul Nopții te urăște!

S-a lăsat tăcerea. Nu mai aveam ce arde pe tăciunii furiei, așa că am așteptat tăcută să se aprindă focul în el și să i-l arunc înapoi în față. Numai că el n-a zis nimic și după un timp s-a așezat înapoi pe pat.

— *Te rog*, stai, a spus într-un târziu.

— Poftim?

Dar îl auzisem clar. Un moment am vrut să-i întorc oricum spatele, atât de sătulă eram, dar furia mi se stinsese încet în tăcerea de pe urmă și mi-am dat seama cât îl costase o rugăminte atât de simplă. Strălucitorul nu avea obiceiul să *roage* când dorea ceva.

Așa că m-am dus la el, trăgându-mă însă înapoi când mi-a atins mâna:

— Un schimb corect, am spus. Ai luat ceva de la mine. Dă-mi și tu *ceva* înapoi.

A suspinat adânc și mi-a atins iar mâna, de data asta tremurând.

— Mai târziu, Oree, a zis el încet.

Am întins nedumerită cealaltă mână să-i ating părul acela atât de diferit de al meu; stătea tot cu fruntea plecată.

— O să-ți spun tot, a urmat el, dar nu acum. Te rog, stai cu mine.

Nu a fost o decizie luată conștient. Încă eram furioasă, nici pomeneală să mă calmez, dar de data asta m-am lăsat moale când m-a tras spre el. S-a întins pe pat și m-am lungit lângă el, pe o parte, în timp ce m-a luat în brațe și s-a lipit de mine. De data asta a avut grijă să nu mă strângă tare, ca să mă pot ridica dacă am nevoie, și și-a băgat fața în părul meu. Am reușit să rămân nemișcată.

De dormit n-am mai dormit deloc în noaptea aceea. Cred că nici Shiny.

* * *

— Ar putea exista o cale să scăpăm de aici, a zis Shiny a doua zi.

Era deja ora prânzului. Unul dintre inițiați tocmai ieșise din cameră după ce ne adusese de mâncare și se asigurase că am mâncat totul, apoi scotocise prin cameră să vadă dacă nu dosisem ceva sub pătură sau covor. De data asta, totul se petrecuse în tăcere, fără vreun efort de a ne converti, și nici nu venise nimeni să mă ducă să muncesc sau să mă învețe ceva. Ciudat, mă simțeam chiar neglijată.

— Cum? am apucat să întreb, înainte să-mi dau singură răspunsul. Magia ta. Vine când mă protejezi.

— Da.

Mi-am umezit buzele.

— Dar sunt în pericol acum, încă de când m-au prins ăștia.

Nu se vedea pic de magie în el.

— Poate e o chestiune de intensitate. Sau poate este necesară o amenințare fizică.

Am oftat, dorindu-mi să sper.

— Sunt mai multe incertitudini decât îmi place. Nu cred că ți-a explicat cineva cum funcționează toată... treaba... asta, nu?

— Nu.

— Atunci ce propui? Să mă cert cu Serymn și, când se enervează și mă plesnește, distrugi Casa și ne omori pe toți?

Pauză. Cred că-l scosese din fire frivolitatea cu care tratasem subiectul.

— În esență, da. Deși n-ar avea nicio logică să te omor tocmai *pe tine*, deci voi avea grijă să nu folosesc prea multă forță.

— Îți mulțumesc pentru asta, zău, Shiny.

Restul zilei a trecut dureros de lent, într-o așteptare fără speranță. Cu toate promisiunile lui de ieri, Shiny nu mai făcuse niciun comentariu despre comportamentul acela straniu. Mi-era clar că nu-și revenise încă din chinurile la care fusese supus în Vid, fiindcă dormise profund chiar și la venirea zorilor, ceea ce nu mai făcuse niciodată, chiar dacă strălucise ca de obicei. Asta și faptul că stătusem alături de el îl făcuseră să revină la normal. Cu alte cuvinte, se scufundase în tăcere, cum îi stătea în obicei, de când se trezise.

Dar în ziua aceea am simțit că mă urmărește cu privirea mai mult decât în mod obișnuit și o dată a întins mâna să mă atingă. Mă ridicasem și făceam pași prin cameră, plină de energie, fără vreun rost anume. Shiny m-a atins în trecere. În mod normal, dacă n-ar fi fost seara dinainte, aș fi considerat că-mi lucra imaginația. Se pare deci că avea nevoie să atingă pe cineva din când în când și asta nu mi-o puteam explica. Deși, dacă stau să mă gândesc bine, ce-mi puteam eu explica din comportamentul lui Shiny?

Dar revelația lui Dateh, cum că eu însămi aș fi demon, îmi ocupa toate gândurile, așa că nu-mi ardea de întrebări. Nu mi se părea că aș fi vreun monstru, însă tot nu-mi venea să deschid o asemenea discuție cu Shiny, care-mi ucisese strămoșii și le interzisese tuturor copiilor lui să mai creeze ființe ca mine.

Așa că pe moment m-am mulțumit cu tăcerea.

Spre seară am fost aproape ușurată când cineva a bătut la ușă și a intrat o altă inițiată. M-am ridicat s-o urmez pe fată, descoperind apoi că Shiny se ridicase pur și simplu în picioare și mi se alăturase. Tânăra a mormăit și s-a bâlbâit la început, prinsă pe picior greșit, dar până la urmă s-a resemnat și ne-a acceptat pe amândoi.

Am ajuns toți trei în sala mică de mese, unde ne așteptau Serymn și Dateh. De data asta nu mai era nimeni, doar câțiva servitori care pregăteau locul și niște paznici. Dacă pe Serymn o deranjase prezența lui Shiny, n-a spus nimic în privința asta.

— Bine-ai venit, lady Oree, a zis ea în vreme ce noi ne așezam.

M-am întors cu fața către strălucirea slabă a sigiliului Arameri de pe fruntea ei, gândindu-mă că așa e politicos, deși începea să mă enerveze că-mi spunea „Lady Oree", acum, că știam ce înseamnă. Demonii de demult fuseseră și ei odraslele zeilor, probabil la fel de demni de respect ca fiii de zei – și, mai ales, *non*-umani, iar la asta nu aveam deloc chef să mă gândesc.

— Bună seara, lady Serymn, i-am zis. Și lord Dateh.

Pe el nu-l vedeam, dar îi simțeam prezența ca lumina rece a lunii.

— Lady Oree, a spus Dateh, apoi, pe un ton subtil diferit, pe care aproape nu l-am simțit de la început, i s-a adresat lui Shiny: Și bună seara și însoțitorului tău. Astăzi o să ne spui cum te cheamă?

Shiny a tăcut, bineînțeles, și Dateh a suspinat exasperat. De-abia m-am abținut să nu pufnesc în râs, fiindcă era teribil de amuzant să-l văd măcar o dată pe Shiny făcând pe cineva să-și piardă calmul. Oricum, nu-mi venea să cred cât de repede își pierduse cumpătul Dateh, care se pare că decisese din prima secundă că nu-l poate suferi.

— Nici mie nu-mi vorbește, am intervenit eu pe un ton vesel. Câte un cuvânt uneori.

— Hm, a făcut Dateh.

Mă așteptam să mă piseze cu întrebări despre Shiny, dar el a preferat să tacă, plin de ostilitate.

— Interesant, a zis Serymn, ceea ce m-a iritat *pe mine* acum, fiindcă exact asta îmi spusesem în gând. În orice caz, lady Oree, sper că ai petrecut o zi plăcută.

— M-am plictisit la culme, de fapt, i-am răspuns eu. Aș fi preferat să fiu într-o altă echipă de lucru, așa măcar mai ieșeam din cameră.

— Te cred, a spus Serymn. Îmi pari genul de femeie care preferă o viață spontană și plină de energie.

— Da, cum să nu.

A dat din cap aprobator, deși eu nu vedeam decât sigiliul mișcându-se în întuneric.

— Poate n-o să-ți fie ușor să ne crezi, lady Oree, dar toate aceste chinuri la care te-am supus au fost necesare ca să te convingem să ni te alături. Așa cum ai descoperit chiar tu astăzi, când nu mai ai nicio altă opțiune, munca manuală devine foarte interesantă. Când distrugi un atașament, apar altele care sunt mai viabile. E într-adevăr o metodă cam dură, dar e atât de eficientă, încât a fost folosită timp de secole și de Ordin, și de familia Arameri.

M-am abținut să spun ce credeam cu adevărat despre toate astea și am reușit să-mi ascund furia luând o gură de vin.

— Credeam că nu sunteți de acord cu metodele Ordinului.

— Ah, nu, doar cu cea mai recentă modificare a doctrinei. Altfel, metodele lor și-au dovedit utilitatea, așa că le folosim cu drag. În cele din urmă, suntem în continuare devotați Tatălui Luminii.

Trebuia să-mi dau seama ce urmări vor avea cuvintele ei.

— În ce fel, a intervenit Shiny, aproape făcându-mă să mă înec cu vinul, îl slujiți pe Itempas când îi atacați copiii?

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea. Și eu, și Serymn eram prea uluite ca să mai zicem ceva, cât despre Dateh... Pe el nu-l puteam citi, dar l-am auzit când și-a lăsat jos furculița.

— Părerea noastră, a zis el cu furia străbătându-i în voce, este că fiii de zei nu au ce căuta pe tărâmul muritorilor și că prezența lor aici încalcă dorința Tatălui. Știm toți că au dispărut de aici după Războiul Zeilor, când Itempas a preluat controlul exclusiv asupra cerurilor. Acum, când se pare că...

hm... situația s-a schimbat, fiii de zei, ca niște copii neascultători, s-au grăbit să profite. Atât timp cât noi avem capacitatea de a corecta această problemă... Am auzit foșnet de țesătură; ridicase din umeri. La ce altceva s-ar putea aștepta de la credincioșii lui?

— Să-i ia copiii prizonieri, a spus Shiny și oricine îi putea auzi furia din voce. Și... să-i omoare?

Serymn a râs, deși cam forțat.

— Consideră că *noi* suntem cei care...

— Și de ce nu? a întrerupt-o Dateh la fel de mânios și am auzit servitorii foindu-se speriați în spatele nostru. În Războiul Zeilor, neamul lor ne-a folosit lumea pe post de câmp de bătălie. Au omorât orașe întregi și nu le-a păsat de viețile de muritori pierdute.

Aici mi-a sărit mie țandăra.

— Deci asta e? Vreți să vă răzbunați? De-aia îi țineți pe Madding și pe ceilalți...

— Ei nu contează! a izbucnit Dateh. Sunt carne de tun. Momeală. Cu ei prindem peștii mai mari.

— Ah, da. Am pufnit în râs. Era să uit. Voi chiar credeți că-l puteți omorî pe Stăpânul Nopții!

L-am auzit pe Shiny trăgând brusc aer în piept, surprins, dar nu i-am dat importanță.

— Chiar așa, a răspuns Dateh pe un ton rece, chemând apoi un servitor căruia i-a șoptit ceva, după care slujitorul a plecat. Și ți-o voi dovedi, lady Oree.

— Dateh, a zis Serymn.

Părea... îngrijorată? Enervată? Nu-mi dădeam seama. Era totuși Arameri; poate că furia lui Dateh strica un plan bine pus la punct.

Dar el a ignorat-o.

— Ai uitat, lady Oree, că există destule precedente pentru ce avem de gând să facem. Sau poate nu ai habar cum a început Războiul Zeilor. N-am crezut să nu știi tocmai tu, care te iubeai cu unul dintre ei...

Am devenit teribil de conștientă de Shiny, care încremenise complet; cred că nici nu mai respira. Mi se părea ridicol că mi se făcuse milă de el tocmai acum, având în vedere că își omorâse sora, își înrobise fratele, își torturase copiii timp de două mii de ani, și în general îi păsa atât de puțin de orice avea suflare, nu mai zic de viața mea sau chiar de a lui, încât alte câteva morți n-ar fi trebuit să însemne mare lucru.

Și totuși...

În ziua comemorării lui Role, îi atinsesem mâna. Auzisem cum îi tremura vocea, el, care se stăpânea mereu atât de bine, când vorbea despre Stăpânul Nopții. Orice probleme avea, oricât de urât se comportase, Shiny încă avea iubire în suflet. Madding se înșelase.

Și cum s-ar simți orice tată dacă ar afla că i-a fost ucisă fiica, fiindcă el însuși făcuse așa în trecut?

— Ba... am auzit ceva, i-am răspuns nesigură.

Shiny continua să tacă.

— Atunci înțelegi, a spus Dateh. Strălucitorul Itempas n-a avut nicio problemă să ucidă ca să obțină ce dorea. Noi de ce n-am putea face la fel?

— Da, dar Strălucitorul Itempas întruchipează ordinea, am zis eu repede, încercând să schimb subiectul. Dacă toată lumea s-ar apuca să ucidă ca să obțină ce-și dorește, atunci am avea parte de anarhie.

— Nu-i așa, a negat Dateh. Ce zici tu s-a întâmplat *deja*. Cei care dețin frâiele puterii, adică familia Arameri, și într-o măsură mai mică nobilimea și preoțimea, omoară când și cum au chef. Nimeni altcineva nu poate face asta fără permisiunea lor. Ca urmare, *dreptul de a ucide* a devenit cel mai dorit privilegiu al puterii, atât aici, cât și în ceruri. Pe El îl venerăm nu pentru că ar fi cel mai bun dintre zei, ci fiindcă este, sau era, cel mai mare ucigaș dintre ei.

Ușa salonului s-a deschis și s-au auzit murmure. Servitorul se întorsese. Am văzut ceva pâlpâind, și în fața mea a apărut un obiect licărind argintiu. Oricât m-am străduit,

n-am reușit să deslușesc decât că era micuț, cam de trei-patru centimetri, cu o formă ciudată, ca vârful unui cuțit, doar că mult prea scurt.

— Aha, deci îl *poți* vedea, a spus Dateh satisfăcut. Ce avem noi aici, lady Oree, este un vârf de săgeată, un vârf cât se poate de special. Îl recunoști?

M-am încruntat la el.

— Nu prea m-am jucat cu arcurile, lord Dateh.

S-a înveselit și a izbucnit în râs.

— Recunoști puterea ascunsă în el? Nu? Ar trebui. Acest vârf de săgeată are în compoziție sângele tău.

Am rămas uluită, holbându-mă la lucrul acela care strălucea, de parcă era făcut din sânge zeiesc, deși nu chiar la fel de strălucitor și mult mai ciudat: era un vârtej de magie în mișcare permanentă, dar inconstantă.

Cum putea sângele meu să fie atât de special, când eu nu eram decât o simplă muritoare?

— Dar de ce te-ai chinuit să faci ceva din sângele meu?

— Fiindcă sângele nostru s-a subțiat de-a lungul veacurilor, a zis Dateh, punând obiectul pe masă în fața lui. Am auzit că lui Itempas i-au trebuit doar câteva picături ca s-o omoare pe Enefa, dar astăzi cantitatea necesară este mult mai mare, așa că suntem nevoiți să-l distilăm pentru a obține o sursă de putere concentrată, într-o formă ușor de utilizat.

Înainte să spun ceva, s-a auzit un zgomot de lemn căzând pe podea și masa s-a zguduit puternic.

— *Demon*, a zis Shiny, în picioare, cu mâinile pe masă, tremurând de furie. Cum îndrăznești să amenințI...

— Paza! a strigat Serymn, furioasă și alarmată în același timp. Domnule, stați jos, vă rog...

Nu știu ce a vrut să spună, fiindcă Shiny a sărit brusc în față, răsturnând masa cu tot ce era pe ea și lovindu-mă violent în coaste. Am făcut un pas în spate, bâjbâind după toiag, mai mult surprinsă decât lovită. Numai că lângă mine nu se afla desigur niciun toiag, așa că m-am împiedicat de

covorul gros și m-am întins cât eram de lungă pe jos, cât pe ce să cad în șemineu. Se auzeau urlete, Serymn țipa, lovituri, apoi pașii altor oameni, alăturându-se altercației. Pe mine mă ignorau toți.

Am încercat să mă ridic și să mă îndepărtez de foc, împingându-mă cu mâinile pe piatra fină cu care era decorat șemineul, când am simțit sub palme ceva cald și nisipos. Cenușă.

În spatele meu parcă izbucnise al Doilea Război al Zeilor. Shiny a icnit când cineva l-a lovit, dar o clipă mai târziu adversarul lui a zburat prin aer. Se auzeau oameni respirând întretăiat, gemete de efort, farfurii zdrobindu-se pe podea. Dar nu exista magie, ceea ce m-a îngrijorat. Cu excepția licăritului palid al vârfului de săgeată, acum căzut pe jos, și a sigiliului lui Serymn (fugise la ușă să cheme ajutoare), nu mai vedeam nimic altceva. Toată forța lui Shiny era alimentată în acest moment de furie pură, nu și de dorința de a mă apăra, așa că avea forța unui om. N-avea cum să nu fie doborât în curând.

Cenușa! Am început să pipăi peste tot în jurul meu, căutând focul, dar gata să-mi trag mâna înapoi dacă se dovedea că ajunsesem prea aproape. Am dat peste ceva tare și cald, însă nu fierbinte, care mi s-a sfărâmat sub degete. O bucată de lemn care se făcuse tăciune, probabil de câteva zile.

Culoarea negru.

În spatele meu, Dateh reușise cumva să scape de Shiny și acum gâfâia și-și pierduse vocea. Lângă el, Serymn îl întreba îngrijorată dacă pățise ceva. În spatele lor, lovituri și strigăte, oameni care li se alăturau.

Inspirația m-a izbit cu o forță aproape fizică. M-am retras fără să scap cărbunele din mână, am dat covorul la o parte și am început să fac cercuri-cercuri pe podea. Cercuri și iar cercuri...

Cineva a strigat să se aducă o funie, iar Serymn a urlat să nu mai piardă timpul să-l lege pe Shiny, ci să-l omoare...

...cercuri și iar cercuri...

— Lady Oree? a strigat Dateh, răgușit și confuz.

...cercuri și iar cercuri, uitând de orice altceva, picăturile de sudoare de pe frunte scurgându-se peste beznă, picăturile de sânge de pe mâinile mele zgâriate alăturându-se, într-un cerc adânc și întunecos ca o groapă care nu duce nicăieri, rece, tăcută, groaznică și *goală*. Și undeva în nimicul acela, ceva verde-albăstrui și strălucitor, cald, blând și ireverențios...

— În numele zeilor, opriți-o! *Opriți-o!*

Îi știam bine textura sufletului. Îi știam sunetul de clopoței. Știam că le rămăsese dator lui Dateh și Luminilor Noi cu sânge și cu durere. Doream din toată ființa să-și plătească datoria.

Sub degetele mele, sub ochii mei s-a format o gaură cu marginile neregulate acolo unde cărbunele se frânsese când apăsasem prea tare. Am strigat după el:

— *Madding!*

Iar Mad a venit.

Din gaura neagră a țâșnit o lumină ca un nor de furtună, un vârtej verde-albăstrui care a tremurat o secundă și s-a transformat în silueta pe care o cunoșteam atât de bine: un bărbat sculptat dintr-un acvamarin imposibil, care a rămas câtva timp acolo unde fusese norul, rotindu-se încet, probabil dezorientat după lunga ședere în Vid. L-a zărit pe Dateh, alături de Serymn și de ceilalți, și furia a luat locul confuziei, iar clopoțeii au sunat dur și metalic, ca mânia cuiva care are în minte un scop groaznic.

Străjerii țipau speriați, iar Dateh urla încercând să-i acopere, cerându-le ceva. Am văzut un licărit slab din direcția lui, aproape înecat de strălucirea lui Madding, care a scos un răcnet inuman, zguduitor, și s-a năpustit spre ei...

...doar ca să se prăbușească scurt la pământ, de parcă fusese lovit. Mă așteptam să se ridice, și mai furios, fiindcă muritorii aveau puterea să-i enerveze pe zei, dar niciodată să-i oprească, însă Madding a icnit și lumina multiplelor sale fațete acvamarin s-a stins. Nu s-a mai ridicat.

Slab, prin vălul de șoc din mintea mea, a străbătut strigătul plin de durere al lui Shiny.

N-ar fi trebuit să-mi fie teamă, dar, când am reușit în cele din urmă să mă ridic, gura mi s-a umplut de un gust amar și mi-am călcat desenul în picioare în graba de a ajunge la el. Oricum nu mai era decât cărbune. M-am poticnit de covor, am reușit să rămân în picioare, m-am împiedicat de un scaun răsturnat și de data asta am căzut, așa că am renunțat la orice încercare de mers biped și m-am mulțumit să mă târăsc cât mai repede până la Madding, care zăcea pe-o parte.

Încă strălucea, deși mai slab decât îl văzusem vreodată, numai în zona abdomenului era beznă. Se ținea cu mâinile de pântece și i-am urmat mâinile pentru a găsi o rană din care ieșea ceva lung și subțire, din lemn. O săgeată de arbaletă. Am apucat-o cu ambele mâini și am tras-o afară. Madding a țipat de durere și s-a arcuit, iar pata de beznă din mijlocul ființei lui s-a întins.

Acum vedeam vârful săgeții. Era cel pe care mi-l arătase Dateh, cel făcut din sângele meu. Nu mai rămăsese mare lucru din el, iar când l-am atins s-a sfărâmat precum creta.

Madding se stingea ca flacăra unei lumânări și toate fațetele lui de acvamarin deveniseră carne simplă și păr încâlcit. *Dar tot nu puteam să văd nicio parte din el.* Am căutat pe pipăite până am dat de sânge și de o rană adâncă, ce refuza să se vindece.

Sângele meu. În el. Sângele meu răspândindu-se prin corpul lui ca o otravă, stingându-i flacăra magiei.

Nu. Nu doar flacăra magiei.

Am aruncat săgeata într-o parte și i-am căutat chipul cu degete tremurânde.

— Mad? Eu... nu-nțeleg nimic, ce prostie mai e și asta? E sângele meu, dar...

Madding a inspirat tremurat și a tușit. Pe buze avea sânge, sânge zeiesc, care trebuia să strălucească, dar acum era negru și îl ascundea vederii mele. Dar chiar și așa, de-abia

mai vedeam ce mai rămăsese din el. Săgeata aceea îl omora pe Madding al meu.

Nu. El este un zeu, zeii nu mor.

Numai că Role murise, și Enefa murise, și...

Madding s-a înecat, a înghițit, a privit spre mine și a început să râdă.

— Am știut dintotdeauna că ești deosebită, Oree, a zis el. Un demon! O legendă. Pe toți zeii! Am știut dintotdeauna. A clătinat din cap. Nu mai vedeam nimic din cauza lacrimilor și a faptului că dispărea ușor. Credeam c-o să mori *înaintea* mea.

— Nu. Nu pot. Nu se poate. Nu.

Clătinam din cap și bolboroseam. Madding m-a prins de mână. A lui era plină de sânge.

— Nu-l lăsa să te folosească, Oree. A ridicat capul, ca să se asigure că-l aud. Deși abia îi mai puteam vedea chipul, totuși i-l simțeam, cald și înfierbântat. Ei n-au înțeles niciodată... prea se grăbesc să te judece. Tu nu ești arma nimănui. S-a cutremurat, și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Te-aș fi iubit... până...

A dispărut. Îl simțeam încă sub mâinile mele, dar nu mai vedeam nimic.

— Nu te ascunde de mine, i-am spus, abia auzit.

Dar el trebuia să mă audă. Trebuia să mă asculte.

De undeva au apărut mâini care m-au tras în sus, însă eu atârnam moale ca o cârpă, încercând să transpun în realitate: „Vreau să te văd".

— Mi-ai forțat mâna, lady Oree.

Dateh era vizibil acum; folosise magie în timpul încăierării. Își masa gâtul și avea chipul plin de sânge și de vânătăi, iar cineva îi rupsese hainele. Părea al naibii de furios.

Dar pe el îl vedeam, nu și pe Madding, ceea ce m-a umplut de ură.

— Un portal spre Vidul meu. A hohotit lipsit de veselie, apoi a făcut o grimasă fiindcă îl durea gâtul. Splendid! Ia zi, voi ați plănuit asta, tu și prietenul tău fără nume? Prost

am fost să am încredere într-o femeie care s-a putut dărui unuia dintre *ei*.

L-am auzit scuipând, probabil spre cadavrul lui Madding.

„Nu spre Madding. Nu-i nimic acolo. Ăla nu-i el."

Dateh s-a întors și i-a strigat unui străjer să vină la el.

— Adu-ți și sabia, a adăugat.

Atunci m-am rugat. Nu știu dacă Shiny mă putea auzi sau măcar dacă-i păsa, dar pentru mine nu conta. „Tată al Luminii, fă, te rog, ca omul ăsta să mă omoare."

— Serios? a zis Serymn disprețuitoare. Încă o poți convinge să ni se alăture.

— Știi bine că trebuie făcut în primele momente după moarte. Nu vreau să las mizeria asta să se risipească.

A luat sabia străjerului pe care îl chemase, apoi s-a întors spre mine cu o privire rece ca vântul de iarnă în crengile de sus ale Copacului. Eram complet amorțită.

— Când Strălucitorul Itempas a omorât-o pe Enefa, a spus el, a sfâșiat-o și a luat bucata de carne ce conținea toată puterea, fiindcă altfel tot universul ar fi luat sfârșit. Am avea aceeași problemă dacă reușim să-l omorâm pe Stăpânul Nopții, așa că am petrecut ani întregi căutând unde se află sufletul unui zeu când se întrupează.

A ridicat sabia cu ambele mâini, dar atât de repede, încât o secundă am văzut șase brațe și trei guri strâmbându-se din cauza efortului.

Apoi foșnetul aerului tăiat în două și o adiere pe chipul meu. Sabia nu m-a lovit pe mine, deși i-am auzit spintecătura sângeroasă în carne.

Cu toată amorțeala care pusese stăpânire pe mine, m-am încruntat, oripilată. Madding.

Dateh a aruncat sabia și a chemat pe altcineva lângă el. S-au aplecat amândoi. În aer se ridica miros de sânge zeiesc, greu și siropos, bine cunoscut, dar la fel de searbăd și de ireal ca atunci când o găsisem pe Role zăcând. Și sunetele... pe toți zeii! Sunete pe care nu le auzi decât într-unul dintre iadurile nesfârșite. Carne sfâșiată. Oase și zgârciuri rupându-se.

Apoi Dateh s-a ridicat în picioare, cu ceva negru în mână. Pe robă avea pete, iar în ochi o privire pe care n-o puteam înțelege fără să-i pipăi chipul, dar îmi imaginam că însemna repulsie, resemnare, dar și acceptare. Dorință carnală demnă de un zeu.

A dus la gură inima lui Madding și a mușcat...

Iar eu mi-am pierdut cunoștința.

13
Exploatare (sculptură în ceară)

Cheia întregii povești este sângele. Sângele tău, sângele meu. Tot.

Nimeni nu știe cum s-a descoperit cât e de îmbătător sângele zeiesc pentru muritori. Când au venit pe tărâmul nostru, fiii de zei știau deja; toată lumea știuse înainte de Interdicție. Probabil că, într-o bună zi, cineva decisese pur și simplu să încerce. Zeii încercaseră și ei să bea sânge de muritor, dar, spre norocul nostru, cei cărora le plăcuse gustul erau prea puțini.

Dar a venit și clipa în care un zeu, nu știm care, a decis să încerce sângele unui demon. Și de-abia atunci s-a revelat cel mai mare paradox dintre toate: ce e muritor *nu* se amestecă cu ce e nemuritor.

Cum s-au mai cutremurat cerurile la moartea acelui zeu! Până la el, fiii zeilor se temuseră numai de cei ca ei și de mânia Celor Trei, iar Cei Trei nu se temuseră de nimeni. Apoi, dintr-odată, iată că pericolul pândea de peste tot, în fiecare picătură de sânge otrăvitor din fiecare trup muritor de copil născut din împreunarea dintre zei și oameni.

Așa că nu exista decât un singur mod – un mod teribil! – pentru ca zeii să nu se mai teamă de nimic.

Numai că demonii au avut parte de răzbunare de dincolo de moarte. Măcelul a zguduit definitiv armonia care odinioară domnise neștirbită între zei și fiii zeilor, muritori și nemuritori. Aceia dintre oameni care pierduseră demoni prieteni și demoni iubiți s-au întors împotriva celor care îi ajutaseră pe zei; triburi și națiuni nenumărate s-au stins în

convulsiile ce au urmat. Fiii de zei au ridicat spre părinții lor priviri înfricoșate, conștienți acum ce li se poate întâmpla dacă *ei* ar deveni vreodată o amenințare.

Cât despre Cei Trei, cine poate ști cât de mult i-a rănit, i-a îngrozit când totul s-a terminat și ceața s-a risipit și s-au trezit înconjurați de cadavrele fiilor și fiicelor lor?

Iată ce cred eu.

Războiul Zeilor avusese loc cu mii de ani după holocaustul demonilor, dar zeii trăiesc o eternitate și nu știu dacă sunt capabili de uitare. Oare ce influență avusese măcelul demonilor asupra războiului? Oare acesta ar mai fi avut loc dacă Nahadoth, Itempas și Enefa nu și-ar fi pătat deja iubirea cu durere și neîncredere?

Iată, deci, o întrebare pentru toate veacurile ce vor urma.

* * *

Nu-mi mai păsa de nimic. De Lumini, de faptul că eram prizoniera lor, de Madding, de Shiny. De nimic. Timpul trecea.

M-au dus în cameră și m-au legat de pat, lăsându-mi un braț liber. Ca măsură de precauție suplimentară, au luat orice au considerat că aș putea folosi pentru a-mi face rău: lumânări, cearșafuri, cine știe ce alte obiecte. În jurul meu, voci, atingeri. Durere în braț. Sângele meu picurând iar, pic, pic, pic, într-un castron. Perioade îndelungate de tăcere. La un moment dat, am simțit nevoia să urinez și i-am dat drumul. Îngrijitoarea care a venit la mine după aceea a simțit miros de urină și a înjurat ca un cerșetor din Wesha, apoi a ieșit valvârtej să cheme câteva femei care să mă spele și să-mi pună scutece.

Am zăcut în continuare în bezna aceea care este lumea fără magie.

Timpul trecea. Uneori dormeam, alteori nu. Mi-au luat iar sânge. Câteodată recunoșteam vocile din jur.

Hado, de exemplu:

— N-ar fi mai bine să o lăsăm să-și revină din șoc?

Serymn:

— Am consultat doftori de oase și naturiști. N-o să pățească nimic.

Hado:

— I-auzi! Acum nypri nu mai trebuie să sufere pentru scopurile noastre.

Serymn:

— Hado, ai grijă să mănânce și mai taci din gură.

Cineva m-a hrănit, punându-mi mâncare în gură. Am mestecat și am înghițit din instinct. Mi s-a făcut sete și am băut când mi s-a dus cana la gură, deși o mare parte s-a scurs pe cămașă. Cămașa s-a uscat. Iar timpul trecea.

Uneori veneau femei să mă spele cu bureți. Erad s-a întors și, după ce s-a consultat cu Hado, mi-a înfipt ceva în braț care a rămas acolo ca o durere constantă. Când mi-au luat din nou sânge, procesul a fost mai rapid, fiindcă nu trebuia decât să desfacă un tub metalic subțire.

Dacă aș fi avut voința de a vorbi, le-aș fi zis să-l lase să se scurgă tot, dar nu eram capabilă să scot nici măcar un cuvânt, așa că nu l-au lăsat să se scurgă.

Iar timpul trecea.

Pe urmă l-au adus înapoi pe Shiny.

* * *

Am auzit oameni icnind, cărând ceva cu mare efort, și lângă ei era Hado.

— Pe toți zeii, dar greu e! Mai bine așteptam să învie.

Cineva s-a lovit de un scaun care s-a răsturnat zgomotos pe podea.

— Hai toți odată, a spus altcineva, apoi, cu un geamăt colectiv, au trântit ceva greu în celălalt pat.

Hado s-a apropiat de mine, obosit și enervat.

— Ei bine, lady Oree, se pare că vei avea iar companie.

— Mult bine o să-i facă, a zis unul dintre bărbați.

Ceilalți au pufnit în râs. Hado le-a cerut să tacă.

Eu nu le-am dat atenție și după un timp au plecat. S-a lăsat din nou tăcerea. Apoi, pentru prima dată după mult timp, undeva a apărut o licărire.

Nu am întors capul. Din aceeași direcție s-a auzit un icnet brusc, apoi cineva respirând, la început greu, apoi normal. Patul a scârțâit. Tăcere. Alt scârțâit, mai puternic. De parcă cel care ședea în el se ridicase în capul oaselor. Iar tăcere, timp îndelungat. Pentru asta eram recunoscătoare.

În cele din urmă, cineva s-a ridicat de pe pat și a venit spre mine.

— Tu l-ai omorât.

Altă voce cunoscută, însă de data asta ceva din mine s-a schimbat, pentru prima dată după o eternitate. Mi-am amintit ceva. Vocea aceea vorbise încet, fără inflexiuni, dar în amintirea mea strigase cu mai multă emoție decât putea duce o voce de om. Refuz. Furie. Durere.

Ah, da. În ziua aceea urlase pentru fiul lui.

Ce zi?

Nu conta.

Când Shiny s-a așezat lângă mine, patul s-a lăsat sub greutatea lui.

— Știu cum e să fii pustiit, a spus. Când am înțeles ce făcusem...

Soarele apunea și în cameră se lăsase frigul. M-am gândit la pături, dar fără să-mi și doresc cu adevărat căldura lor.

O mână mi-a atins fața, o mână caldă, mirosind a piele, sânge uscat și soare îndepărtat.

— Sigur că m-am luptat cu el când a venit, a continuat. Așa e firea mea. Dar l-aș fi lăsat să-nvingă. *Voiam* să-nvingă. Când a pierdut, m-am înfuriat. I-am... făcut rău. Mâna tremura. Dar de urât, mi-am urât numai propria slăbiciune.

Nu conta.

Mi-a acoperit gura cu palma, însă respiram pe nas și nu era nicio problemă.

— O să te omor, Oree.

Ar fi trebuit să mă tem, dar nu simțeam nimic.

— Niciun demon nu are voie să trăiască. Și totuși...

Mi-a mângâiat încet obrazul cu degetul mare. Ciudat. Era plăcut.

— Știu cum doare când îl omori pe cel pe care îl iubești. Ai fost deșteaptă și curajoasă... Destoinică pentru un muritor...

Ceva s-a mișcat în adâncurile scufundate în beznă din inima mea.

Palma mi-a acoperit și nasul.

— Vreau să te scutesc de suferință.

Nu-mi păsa de cuvintele lui, ci doar să respir. Când am încercat să-mi întorc capul într-o parte, și-a strâns mâna peste nas, aproape blând.

Cu un efort, am încercat să deschid gura și să-mi amintesc numele.

— Shiny...

Cuvântul a ieșit stâlcit și surd din cauza mâinii lui.

Am ridicat brațul stâng, care fusese lăsat liber, descoperind cât de tare durea. Zona din jurul tubului metalic era fierbinte și inflamată. O secundă, ceva s-a opus mișcării, apoi tubul s-a smuls cu un fulger alb de durere. Asta m-a scos din starea de imobilitate mentală și m-a făcut să mă încovoi, zbătându-mă și prinzând din reflex mâna lui Shiny, în timp ce sângele mi se prelingea pe cot.

Într-o clipită, norul apatiei s-a risipit și mi-am adus aminte tot ce se întâmplase. „Madding a murit."

Madding murise, iar eu trăiam.

Madding murise și acum Shiny, tatăl lui, care urlase și se zbătuse de durere privindu-l cum se duce, încerca să mă omoare pe mine.

Mai întâi, deci, amintirile, iar în urma lor *mânia*.

Am încercat din nou să-mi mișc capul, de data asta sperând să-i desprind palma lui Shiny, dar nici nu s-a clintit.

Din instinct, i-am înfipt unghiile în carne, încercând irațional să-i rup tendoanele ca să scap, numai că el a ridicat puțin palma – am avut astfel posibilitatea să respir – și cu mâna liberă a îndepărtat-o pe a mea, zădărnicindu-mi lesne orice încercare de eliberare.

Cumva, o picătură de sânge mi-a picat în ochi, umplându-mi gândurile cu roșu. Roșu, pentru durere și sânge. Roșu, pentru furie. Roșu, pentru culoarea inimii lui Madding.

Mi-am pus palma pe pieptul lui Shiny. „Fac un desen, fiu de demon ce ești!"

Shiny a tresărit o singură dată și mâna i s-a lăsat moale; m-am folosit de ocazie pentru a trage repede aer în piept, încordându-mă ca să mă împotrivesc unei noi încercări de a mă sufoca. Dar Shiny n-a mai mișcat.

Dintr-odată mi-am dat seama că-mi vedeam mâna.

La început nici nu mi s-a părut că ar fi fost a *mea*, fiindcă de fapt n-o văzusem niciodată. Era prea mică, lungă și subțire, mai zbârcită decât aș fi crezut. Aveam cărbune sub unghii. Pe degetul mare era o cicatrice veche, lungă de vreo doi centimetri. Mi-o făcusem singură anul trecut, când mă tăiasem adânc cu o sulă.

Mi-am tras mâna înapoi, rotind-o ca să mă pot uita și la palmă, și am văzut că era complet acoperită de sânge.

Shiny a căzut pe podea cu o bufnitură înfundată.

Câteva secunde am rămas nemișcată, savurând doar senzația de victorie amară, apoi am început să trag de legăturile ce mă țineau la pat. Am descoperit rapid că aveam nevoie de ambele mâini pentru a desface cataramele, iar cealaltă mână era încă bine legată de o curea de piele cu ceva moale pe interior, ca să nu-mi facă răni. Inițial, asta m-a blocat, până când mi-a trecut prin minte să mă folosesc de sângele cu care era acoperită cealaltă mână. L-am frecat pe piele și mi-am sucit mâna într-o parte și alta, profitând că era așa subțire, până când, în cele din urmă, pielea curelei s-a înmuiat și am reușit să mă eliberez. După aceea a fost ușor să desfac și restul cataramelor și să mă ridic.

Numai că n-am putut să stau dreaptă mai mult de câteva secunde. Toată camera se învârtea cu mine și aveam capul greu. M-am sprijinit de perete, gâfâind și încercând să alung petele sclipitoare ce-mi apăruseră în fața ochilor, întrebându-mă ce naiba îmi făcuseră Luminile. Într-un târziu mi-am dat seama că-mi luaseră deja sânge de patru ori. În câte zile? Se scursese deja ceva timp, dar aparent nu destul. N-aveam forță nici să mă mișc, darămite să merg.

Iar asta era o problemă, și încă una mare, fiindcă trebuia să fug cât mai curând din Casa Soarelui-Răsare. Acum nu mai exista altă opțiune.

Pe când zăceam pe pat, încercând din răsputeri să nu leșin, pe podea a strălucit o lumină. Shiny a tras adânc aer în piept și s-a ridicat încet în picioare. Îi simțeam privirea furioasă ca o greutate din plumb.

— Să nu pui mâna pe mine! m-am răstit la el înainte să facă vreo mișcare. Să nu care cumva să pui mâna pe mine!

Mi-a răspuns cu o tăcere amenințătoare, încremenit.

Am pufnit în râs. Nu era nimic amuzant, ci simțeam doar amărăciune, numai că râsul era la fel de bun ca orice altceva.

— Nemernicule, i-am zis, încercând din răsputeri să mă ridic.

Degeaba însă. Trebuia să mă forțez ca să rămân conștientă și să vorbesc, deși capul îmi cădea într-o parte ca la bețivi. Nu conta, aveam multe de spus.

— Minunatul stăpân al luminii, cel plin de milă și de blândețe. O dată să mai pui mâna pe mine, și următoarea gaură ți-o fac în cap. Pe urmă te-mproșc cu sânge. Am încercat să-mi ridic mâna, dar n-am reușit decât s-o mișc un pic. Mi-ar plăcea să văd dacă mai am destul cât să-l omor pe unul dintre Cei Trei.

Ceea ce era o cacealma, fiindcă nu mai aveam forță nici măcar să respir, numai că Shiny rămăsese înlemnit, înconjurat de o aură de furie ca un roi de insecte iritate.

— Nu ți se poate permite să trăiești, mi-a zis impasibil. (Pe toți zeii, cât de bine se putea stăpâni!) Existența ta amenință întregul univers.

L-am înjurat în toate limbile pe care le cunoșteam. Nu prea multe: senmită; câteva epitete în maroneza veche, fiindcă oricum nu știam mai mult; și câteva cuvinte mai colorate din kenti pe care le învățasem de la Ru. La sfârșit abia mai vorbeam. Eram pe punctul de a-mi pierde cunoștința și am reușit să rămân trează doar cu prețul unui efort imens.

— Mă doare-n cot de univers, am continuat. Pe tine nu te-a interesat când ai provocat Războiul Zeilor. Nu-ți pasă de *nimic*, nici măcar de tine însuți. Am reușit să fac un gest vag cu mâna. Vrei să m-omori? Ăsta-i un drept pe care trebuie mai întâi să-l câștigi. Ajută-mă să scap de aici. *Apoi* viața mea îți aparține.

A rămas complet nemișcat. Da, mă gândisem eu că așa o să-i atrag atenția.

— Facem o învoială. Înțelegi ce-nseamnă asta, nu? Ceva corect și *bine stabilit*, pe care m-aștept să-l respecți. Tu m-ajuți pe mine și eu te-ajut pe tine.

— Vrei să te ajut să scapi de aici.

— Da, fir-ai tu să fii!

Glasul mi-a reverberat din pereți. Mi-am dat seama cu întârziere că dincolo de ușă erau paznici. Am coborât vocea și am continuat:

— Ajută-mă să scap de aici *și să-i opresc pe ăștia*.

— Dacă te omor, nu vor mai putea să-ți ia sânge.

Cât de dulce îmi vorbea dragul de Shiny... Am pufnit iar în râs, spre consternarea lui.

— Îl au pe Dateh, i-am spus când am reușit să mă potolesc.

Începusem iar să obosesc și mi se făcuse somn. Dar nu, nu încă. Dacă nu făceam târgul ăsta acum, n-apucam să mă mai trezesc.

— Sângele lui le-a fost de ajuns s-o ucidă pe Role și cu puterea lui i-au luat pe alții prizonieri. De patru ori, Shiny!

De patru ori mi-au luat sânge. Cine știe câți alți fii ți-au mai omorât?

I s-a tăiat respirația. Aha, aici îl nimerisem la fix. Îi găsisem punctul vulnerabil. Chiar și slăbit, batjocorit și lipsit de căldură umană, tot își iubea familia, așa că mi-am pregătit ultima săgeată, știind cât avea să-l doară.

— Poate c-o să-mi folosească sângele ca să-l omoare pe Nahadoth.

— Imposibil, a zis Shiny. (Dar eu îl cunoșteam deja și i-am auzit frica din glas.) Nahadoth e în stare să distrugă toată lumea asta într-o clipită.

— Dacă va fi distras, nu o va face. Mi se închideau ochii. Abia îi mai țineam deschiși. De-aia omoară fiii de zei, ca să-l atragă aici, în lumea muritorilor. Dateh îi ucide. Îi *mănâncă*.

Sângele lui Madding, curgând în șiroaie negre pe barba lui Dateh, care mușca din inima iubitului meu ca dintr-un măr. Mi-a venit să vărs și am respins imaginea.

— Așa le ia puterile magice. Nu știu cum. Cum a putut să... Am înghițit un nod și am revenit. *Stăpânul Nopții*. Nu știu cum are de gând s-o facă. Poate o săgeată înfiptă în spate. Cine naiba știe dacă merge, dar... vrei să-ncerce? Dacă există măcar o șansă, el ar putea... reuși...

Exageram. Era prea mult. Aveam nevoie să mă odihnesc fără să-ncerce cineva să mă omoare. Oare Shiny îmi va da pace?

„Într-un singur mod pot afla", mi-am spus și mi-am pierdut cunoștința.

* * *

Mi-am revenit puțin, însă eram tot aproape de hotarul nopții eterne.

Căldură de zi. Mai multe voci.

— ...infecție, a zis una dintre ele.

Bărbătească. O voce frumoasă și aspră, ca a lui Vuroy. Vai, ce dor îmi era de Vuroy! Alte cuvinte, liniștitoare. Ceva despre spasme, pierdere de sânge, spițer.

— ...necesar. Sunt semne...

Serymn. Venise să mă vadă. Ce drăguț, nu? Îi păsa de mine.

— ...trebuie să ne grăbim.

Glasul aspru s-a făcut din nou auzit, iar din tot ce a spus a ieșit în evidență atât:

— *...să moară.*

Serymn a oftat îndelung.

— Facem o pauză o zi sau două.

Alte șoapte. Confuze. Eram obosită, așa că am adormit imediat.

* * *

Iar noapte. Răcoare în cameră. Am deschis ochii. O respirație grea și întretăiată în patul celălalt. Shiny. A continuat o vreme, apoi a încetinit, s-a oprit o secundă, a revenit, s-a oprit iar. Liniște.

În cameră mirosea a sânge proaspăt. Luaseră iar de la mine? Mă simțeam totuși mai bine, nu mai rău.

Am adormit înainte ca Shiny să învie și să-mi povestească ce-i mai făcuseră Luminile.

* * *

Mai târziu. Tot noapte, dar târziu.

O lumină a izbucnit brusc lângă mine și am deschis larg ochii. Am întors capul către Shiny. Zăcea pe pat, ghemuit pe o parte.

Am încercat să mă mișc și am descoperit că nu mai eram atât de moleșită. Înfășurată strâns cu un strat gros de bandaje, mâna încă mă durea, dar măcar o puteam mișca. Curelele erau iar la locul lor, strânse bine peste piept, șolduri și picioare, însă cealaltă mână nu era aproape deloc legată și mi-am eliberat-o cu ușurință.

Shiny făcuse asta? Deci îmi acceptase târgul.

Mi-am desfăcut legăturile și m-am ridicat încet. O secundă, camera s-a învârtit cu mine, dar mi-am revenit înainte să pic în nas. Am rămas pe marginea patului, respirând adânc și căutând să văd ce mi se mai întâmplase. Îmi tremurau picioarele. Purtam un scutec, din fericire curat. Spatele și gâtul îmi erau înțepenite. Am ridicat capul. Starea de amețeală dispăruse. M-am dat jos din pat cu grijă.

Cei trei pași până la patul lui Shiny s-au dovedit epuizanți. M-am așezat pe podea și mi-am pus capul pe picioarele lui. Nu a făcut nicio mișcare, deși îi auzeam clar respirația. Chiar și adormit, avea o expresie încruntată, riduri noi și ochii adânciți în orbite. Trăia, dar ceva își lăsase amprenta asupra lui, fiindcă de obicei se trezea imediat ce învia. Ciudat!

Am atins cu mâna ceva umed și rece și am tresărit. Am pipăit și am descoperit o pată mare de sânge aproape uscat pe abdomenul lui. Am tras de cămașă. Rana se vindecase, dar cred că fusese foarte urâtă.

Atingerile mele l-au trezit. Strălucirea lui Shiny a dispărut rapid, însă nu înainte de a-l vedea cum deschide ochii și se încruntă la mine. A suspinat și s-a ridicat în șezut. O vreme, niciunul n-a spus nimic.

— Am o idee, am întrerupt eu tăcerea. Cum să scăpăm de aici. Zi-mi dacă crezi că vom reuși să evadăm.

I-am spus ce aveam de gând și Shiny m-a ascultat cu atenție.

— Nu, a răspuns el.

Am zâmbit.

— Nu, nu va merge? Sau nu, mai degrabă mă omori tu dinadins, nu din greșeală?

S-a ridicat brusc și s-a îndepărtat de mine. Când s-a oprit în dreptul ferestrei, încă îi vedeam conturul neclar. Avea pumnii încleștați și umerii încordați.

— Nu, nu cred că vom avea sorți de izbândă. Și chiar dacă am avea...

L-a trecut un fior și am înțeles. Deși simțeam că mă înfurii iar, am preferat doar să râd.

— Vai, uitasem de ziua aceea din parc. Când ai declanșat toată povestea asta fiindcă l-ai atacat pe previt Rimarn. Mi-am încleștat pumnii, ignorând fiorul de durere din mâna rănită. Țin minte ce expresie aveai. Eu eram în pericol și nu mai puteam de frică să nu pățești ceva, și în tot timpul ăsta singurul lucru care te preocupa era să mai simți puțin gustul puterii.

Nu a zis nimic, dar nici nu trebuia, fiindcă îl văzusem cum zâmbise atunci.

— Cred că-ți e destul de greu, Shiny. Să fii iarăși tu însuți, dar numai cât clipești, și pe urmă să dispari ușor-ușor, până nu mai rămâne din tine decât... *asta.*

Am arătat cu mâna spre strălucirea lui tot mai palidă, fără să-mi ascund lehamitea. Nu-mi mai păsa ce părere are despre mine și nici măcar de el nu-mi mai păsa cine știe ce.

— Probabil e tare dureros să ți se reamintească în fiecare dimineață ce ai pierdut, nu? Poate că ți-ar fi mai ușor fără asta.

S-a ținut tare o clipă, devenind din ursuz furios, așa cum făcea mereu. Cât de predictibil! Și cât de satisfăcător.

Apoi, dintr-odată, a lăsat capul jos.

— Da, a spus el.

M-am întrerupt mirată, apoi m-am înfuriat.

— Ești laș. Ți-e teamă că planul meu va funcționa și că după ce-l vom duce la îndeplinire vei fi prea slab și incapabil să te aperi. Inutil.

A cedat iarăși, inexplicabil.

— Da, a șoptit.

Am strâns din dinți, frustrată, reușind doar să mă ridic în picioare și să mă uit urât la el. Nu voiam să capituleze, ci să... nu știu... Dar nu asta.

— Uită-te la mine! m-am răstit.

S-a întors și a zis încet:

— Madding...

— Ce-i cu el?

Nu a continuat. Am strâns pumnii, primind bucuroasă durerea unghiilor care-mi străpungeau carnea.

— *Ce*, fir-ai tu să fii?

Tăcere. Ah...

Aş fi aruncat cu ceva în el dacă aş fi putut, dar fiindcă nu aveam decât cuvinte, mi le-am ascuţit bine.

— Hai să vorbim despre Madding, da? Madding, fiul tău, care a murit de mâna unor muritori care *i-au smuls inima şi i-au mâncat-o*. Madding, care încă te iubea în pofida a tot...

— Taci! s-a răstit.

— Sau ce, Stăpâne al Luminii? Vei încerca iar să mă omori? Am râs atât de tare, încât mi-am pierdut suflul, chinuindu-mă să rostesc următoarele cuvinte. Crezi... că-mi mai *pasă*... dacă mor?

Aici am fost silită să mă opresc şi să mă aşez, încercând din răsputeri să nu plâng şi sperând să-mi treacă ameţeala ce mă cuprinsese iarăşi. A dispărut, din fericire, dar prea încet.

— Inutil, a spus Shiny, aşa de încet, aproape în şoaptă, că abia l-am auzit peste sunetul propriei mele respiraţii. Da. Am încercat să invoc puterea. M-am luptat *pentru el*, nu pentru mine. Dar nu mi-am redobândit magia.

M-am încruntat, descoperind că-mi trecuse furia şi că în urma ei se căscase un gol. Am rămas amândoi tăcuţi vreme îndelungată, până când lui Shiny i-a dispărut şi ultima licărire.

Într-un târziu, am oftat şi m-am întins pe patul lui, cu ochii închişi.

— Madding nu era muritor, am zis eu. De aceea puterea ta n-a funcţionat pentru el.

— Da. Îşi recăpătase controlul şi vorbea iarăşi cu glasul lui impasibil, cu o dicţie perfectă. Acum ştiu. Dar planul tău e un risc prostesc.

— Aşa o fi, am spus eu, aproape adormită. Oricum nu-i ca şi cum m-ai putea opri, aşa că măcar ajută-mă.

S-a apropiat de pat și a rămas nemișcat până am adormit. Ar fi putut să mă omoare. Să-mi pună perna pe față, să mă lovească, să mă sugrume; avea o gamă largă de posibilități.

Dar el m-a ridicat în brațe, trezindu-mă doar pe jumătate. În brațele lui simțeam că plutesc, era ca într-un vis. Mi s-a părut că drumul între paturile noastre a fost mult prea lung. Cât era de cald!

M-a pus jos și m-a legat cu curelele, lăsându-mi o mână liberă ca să mă pot elibera.

— Mâine, a zis.

La sunetul vocii lui m-am trezit.

— Nu. Poate-mi vor lua iar sânge. Ar trebui să plecăm acum.

— Trebuie să fii mai puternică. A rămas nerostit faptul că nu aș putea conta pe puterea lui. Noaptea n-am puterea nici măcar să te protejez.

— Ah! am exclamat eu, simțindu-mă ca o idioată. Așa e...

— E mai bine după-amiază, când soarele n-o să mai fie ascuns după Copac, ceea ce ne poate oferi un mic avantaj. Până atunci o să fac tot ce pot să-i conving să te lase în pace.

Am întins mâna către fața lui, apoi am lăsat-o în jos spre pata urâtă de pe cămașă.

— Ai murit iarăși în seara asta.

— Am murit de multe ori în ultimele zile. Pe Dateh îl fascinează capacitatea mea de a învia.

M-am încruntat.

— Ce...

De fapt îmi puteam imagina cu ușurință ce-i făcuse Dateh. De la moartea lui Madding încoace aveam doar amintiri scufundate în ceață, dar mi-am dat seama că asta nu era prima dată când Shiny fusese adus în cameră mort, pe moarte sau plin de sânge. Nu-i de mirare că nu reacționase nimeni când făcusem chiar eu o gaură în el.

Erau atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc, atâtea întrebări fără răspuns... Până la urmă, *cum* îl omorâsem de

fapt pe Shiny? În momentul acela nu avusesem deloc vopsea, nici măcar cărbune. Paitya și ceilalți mai trăiau? (Madding, o, Madding al meu! Nu, nu, la el nu puteam să mă gândesc.) Dacă îmi reușea planul, puteam încerca să mă duc la Nemmer, zeița furtișagurilor. Ea ne-ar fi ajutat.

Îmi pusesem în minte să-i opresc chiar și cu prețul vieții mele pe cei care-l omorâseră pe Madding.

— Atunci trezește-mă după-amiază, i-am spus lăsându-mă în voia somnului.

14

În aer (pictură encaustică, desen în cărbune și înscrisuri pe metal)

Evident, au apărut complicații.

Din fericire, m-am trezit încet, fără să atrag atenția asupra mea. Înainte să mă ridic din pat, cineva a vorbit și mi-am dat seama că nu eram singură cu Shiny.

— Dă-mi drumul.

Am înghețat. *Hado.* În aer plutea o tensiune aparte, care-mi gâdila și pișca pielea într-un fel ciudat, deși nu reușeam s-o înțeleg. Furie? Nu.

— *Dă-mi drumul* sau chem paznicii. Sunt chiar aici la ușă.

O mișcare rapidă, foșnet de haine.

— Cine ești? a întrebat Shiny, deși abia i-am recunoscut vocea care tremura undeva între necesitate și confuzie.

— Nu cine crezi tu.

— Dar...

— *Eu sunt eu*, a zis Hado cu atâta ardoare, că aproape am tresărit. Pentru tine sunt doar alt muritor.

— Da... da. Shiny părea normal acum, uitându-și emoțiile de mai devreme. Am înțeles.

Hado a inspirat adânc, tremurat, la fel de intens ca Shiny mai devreme, și tensiunea a dispărut. Iar foșnet de haine și Hado s-a apropiat de pat, aplecându-se peste mine.

— I-a fost mai bine astăzi? A vorbit?

— Nu și nu.

Mai rigid ca de obicei, chiar și pentru Shiny. Învățăturile preoților din Sala Albă insistau pe faptul că Stăpânul Luminii

nu poate minți, dar iată că putea, spre ușurarea mea, chiar dacă îi venea peste mână.

— Acum totul s-a schimbat. O să-i ia sânge în seara asta. Să sperăm că-i suficient de puternică.

— Eu cred că mai degrabă o s-o omoare.

— Ia uită-te afară. Au trecut două săptămâni de când a murit Role și au mai rămas două din câte ne-a acordat Stăpânul Nopții – așa cum tocmai el a decis să ne reamintească, într-un mod atât de dramatic.

A râs ușor și fără chef. M-am întrebat ce voia să spună cu asta.

— De când l-a văzut, urmă el, Dateh a devenit obsedat. Nu mai am nicio speranță să-l descurajez.

Hado m-a mângâiat pe față și mi-a dat părul la o parte. Gestul lui blând m-a surprins. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi capabil de sensibilitate.

— De fapt, a continuat el oftând, dacă nu-și revine, sau, pe toate iadurile, chiar și dacă își revine, mă tem că o să-i ia *tot* sângele rămas, ba chiar și inima.

Mi s-a făcut pielea ca de găină și m-am rugat ca el să nu observe.

A atins cu degetele cureaua care mă ținea legată peste mijloc, pierdut acum în propriile gânduri și nedând vreun semn că ar vrea să plece. Am început să-mi fac griji. Lumina soarelui se simțea ciudat pe pielea mea, de parcă ar fi fost *rarefiată*. Adică se făcuse deja târziu? Dacă Hado nu pleca mai repede, soarele avea să apună, luând cu el toate puterile lui Shiny. Și noi aveam nevoie de magia lui.

— Nu ești în apele tale, a zis Shiny deodată. A mai rămas ceva din el.

Lângă mine, Hado a încremenit.

— Nu partea aceea căreia îi pasă de tine, s-a răstit el la Shiny, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Încă un cuvânt despre asta și te omor cu mâna mea.

Apoi a ieșit trântind ușa. Imediat după aceea, Shiny s-a repezit spre mine și a început să tragă de curele atât de tare, încât am scâncit.

— Aici a fost haos toată ziua, a spus el. Toți străjerii sunt nervoși și ne verifică mereu. La fiecare oră se întâmplă ceva: fie servitori care ne aduc de mâncare sau se uită la mâna ta, fie vizita ăstuia.

Am înțeles că se referea la Hado. I-am dat mâinile la o parte și mi-am desfăcut singură cureaua care mă ținea, lui făcându-i semn să treacă la curelele de la picioare.

— De ce s-au supărat toți așa de rău?

— Soarele era negru când a răsărit.

Am înlemnit. Shiny a continuat să desfacă legăturile.

— Un avertisment?

Mi-am amintit cuvintele rostite de zeița tăcută, odată, în Rădăcina de Sud. „Îi cunoști toanele mai bine decât mine." Dar nu se referise de fapt la Itempas, așa cum crezusem la început. Cu atâția copii morți sau dispăruți, Stăpânul Nopții era cel de a cărui furie trebuia să ne temem. Oare avea de gând să aștepte o lună întreagă, așa cum promisese?

— Da. Deși se pare că Yeine a reușit cumva să-l mai calmeze. Restul lumii nu are probleme. Numai din acest oraș soarele se vede negru.

Deci Serymn avusese dreptate. Simțeam totuși căldura soarelui pe piele, deși foarte slab. Ceva lumină tot mai era, fiindcă altfel Shiny n-ar fi încercat să mă elibereze. Poate era o eclipsă. Auzisem că se vedea ca și cum soarele devenea negru, dar o eclipsă care să dureze toată ziua și să însoțească soarele pe cer? Nu-i de mirare că Luminile erau ca un mușuroi de furnici agitate. Și probabil toată lumea din oraș tremura de frică.

— Cât mai e până la apus? l-am întrebat pe Shiny.

— Foarte puțin.

Pe toți zeii!

— Crezi că poți sparge geamul? E destul de gros...

Nu reușeam să-mi mișc mâinile pe cât de repede aș fi vrut. Nu-mi revenisem complet, dar măcar nu mai eram atât de istovită.

— Picioarele patului sunt din metal și am reușit să slăbesc unul ca să-l folosesc pe post de bâtă.

Shiny a vorbit ca și cum ar fi răspuns la întrebarea mea. M-am ridicat în picioare de cum mi-am desfăcut toate curelele, mulțumită că nu mai eram amețită, deși tot mă clătinam. Shiny s-a întors cu spatele și l-am auzit mutând masa în fața ușii, ca să-i întârzie pe paznici când va sparge geamul. Fiecare secundă avea să conteze.

A scos cu un icnet piciorul de pat pe care îl slăbise și a împins patul în dreptul ușii, încercând, pe cât posibil, să nu facă zgomot, apoi ne-am apropiat amândoi de fereastră. Încă simțeam pe piele căldura soarelui, deși se răcea tot mai mult. Se apropia asfințitul.

— Nu știu cât durează până îmi recapăt puterile magice, a zis Shiny.

Sau dacă le voi recăpăta, dar n-a spus-o cu voce tare, deși știam că la asta se gândea. Ca și mine, de altfel.

— Deci o să cad, am spus eu. E mult până jos.

— Uneori frica este suficientă să le vină de hac muritorilor.

Se prea poate, dar furia care mă cuprinsese de la moartea lui Madding nu dispăruse, ci se ascunsese mai adânc. Am lăsat-o să se ridice din nou la suprafață, cu un zâmbet.

— Atunci n-o să-mi fie frică.

A ezitat o secundă, apoi a ridicat piciorul patului.

Prima lovitură a creat fisuri înstelate în sticla groasă, rezonând tare în camera aproape goală. Voci alarmate s-au făcut imediat auzite de afară și cineva s-a grăbit să deschidă ușa.

Shiny s-a dat înapoi și a izbit iar sticla, gâfâind puternic din cauza efortului. Atât de tare lovise, că am simțit cum mi se zburlește părul. Geamul s-a spart în câteva bucăți mari, lăsând să intre un vânt neașteptat de rece care m-a făcut imediat să tremur.

Paznicii au reușit să descuie ușa și doar s-o deschidă parțial, căci era blocată cu masa și cu patul. Urlau la noi, chemau ajutoare și împingeau cât puteau. Shiny a aruncat bâta improvizată și a lovit cu piciorul bucățile de sticlă rămase, apoi m-a luat de mâini și m-a ghidat spre fereastră. S-a dezbrăcat de cămașă, cu care a acoperit marginile zimțate de pe pervaz.

— Când sari, încearcă să te îndepărtezi cât poți de Copac, a zis el calm, de parcă toată viața nu făcuse altceva decât să le spună femeilor cum să facă saltul spre moarte.

Am încuviințat din cap și m-am aplecat deasupra hăului, încercând să-mi închipui cum să mă arunc mai bine. De jos a venit un vânticel care mi-a fluturat prin păr și am avut un moment de șovăială. Sunt om, până la urmă – sau măcar muritoare dacă nu cu totul ființă umană.

M-am gândit la chipul lui Madding în ultimele clipe. Știuse că moare, știuse că din cauza mea, dar în expresia feței lui nu văzusem nici ură, nici repulsie. Încă mă iubea.

Mi-a trecut frica și m-am îndepărtat de fereastră.

Shiny mi-a vorbit agitat, acoperind strigătele paznicilor:

— Oree, trebuie să...

— Taci, i-am șoptit, luându-mi avânt și sărind cu brațele întinse lateral.

Nu auzeam decât vuietul vântului. Hainele fluturau în jurul meu, înțepându-mi pielea. Îmi prinsesem părul încercând să-l țin cât de cât sub control, dar acum se desprinsese și fâlfâia liber în spate. Deasupra. Eram în cădere liberă, dar mă simțeam ca și cum aș fi plutit pe un ocean de aer, fără nicio senzație de pericol sau de teamă. M-am relaxat, sperând să mai dureze.

Am simțit o mână atingându-mă pe picior, ceea ce m-a făcut să ies din starea aceea de extaz. M-am întors cu grație pe spate. Era Shiny? Nu vedeam nimic. Deci tot planul se dusese pe pustiu și aveam să murim amândoi, striviți de pământ, numai că, spre deosebire de mine, el avea să învie.

M-am întins și am căutat să-l ating, iar el m-a prins de mâini, m-a scăpat, m-a prins iar, m-a tras aproape și m-a cuprins cu brațele. Mângâiată de vânt, m-am liniștit în îmbrățișarea lui caldă. Bun. Măcar n-o să mor singură.

Fiindcă aveam urechea lipită de pieptul lui, l-am simțit imediat când s-a crispat. Inima i-a bătut o dată, tare, apoi...

Lumină.

Pe Cei Trei, cât de strălucitoare era! Mă înconjura complet și era atât de puternică, încât îi puteam vedea forma chiar și cu ochii închiși, diluând bezna orbirii mele, și o simțeam pe piele, ca arșița razelor de soare. Vâjâiam spre pământ ca un meteorit, ca o cometă aprinsă, ca toate acele lucruri imposibile pe care le visasem, dar nu le văzusem niciodată.

Căderea a încetinit și urletul vântului a devenit o șoaptă. Atracția gravitației părea că slăbise, iar noi zburam sau pluteam. Cât căzusem deja și cât mai aveam până jos? Cât mai era până la apusul soarelui și...

Shiny a început să strige și deodată lumina a dispărut, laolaltă cu forța ce ne ținuse plutind în aer. Cădeam iar, fără nicio speranță, fără nimic care să ne mai poată opri.

Tot nu-mi era frică.

Doar că lui Shiny îi venise o idee și ne întorcea în aer, gâfâind fie din cauza efortului, fie a magiei pe care o folosise.

Apoi ne-am lovit de pământ.

15

Rugăciune către zei îndoielnici (acuarelă)

Cineva țipa tare și fără întrerupere, incredibil de iritant. Fir-ar să fie, încercam să dorm! M-am întors pe o parte, încercând să-mi feresc urechile.

În clipa aceea m-a izbit un val de greață cum nu mai pomenisem. De-abia am avut timp să trag o gură de aer, șuierând, și am început să vomit fiere. Se vede treaba că nu mai mâncasem de ceva vreme.

Chiar și așa, stomacul meu era pornit să icnească în sec, fără să țină cont că aveam nevoie să respir. M-am luptat din răsputeri să trag aer în piept, simțind că-mi dau lacrimile, că mă doare capul și-mi vâjâie urechile, până când am reușit în cele din urmă o amărâtă de inspirație întretăiată, dar bine-venită. Senzația de vomă a dispărut și am putut să respir mai bine, deși eram convinsă că era doar o chestiune de timp până să revină – îmi simțeam mușchii tremurând și contractați.

Acum, că puteam să gândesc, am ridicat capul, încercând să-mi dau seama unde eram și ce se întâmplase. Țiuitul din urechi – care mi se păruse a fi țipătul – era puternic și continuu. Mă înnebunea. Ultimul lucru pe care îl țineam minte era... m-am încruntat încercând să rememorez. Capul mă durea și mai tare. Cădeam. Da. Sărisem de la o fereastră din Casa Soarelui-Răsare, hotărâtă ori să scap, ori să mor. Shiny mă prinsese și...

Mi s-a tăiat respirația. *Shiny.*

Sub mine.

Am încercat să mă ridic de pe el, dar m-am pomenit urlând incontrolabil când m-am lăsat pe brațul stâng, chinuindu-mă să nu vomit din nou. Luptându-mă cu valurile de durere și de greață, am reușit să mă târăsc de pe el sprijinindu-mă pe brațul care durea din cauza infecției și a tubului prin care Luminile îmi luaseră sânge. Oricum, durerea era slabă în comparație cu agonia din brațul drept, pântecele încordat, durerea înțepătoare din coaste și de cap. O vreme n-am fost în stare de nimic altceva decât să zac neajutorată, plângând înăbușit.

Într-un târziu, când durerea a mai slăbit puțin, cât să mă lase să chibzuiesc, am reușit, cu chiu, cu vai, să mă ridic în genunchi și să încerc să-mi dau seama unde ne aflam. Brațul drept nu-mi era de niciun ajutor, așa că am încercat să dau de Shiny folosindu-mă de stângul.

Era acolo. Trăia, respira și avea ochii deschiși, astfel că genele mi-au gâdilat vârfurile degetelor când l-am pipăit pe față. Oare refuza iarăși să-mi vorbească?

Atunci mi-am dat seama că genunchii mei erau foarte uzi. Am căutat pe dibuite și am găsit un sol pietruit și murdar, dar acoperit de ceva rece și ud care se încălzea pe măsură ce mă apropiam de Shiny. Ceva ca...

Pe toți zeii!

Era în viață. Magia lui ne salvase – nu complet, dar măcar ne încetinise căderea, dându-i timp să ne rotească în aer astfel încât să se lovească el primul de pământ. Supraviețuiserăm amândoi, dar dacă eu eram atât de lovită, atunci...

I-am găsit ceafa cu mâna și șocul m-a făcut să-mi trag degetele înapoi. O zei, o zei, o zei!

Pe toate iadurile, unde ne aflam? De când zăceam acolo? Era o idee bună să strig? Am căutat în jurul meu, cu urechile ciulite. Simțeam răcoarea și negura nopții. Picături mari de apă îmi cădeau din când în când pe piele cu blândețea specifică a ploii în Umbră. Se auzea foarte clar zgomotul făcut

de picături în jurul nostru, dar nimic altceva, și aerul era plin de mirosuri grele: gunoaie, urină, metal ruginit. O altă alee? Nu, spațiul din jurul nostru era mai mare, însă, oriunde ne-am fi aflat, era o zonă izolată; dacă ne-ar fi văzut cineva căzând, sigur ar fi venit să vadă ce se întâmplă, fie și numai din pură curiozitate.

Shiny respira chinuit și neregulat. Când am trecut cu mâna peste pieptul lui, care era gol – își dăduse cămașa jos înainte de a sări pe fereastra Casei –, m-am speriat observând cât de ciudat de *plat* era. Totuși inima îi bătea regulat, în contrast cu respirația bolborosită și întretăiată. În felul ăsta urma să agonizeze o perioadă lungă de timp înainte să moară.

Trebuia deci să-l ucid eu.

M-a cuprins panica, deși poate era la mijloc și o senzație de sensibilitate exagerată, care mi se părea prostească. Nu era ca și cum n-ar fi înviat la loc, și oricum, asta l-ar fi ajutat. Așa cum spusese Lil, era cel mai simplu mod de a-l „vindeca". Nici n-ar fi fost prima oară.

Dar una e să omori din furie, alta s-o faci cu sânge rece.

Nici măcar nu credeam că *pot*, având în vedere că brațul meu drept era complet inutilizabil, fie dislocat, fie rupt, deși, din fericire, părea că amorțește. Eram străbătută de dureri în tot trupul, fiindcă, deși nu căzusem atât de rău ca Shiny, tot mă lovisem. Mi-ar fi trebuit măcar două brațe tefere ca să-i rup gâtul.

Atunci mi-am dat seama în ce situație mă aflam: într-o parte din Umbră pe care n-o cunoșteam, neajutorată, alături de cineva aflat pe moarte, așteptând apariția inevitabilă a Luminilor, care știau că măcar pe Shiny îl vor găsi în viață. Cât despre mine, eram bolnavă, rănită și slăbită, cât se poate de speriată, și mai ales oarbă, fir-ar ea să fie de treabă!

— De ce trebuie să fie totul așa *greu* cu tine? i-am zis lui Shiny, furioasă până la lacrimi. Mori odată!

În apropiere s-a auzit un zgomot.

Am tresărit, cu inima ticăind în piept, și m-am ridicat în genunchi, ciulind urechile și uitându-mi complet furia.

Zgomotul venise din dreapta, de undeva de sus. Ceva metalic. Apă scurgându-se pe un burlan? Sau cineva care ne căuta și reacționase la auzul vocii mele?

Am început să pipăi iute în jur. În stânga, la vreun metru depărtare, am dat de un obiect din lemn, vechi și plin de așchii. Un butoi cu doagele ruginite și o parte complet spartă. Deasupra lui altul, apoi ceva ce păreau a fi niște șindrile sprijinite de cele două butoaie. Lângă ele, o ladă putrezită.

Era o groapă de gunoi, iar singura din apropierea Copacului era Shustocks, în Wesha, unde toți fierarii și căruțașii din zonă își aruncau deșeurile și căruțele inutilizabile.

Șindrilele formau un soi de adăpost cu un spațiu îngust dedesubt. Le-am împins încet, rugându-mă să nu fie nimic sprijinit pe ele care să cadă și să ne trădeze sau să ne strivească. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, m-am târât dedesubt ca să inspectez locul.

Mic, dar suficient.

M-am tras înapoi. Când m-am ridicat în picioare, m-a cuprins un alt val de greață, atât de puternică devenise durerea de cap. Probabil că mă lovisem când căzusem, nu destul cât să-mi sparg capul, dar suficient cât să-i zguduie serios interiorul.

Alt sunet din aceeași direcție, ceva lovindu-se de lemn, apoi tăcere.

Gâfâind de durere, m-am întors la Shiny. Mi-am înfipt mâna bună în turul pantalonilor lui, m-am lăsat pe spate și am tras tare, împingând cu picioarele și scâncind înfundat. Nu mai eram bună de nimic după ce am reușit, până la urmă, să-l târăsc în mica ascunzătoare, și oricum nu intrase tot – picioarele îi ieșeau afară. M-am târât lângă el, gâfâind și ciulind urechile, sperând ca ploaia să spele balta de sânge pe care o lăsase.

Shiny a gemut brusc, făcându-mă să tresar și să mă uit la el consternată. Probabil îi făcusem și mai rău târându-l. Acum nu mai aveam de ales: dacă nu-l omoram, ne dădea de gol.

Cu un nod în gât, am încercat să-i fac ce-mi făcuse el în Casa Soarelui-Răsare: să-i astup gura și nasul cu mâna.

Timp de cinci respirații – mi le număram pe ale mele –, a părut că are să funcționeze, fiindcă pieptul i s-a ridicat o dată, apoi a rămas nemișcat. Dintr-odată însă, Shiny a început să se zbată, luptându-se cu mine. Deși mă chinuiam, era mai puternic, chiar și rănit. Când a reușit să se elibereze, a tras zgomotos aer în piept, speriindu-mă. „Pe toți demonii, o să ne omoare pe amândoi!"

Demoni. Mi-am încleștat pumnul sub povara amintirilor.

Aveam la dispoziție destul sânge pe post de vopsea, așa că am dat cu mâna pe sub ceafa lui Shiny, murdărindu-mă bine. Mi-am lăsat încet palma pe pieptul lui, tremurând. Mai înainte îmi imaginasem că pictez și pe urmă crezusem cu tărie că imaginea creată este adevărată. Am mișcat încet mâna, mângâlind sângele în cerc. O să fac altă gaură, așa cum mai făcusem când îl omorâsem pe Shiny prima dată sau când străpunsesem Vidul lui Dateh. Nu un cerc desenat cu vopsea de sânge. O gaură.

Pieptul lui Shiny s-a ridicat și a coborât sub mâna mea, stricându-mi imaginea mentală. M-am încruntat și am ridicat palma, ca să nu-l mai simt respirând.

O gaură. Prin carne și os, ca un mormânt în pământul moale, cu marginile săpate drept de o lopată invizibilă. Perfect rotundă.

O gaură.

Mâna mi-a apărut înaintea ochilor, strălucind în întuneric, cu degetele răsfirate și tremurând de efort.

O gaură.

În comparație cu durerea de cap, fiorul care mi-a străbătut ochii era aproape plăcut. Ori mă obișnuisem eu, ori aveam deja atâta durere în mine, încât nu mai conta una în plus. Cert e că am observat imediat când Shiny a încetat să respire.

Cu inima bătând tare, mi-am lăsat palma acolo unde ar fi trebuit să dau de pieptul lui. Nimic la început; apoi, mai

într-o parte, carne și os, tăiate drept, parcă cu un cuțit. Mi-am tras repede mâna, simțind că-mi vine iar să vomit.

— Ciudat! am auzit în spatele meu o voce puternică.

M-am abținut greu să țip, mai mult din cauza durerii din piept, dar m-am rotit brusc, încercând să mă trag înapoi și bineînțeles lovindu-mă tare la braț.

Creatura de la picioarele lui Shiny nu era umană. Avea structura unui om, însă era incredibil de îndesată, aproape la fel de lată pe cât era de înaltă – adică scundă. Poate cam cât un copil, asta dacă puteai găsi pe undeva un copil cu umeri lați și puternici și brațe lungi și musculoase. Nici fața nu-i era de copil, deși avea obraji rotunzi și ochi imenși. Avea un început de chelie și o privire în același timp bătrână și pe jumătate sălbatică.

Dar simplul fapt că-l puteam vedea însemna că este un fiu de zei, chiar dacă era cel mai urât pe care-l întâlnisem vreodată.

— B-bună, am reușit să rostesc după ce s-au domolit bătăile inimii. Îmi cer scuze. M-ai speriat.

Creatura – i-am zis „el" – mi-a zâmbit scurt. Nici dinții nu erau umani, fiindcă nu avea deloc canini, ci doar niște pătrate perfecte și sus, și jos.

— N-am vrut, a spus el. N-am crezut că mă vezi. Cei mai mulți oameni nu mă văd. S-a apropiat, uitându-se atent la fața mea. Ah! Tu ești fata aia cu ochii.

Am încuviințat din cap, acceptându-i exprimarea. Fiii de zei bârfeau ca pescarii; probabil că mă întâlniseră destui dintre ei cât să se ducă vorba despre mine.

— Tu cine ești?

— Gunoi.

— Poftim?

— *Gunoi.* Ce truc fain ai făcut, a continuat el arătând cu o mișcare a capului spre Shiny. Mereu am vrut să-i dau și eu o gaură sau două! Ce faci cu el?

— E o poveste lungă, i-am răspuns oftând și simțindu-mă deodată prea obosită. Dacă aș îndrăzni să mă odihnesc...

Poate că... Ăăă, lord G-Gunoi. M-am simțit ca o proastă folosind apelativul acela. Am o grămadă de probleme. Mă ajuți, te rog?

Gunoi m-a privit cu capul lăsat într-o parte, cu expresia unui cățel confuz, trădată de privirea lui șireată.

— Pe tine? Depinde. Pe el? Nici gând.

Muritorii le cer mereu fiilor de zei să le îndeplinească vreo rugăminte, însă nu toți acceptă cu ușurință. Iar ăstuia nu-i plăcea de Shiny. Trebuia să am grijă să nu plece înainte să-i povestesc ce se întâmplase cu frații lui morți.

— Mai întâi, poți să-mi zici, te rog, dacă mai e cineva pe aici? Am auzit mai devreme un zgomot.

— Eu eram. Venisem să văd ce a căzut la mine în ogradă. Uneori găsesc oameni aruncați aici, dar niciodată de la asemenea înălțimi. S-a uitat ironic la mine. Mi-am imaginat că vei fi mai rău.

— La tine în ogradă?

Eu n-aș fi numit o groapă de gunoi „casa mea", dar fiii de zei nu aveau nevoie de confortul material care ne place atât de mult nouă, muritorilor.

— Ah! Îmi cer scuze.

Gunoi a strâns din umeri.

— Asta e. Oricum n-o să mai dureze mult, a spus el arătând cu mâna în sus și amintindu-mi de soarele înnegrit. Avertismentul Stăpânului Nopții.

— Vrei să pleci? l-am întrebat.

— Păi, am de ales? Nu-s atât de tâmpit să rămân aici când Naha e așa de sictirit. Bine măcar că pe noi nu ne-a blestemat. Dar toți muritorii... sunt însemnați. Toți cei care se aflau în oraș când au murit Role și ceilalți. Chiar dacă vor pleca, tot vor vedea soarele negru. Am încercat să-mi trimit copiii în sud, într-unul dintre orașele de pe coastă, și s-au întors. Au zis că vor să fie cu mine când... A clătinat din cap. Îi omoară pe toți, fără să se uite care-i vinovat și care nu. N-a fost niciodată mare diferență între el și Itempas.

Mi-am lăsat capul în jos, suspinând, obosită și fizic, și psihic. Ce rost avusese să fug? Are să conteze dacă nu găsesc un mod de a-i da în vileag? Și dacă Stăpânul Nopții tot alege să distrugă orașul, numai așa, de ciudă?

Gunoi se bâțâia de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Nu te pot ajuta.

— Poftim?

— Te caută cineva. Și pe el. Nu vă pot ajuta pe niciunul dintre voi.

Și deodată m-am luminat.

— Tu ești Zeul Celor Nedoriți, i-am spus fără să-mi pot controla zâmbetul.

Crescusem cu povești despre el, deși nu-i aflasem niciodată numele adevărat. Cât îmi plăcuseră poveștile acelea când eram copil! Era un alt păcălici amuzant, care apărea cel mai adesea în povești cu copii care fugiseră de acasă și comori pierdute. Când ceva era aruncat, nedorit sau uitat, îi aparținea lui.

A rânjit la mine cu dinții lui ciudat de drepți.

— Eu sunt. Apoi zâmbetul i-a dispărut. Dar tu nu ai fost aruncată. Cineva vrea neapărat să pună mâna pe tine. A făcut un pas înapoi, strâmbându-se ca și cum simpla mea prezență îi făcea rău. Trebuie să pleci. Te trimit eu undeva dacă nu poți să mergi...

— Știu de ce au dispărut fiii zeilor, am trântit-o repede. Știu cine i-a omorât.

Gunoi s-a crispat dintr-odată, cu pumnii încleștați.

— Cine?

— Secta unor muritori nebuni. Acolo sus. Am arătat cu degetul înapoi spre Copac. Unul dintre ei, un scrib care...

Am șovăit, pricepând brusc cât era de periculos să-i atribui lui Dateh calitatea de demon. Dacă zeii ar ști că mai există demoni...

Dar nu. Nu-mi mai păsa ce se întâmplă cu mine. N-au decât să facă ce-or vrea cu mine, numai să aibă grijă și de cei care l-au omorât pe Madding.

N-am apucat oricum să zic mai mult, fiindcă Gunoi a icnit deodată surprins și s-a întors cu spatele la mine, mai strălucitor acum, când își aduna toate forțele. În depărtare s-a auzit un țipăt, urmat de lipăitul unor tălpi micuțe care ocoleau în goană o grămadă de gunoi și se cățărau pe o scândură desprinsă de undeva.

— Gunoi! a țipat o fetiță. Au intrat unii în curte. Rexy le-a cerut să iasă naibii afară și l-au lovit. Îi curge sânge.

Fără niciun avertisment, Gunoi a îmbrâncit-o pe copilă în micul adăpost în care abia aveam loc eu și Shiny.

— Stai aici! Mă duc după ei.

Am încercat să fac loc pentru toată lumea, împingându-mă în fetiță fără să vreau; era numai oase și trențe.

— Lord Gunoi, ai grijă! Scribul despre care ți-am povestit, magia lui...

Gunoi a pufnit iritat și a dispărut.

— Fir-ar să fie! am rostit dând cu pumnul în piciorul inert al lui Shiny.

Dacă Dateh se afla printre Luminile care veniseră după mine sau dacă aveau altă săgeată făcută din sânge de demon...

— Auzi, a intervenit fetița enervată, împinge-l pe mortul ăsta, nu pe mine.

Mort, mort, mort și inutil. Numai că mă avertizase din timp. Din cauza asta voia să fiu mai sigură pe picioare înainte să fugim. Ca să-l pot lăsa în urmă, nu? O vreme m-am gândit serios la asta. Dacă Luminile nu-l găseau, Shiny avea să învie pur și simplu și să-și vadă de treabă prin oraș, descurcându-se așa cum o făcuse și înainte de întâlnirea noastră. Pe de altă parte, dacă îl găseau... Păi, poate măcar îi încetinea suficient cât să pot fugi.

Dar mi-era clar că nu pot face așa ceva. Oricât aș fi vrut să-l urăsc pentru egoismul, temperamentul și personalitatea lui mizerabile, Shiny îl iubise și el pe Madding. Merita să-i fiu loială fie și numai pentru asta.

Între timp, aveam nevoie de ajutor. Nu mă puteam baza pe întoarcerea lui Gunoi și nici n-aveam cum să apelez la cineva care să nu fie nemuritor. Dacă aș putea chema un alt fiu de zei sau chiar mai bine...

Primul gând sosit a fost atât de teribil, încât mi-a venit greu să accept fie și simpla idee, dar m-am forțat să analizez posibilitatea, fiindcă o spusese chiar Shiny: exista într-adevăr un zeu care voia să se ocupe de ucigașii copiilor săi, atât doar că știam din istoria poporului meu că lordul Nahadoth nu s-ar fi oprit aici. El putea hotărî să nimicească secta Luminilor prin distrugerea completă a orașului Umbră sau poate a întregii lumi. Era deja furios, iar noi nu însemnam nimic pentru el: eram cei care-l trădaseră și-l torturaseră. Presupun că i-ar fi făcut plăcere să ne omoare pe toți.

Bun, deci Doamna Gri. Ea fusese muritoare și încă-i păsa de oameni, dar cum s-o chem? Nu eram pelerin, deși trăisem de pe urma lor ani la rând. Ca să te rogi unui zeu și el să te audă, trebuie să-i înțelegi bine natura fundamentală, iar eu nu știam nici măcar numele real al Doamnei Gri. Desigur, puteam zice același lucru despre aproape toți fiii de zei la care mă puteam gândi, inclusiv lady Nemmer. Nu știam mai nimic despre niciunul dintre ei.

Atunci mi-a venit o idee. Am înghițit un nod, iar palmele mi-au transpirat brusc. Exista într-adevăr o fiică a zeilor a cărei natură era suficient de simplă și de teribilă încât orice muritor s-o poată chema. Deși numai Maelstromul știa că nu aveam niciun chef.

— Dă-te la o parte, i-am spus fetiței, iar ea a mormăit ceva și mi-a făcut loc să ies, târându-mă cum puteam, cu o singură mână. A încercat să intre înapoi în culcuș, dar am prins-o de un picior. Ia stai. E ceva pe aici ca un toiag? Ceva cam atât de lung.

Am încercat să ridic mâinile, icnind când durerea m-a săgetat în brațul rănit și reușind în cele din urmă, doar cu mâna bună, să-i arăt ce voiam. Dacă trebuie cumva să fug, o să am nevoie de ceva cu care să-mi găsesc drumul.

Fetița n-a zis nimic, probabil uitându-se urât la mine, apoi a dispărut. Am așteptat încordată și am ascultat sunetele de bătaie: strigătele adulților, țipetele copiilor, obiecte sfărâmându-se. Îngrijorător de aproape. În condițiile în care era implicat și un fiu de zei, lupta dura deja de atât timp, încât ori erau prea multe Lumini, ori Dateh îl prinsese deja.

Fetița s-a întors și mi-a pus ceva într-o mână. Am zâmbit: o coadă de mătură cu un capăt ascuțit, absolut perfectă.

Acum venea partea grea. Am îngenuncheat cu capul în jos, inspirând adânc pentru a-mi calma gândurile, apoi privind către interior și căutând un sentiment anume prin mlaștina din ființa mea. O nevoie unică, fără astâmpăr. O dorință.

— Lil, am șoptit, lady Lil, te implor să m-asculți.

Tăcere. M-am concentrat pe ea, vizualizând-o limpede în minte: nu cum arăta, ci prezența ei, senzația aceea iminentă de prea multe lucruri ținute într-un echilibru precar. Mirosul ei, de carne stricată și gură nespălată. Sunetul vocii ei șuierătoare și de neoprit. Cum e să nu simți nimic altceva decât o *dorință* neostoită ca a ei? Cum e când îți dorești ceva atât de tare, încât e aproape real?

Poate cum simțeam și eu, știind că-l pierdusem pe Madding pentru vecie.

Palmele mi s-au încleștat în jurul cozii de mătură sub efectul vălului de emoție care mă cuprinsese. Am înfipt în țărână capătul ascuțit și m-am forțat să nu plâng, să nu urlu. Îl voiam înapoi! Voiam să moară cei care îl uciseseră! Primul gând era imposibil, al doilea chiar foarte posibil, numai să găsesc pe cineva care să mă ajute. Dreptatea părea acum atât de aproape, încât îi simțeam parfumul.

— Vino la mine, Lil! am urlat fără să-mi mai pese dacă mă aud Luminile care cercetau cu grijă prin groapa de gunoi. Vino, lua-te-ar naiba! Am un festin pentru tine cum n-ai mai văzut niciodată!

A apărut deodată, ghemuită în fața mea, cu părul auriu răvășit și atârnându-i pe umeri și privirea tăioasă. Se uita la mine cu circumspecție.

— Unde? a întrebat Lil. Ce festin?

Am zâmbit sălbatic, arătându-mi colții.

— În sufletul meu, Lil. Simți?

M-a privit îndelung, trecând treptat de la neîncredere la uimire.

— Da, a spus într-un sfârșit, oh, da. Splendid. A închis ochii și a ridicat capul, cu gura deschisă, ca să simtă mai bine aromele ce pluteau în aer. Câtă dorință în tine după atâtea lucruri! Delicios. A deschis ochii și s-a încruntat. Înainte nu erai așa gustoasă. Ce-ai pățit?

— Multe, lady Lil. Multe lucruri oribile, motiv pentru care te-am chemat. M-ajuți?

A zâmbit.

— Nimeni nu s-a rugat la mine de secole. Vrei s-o mai faci o dată, fată muritoare?

Parcă era o gaiță care ochise ceva lucios.

— M-ajuți dacă mă rog la tine?

— Hei, a intervenit fetița în spatele meu, cine-i asta?

Lil și-a ațintit ochii spre ea, subit pofticioasă.

— Te ajut dacă-mi dai ceva.

Mi-a venit rău, dar nu m-am lăsat.

— Îți voi da tot ce-i al meu de dat, lady. Dar copilul ăsta îi aparține lui Gunoi.

Lil a oftat.

— Nu l-am plăcut niciodată. Nimeni nu vrea mizeriile lui, dar el tot nu împarte.

A lovit îmbufnată ceva de pe jos, invizibil pentru mine.

M-am întins și am luat-o de mână, forțând-o să se concentreze asupra mea.

— Am aflat cine îți omoară frații, lady Lil. Ei mă vânează acum și mă vor prinde în curând.

A privit uimită la mâinile noastre, apoi la mine.

— Dar nu-mi pasă de nimic din toate astea.

Fir-ar să fie! Ce pacoste pe capul meu să am de-a face cu zei *nebuni* de legat! Unde s-au dus cei sănătoși la cap?

— Dar unora le pasă, am replicat eu. Nemmer...

— O, de ea îmi place, m-a întrerupt Lil brusc înveselită. Când vrea să scape de un cadavru, mi-l dă mie.

O secundă m-am blocat complet, uitând ce voiam să spun.

— Dacă-i zici asta, m-am hotărât să merg la cacealma, sunt convinsă că o să-ți dea și mai multe.

Speram că vor fi mulți morți în grupul Luminilor.

— Poate, a spus ea calculându-și șireată șansele, dar *tu* ce-mi dai ca să mă duc la ea?

Am încercat să mă gândesc la ceva. N-aveam nimic de mâncare și, de fapt, nimic de valoare, dar aveam impresia că Lil știa foarte bine ce-și dorește, numai că voia să mă audă pe mine oferind cu voce tare.

Așadar, smerenie. Până la urmă, mă rugasem la ea și într-un fel o adoptasem ca zeiță a *mea*. Era dreptul ei să-mi ceară o jertfă, așa că mi-am pus brațul bun pe pământ și mi-am plecat capul.

— Spune-mi ce vrei de la mine.

— Brațul tău, a zis ea repede. Acum nu-ți mai folosește la nimic și poate se vindecă strâmb. Dă-mi-l mie.

Așa deci. Am întors privirea spre mâna care atârna inutilă. Undeva deasupra cotului exista un nod fierbinte și umflat care însemna probabil un os rupt, deși, din fericire, nu străpunsese pielea. Auzisem povestindu-se despre oameni care muriseră din așa ceva – fie că mici fragmente de os le pătrunseseră în sânge, fie că se infectaseră și făcuseră febră.

Nu era brațul pe care îl foloseam de obicei, eu fiind stângace, și oricum luasem hotărârea că n-o să-mi folosească prea mult.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi adun curajul.

— Nu pot să fiu beteagă, i-am răspuns încet. Trebuie să... alerg.

— Pot s-o fac atât de repede, încât n-o să simți nimic, a spus Lil aplecându-se spre mine, pofticioasă.

Am simțit iarăși mirosul acela fetid de la gura ei adevărată, nu de la cea falsă cu care încerca să mă ademenească. Miros de stârv. Dar ei îi plăcea carnea proaspătă.

— Ard ciotul ca să nu-ți curgă sângele. Nici n-o să simți că-ți lipsește.

Am deschis gura, gata să accept.

— Nu! s-a răstit Shiny, speriindu-ne pe amândouă.

Eu mă sprijineam pe un singur braț și era cât pe ce să cad când m-am întors prea repede spre el. Îl vedeam clar, fiindcă magia care-l aducea tot timpul la viață strălucea puternic.

Fetița lui Gunoi a țipat și s-a ferit surprinsă.

— Tu erai mort! Ce rahat de demon mai e și ăsta?

— Carnea ei îi aparține și poate face ce vrea cu ea! a zis Lil încleștându-și pumnii furioasă. N-ai dreptul să-mi interzici!

— Cred că și ție ți-ar pica greu carnea ei, Lil, a spus Shiny ridicându-se din mica noastră ascunzătoare. Sau vrei să-mi mai omori un copil, Oree?

Am tresărit. Sângele meu de demon. Uitasem. Dar înainte să-i explic lui Lil, s-a auzit o voce care mi-a înghețat fiecare strop de otravă din vene.

— Aici erai. Știam că prietenul tău trăiește, lady Oree, dar sunt plăcut surprins să descopăr că și tu mai ești printre noi.

Deasupra lui Lil, dar mai în spate, se deschisese unul dintre micile portaluri ca o monedă prin care spiona Dateh. Nu-l observasem, fiindcă atenția îmi fusese distrasă de Lil. Mi-am dat seama cu întârziere că zgomotele luptei se stinseseră.

Lil s-a întors spre sursa vocii, aplecându-și capul dintr-o parte în alta, ca o pasăre. M-am ridicat cu dificultate, lăsându-mă cu toată greutatea pe coada de mătură. Fetiței, pe unde o fi fost și ea, i-am zis printre dinți:

— Fugi!

— Ei, haide, lady Oree, a spus Dateh pe un ton părintesc plin de reproșuri, oricât de ciudat ar fi sunat auzindu-se din gaura aceea. Știm amândoi că n-are rost să opui rezistență. Văd bine că ești rănită. Trebuie să te trag în Vid și să risc să-ți pricinuiesc și mai multă durere? Nu mai bine vii tu de bunăvoie?

Din stânga s-a auzit un țipăt. Fetița fugise, dar fusese prinsă de oamenii care veneau din partea aceea. Multe

perechi de picioare, zece-douăsprezece. Altcineva cotrobăia prin capătul celălalt al gropii de gunoi. Așadar, veniseră Luminile.

— Nu-i nevoie să iei copilul, i-am zis încercând să nu-mi las vocea să tremure. (Atât de aproape! Mai că reușisem.) Nu poți să-l lași în pace?

— Din păcate, e martor, dar nu te teme, noi avem grijă de copii. Dacă ni se alătură, o să ne purtăm bine cu el.

— Gunoi! a strigat fata, care părea că se împotrivea celor care o prinseseră. Gunoi, ajută-mă!

Dar nici urmă de Gunoi. Am simțit că mi se frânge inima.

— Tu ești ăla! a zis Lil zâmbind. Ți-am simțit gustul ambiției cu mult timp în urmă și am avertizat-o pe Oree Shoth să se ferească de tine. Știam că dacă mă apropii de ea o să dau de tine. Radia ca o mamă mândră de puiul ei. Eu sunt Lil.

— Lil, am întrerupt-o, strângând cât puteam de tare coada de mătură, magia lui e prea puternică. A omorât deja câțiva fii de zei și – m-am oprit pentru a-mi controla un fior de repulsie, probabil suficient ca să-mi declanșeze iar voma – i-a mâncat. Nu vreau să li te alături și tu.

Lil a tresărit și s-a uitat spre mine.

— Ce spui?

Shiny și-a pus o mână pe umărul meu bun și s-a postat în fața mea.

— Pe *tine* nu te mai vreau, i s-a adresat Dateh cu răceală în glas lui Shiny. Orice ai fi, ești complet inutil acum și n-am nicio problemă să dau cu tine de pământ ca să ajung la ea, așa că dă-te la o parte.

Lil rămăsese cu ochii pe mine.

— Cum adică i-a *mâncat*?

Mi-au dat lacrimi de durere și de frustrare.

— Le-a scos inima și le-a mâncat-o. A făcut asta cu toți zeii care lipsesc. Cine știe câți…

— *Lady Oree*, a zis Dateh mânios și dintr-odată gaura neagră și-a dublat dimensiunea, plutind amenințător către noi.

Încă nu începuse să ne tragă înăuntru.

— N-ai spus că-i mănâncă. De ce n-ai început cu asta? Lil devenise nervoasă. S-a întors către deschizătură, întunecându-se la chip. E foarte, foarte rău când un muritor îl mănâncă pe unul dintre noi.

Am simțit aspirația imediat cum a început. Deși nu avea aceeași forță ca în seara aceea în fața casei lui Madding, m-a clătinat zdravăn. În fața mea, Shiny a gemut și s-a proptit bine pe picioare, aura lui de putere intensificându-se, însă chiar și așa era tras în sus...

Deodată, Lil ne-a împins pe amândoi într-o parte și a trecut în fața găurii, a cărei forță crescuse brusc. Când a căzut Shiny, eram deja întinsă pe jos și aproape complet inconștientă, fiindcă mă lovisem și la cap, și la mâna ruptă. Am văzut-o pe Lil ca prin ceață, opunându-se aspirației, cu părul încâlcit și rochia fluturând și plesnind în jurul corpului ei slăbănog. Deși acum gaura era incredibil de mare, aproape cât trupul lui Lil, nici pomeneală s-o înghită.

Zeița a ridicat capul și, cu toate că mă aflam în spatele ei, mi-am dat seama imediat când și-a căscat gura imensă.

— Ce băiat lacom avem aici! a zis Lil și vocea i-a reverberat strident, plină de încântare. Chiar crezi că asta merge cu *mine*?

A întins brațele în lateral, explodând de lumină, iar dinții îi scrâșneau atât de tare, încât îmi simțeam oasele pârâind, șira spinării vibrând și pământul tremurând sub mine. Lil a scos un urlet înfricoșător și s-a aruncat brusc spre portal, *încercând să-l înghită*. Scântei de magie pură au zburat pe lângă noi, lăsând urme de arsuri în locurile unde cădeau. Un val de energie m-a trântit la pământ și a dărâmat grămezile de gunoaie din jurul nostru. Peste tot, lemnele putrede trosneau, toate lucrurile lepădate acolo erau răsturnate claie peste grămadă, Luminile urlau din răsputeri și pe deasupra tuturor, Lil râdea ca un monstru dement.

Și printre toate, Shiny m-a apucat de brațul bun și m-a ridicat, târându-mă după el, fiindcă picioarele mi se înmuiaseră

de tot și-mi venea să vomit. În cele din urmă, văzând că nu mă descurc, m-a luat în brațe și a rupt-o la fugă, în timp ce în spatele nostru groapa de gunoi era cuprinsă de haos și de flăcări.

16
Din abisuri către culmi (acuarelă)

O vreme n-am știut de mine. Eram prea amețită ca să mai rezist la atâta agitație și zgomot. Eram vag conștientă de durere și de confuzie și extrem de năucită; mi se părea că mă prăvălesc prin aer, fără să mă țin de nimic. O voce înceţoşată îmi tot șoptea în ureche: „De ce tu trăiești, când Madding e mort? De ce mai trăiești, tu, cupă cu otravă? Ești un afront adus tuturor lucrurilor sacre. Ar trebui să mori".

Poate era vocea lui Shiny; poate era doar sentimentul meu de vinovăție.

* * *

A trecut o eternitate până să-mi vin în fire.

Am reușit să mă ridic lent și foarte, foarte greu. La început, nici brațul cel bun nu mă asculta, ci, în loc să mă împingă-n sus, doar se zbătea aiurea într-o parte și-ntr-alta, lovindu-se de suprafața pe care mă aflam. Ședeam pe ceva tare, dar nu era piatră. Am dibuit cu unghiile: era lemn. Banal și subțire. Am ciocănit în jurul meu, ascultând și înțelegând că mă înconjura din toate părțile. A durat ceva până să-mi recapăt capacitatea de a gândi și să-mi dau seama, după o explorare tremurândă a împrejurimilor, că mă aflam într-o cutie. Una mare, din lemn, deschisă la un capăt. Zăceam acoperită de ceva greu, aspru și urât mirositor. O pătură pentru cai? Poate că o furase Shiny pentru mine. Încă duhnea a sudoare de cal, dar era mai caldă decât aerul rece dinaintea zorilor, așa că m-am înfășurat mai bine.

Pași în apropiere. M-am retras temătoare, până când cadența și greutatea mersului m-au convins că era Shiny, care s-a așezat alături de mine în ladă.

— Poftim, a spus el ducându-mi la buze ceva metalic.

Am deschis confuză gura și aproape m-am înecat cu apa. Din fericire, am reușit să nu dau prea mult pe afară, fiindcă îmi era teribil de sete. Shiny mi-a dus iar plosca la buze și am băut lacom până n-a mai rămas nimic. Îmi era mai bine acum, deși setea nu se potolise.

— Unde suntem? l-am întrebat în șoaptă.

Orice o fi fost locul acesta, era scufundat în tăcere. Se auzea clipocitul picăturilor de rouă căzând din Copac, un sunet teribil de îmbucurător după zilele de liniște din Casa Soarelui-Răsare. Mai erau oameni în apropiere, deși se mișcau încet, ca și cum nu doreau să deranjeze roua.

— Satul Strămoșilor, a zis Shiny.

Nu-mi venea să cred. Cumva mă purtase în brațe prin tot orașul, de la groapa de gunoi Shustocks din Wesha tocmai până în Easha. Satul se afla la nord de Rădăcina de Sud, aproape de tunelul de sub rădăcină, și era locul unde se adunau mai toți amărâții care nu aveau unde locui. Cel puțin așa auzisem, fiindcă eu personal nu-l vizitasem niciodată. Mulți dintre cei de aici erau bolnavi într-un fel sau altul, prea inofensivi ca să fie puși în carantină, dar în același timp prea urâți, ciudați sau jalnici ca să poată fi acceptați în societatea ordonată a Erei Strălucirii. Mulți erau șchiopi, muți, surzi sau orbi. La început, abia venită în oraș, îmi fusese teamă să nu fiu nevoită să mă alătur lor.

Deși n-am mai spus nimic, Shiny trebuie să-mi fi văzut confuzia ce se întipărise pe fața mea.

— Am trăit aici uneori, a zis el. Înainte să te întâlnesc pe tine.

Cam asta ghicisem și eu, dar tot mi s-a făcut milă: trecuse de la cea mai glorioasă măreție la o cutie printre leproși și nebuni. Știam ce crime comisese, însă chiar și așa...

Am băgat de seamă cu întârziere că se apropia cineva. Paşi mai uşori decât ai lui Shiny, şi mai multe perechi... trei oameni? Unul dintre ei şchiopăta şi se deplasa cu dificultate.

— Ţi-am simţit lipsa, am auzit vocea răguşită a cuiva în vârstă şi fără gen, deşi mi se părea că aparţinea unui bărbat. Ne bucurăm să vedem că eşti bine. Bună ziua, domnişoară.

— Ăăă... bună ziua, am răspuns.

Primele cuvinte nu-mi fuseseră adresate mie. Satisfăcut, omul şi-a întors atenţia către Shiny.

— Pentru ea, a spus punând ceva pe fundul lăzii; mirosea a pâine. Vezi dacă poate să-nghită.

— Mulţumesc, a zis Shiny, spre surprinderea mea.

— Demra s-a dus s-o caute pe ţaţa Sume, a intervenit altă voce, mai tânără şi mai subţire. E doftor de oase. Nu se pricepe prea bine, dar uneori ne ajută pe degeaba. A oftat. Ce păcat că nu mai e Role cu noi.

— Nu-i nevoie, a spus Shiny, fiindcă, bineînţeles, avea de gând să mă omoare.

Chiar şi mie îmi era clar că oamenii ăştia nu aveau cine ştie ce favoruri pe care să le ofere, aşa că mai bine să nu şi le risipească pe mine. Apoi Shiny m-a surprins iar:

— Dar dacă aţi avea ceva pentru durere, ar fi bine.

S-a apropiat o femeie.

— Da, am adus asta, a zis ea punând în cutie o sticlă. (Cred că avea lichid înăuntru.) Are un gust rău, dar ajută.

— Vă mulţumesc, a spus Shiny, blând. Aţi fost foarte binevoitori cu noi.

— Şi tu cu noi, a răspuns vocea subţire.

Femeia le-a şoptit celorlalţi că ar fi bine să mă lase să dorm, după care au plecat toţi trei. Iar eu, întinsă unde eram, am descoperit că eram prea obosită ca să-mi permit să fiu uluită cu adevărat.

— Avem de mâncare, a zis Shiny, care mi-a dus la gură ceva uscat.

Era pâinea pe care o făcuse bucăţele ca să nu-mi irosesc slabele puteri mestecând-o. Era tare şi fără gust. Chiar şi

bucăţica aceea mi-a fost greu s-o ronţăi. Ordinul lui Itempas avea grijă de toţi cetăţenii şi nimeni nu era lăsat să moară de foame în Era Strălucirii. A nu se înţelege totuşi că se mânca *bine*.

Am ţinut bucăţica de pâine în gură, sperând s-o înmoi cu salivă, gândindu-mă la cele auzite. Suna a obicei practicat îndelung, poate chiar a ritual. Am înghiţit şi i-am spus:

— Par să se bucure că te afli printre ei.

— Da.

— Ştiu cine eşti? Ce eşti?

— Nu le-am dezvăluit niciodată.

Dar sigur ştiau, prea se apropiaseră cu veneraţie şi-şi prezentaseră micile cadouri ca pe nişte ofrande. Nu ziseseră nimic de soarele negru, cum ar fi făcut orice păgân, ci acceptaseră fără cuvinte că Stăpânul Luminii i-ar fi protejat dac-ar fi putut – ceea ce însemna deci că n-avea rost să întrebe dacă nu avea această putere.

A trebuit să-mi dreg gâtul uscat, ca să pot vorbi.

— I-ai protejat cât timp ai stat aici?

— Da.

— Şi... ai discutat cu ei?

— La început, nu.

Dar le-a vorbit cu timpul, la fel ca mie. O secundă m-a copleşit un sentiment iraţional de competitivitate, fiindcă îi trebuiseră trei luni numai ca să se decidă că merit să mi se adreseze. De cât avusese nevoie cu amărâţii ăştia? Mi-am şters imaginea din minte cu un suspin, refuzând când Shiny a încercat să-mi ofere altă bucată de pâine. N-aveam poftă de mâncare.

— Niciodată nu te-am crezut binevoitor, i-am spus. Nici măcar când eram copil şi ni se povestea despre tine în Sala Albă. Preoţii încercau să te prezinte ca blajin şi grijuliu, ca un bunic niţel mai strict, dar nu i-am crezut niciodată. Mi se părea că eşti... bine intenţionat, dar niciodată binevoitor.

Am auzit sticla mișcându-se și dopul ieșind cu un pocnet ușor. Shiny mi-a ridicat încet capul și mi-a dus sticla la buze, lăsând să curgă foc și pară. M-am înecat și am încercat să scuip, dar mai tot lichidul mi s-a dus pe gât înainte să apuc să protestez.

— Pe toți zeii, nu! am strigat când Shiny mi-a dus iar sticla la gură.

A lăsat mâna jos și, pe când încercam din răsputeri să-mi recapăt capacitatea de a-mi folosi limba, a zis:

— Intențiile bune sunt complet inutile fără voința de a le pune în practică.

— Hm. Arsura începea să dispară și deja o regretam, fiindcă timp de o secundă uitasem cât de rău mă dureau și brațul, și capul. Problema este că tu calci mereu peste toți ceilalți când îți pui intențiile în practică. Nu ți se pare că și asta-i teribil de inutil? Face aproape la fel de mult rău.

— Dar binele tuturor este mai important decât binele câtorva.

Eram prea obosită pentru sofisme. În Războiul Zeilor nu fusese loc pentru binele tuturor, ci doar pentru moarte și durere.

— Bine. Cum spui tu.

Am plutit o vreme. Alcoolul mi se suise rapid la cap. Nu aș putea zice că nu mai simțeam durerea, ci doar că nu-mi mai păsa de ea atât de mult. Cred că eram pe cale să adorm din nou când Shiny a spus, foarte încet:

— Mi se întâmplă ceva...

— Ce?

— Nu este în natura mea să fiu binevoitor. Aveai dreptate. Și niciodată până acum n-am tolerat schimbarea.

Am căscat, simțind mai slab durerea de cap.

— Schimbarea vine pur și simplu, i-am zis. Trebuie s-o accepți, nu există altă soluție.

— Ba nu, a răspuns el. Nu trebuie deloc. *Eu* cel puțin n-am acceptat-o niciodată. Asta sunt eu, Oree: lumina statornică

ce ține la distanță întunericul. Stânca nemișcată din mijlocul șuvoiului. S-ar putea să nu-ți placă. Oricum nu mă placi. Dar fără mine, pe acest tărâm ar fi haos, anarhie. Un iad imposibil de imaginat pentru muritori.

Mă surprinsese destul cât să mă ridice din toropeală, așa că m-am trezit vorbind fără să gândesc:

— Te deranjează că nu-mi placi?

A strâns din umeri.

— Ai o natură contrară. Probabil ești din stirpea Enefei.

Mai că m-a pufnit râsul la amărăciunea din vocea lui; m-am oprit doar din cauza durerii de cap. Pe urmă mi-a venit o idee:

— Tu și Enefa n-ați fost mereu dușmani.

— N-am fost niciodată dușmani. O iubeam.

Și dintr-odată asta a devenit evident: iubirea pentru ea ca o adiere ușoară printre cuvintele lui.

— Atunci, am spus încruntându-mă, de ce?

Nu a vorbit o bună bucată de timp.

— A fost un fel de nebunie, a rostit într-un târziu, deși atunci consideram că tot ceea ce făceam era perfect rațional. De-abia mai târziu mi-am dat seama.

M-am foit nițel, stânjenită și de brațul rupt, și de subiectul conversației.

— Mie mi se pare normal. Oamenii se supără uneori, dar pe urmă...

— N-am mai avut de ales. Enefa era moartă și eram convins că nu poate fi readusă la viață. Nahadoth mă ura și ar fi distrus tot universul ca să se răzbune, așa că nu îndrăzneam să-l eliberez. Nu-mi rămăsese decât calea pe care o apucasem deja. A făcut o pauză. Regret... Am greșit. Am greșit foarte tare. Dar regretele sunt lipsite de sens.

A tăcut. Știam că nu trebuie să lungesc discuția, mai ales cu ecourile durerii reverberând în jurul meu. Shiny era mai bătrân decât timpul și absolut de nepătruns; avea atâtea aspecte pe care n-o să le pot înțelege niciodată... Dar mi-am pus mâna bună pe genunchiul lui.

— Regretele nu sunt niciodată fără sens, l-am contrazis. În ele însele, nu sunt *de-ajuns*, așa e; trebuie să te și schimbi. Dar sunt un punct de pornire.

Shiny a oftat îndelung, obosit până în măduva oaselor.

— Schimbarea nu face parte din natura mea, Oree. Îmi rămân doar regretele.

Și iar tăcere.

— Mai vreau din chestia aia, am spus într-un târziu. Bubuitul din braț devenea mai prezent pe măsură ce efectele lichiorului dispăreau. Dar cred că mai bine mănânc ceva înainte.

Așa că Shiny mi-a dat de mâncare și de băut din ofrandele sărăcăcioase ale sătenilor. Am avut inspirația să țin un pic de apă în gură ca să înmoi pâinea îngrozitoare.

— Mâine-dimineață o să primim supă, a zis el. O să ne-o aducă ceilalți. Mai bine să nu fim văzuți o vreme.

— Bine, am spus eu suspinând. Și ce facem? Stăm printre cerșetori până ne găsesc Luminile? Sperăm că nu mor de septicemie înainte să fie pedepsiți cei care l-au ucis pe Mad?

M-am frecat pe față cu mâna bună. Shiny îmi mai dăduse să beau din lichior și deja mă încălzisem și pluteam.

— Pe toți zeii, am spus, sper că Lil e bine.

— Sunt amândoi copiii lui Nahadoth. Rămâne de văzut care dintre ei e mai puternic.

Am încuviințat din cap.

— Dateh nu e... Și pe urmă am înțeles. Ah! Asta explică multe. Am simțit privirea mută a lui Shiny. Ei, prea târziu acum.

— E și fiica mea, a zis el după o pauză. Nu-i va fi ușor s-o înfrângă.

Am petrecut un moment întrebându-mă cum naiba reușiseră Stăpânul Nopții și Tatăl Luminii să facă un copil împreună. Poate vorbea la figurativ, considerându-i pe toți fiii de zei copiii lui, indiferent de adevăr? Pe urmă mi-am alungat gândul. Erau zei; nu era treaba mea să-i înțeleg.

Am tăcut amândoi o vreme. Se auzea numai roua căzând. Shiny a mâncat pâinea rămasă și s-a proptit cu spatele de peretele lăzii, în timp ce eu zăceam întinsă, întrebându-mă cât mai e până la ziuă și dacă are vreun rost să mai trăiesc până atunci.

— Știu de la cine putem cere ajutor, am spus într-un târziu. Nu îndrăznesc să chem alt fiu de zei; refuz să fiu responsabilă pentru moartea altuia. Dar cred că există câțiva muritori suficient de puternici încât să înfrunte Luminile. Desigur, cu ajutorul tău.

— Ce vrei să fac?

— Du-mă înapoi la Parcul Porții. La Promenadă. Locul unde fusesem fericită ultima oară. Acolo unde au găsit-o pe Role. Mai ții minte?

— Da. Sunt mereu Lumini acolo.

Era adevărat. La vremea asta, când Copacul stătea să înflorească, toate grupările eretice își trimit reprezentanți la Promenadă, sperând să-i convingă pe unii dintre pelerinii dedicați Doamnei Gri să treacă la credința lor, fiindcă e mai ușor să-i atragi pe cei care renunțaseră deja să mai creadă în Strălucitorul Itempas.

— Ajută-mă să ajung acolo fără să mă vadă cineva. La Sala Albă.

Tăcere. Dintr-odată și fără niciun motiv, m-au podidit lacrimile. Mă îmbătasem. M-am luptat să le ascund.

— Trebuie s-o duc până la capăt, Shiny. Trebuie să-i văd făcuți fărâme. Încă au din sângele meu și mai pot face săgeți din alea. Madding nu-i ca Enefa. El nu mai învie niciodată.

Îl vedeam cu ochii minții. „Am știut dintotdeauna că ești deosebită", îmi zisese atunci, și fusesem atât de specială, încât murise din cauza mea. Moartea lui voiam să fie ultima.

Shiny s-a sculat, a ieșit din ladă și a plecat.

Nu mi-am mai putut reține lacrimile. Ce altceva puteam face? Singură nu aveam cum să ajung la Promenadă sau să

scap de Lumini. Singura mea speranță era Ordinul, dar fără Shiny...

Am auzit pași grei și mi-am ținut respirația, ridicându-mă în șezut și ștergându-mi lacrimile.

În fața mea a aterizat ceva greu și voluminos. La atingere s-a dovedit a fi o pelerină. Duhnea a murdărie și a urină. Mi-am pierdut graiul când mi-am dat seama de intenția lui Shiny.

— Pune-o pe tine și hai să mergem.

* * *

Promenada.

Încă nu se crăpase de ziuă, dar pe Promenadă era ceva înghesuială. Grupuri de oameni se strânseseră pe la colțurile străzilor, discutând în șoaptă sau plângând, și am observat pentru prima oară tensiunea care domnea peste lume, probabil de când răsărise soarele negru. Oricum orașul nu era niciodată complet tăcut noaptea, dar dacă era să mă iau după sunetele aduse de vânt, multă lume nu dormise. Probabil o mare parte din mulțime aștepta răsăritul, sperând să vadă ceva îmbucurător. Nici urmă de vânzătorii obișnuiți ai locului și absolut niciunul dintre ei pe Aleea Artiștilor, chiar dacă era prea devreme ca să-și facă apariția, însă pelerini se aflau peste tot. Se pare că se adunaseră mult mai mulți decât în mod obișnuit, lăsându-se în genunchi pe pavajul străzii și rugându-se Doamnei Gri, stăpâna zorilor, să-i salveze.

Shiny și cu mine ne-am strecurat printre ei în liniște, mai degrabă lipiți de clădiri. Ar fi fost mai simplu să traversăm direct Promenada, având în vedere că Sala Albă era chiar în fața noastră, dar puteam deveni suspecți prin mulțimea din jurul nostru. Mai toți cei din satul săracilor aveau grijă să evite străzile preferate de turiști, fiindcă era cel mai simplu mod de a fi săltat de Păzitorii Ordinii, care cu siguranță aveau să fie încordați astăzi. Oricum, cei mai mulți erau tineri

și plini de elan și ar fi preferat să ne ducă departe de ochii lumii și să se ocupe de noi. Asta însemna că trebuia să ajungem neapărat la Sala Albă, unde aveam mai multe șanse să fim primiți înăuntru.

Îmi aruncasem toiagul primit de la fetiță, fiindcă era prea vizibil și oricum nu mai aveam puterea să-l țin. Mă chinuia o febră care-mi storsese puținele forțe adunate dormind în ladă și ne forțase să ne tot oprim. Mergeam în spatele lui Shiny, ținându-mă de pulpana hainei lui, ca să simt când trece peste un obstacol sau ocolește lumea. Din cauza asta mergeam cu capul în jos și cu pași mici, ceea ce contribuia la deghizare, deși, din câte îmi dădeam seama, Shiny nu se obosise cu așa ceva și mergea ca întotdeauna, mândru și cu capul sus. Speram să nu ne bage nimeni în seamă.

Ne-am mai oprit o dată când ne-a tăiat calea un șir de oameni în lanțuri, siliți să măture străzile ca să fie curate de dimineață. Cel mai probabil datornici aflați la un pas de viața în Satul Strămoșilor, siliți să muncească în ciuda tensiunii din oraș. Bineînțeles că Ordinul lui Itempas nu avea de gând să întrerupă furnizarea serviciilor de bază, nici măcar sub amenințarea unui zeu.

Apoi datornicii au dispărut și Shiny a pornit iar, doar ca să se oprească mai apoi fără niciun avertisment. Nu mă așteptasem la asta, firește, așa că m-am lovit de el. M-a împins în fața intrării unei clădiri și din nefericire m-a lovit peste brațul rupt. Cu greu m-am abținut să nu țip.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit când mi-am mai revenit.

Respiram accelerat, fiindcă mă ajuta întrucâtva să mă răcoresc. Ardeam rău.

— O altă patrulă de Păzitori ai Ordinii, mi-a răspuns încordat; probabil erau peste tot pe Promenadă. Nu ne-au văzut. Nu te mișca.

Nu m-am mișcat. Nu m-am mișcat atât de mult, încât au sosit zorile și Shiny a început să strălucească. M-am trezit temându-mă, fără motiv, că poate fi văzut de cineva, deși

știam foarte bine că numai eu aveam darul acesta. Deși – cine știe? – poate așa ar atrage atenția vreunui fiu de zei, ceea ce ar fi în favoarea noastră.

Am tresărit, confuză și dezorientată. Shiny mă ridicase și mă sprijinea de ușă.

— Ce-i? am zis.

Nu mai puteam nici să gândesc limpede.

— Ai leșinat.

Am tras adânc aer în piept, tremurând incontrolabil.

— Ajungem în scurt timp. Pot reuși.

— Poate ar fi mai bine dacă...

— Nu, l-am întrerupt, încercând să vorbesc cât mai ferm. Ajută-mă s-ajung la trepte. Dacă trebuie, de acolo mă târăsc. Cred că se îndoia profund, dar, ca de obicei, n-a zis nimic.

— Nu trebuie să vii cu mine, i-am spus, încercând să-mi recapăt controlul. O să te omoare.

Shiny a oftat și m-a luat de mână, cu un reproș nerostit. Ne-am reluat mersul atent pe marginea pieței circulare.

Mi se părea atât de uimitor că am ajuns pe treptele din fața Sălii Albe fără să atragem atenția nimănui, încât m-am trezit, fără să-mi dau seama, mulțumindu-i în șoaptă lui Itempas. Shiny s-a întors și m-a fixat cu privirea câteva secunde, apoi m-a condus mai departe.

Am bătut o dată în ușa mare de metal, fără niciun răspuns, dar ce-i drept nici nu ciocănisem prea tare. Am ridicat iar mâna, tremurând ca o frunză, când Shiny m-a dat la parte și a ciocănit în locul meu. Trei lovituri bubuitoare au reverberat prin toată clădirea. Ușa s-a deschis înainte să dispară ecourile celei de-a treia lovituri.

— Ce cauți aici, blestematule? a zis un paznic furios. Ne-a aruncat o privire și s-a enervat și mai tare: O să căpătați de mâncare la prânz, ca în fiecare zi, și numai *în sat*. Marș înapoi sau...

— Eu sunt Oree Shoth, am spus descoperindu-mi capul ca să vadă că eram maroneză. Am omorât trei Păzitori ai

Ordinii. M-ați căutat. Și pe el. Am arătat obosită către Shiny. Trebuie să vorbim cu previt Rimarn Dih.

* * *

Ne-au despărțit. Pe mine m-au dus într-o odăiță, unde se aflau un scaun, o masă și un pahar de apă pe care l-am golit imediat. L-am rugat pe paznicul taciturn să-mi mai aducă unul, dar când am văzut că nu se mai întoarce, mi-am lăsat capul pe masă și am adormit imediat. Se pare că nu i se spusese ce să facă în asemenea situație, așa că m-a lăsat în pace până m-a zguduit cineva.

— Oree Shoth, am auzit o voce cunoscută. Ce neașteptat! Mi s-a spus că ai cerut chiar *tu* să mă vezi.

Rimarn. Nu crezusem vreodată că o să mă bucur atât de mult să-i aud glasul rece.

— Da, am zis. Aveam gâtul dureros și uscat, ardeam și tremuram din tot trupul. Probabil arătam de parcă tocmai scăpasem din iad. Există o sectă. Nu-s eretici... itempani. Se cheamă Luminile Noi. Unul dintre ei e scrib. Dateh.

Am încercat să mi-amintesc ce nume de familie avea Dateh, însă n-am reușit. Cred că nu-mi spusese niciodată, dar nu conta.

— Ei îi spun nypri. E demon, de-adevăratelea, ca în povești. Sângele demonilor e otravă pentru zei. El i-a luat prizonieri și i-a omorât. El a omorât-o pe Role și... și pe alții.

Eram epuizată. Oricum n-aveam cine știe ce forță, așa că vorbisem cât de repede puteam, dar acum mi-am lăsat capul în jos, spre masă, sperând să mă mai lase să dorm.

— Ce mai poveste! a spus Rimarn uimit. Ce poveste incredibilă! Și tu chiar pari... tare amărâtă, dar poate e din cauză că a dispărut zeul care te apăra, Madding. Încă nu i-am găsit nicăieri trupul, ca la ceilalți doi.

O spusese special ca să mă doară, să-mi citească reacția, dar nimic nu putea să doară mai tare decât moartea lui Madding în sine. Am oftat:

— Ina, probabil, și Oboro. Am auzit că au dispărut.

Poate că asta era picătura care umpluse paharul și declanșase teribilul avertisment al Stăpânului Nopții.

— O să te rog să-mi spui de unde ai auzit asta, fiindcă sunt informații pe care nu le-am făcut publice. A răpăit cu vârful degetelor pe masă. Cred că ai avut câteva săptămâni foarte grele. Deci te-ai ascuns printre cerșetori, da?

— Nu. Da. Adică doar azi.

M-am forțat să-mi ridic capul și să-mi orientez fața spre el. Oamenii văzători mă luau întotdeauna în serios când mă comportam ca și cum îi puteam vedea și eu la rândul meu. Speram din toată inima să mă creadă.

— Te rog. N-ai decât să te duci chiar tu după ei. Deși mai bine nu; Dateh e puternic și soția lui e Arameri. E *de rasă pură*. Cred că au o armată întreagă. Fiii de zei. Spune-le fiilor de zei. Lui Nemmer.

— Nemmer?

Acum a părut în cele din urmă surprins. O știa sau auzise de ea? Era posibil; mai mult ca sigur că Păzitorii Ordinii încercau să fie la curent cu toți zeii din Umbră. Îmi imaginez că erau cu ochii pe ea, având în vedere că natura lui Nemmer reprezenta o sfidare fățișă a ordinii agreabile și confortabile impuse în Era Strălucirii.

— Da, am repetat. Madding a fost... ei au fost. Au încercat împreună. Să-și găsească frații. Eram obosită... Îmi dai niște apă, te rog?

O vreme am crezut că nu va face nimic, apoi, spre surprinderea mea, Rimarn s-a ridicat și s-a dus la ușă, unde a vorbit cu cineva de afară. Când s-a întors, mi-a pus un pahar plin în mână. După el a intrat cineva care s-a dus la peretele opus și a rămas tăcut acolo. Cine o fi fost, nu știu. Probabil alt Păzitor al Ordinii.

Mâna îmi tremura atât de tare, încât am vărsat aproape jumătate de pahar, până când Rimarn s-a săturat să privească, mi l-a luat din mână și mi l-a dus la gură. Am băut tot, am lins buza paharului și i-am mulțumit.

— Cum te-ai rănit, Oree?

— Am sărit din Copac.

— Ai sărit din... A rămas tăcut un moment, apoi a suspinat. N-ar fi mai bine să începi cu începutul?

Mi-am imaginat cât mi-ar lua să-i povestesc totul și am clătinat din cap.

— Atunci de ce să te cred?

Mi-a venit să râd, fiindcă nu aveam niciun răspuns. Voia dovezi că sărisem din Copac fără să mor? Dovezi că Luminile erau puse pe ticăloșenii? Cum să-l conving, să crăp acolo, pe loc?

— Nu sunt necesare dovezi, previt Dih, a spus o voce nouă.

M-am trezit imediat, fiindcă o cunoșteam. Oh, pe toți zeii, cât de bine o cunoșteam!

— Credința este suficientă, a zis Hado, Maestrul Inițiaților, zâmbind. Nu-i așa, Eru Shoth?

— Nu. Dacă aș fi putut, aș fi luat-o la fugă, dar tot ce puteam să fac era să schelălăi ca un câine bătut. Nu, aproape am reușit.

— Te-ai descurcat mult mai bine decât crezi, a spus el, bătându-mă ușurel pe umăr. Numai că era umărul rănit, care acum se umflase și ardea. Oh, dar ești foarte bolnavă. Previt, de ce n-a venit un doftor de oase s-o vadă?

— Asta voiam să fac, lord Hado, a răspuns Rimarn.

Deși avea grijă să i se adreseze politicos, subtonul de furie din vocea lui era clar ca bună ziua. „Cum adică...?"

Hado a pufnit și mi-a pus mâna pe frunte.

— Celălalt e pregătit? N-am chef să mă lupt cu el până se potolește.

— Dacă dorești, ți-l aduc mai târziu, a zis Rimarn cu un surâs înghețat, după ce îl ajutăm să se calmeze.

— Mulțumesc, dar nu-i nevoie. Am ordinele mele și trebuie să mă grăbesc. M-a apucat de brațul bun și m-a ridicat în picioare. Poți merge, lady Oree?

— Unde...

De-abia mai puteam respira, torturată de frică și incapabilă să înțeleg ce se discutase. Oare Rimarn tocmai mă predase Luminilor? De când asculta Ordinul lui Itempas de o sectă oarecare? Totul era aiurea.

— Unde mă duci?

M-a tras după el, fără să catadicsească să-mi dea un răspuns. Din cauza mea era silit să meargă foarte încet, fiindcă abia mă puteam mișca. Afară ni s-au alăturat doi bărbați, dintre care unul m-a apucat de brațul rănit înainte să mă pot feri, făcându-mă să țip de durere. Hado a răcnit la el:

— Cască bine ochii, tâmpitule! Ai grijă ce faci!

Speriat, omul mi-a dat drumul. Noroc că mă ținuse bine celălalt, fiindcă aș fi picat.

— Lăsați-mi-o mie, a zis Shiny.

M-am uitat în jur, încurcată, dându-mi seama că pierdusem din nou firul timpului. Apoi cineva m-a ridicat în brațe și m-a copleșit o căldură minunată, de parcă adormisem la soare, și cu toate că nu era cazul m-am simțit atât de ocrotită, încât am adormit buștean.

* * *

Numai că trezirea a fost complet diferită acum.

Mai întâi, că a durat mult. Eram conștientă de acest proces de deșteptare și de fiecare pas lent pe care îl făceam spre trezie, dar trupul se încăpățâna să doarmă. Pluteam într-o atmosferă de tăcere, căldură și confort, cu amintirile intacte, însă ținute la distanță de o indolență nepăsătoare. Nu mă puteam mișca, totuși nu eram nici legată, nici în primejdie. Părea doar un pic ciudat. M-am lăsat de aceea în voia somnului, savurând senzația de odihnă și așteptând răbdătoare să mă trezesc cu totul.

Într-un sfârșit, am reușit să inspir mai adânc, ocazie cu care am descoperit uimită că nu mă mai durea nimic. Eram

convinsă că aveam niște coaste rupte, fiindcă tot duruse permanent într-o parte, dar acum eram dintr-odată bine. Asta m-a făcut să trag iar aer în piept, uluită, să mă mișc puțin și în cele din urmă să deschid ochii.

Și puteam vedea.

Peste tot în jurul meu era lumină. Pereții, tavanul. M-am uitat în jos: și podeaua. Totul strălucea, dintr-un material ciudat și dur, asemănător cu piatra șlefuită sau cu marmura, atâta doar că strălucea cu lumina albă a magiei.

Am întors capul (altă surpriză, nici asta nu durea). O fereastră enormă, de la podea până la tavan, ocupând aproape un perete întreg. Afară nu vedeam nimic, dar sticla strălucea și ea slab. Mobila din cameră, în schimb (un dulap, două scaune imense și un altar pentru închinăciune într-un colț), nu strălucea deloc. Nu vedeam decât forme negre, în contrast cu albul pereților. Probabil că nu se putea construi totul din magie solidă. Chiar și patul pe care mă aflam era doar o formă neagră pe podeaua strălucitoare. Pereții erau pătați, ici și colo, cu o substanță mai întunecată, care nu semăna cu nimic cunoscut, însă care lumina în verde slab. Culoarea aceea, în schimb, îmi părea apropiată. Magie de alt tip.

— Te-ai trezit, a zis Hado de pe unul dintre scaune, făcându-mă să tresar, căci nu-i văzusem picioarele conturate pe podea.

S-a ridicat și s-a apropiat. Am observat altceva ciudat. Deși toate obiectele care n-aveau nimic magic în ele erau întunecate, în ochii mei Hado era și mai negru. Diferența era subtilă, vizibilă doar când trecea pe lângă ceva care ar fi trebuit să aibă același ton de umbră ca el.

Apoi s-a aplecat deasupra mea și a întins o mână ca să vadă dacă mai am febră. Dar era unul dintre cei care îl omorâseră pe Madding. I-am dat una peste mână.

El a pufnit în râs.

— Văd că ești mai bine. Perfect. Dacă ești drăguță să te ridici și să te îmbraci, doamnă, vei vedea că ai o întâlnire cu

cineva foarte important. Și dacă te porți frumos – și ai foarte mult noroc –, poate îți răspunde și la câteva întrebări.

M-am ridicat, încercând să înțeleg ce vrea să zică și observând cu întârziere că nu-mi puteam mișca brațul prea bine. Partea dinspre umăr fusese fixată între două tije de metal și înfășurată bine cu bandaje. Încă durea, o durere adâncă, ascunsă în mușchi, însă era mult mai bine decât înainte.

— De când sunt aici? l-am întrebat, gândindu-mă cu groază că n-o să-mi placă răspunsul.

Eram curată. Nu mai aveam nici măcar sânge uscat sub unghii. Cineva îmi împletise frumos părul. Pe cap sau pe coaste nu aveam niciun bandaj, toate rănile acelea fiind complet vindecate.

Toate acestea durau prea mult. Zile. Săptămâni.

— Ai fost adusă aici ieri, a zis Hado, care mi-a lăsat câteva haine în poală; la atingere, a devenit imediat evident că nu avea nimic de-a face cu hainele simple oferite de Luminile Noi, fiind mai fine și mai moi. Majoritatea rănilor tale au fost ușor de vindecat, dar pentru braț va mai fi nevoie de câteva zile. Vezi să nu deranjezi scriptul.

— Ce script?

Mi-am ridicat mâneca cămășii de noapte cu care eram îmbrăcată, descoperind că între bandaje se afla un pătrat mic de hârtie, pe care fuseseră desenate trei sigilii interconectate. Liniile străluceau; simpla lor existență era suficientă pentru ca magia să-și exercite efectul special.

Un doftor de oase poate utiliza sigilii ici și colo, de obicei doar sigilii cunoscute de toți sau simplu de desenat, dar niciodată un script de o asemenea complexitate. Așa ceva era opera unor scribi și costa o avere.

— Ce-i asta, Hado? Mi-am întors capul după el, urmărindu-l cu privirea când s-a dus la fereastră. Acum, că știam la ce să mă uit, silueta lui întunecată era foarte ușor de descoperit. Asta nu-i Casa Soarelui-Răsare. Ce se-ntâmplă? Și tu... Pe toate iadurile, tu ce ești?

— Cred că termenul cunoscut de toată lumea este „spion", lady Oree.

Nu la asta mă gândisem, dar m-a distras.

— Spion? *Tu?*

A râs ușor, lipsit de umor.

— Secretul unui spion eficient, lady Oree, este să creadă din tot sufletul în personajul asumat și să nu-și iasă niciodată din rol. A strâns din umeri. Poate nu mă apreciezi, dar am făcut tot ce am putut ca să vă țin în viață, pe tine și pe prietenii tăi.

Mi-am adus aminte de Madding și mi-am încleștat pumnii.

— Nu mi se pare că ai făcut cine știe ce treabă.

— Dacă stai să te gândești bine, am făcut o treabă excelentă, dar dacă te face să te simți mai bine, n-ai decât să mă consideri pe mine vinovat pentru moartea iubitului tău. După ton, nu-i păsa ce decizie luam. O să-ți dai seama că Dateh l-ar fi omorât oricum.

Ce-mi spunea n-avea nicio noimă. Am dat la o parte păturile și am încercat să mă ridic. Tot mă mai simțeam slăbită, fiindcă nicio magie din lume nu putea anula ce mi se întâmplase, dar eram mult mai bine decât înainte. De două ori am încercat să mă ridic în picioare, însă când am reușit, am descoperit că puteam sta dreaptă și fără să cad. M-am schimbat repede cu hainele pe care mi le dăduse. O bluză și o fustă lungă și elegantă, mult mai apropiate de stilul meu normal decât hainele urâte ale Luminilor. În plus, mi se potriveau perfect, până și pantofii. Exista chiar și o fașă în care să-mi țin brațul și care s-a dovedit a fi foarte utilă de îndată ce m-am prins cum s-o folosesc.

— Gata? a întrebat el luându-mă de mână înainte să apuc să-i răspund. Atunci hai.

Am ieșit din cameră și m-a condus prin niște coridoare lungi și curbe, pe care le puteam vedea în totalitate. Pereții eleganți, tavanul arcuit, podeaua șlefuită. Am scurtat pasul când am ajuns la niște trepte late și nu foarte înalte, fiindcă

pentru prima oară în viața mea eram silită să-mi dau seama cum să păşesc, bazându-mă pe ochi, nu pe un toiag, dar când le-am prins secretul, am descoperit că nu mai aveam nevoie de Hado. În cele din urmă, i-am dat drumul complet, savurând faptul că reuşeam să mă descurc fără niciun ajutor. Toată viața auzisem termeni ezoterici, ca „vedere tridimensională" şi „panoramă", însă niciodată nu înțelesesem ce înseamnă. Acum mă simțeam ca un om normal, cu vedere – sau, mai precis, cum îmi imaginasem dintotdeauna că se simt oamenii normali. Vedeam totul în jur, mai puțin umbra sub formă de om care era Hado, şi uneori alte umbre de oameni trecând pe lângă noi, majoritatea păşind repede şi fără niciun cuvânt. Mi-era imposibil să nu mă holbez la ei, chiar şi când câte unul se întorcea să se holbeze şi el la mine.

Apoi pe lângă noi a trecut o femeie şi o singură privire către fruntea ei m-a făcut să mă opresc pe loc.

Un sigiliu Arameri.

Nu la fel ca al lui Serymn, ci cu formă diferită şi cine ştie ce sens. Se spunea că până şi servitorii erau tot membri ai familiei, numai că rude mai îndepărtate. Erau oricum marcați toți într-un mod secret, pe care-l înțelegeau probabil numai alții ca ei.

Hado s-a oprit lângă mine.

— Ce este?

În mine creştea o bănuială. I-am întors spatele şi m-am dus drept la unul dintre pereți, căutând să ating petele verzi. Era o suprafață aspră. De aproape, mirosul era slab, dar imposibil de negat: lemnul viu al Copacului Lumii.

Eram în Văzduh. În palatul magic al clanului Arameri. În *Văzduh*.

Hado s-a apropiat fără să zică nimic, lăsându-mi timp să înțeleg. Şi da, acum începea să-mi pară logic. Clanul Arameri urmărise cu atenție Luminile Noi, poate din cauza faptului că Serymn li se alăturase, poate fiindcă îşi dăduseră seama că era grupul eretic cu cea mai mare posibilitate de a reprezenta o amenințare pentru Ordinul lui Itempas. Văzusem doar cum

vorbea Hado, ca un nobil, ca un om care-și petrecuse toată viața comandând. Era el însuși Arameri? Nu părea să aibă un sigiliu, dar poate că puteau fi înlăturate.

Deci Hado se infiltrase în grup, trimis de clanul Arameri. Probabil îi avertizase că Luminile erau mult mai periculoase decât părea. Dar atunci...

M-am întors spre el.

— Și Serymn e spioană?

— Nu, a spus Hado. E o trădătoare. Dacă cineva din familia asta poate fi trădător. A înălțat din umeri. Pare să fie o tradiție Arameri să încerce să schimbe societatea. Dacă reușesc, atunci ei devin conducătorii. Dacă nu, sunt omorâți. Așa cum va descoperi și Serymn în curând.

— Și Dateh? El ce e? Pionul ei inocent?

— El e *mort*, sper. Trupele Arameri au început aseară atacul asupra Casei Soarelui-Răsare.

Am rămas cu gura căscată și el a zâmbit.

— Fuga ta mi-a dat șansa pe care o căutam, lady. Deși rolul meu de Maestru al Inițiaților îmi dădea acces la cercul intim al Luminilor, nu puteam să comunic cu nimeni din afara Casei Soarelui-Răsare fără să bată la ochi. Numai că Serymn a trimis aproape toți membrii disponibili după tine, așa că am putut da de veste anumitor persoane, care s-au asigurat că informațiile mele au ajuns unde trebuie. A făcut o pauză. Luminile aveau dreptate într-o privință, și anume că zeii au destule motive să fie supărați pe noi, și nu ne-a ajutat deloc că i-am omorât pe unii dintre ei. Clanul Arameri înțelege asta și a luat măsurile necesare pentru a ține situația sub control.

Îmi tremura mâna de pe scoarța Copacului. Nu știam că tot palatul era străbătut de Copac, care era cumva *integrat* în însăși substanța clădirii. Jos, la rădăcină, scoarța era mai rugoasă, cu crăpături atât de mari, încât îmi puteam băga mâna cu totul în ele, dar aici era mult mai curată, aproape fină. Am mângâiat-o absentă, încercând să mă îmbărbătez.

— Lordul Arameri, am zis eu. T'vril Arameri, capul familiei care conducea lumea. La el mă duci?

— Da.

Umblasem printre zei și folosisem magia dăruită de ei străbunilor mei. Îi ținusem în brațe, le simțisem sângele pe mâini, mă temusem de ei și ei de mine. Ce simboliza un singur muritor pe lângă toate astea?

— Bine, atunci. M-am întors iar spre Hado, care mi-a oferit brațul.

Am trecut pe lângă el prefăcându-mă că nu-l văd, iar el a clătinat din cap, oftând, apoi m-a prins din urmă și am mers împreună înainte, pe holurile albe și strălucitoare.

17
Un lanț de aur (gravură pe placă metalică)

T'vril Arameri era un om foarte ocupat. Pe holul lung ce ducea spre perechea impozantă de uși de la sala de audiențe erau mulți servitori și curteni, majoritatea prinși cu treburi, cărând ori câte un sul, ori grămezi întregi de suluri, ori niște forme lungi și ascuțite care cred că erau săbii sau sulițe, iar unii erau foarte bine îmbrăcați și purtau pe frunte marca Arameri. Nimeni nu lâncezea la discuții mărunte pe hol, deși unii discutau din mers. Am prins din zbor limba senmită cu tot felul de accente exotice: Narshes, Min, Veln, Mencheyev și altele pe care nu le recunoșteam.

Un om ocupat, care aprecia trăsăturile utile. Un lucru demn de ținut minte dacă doream să mă bazez pe ajutorul lui.

În fața ușilor ne-am oprit și Hado ne-a anunțat prezența celor două femei care stăteau acolo. Din Nordul Îndepărtat, cred, dacă judec după faptul că erau mai degrabă scunde și aveau părul drept și destul de lung cât să-l pot vedea undu-indu-se. Aparent nu erau gărzi, neavând arme (adică niciuna suficient de mare cât s-o pot observa eu), dar ceva din felul în care se țineau îmi spunea că exact asta erau. Nu păreau a fi Arameri, nici măcar amni. Atunci ce căutau aici? Să-l păzească pe lord de propria sa familie? Sau cumva prezența lor semnifica altceva?

Una dintre femei a intrat ca să ne anunțe, și imediat după aceea din sală a ieșit un grup de oameni care s-au holbat la

mine, plini de curiozitate. Nici Hado n-a scăpat, mai ales de privirile celor doi nobili de rasă pură care ieșiseră împreună și care au început să șușotească de cum l-au văzut. Dar uitătura pe care am aruncat-o spre Hado mi-a arătat că îi ignora cu seninătate. Îmi doream să am curajul să-i ating fața, fiindcă avea un aer așa de mulțumit de sine, că nu știam cum să-l interpretez altfel.

Femeia care intrase a ieșit și ne-a ținut ușa deschisă fără să ne adreseze vreun cuvânt. Hado a intrat primul.

Sala de audiențe era imensă. De ambele părți ale ușii se aflau două ferestre enorme, foarte late și de două ori mai înalte decât Shiny. Ecourile pașilor noștri răsunau până în tavan, dar eram mult prea nervoasă ca să ridic ochii. Singura mobilă din cameră, un scaun ca un bloc mare de piatră, se afla la punctul cel mai îndepărtat de ușă, pe un podium cu trepte. Pe el se afla un om pe care nu-l puteam vedea, dar care scria ceva pe o bucată de hârtie. Scârțâitul peniței se auzea tare în tăcerea imensă a sălii.

Îi vedeam și sigiliul, care nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci: o semilună cu colțurile în jos și linii în zigzag de ambele părți.

Am așteptat în tăcere să termine. Când lordul a pus în sfârșit penița jos, Hado s-a lăsat brusc pe un genunchi, cu capul plecat. L-am urmat repede.

După un moment, lordul T'vril a spus:

— Cred că vă veți bucura amândoi să aflați că nu mai există nicio amenințare din partea Casei Soarelui-Răsare.

L-am privit surprinsă. Lordul Arameri avea o voce blândă, joasă și aproape muzicală, în contradicție totală cu ceea ce zisese. Mă ardea să-l întreb ce voia să spună cu asta, dar aveam senzația că nu-i o idee prea bună.

— Și Serymn? a întrebat Hado. Dacă-mi permiteți.

— Va fi adusă aici. Soțul ei n-a fost încă prins, dar scribii m-au informat că-i o chestiune de timp. Nu suntem singurii care îl caută.

La început m-am întrebat ce vrea să zică, însă desigur că le spusese toată povestea și fiilor de zei din oraș. Mi-am dres glasul, încercând să găsesc un mod în care să-mi formulez întrebarea fără a-l jigni.

— Vorbește, Eru Shoth.

Câteva secunde n-am putut spune nimic, băgând de seamă că era alt indiciu pe care îl ignorasem complet: obișnuința lui Hado de a folosi titlurile de onoare maroneze. Era, desigur, un lucru obișnuit în relațiile diplomatice cu persoane din țări străine. Un obicei Arameri.

Am tras adânc aer în piept.

— Dar fiii de zei care erau ținuți prizonieri de Luminile Noi... ăăă... lord Arameri? Au fost salvați?

— S-au găsit mai multe cadavre, atât în oraș, unde au fost aruncate, cât și în Casă. Fiii de zei locali se ocupă de ele.

Cadavre. Am căscat gura la el, absolut șocată, uitând unde mă aflam. Adică mai mult decât cele patru de care știam? Se pare că Dateh fusese foarte ocupat.

— Cine?

În sinea mea îl auzeam deja dându-mi răspunsul la această întrebare: Paitya. Kitr. Gunoi. Lil.

Madding.

— N-am primit încă numele lor, dar am fost informat că printre ei se numără și cel care purta numele Madding. Am înțeles că era foarte important pentru tine; îmi pare rău.

Părea sincer și un pic distant. Am lăsat ochii în jos, șoptind anevoie un răspuns politicos.

T'vril Arameri s-a așezat picior peste picior și a încrucișat degetele. Sau așa credeam din mișcările lui.

— Dar mă confrunt cu o dilemă, Eru Shoth: ce să fac cu tine. Pe de o parte, ai adus un serviciu important lumii, fiindcă ai dat în vileag activitățile Luminilor Noi. Pe de altă parte, ești o armă, și ar fi o mare prostie să las o armă la vedere, să poată fi folosită de oricine.

Am coborât din nou capul, mai mult decât înainte, până am atins cu fruntea podeaua rece. Auzisem că așa se arată

penitență în fața nobililor, iar eu mă simțeam cât se poate de penitentă. *Cadavre.* Câți dintre fiii de zei morți și pângăriți fuseseră otrăviți de sângele meu, nu de al lui Dateh?

— Pe de altă parte, a zis lordul Arameri, familia mea cunoaște de mult valoarea armelor periculoase.

M-am încruntat confuză la podea. „Poftim?"

— Acum zeii știu că încă există demoni, a spus Hado ignorându-mi șocul și cu o voce calculată și neutră. Nu veți putea ascunde asta.

— Iar noi le vom da un demon, a replicat lordul Arameri. Demonul responsabil cu uciderea celorlalți zei. Ar trebui să fie suficient – ceea ce înseamnă că tu, Eru Shoth, ne rămâi nouă.

M-am ridicat încet, tremurând.

— Dar... nu înțeleg.

Numai că înțelegeam, pe toți zeii, cât de bine înțelegeam.

Lordul Arameri s-a ridicat, o siluetă întunecată peste pereții pali, și s-a îndreptat spre noi, un bărbat subțire și înalt, ca mai toți din neamul amn, cu o mantie căzând grea până jos. Avea părul lung, ușor ondulat, legat la capăt, târându-se pe scări în urma lui.

— Dacă am învățat măcar o lecție din trecut, atunci acea lecție este că noi, muritorii, ne aflăm pe treapta cea mai de jos a unei ierarhii simple și fără milă, a spus el, pe același ton cald și aproape blând. Deasupra noastră sunt fiii de zei, și deasupra lor zeii, iar *ei nu ne iubesc deloc*, Eru Shoth.

— Dar au și motive, a zis încet Hado.

Lordul Arameri i-a aruncat o privire, părând, spre uimirea mea, să nu fie deranjat de întrerupere.

— Au și motive. Oricum ar fi o mare prostie din partea noastră să nu căutăm un mod de a ne apăra. A făcut un gest absent, probabil către ferestre și soarele negru de afară. Dintr-un asemenea efort s-a născut arta scribilor, creată cu multe secole în urmă de străbunii mei, cu toate limitările ei dovedite. Numai că tu ești mult mai eficientă.

— Vreți să mă folosiți așa cum au făcut-o și Luminile, am zis eu tremurând. Vreți să mă folosiți ca să omorâți zei.

— Numai dacă suntem forțați, a admis lordul Arameri, îngenunchind în fața mea și lăsându-mă cu gura căscată. Nu vei fi sclavă, a continuat el cu aceeași voce blândă. Acea epocă a istoriei noastre s-a dus. Vei fi plătită ca orice scrib sau soldat care luptă pentru noi. Vei primi o casă și protecție, iar la schimb ne vei da o parte din sângele tău și le vei permite scribilor noștri să-ți pună un semn pe trup. Nu te voi minți, Eru Shoth: acest semn este o zgardă. Ne va spune dacă ai pierdut suficient sânge încât să fie periculos. Vom ști unde te afli dacă ești iar răpită sau dacă încerci să fugi și te vom putea omorî dacă este necesar, rapid, fără durere și fără eroare, de la orice distanță. Trupul tău va deveni cenușă, astfel încât nimeni altcineva să nu poată beneficia de... calitățile tale unice. Oftă, plin de compasiune. Nu vei fi sclavă, dar nici nu vei fi liberă. Alegerea îți aparține.

Eram atât de obosită. Atât de obosită de toate astea.

— Alegere? l-am întrebat pe un ton întunecat. Viața în zgardă sau moartea? Asta-i alegerea mea?

— Nu uita că-i generos din partea mea să-ți fac această ofertă, Eru Shoth, a spus el punându-mi o mână pe umăr, probabil într-un gest dorit a fi liniștitor. Aș putea la fel de bine să te forțez să faci ce vreau.

„Așa cum au făcut Luminile Noi", mi-a venit să zic, dar ce rost avea? Știa foarte bine ce târg diabolic îmi oferise. Aramerii primeau ce-și doreau, oricum; dacă alegeam moartea, n-aveau decât să ia cât sânge puteau stoarce din mine și să-l pună bine pentru viitor, iar dacă alegeam să trăiesc... Mi-a venit să râd. Probabil o să aibă grijă să am copii, nu? Să fie mereu cineva din familia Shoth prin preajmă, în umbra clanului Arameri: privilegiați, protejați, însemnați pe vecie. Niciodată capabili de o viață normală.

Am deschis gura să-i spun că nu accept o asemenea viață și pe urmă mi-am amintit: deja promisesem viața mea altei persoane.

E mai bine așa, m-am hotărât. Măcar cu Shiny pot alege cum să mor.

— Aș vrea... să mă mai gândesc, m-am auzit spunând, ca de la distanță.

— Desigur, a răspuns lordul Arameri, ridicându-se și dându-mi drumul. Poți rămâne aici, ca oaspete, încă o zi, dar mâine-seară doresc să am un răspuns.

O zi era destul.

— Vă mulțumesc, i-am răspuns, iar cuvintele mi-au răsunat în urechi.

Îmi simțeam inima amorțită.

El în schimb ne-a întors spatele, în semn că putem pleca. Hado s-a ridicat, mi-a indicat să mă ridic și am ieșit tot așa cum intraserăm, în tăcere.

* * *

— Vreau să-l văd pe Shiny, am spus după ce am ajuns înapoi în cameră.

Altă închisoare, doar că un pic mai frumoasă, și mai mult ca sigur fără ferestre care să se spargă ușor. Dar nu conta, pentru că nu trebuia s-o încerc.

Hado, care era acum la geam, a încuviințat din cap:

— Să văd dacă dau de el.

— Adică nu l-ați încuiat undeva?

— Nu. Are la dispoziție tot palatul Văzduh, prin ordinul lordului Arameri, încă de când a fost făcut muritor în urmă cu zece ani.

Eram așezată la masă, în fața unei farfurii cu mâncare de care nu mă atinsesem.

— Aici a devenit muritor?

— Da. Aici s-au întâmplat toate: nașterea Doamnei Gri, eliberarea Stăpânului Nopții și înfrângerea lui Itempas, toate într-o singură dimineață.

„Și moartea tatei", mi-am zis în sinea mea.

— Apoi Doamna Gri și Stăpânul Nopții l-au lăsat aici. Pe urmă, T'vril i-a pus la dispoziție orice-și dorea. Cred că au fost unii care sperau ca el să preia frâiele politice și să ducă clanul pe noi culmi ale gloriei, numai că o vreme el n-a făcut și n-a zis absolut nimic. Pur și simplu, a stat nemișcat într-o cameră timp de șase luni. Am auzit că ar fi murit de sete o dată sau de două ori până și-a dat seama că nu are de ales și trebuie să mănânce sau să bea. Hado a suspinat. Apoi, într-o bună zi, s-a ridicat în picioare și a plecat, uite-așa, fără să spună nimănui. T'vril a ordonat să fie căutat, dar n-a fost chip să dea de el.

Fiindcă se dusese în Satul Strămoșilor, bineînțeles, și cum s-ar fi putut gândi cineva din familia Arameri să-și caute zeul acolo?

— De unde știi toate astea? l-am întrebat încruntându-mă la el. Nu văd să porți marca Arameri.

— Nu, nu încă, a răspuns Hado întorcându-se spre mine. Cred că zâmbea. Dar o s-o am, în curând. Am făcut un târg cu T'vril: dacă fac o treabă bună, o să mă adopte în familie ca nobil dintr-o rasă aleasă. Cred că descoperirea unei amenințări la adresa zeilor e o treabă bună.

— O să te adopte... Nici măcar nu știusem că se poate. Bine, dar... credeam că nu prea îi ai la inimă.

De data asta a râs cu voce tare. Îmi lăsa cumva senzația unei persoane care trăise multe, a unui suflet întunecat și ciudat.

— A fost odată ca niciodată, a zis el, un zeu care era ținut prizonier aici. Era un zeu teribil, superb și foarte furios, și noaptea, când hoinărea prin sălile astea albe, răspândea frica în inimile tuturor. Dar ziua dormea, iar corpul lui, carnea muritoare care îl ținea încătușat aici, avea propria lui viață.

Am tras aer în piept, înțelegând, dar refuzând să cred. Desigur că de Stăpânul Nopții vorbea, însă trupul care îi ținea locul ziua era...?

Aflat lângă fereastră, Hado și-a încrucișat brațele la piept. Cu toate că fereastra era întunecată, silueta lui era și mai neagră. A continuat:

— Nu era cine știe ce viață. Toți cei care se temeau de zeu *nu* se temeau deloc de om și au descoperit foarte repede că omului puteau să-i facă multe lucruri pe care zeul nu le-ar fi tolerat. Așa că omul și-a trăit viața pe bucățele, născându-se iar și iar în fiecare dimineață, murind în fiecare seară și urând absolut fiecare secundă. Timp de două... mii... de... ani.

S-a întors spre mine. Îl ascultam uluită.

— Apoi, într-o bună zi, omul acela a devenit liber. Hado a întins brațele în lături. Prima noapte din viață și-a petrecut-o privind stelele și plângând. Dar a doua zi de dimineață și-a dat seama că, deși acum putea în sfârșit să moară, așa cum își dorise atâta timp, de fapt voia să trăiască. Avea în sfârșit propria lui viață, propriile lui visuri, și ar fi fost o mare prostie să arunce totul la gunoi.

Mi-am umezit buzele.

— Cred că...

M-am oprit. Intenționasem să spun că înțeleg, dar nu era adevărat. Niciun muritor, și probabil niciun zeu, nu putea înțelege prin ce trecuse Hado. Shiny zisese că Lil și Dateh erau amândoi *copiii lui Nahadoth*. Și Hado se număra printre ei, deși era mai ciudat decât toți ceilalți.

— Cred că ai dreptate, am zis în schimb, dar asta – și am arătat spre clădirea în care ne aflam – *este* ceea ce numești tu viață? Nu vrei mai bine ceva normal?

— Mi-am petrecut toată viața înconjurat de putere. Și am suferit pentru asta – mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată. Acum sunt liber. Ce vrei să fac? Să mă duc la țară, să-mi ridic o casă și să cultiv legume? Să găsesc pe cineva cu care pot trăi și să facem împreună o grămadă de copii? Să devin un nimeni ca tine, fără bani și fără nimic? Aici m-am uitat urât la el și Hado a râs. Eu cunosc numai puterea. Cred că m-aș descurca teribil de bine ca rege, ce zici? Numai să mă adopte.

Cel mai îngrozitor era că părea chiar sincer.

— Lordul Arameri ar face o mare greșeală să te lase să te apropii câtuși de puțin de el, am spus încet.

Hado a clătinat din cap, amuzat.

— Mă duc să ți-l aduc pe lordul Itempas.

Ce ciudat mi se părea când lumea vorbea despre Shiny în asemenea termeni. Am încuviințat din cap, absentă, și Hado a dat să iasă, când mi-a venit o idee.

— Ce-ai face, l-am întrebat, dacă ai fi în locul meu? Ce ai alege? O viață în lanțuri sau moartea?

— Aș fi foarte recunoscător să pot avea de ales, în primul rând.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ba sigur că este. Dar dacă vrei să știi, aș alege să trăiesc. Atât timp cât *este* o alegere, viața e mai bună.

M-am încruntat, scufundându-mă în gânduri. Hado a ezitat, apoi a vorbit iar:

— Ai petrecut mult timp alături de zei, Eru Shoth. N-ai observat nimic? Ei trăiesc o eternitate, dar mulți sunt mai singuri și mai amărâți decât noi. De ce crezi că ne dau atâta atenție? *De la noi învață valoarea fiecărei clipe.* Așa că aș trăi, fie și numai ca să le fac în ciudă. A râs fără veselie, apoi a oftat și a făcut o plecăciune ironică. Îți doresc o seară bună, doamnă.

— Seară bună și ție, i-am răspuns, căzând pe gânduri după plecarea lui.

* * *

Am mâncat ceva, mai mult din obișnuință decât de necesitate, și în cele din urmă am ațipit. La trezire am descoperit că mi-l aduseseră pe Shiny.

M-am ridicat încet, înțepenită. Îi auzeam respirația în cameră. Încă nu-mi revenisem după toate chinurile prin care trecusem și adormisem cu capul pe masă, lângă resturile de mâncare. Când m-am îndreptat de spate, am lovit de masă brațul rupt, dar nu mai durea cine știe ce. Se pare că sigiliul își făcuse bine treaba.

— Bună, i-am spus. Mulțumesc că m-ai lăsat să dorm. Bineînțeles că Shiny n-a zis nimic, dar nu-mi păsa. Tu pe unde ai fost?

A ridicat din umeri. Stătea de partea cealaltă a mesei, suficient de aproape încât să-l aud.

— La Sala Albă, unde mi-au pus întrebări; pe urmă aici.

„I-auzi." Dar nu i-am mai zis nimic, fiindcă așa era el și n-aveam decât să accept asta.

— Și unde te-ai dus după ce te-au adus aici?

Eram gata să fac pariu că zice „nu contează unde".

— Nu contează unde.

Am zâmbit. Era un sentiment plăcut, fiindcă de mult nu mai zâmbisem din toată inima. Era ca-n zilele de odinioară, când singurele mele griji erau să am de mâncare și să nu-l las pe Shiny să-mi umple covoarele de sânge. Aproape că l-am iubit pentru asta.

— Contează ceva pentru tine? l-am întrebat, încă zâmbind. Un lucrușor cât de mic?

— Nu, a răspuns pe un ton lipsit de emoții.

Rece. Începeam să înțeleg cât de greșit era să fie așa, tocmai el, care fusese cândva întruchiparea căldurii și a luminii.

— Minți.

N-a zis nimic. Am dat de cuțitul pe care mi-l dăduseră ca să mănânc, care-mi plăcuse datorită texturii ușor rugoase a mânerului din lemn. Mă așteptam ca în Văzduh să aibă lucruri mai fine, cine știe, porțelan sau argint, nu ceva așa de simplu și banal ca lemnul. O fi fost lemn scump.

— Contează copiii tăi, am zis eu. Ți-era teamă că Dateh vrea să-l omoare pe cel pe care l-ai iubit cândva, adică pe Stăpânul Nopții, deci contează și el. Cred că, dacă i-ai da măcar o șansă, te-ai înțelege bine cu această nouă Lady. Și dacă vrea și ea, desigur.

În continuare, tăcere.

— Cred că mai sunt foarte multe lucruri care contează pentru tine, mai mult decât crezi. Cred că viața are încă surprize pentru tine.

— Ce vrei de la mine, Oree?

Acum nu mai avea tonul acela rece, ci părea doar obosit. Mi-au venit în gând vorbele lui Hado: „Ei sunt mai amărâți decât noi". Cu Shiny puteam crede asta.

Am clătinat din cap, râzând firav:

— Nu știu. Tot aștept să-mi spui tu. Până la urmă, tu ești zeul, nu? Dacă m-aș ruga la tine să-mi arăți calea și-ai hotărî să-mi răspunzi, ce mi-ai zice?

— N-aș răspunde.

— Fiindcă nimic nu mai contează? Sau fiindcă n-ai știi ce să spui?

Iar tăcere.

Am lăsat cuțitul jos, m-am ridicat și m-am dus drept la el, atingându-i fața, părul, gâtul. Aștepta, pasiv, fără niciun gest, dar tensionat. Oare îl deranja că trebuia să mă omoare? Ce vanitate din partea mea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am zis. De ce-ai ajuns așa? Vreau să înțeleg, Shiny. Vezi tu, Madding te-a iubit. El nu... Mi s-a uscat gâtul și mi-am ferit ochii o secundă, înainte să pot continua. El nu renunțase să creadă în tine. Cred că voia să te ajute, atâta doar că nu știa cum să înceapă.

Tăcere. L-am mângâiat pe obraz.

— Nu ești obligat să-mi spui și n-o să-mi încalc promisiunea; m-ai ajutat să scap de acolo, și acum poți șterge încă un demon de pe fața pământului. Dar merit și eu măcar atât, nu? Un pic de adevăr?

Nu a zis nimic. Sub degetele mele, chipul îi era împietrit. Avea ochii ațintiți drept în față, privind prin mine, de parcă nici nu eram acolo. Am așteptat, dar a continuat să tacă.

Așa că am oftat și am căutat cu mâna un bol de supă gol. Era micuț și lângă el se afla un pahar în care fusese cel mai bun vin pe care-l băusem vreodată. De fapt, chiar mă amețisem ușor, deși între timp ațipisem. Am pus bolul și paharul în fața mea și mi-am scos lent brațul drept din fașă. Redevenise utilizabil, cu toate că încă mă dureau slab mușchii

mai jos de umăr. Se vindecase de tot, dar amintirea durerii încă nu dispăruse.

— Așteaptă mai întâi să-mi pierd cunoștința, i-am spus. Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă era atent. Pe urmă aruncă sângele la toaletă. Mai bine să nu le lăsăm nimic.

Aceeași tăcere încăpățânată. Eram atât de obișnuită cu asta, încât nu mă mai impresiona câtuși de puțin.

Am suspinat, am ridicat cuțitul și l-am dus la încheietura mâinii.

Iar atunci paharul a căzut și s-a spart cu zgomot de podea, o mână m-a apucat strâns de încheietură, și deodată eram lipită de perete, țintuită de un trup încordat ca un arc bine întins.

Shiny era lipit de mine și gâfâia. Am încercat să-mi trag mâna, dar el a scos un icnet scurt, strângându-mi tare încheietura până când am renunțat să mă mai zbat. Așa că m-am lăsat moale. Reușisem să mă zgârii ușor. O picătură de sânge a curs pe sub mâna lui, pe unde mă strângea, și a căzut pe podea.

Iar el s-a aplecat. Încet, ca un copac înalt și bătrân, îndoit de vânt. S-a oprit numai când nu putea ajunge mai jos, cu chipul lipit de al meu, respirând fierbinte și aspru în urechea mea. Nu cred că era o poziție plăcută pentru el, dar a rămas acolo, chinuindu-se singur și ținându-mă prizonieră, și numai așa a reușit în sfârșit să vorbească – tot timpul cu voce joasă.

* * *

Nu mă mai iubeau. El s-a născut primul, eu după. Eu n-am fost niciodată singur din cauza lui. Pe urmă s-a născut și ea și nu m-am supărat, nu m-am supărat deloc, atât timp cât ea înțelegea că el e și al meu. N-a fost o problemă că trebuia să împart, vezi tu? Era bine că venise și ea, și după aceea copiii, atât de mulți, toți perfecți și diferiți. Eram fericit atunci, atât de fericit, *ea era cu noi, și noi o*

iubeam, eu şi cu el, dar eu eram primul în inima lui. Ştiam asta. Şi ea ştia, şi o respecta. N-a fost niciodată faptul că trebuia să împart.

Dar ei se schimbau, se schimbau, tot mereu se schimbau. Ştiam că se poate, dar, după atâta vreme, nu mai credeam că se întâmplă. Înainte să vin eu, el fusese singur o eternitate. Nu înţelegeam. Chiar şi când ne duşmăneam, se gândea la mine. Cum aş fi putut să ştiu? De când mă născusem, nu se întâmplase niciodată, nici măcar o dată! Chiar şi când eram departe, le ştiam prezenţa, mă simţeam cuprins în conştiinţa lor. Dar pe urmă... pe urmă...

* * *

Aici m-a lipit de el. Mâna care-i rămăsese liberă s-a încleştat în pumn la spatele meu. Nu era o îmbrăţişare, de asta eram sigură, şi nici un gest de alinare. Semăna mai mult cu felul în care mă ţinuse după ce scăpase din Vid, sau cu felul în care îmi strângeam toiagul uneori când mă rătăceam prin vreun loc necunoscut şi nu era nimeni să mă ajute când cădeam. Da, chiar aşa.

* * *

Nu credeam că se poate. Mă trădaseră? Îi necăjisem cu ceva? Nu credeam că mă pot uita definitiv.

Dar iată că se putea.

M-au uitat.

Erau împreună, el şi ea, dar fără ca eu să-i pot simţi. Se gândeau numai unul la celălalt. Eu nu aveam loc între ei doi.

M-au lăsat singur.

* * *

Întotdeauna mi-a fost mai uşor să înţeleg limbajul trupurilor, nu al feţelor sau al cuvintelor, şi când Shiny mi-a descris oroarea acelui moment crunt de singurătate după o eternitate de tovărăşie, nu cuvintele m-au făcut să înţeleg în

ce hal îl devastase înțelegerea aceea. Era lipit de mine la fel de intim ca un iubit, iar cuvintele erau de prisos.

* * *

Am fugit pe tărâmul muritorilor. Mai bine tovărășia oamenilor decât nimic. Într-un sat am găsit o fată muritoare. Mai bine iubire decât nimic. Ea mi s-a oferit și eu am luat-o, aveam nevoie de ea, n-am simțit niciodată o nevoie atât de arzătoare. Apoi am rămas acolo. Dragostea unui muritor era mai sigură. S-a născut un copil și eu nu l-am omorât. Știam că era demon, că nu se putea, chiar eu scrisesem acea lege, dar și de el aveam nevoie. Era... uitasem cât de frumoși pot fi. Noaptea, când eram slab, fata îmi vorbea în șoaptă. Fratele și sora mea făcuseră o greșeală, câtă răutate, câtă ură din partea lor să uite de mine. Mă vor trăda iar dacă mă întorc la ei. Numai ea mă putea iubi cu adevărat; numai de ea aveam nevoie. Iar eu aveam nevoie să cred asta, înțelegi? Aveam nevoie de ceva sigur. Trăiam pândind cu groază momentul morții ei. Apoi fratele și sora mea m-au găsit și și-au cerut scuze – și-au cerut scuze! De parcă nu se întâmplase nimic.

* * *

Aici a hohotit o singură dată, jumătate râs, jumătate plâns.

* * *

Și m-au adus acasă. Dar eu știam că nu mai pot avea încredere în ei. Știam acum ce înseamnă să fii singur. Este opusul a tot ce sunt eu, tot acel gol, acel... nimic. *Am luptat în zeci de mii de bătălii încă dinainte să înceapă timpul, mi-am rănit sufletul ca să dau naștere universului, însă niciodată nu mai simțisem o agonie ca aceea.*

Și fata muritoare mă avertizase. Mi-a zis c-o s-o mai facă și altă dată. Că o să uite că mă iubesc. Că o să se alăture unul celuilalt, iar eu voi rămâne iar singur – pentru totdeauna.

Așa ceva nu pot să accept.
Nu pot să accept.
Apoi fata aceea l-a omorât pe fiul nostru.

* * *

Aici a tăcut o secundă, complet nemișcat.

* * *

„Ia-l", *mi-a zis ea, oferindu-mi sângele lui. Și eu mi-am zis... mi-am zis... mi-am zis...* „când eram doar noi doi, n-am fost niciodată singur".

* * *

S-a lăsat tăcerea, prefigurând finalul poveștii.

Mi-a dat drumul încet și toată tensiunea și forța s-au scurs din el ca apa dintr-un lac. S-a lăsat în jos, alunecând pe lângă mine, până a ajuns în genunchi, cu capul lipit de abdomenul meu. Nu mai tremura.

Îmi dedicasem ceva timp studiului luminii, parțial din curiozitate, parțial ca meditație; speram că poate într-o zi o să înțeleg de ce văd ceea ce văd. Au existat desigur mulți scribi care au studiat lumina și, în cărțile pe care mi le citea Madding, cea mai strălucitoare lumină – lumina pură – este o combinație a tuturor celorlalte tipuri de lumină. Roșu, albastru, galben, toate celelalte, dacă le pui împreună rezultă alb strălucitor.

Asta scoate în evidență faptul că lumina pură depinde de prezența altor lumini. Dacă le iei pe celelalte, rămâne întuneric. Totuși inversul nu-i adevărat: dacă iei întuneric, rămâne tot întuneric, fiindcă întunericul poate exista de unul singur. Lumina nu.

Așa se face că un singur moment de singurătate l-a distrus pe Strălucitorul Itempas. Poate că în timp și-ar fi revenit; chiar

și pietrele sunt măcinate de râu. Dar în cel mai vulnerabil moment de slăbiciune fusese manipulat, și sufletul lui, deja vătămat, primise lovitura de grație de la femeia în a cărei dragoste avusese încredere. Înnebunise, ajungând până acolo încât să-și imagineze că-i o idee bună să-și omoare propria soră ca să nu mai simtă niciodată durerea trădării.

— Îmi pare rău, a zis el, foarte încet, și nu către mine. Dar următoarele cuvinte mie mi le-a adresat: Nu știi de câte ori m-am gândit să-ți folosesc eu însumi sângele.

M-am lăsat în jos, petrecându-mi brațele în jurul umerilor lui și sărutându-i fruntea.

— Ba știu foarte bine. Fiindcă și eu mă gândisem la asta.

Așa că m-am ridicat, l-am luat de mână și l-am tras după mine. M-a urmat fără pic de rezistență, lăsându-se dus până la pat, unde am tras de el până s-a întins. Apoi m-am cuibărit lângă el, cu capul pe pieptul lui, așa cum stătusem de atâtea ori cu Madding. La suprafață păreau diferiți: unul mirosea a briza mării și altul a mirodenii, unul era rece și celălalt fierbinte, unul blând și celălalt de nestăpânit, dar bătăile inimii lor erau absolut identice. Constante, lente și reconfortante. Oare se poate moșteni așa ceva din tată-n fiu? Se pare că da.

Presupun că și mâine e o zi la fel de bună pentru a muri.

18
Răzbunarea zeilor (acuarelă)

Cred că Madding a bănuit de la început.

Toată copilăria mea am ținut cu mine această amintire a unui spațiu cald, umed și închis, în care mă simțeam bine și protejată, dar singură. Se auzeau voci, însă nimeni nu-mi vorbea direct, și uneori veneau mâini să mă atingă, iar eu încercam să le ating ca răspuns, totuși nimic mai mult.

Mulți ani mai târziu i-am spus povestea lui Madding. El mi-a aruncat o privire ciudată și, când l-am întrebat care-i treaba, mai întâi a refuzat să răspundă. A făcut-o abia după multe insistențe:

— Mie-mi sună ca și cum erai în pântecele mamei tale.

M-a pufnit râsul.

— Ce prostie! Eram atentă, *conștientă*.

Madding a ridicat din umeri.

— Și eu am fost așa înainte să mă nasc. Cred că se întâmplă uneori și cu muritorii.

„Dar n-ar trebui, sub nicio formă", numai că pe asta n-a mai zis-o.

* * *

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Shiny în dimineața următoare.

Stătea la fereastră, strălucind încă slab din cauza răsăritului. M-am ridicat obosită, înghițindu-mi cu greu un căscat.

— Habar n-am, i-am răspuns.

Nu mă simțeam gata să mor și gândul acesta a fost mult mai ușor de acceptat decât credeam. Eu îl omorâsem pe Madding; știința respectivă avea să fie – se dovedise a fi – aproape insuportabilă. Dar mi se părea că a-mi accepta moartea, cauzată de mine, de Shiny sau de lordul Arameri, era o opțiune cumva și mai rea. Moartea lui Madding făcuse ca propria-mi viață să pară un dar de neasemuit.

— Dacă trăiesc, Aramerii mă vor folosi cine știe pentru ce. Nu vreau să am și alte morți pe conștiință. Am oftat, frecându-mă la ochi. Ai avut dreptate să ne omori, dar păcat că ai ratat câțiva. Asta a fost singura greșeală a Celor Trei.

— Nu, a zis Shiny, n-am avut dreptate. Sigur că trebuia să rezolvăm cumva problema demonilor, sunt de acord cu asta, dar căutând o altă soluție. Erau totuși copiii noștri.

Am deschis gura, pe urmă am închis-o la loc. L-am privit, deși din el nu mai vedeam decât o umbră palidă lângă fereastra întunecată. Nu știam ce să mai spun, așa că am schimbat subiectul.

— Ce ai de gând să faci?

Stătea așa cum stătuse atâtea dimineți la mine acasă, cu fața către răsăritul de soare, cu spatele drept și brațele încrucișate pe piept, însă acum a suspinat și s-a întors spre mine, sprijinindu-se de geam cu o oboseală aproape palpabilă.

— Habar n-am. Tot sufletul mi-e făcut bucăți și strâmb. Sunt laș, cum ai zis de la început, și nebun, cum nu ai zis. Slab.

A ridicat mâna de parcă n-o mai văzuse niciodată și a strâns pumnul. Eu nu vedeam nimic slab acolo, dar îmi puteam imagina cum i s-ar părea unui zeu. Oase care se pot frânge. Piele care nu se repară imediat ce s-a rupt. Tendoane și vene fine ca pânza de păianjen.

Și dedesubt, o minte ca o ceașcă spartă și lipită aiurea.

— Deci singurătatea e adevărata ta antiteză, nu? Nu întunericul. Nu știai?

— Nu. Până atunci nu-mi dădusem seama. A coborât mâna. Dar trebuia să-mi fi dat seama. Singurătatea înseamnă întuneric în suflet.

M-am ridicat din pat și m-am dus la el, reușind să mă împiedic o dată de covoare. Când am ajuns la el, m-am întins să-i pipăi fața, iar el mi-a permis, ba chiar și-a lipit obrazul de mâna mea. Cred că se simțea tare singur în momentul acela.

— Mă bucur că m-au pus aici, în corpul ăsta de muritor, a spus. Aici nu pot face rău nimănui dacă o iau razna. Am crezut că înnebunesc de-a binelea când m-au ținut închis în tărâmul întunecat. Dar faptul că tu ai fost lângă mine după aceea... fără asta cred că o luam iarăși razna.

M-am încruntat, amintindu-mi cum se agățase de mine în ziua aceea, complet incapabil să-mi dea drumul. Niciun om nu poate răbda singurătatea prea mult timp și cred că și eu aș fi înnebunit dacă mai rămâneam mult în Vid, dar Shiny nu era un om oarecare.

Mi-am adus aminte de vorbele din copilărie ale mamei mele.

— Nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor, i-am zis. Acum ești muritor, și muritorii nu pot face totul singuri.

— Atunci nu eram, a spus el. Cred că se gândea la ziua în care o omorâse pe Enefa.

— Poate și pentru zei e la fel. Oboseala nu-mi dispăruse cu totul, așa că m-am sprijinit cu spatele de fereastră, lângă el. Suntem făcuți după chipul și asemănarea voastră, nu? Poate că frații tăi nu te-au trimis aici ca să nu mai poți face rău, ci ca să înveți să te descurci în situația asta la fel ca noi. Am oftat și am închis ochii, obosită de strălucirea constantă a palatului. Pe toate iadurile, ce știu eu? Poate aveai și tu nevoie de prieteni.

A tăcut, deși îi simțeam ochii ațintiți asupra mea.

Înainte să mai pot spune ceva, s-a auzit un ciocănit în ușă, iar Shiny s-a dus să răspundă.

— Stăpâne, a zis o voce necunoscută, cu vioiciunea tipică unui servitor. Vă aduc un mesaj. Lordul Arameri vă invită să vă alăturați lui.

— De ce? a întrebat Shiny.

Eu niciodată n-aș fi făcut asta și se pare că și pe servitor l-a surprins întrebarea, fiindcă a făcut o mică pauză înainte să răspundă:

— Au prins-o pe lady Serymn.

* * *

Ca mai înainte, lordul Arameri le ceruse curtenilor să părăsească sala. Presupun că negocierea cu demonii și disciplinarea nobililor rătăciți nu erau chestiuni de discutat în public.

Serymn era în picioare între patru străjeri, doi Arameri și doi din Nordul Îndepărtat, deși niciunul n-o atingea. Nu-mi puteam da seama dacă avusese neplăceri, dar stătea la fel de dreaptă și de mândră ca în ziua în care o cunoscusem. În afară de faptul că avea mâinile legate în față, nu părea să fi fost atinsă. Ea, cei patru străjeri, Shiny și cu mine eram singurele persoane din sală.

Ea și lordul Arameri s-au privit în tăcere, nemișcați, ca două elegante statui de marmură întruchipând Sfidarea și Cruzimea.

După un moment, lady Serymn a decis să-l ignore – oarbă cum eram, până și eu mi-am dat seama că-l desconsiderase pe față – și s-a întors spre mine.

— Lady Oree, cum te simți să stai alături de cei care au îngăduit moartea tatălui tău?

Cândva, aceste cuvinte m-ar fi deranjat, dar acum mă lăsau rece.

— N-ai înțeles, lady Serymn. Tatăl meu n-a murit din cauza Stăpânului Nopții, sau a Doamnei, sau a fiilor de zei, sau a persoanelor care le țin partea. A murit fiindcă era altfel,

într-un fel de care oamenilor de rând le este frică și pe care-l urăsc. Am suspinat. Și pe bună dreptate, dar trebuie să spunem lucrurilor pe nume.

A clătinat din cap, oftând.

— Ai prea multă încredere în acești zei falși.

— Nu, am replicat eu, dintr-odată furioasă, sau mai bine zis furibundă, *arzând* pur și simplu de mânie; ar fi fost pericol mare dacă aș fi avut toiagul la mine. Am încredere că zeii sunt zei și muritorii sunt muritori. *Muritorii*, lady Serymn, mi-au omorât tatăl cu pietre. *Muritorii* m-au legat ca pe o vită și m-au muls de sânge până era aproape să mor. *Muritorii* l-au omorât pe iubitul meu.

Eram foarte mândră de mine: nu-mi dăduseră lacrimile și nu-mi tremura vocea. Mânia îmi dăduse forțe.

— Pe toate iadurile, am urmat, dacă zeii decid să ne șteargă pe toți de pe fața pământului, ce mare pierdere? Poate că o meritățm.

Aici nu m-am putut abține să arunc o privire lordului T'vril.

Dar el m-a ignorat, răspunzându-i pe un ton plictisit:

— Serymn, nu te mai juca cu fata. Ideile tale or fi mers la amărâții aceia ce-și pierduseră calea, dar aici ești perfect transparentă. A arătat cu mâna spre ea cu un gest grațios. Eru Shoth, nu cred că înțelegi că toată această poveste este doar o mică gâlceavă de familie care a scăpat de sub control.

Cred că arătam cam nedumerită în acel moment.

— Cum adică o mică gâlceavă?

— Vezi tu, eu sunt doar o amărâtă de corcitură, primul de acest fel ce a condus vreodată familia noastră. Și, deși am fost numit în această poziție chiar de Doamna Gri, există câteva persoane, mai ales printre nobilii de rasă pură, care nu sunt foarte fericite de alegere. Am făcut greșeala de a o considera pe Serymn ca fiind una dintre cele mai puțin periculoase, crezând chiar că ne-ar putea fi de folos, având în vedere că organizația ei părea să-i ajute pe cei ce își pierduseră credința

în Itempas în ultima vreme. Deși nu l-am văzut, cred că-i aruncase o privire lui Shiny. Eram convins că sunt inofensivi, și pentru aceasta te rog să-mi accepți scuzele.

Am încremenit, uluită. Nu știam nimic despre nobili sau despre Arameri, dar toată lumea știa că ei nu-și cer scuze. Absolut niciodată. Chiar și după ce au distrus Maroland, când i-au oferit poporului meu peninsula Nimaro, au declarat că era un „gest umanitar"; nici vorbă de scuze.

Serymn a clătinat din cap.

— Dekarta a fost forțat să te numească moștenitor, T'vril. Poate că, în mod normal, te-ai descurca binișor, indiferent cine ți-au fost părinții, dar în vremurile acestea avem nevoie de un lider puternic, așa ca odinioară, cineva care să nu șovăie în devotamentul arătat Domnului nostru. Îți lipsește mândria familiei.

Zâmbetul rece al lordului Arameri a fost aproape palpabil și în aer a plutit pericolul.

— Mai ai ceva de zis? a întrebat el. Ceva care să merite deranjul?

— Nu, a răspuns ea. Nimic demn de *tine*.

— Prea bine, a anunțat lordul Arameri plesnind din degete.

De după draperiile din spatele tronului a apărut un servitor care a îngenuncheat ținând ceva în mână; s-a auzit un vag zgomot metalic. Orice ar fi fost, T'vril l-a lăsat acolo, astfel încât n-am putut să-mi dau seama despre ce era vorba, dar am văzut-o tresărind pe Serymn.

— Acest om, a zis lordul Arameri, arătând spre Shiny. Ai plecat din Văzduh înaintea ultimei succesiuni. Știi cine este el?

Serymn i-a aruncat o privire.

— N-am putut să ne dăm seama exact *ce* este, a răspuns ea. Știm doar că-i însoțitorul și probabil iubitul lui lady Oree. Pentru noi nu prezenta altă valoare în afară de aceea de ostatic, pentru a ne garanta colaborarea ei.

— Uită-te mai bine, draga mea verișoară.

Ochii ei erau plini de dispreț.

— Și ce anume ar trebui să văd?

L-am apucat pe Shiny de mână, deși rămăsese nemișcat, fără să-i pese.

Lordul Arameri s-a ridicat și a coborât treptele, apoi s-a rotit brusc spre noi, cu părul și mantia fluturând, s-a lăsat pe un genunchi cu o grație la care nu m-aș fi așteptat de la un om atât de puternic și a rostit sonor:

— Iată-l pe Domnul Dumnezeul nostru, Serymn. Slăvit fie Itempas, Domnul Zilei, Stăpânul Luminii și al Ordinii!

Serymn s-a holbat la el, fără cuvinte, apoi a întors privirea către Shiny. În vocea lui T'vril nu existase pic de sarcasm și nici urmă de nimic altceva în afară de venerație. Dar știam ce vedea: oboseala adâncă din privirile lui Shiny, durerea ascunsă sub aparența apatiei. Purta haine împrumutate, la fel ca mine, și nu reacționase câtuși de puțin la plecăciunea lui T'vril.

— E maronez, a spus Serymn într-un sfârșit.

T'vril s-a ridicat în picioare, dându-și părul lung pe spate.

— Extraordinar, nu? Deși n-ar fi prima minciună repetată de familia noastră într-atât încât să uităm complet adevărul.

S-a dus drept la ea. Serymn nu a făcut niciun gest, dar eu m-aș fi tras înapoi dacă aș fi fost în locul ei. În momentul acela, lordul Arameri avea în el ceva teribil de amenințător.

— Știai că-și pierduse puterea, Serymn, a zis el. Ai văzut mulți zei întrupându-se în muritori. De ce nu te-ai gândit niciodată că propriul tău zeu ar putea fi printre ei? Hado mi-a povestit că nu ați fost deloc blânzi cu el.

— Nu! s-a răstit Serymn, și vocea ei puternică a tremurat pentru prima oară de când o cunoscusem. E imposibil. Eu aș fi... Dateh... Am fi știut!

T'vril a aruncat o privire în spate, la servitor, care s-a grăbit să-i aducă obiectul metalic. L-a luat și a spus:

— Pare-se că, cu tot sângele tău pur Arameri, nu ai niciun drept să vorbești în numele zeului tău. Cu atât mai bine. Țineți-i gura deschisă.

Nu mi-am dat seama că ultima parte era un ordin până când străjerii au apucat-o deodată pe Serymn, care s-a zbătut. Siluete întunecate s-au agitat pe fond luminos și, când s-au liniștit, Serymn nu mai mișca.

T'vril a ridicat obiectul metalic și am reușit să-l văd, conturat pe strălucirea pereților din spate. Foarfeci? Nu, era prea mare și forma era ciudată.

Un clește.

— Pe toți zeii! mi-a scăpat în șoaptă, înțelegând prea târziu.

M-am întors cu spatele, dar nu mă puteam ascunde de sunete: țipătul sufocat al lui Serymn, icnetul de efort al lui T'vril, zgomotul de carne smulsă. A durat foarte puțin, apoi T'vril, oftând dezgustat, a restituit cleștele servitorului, care a dispărut imediat. Serymn a scos un singur urlet, mai mult un protest lipsit de cuvinte, și s-a lăsat moale între străjerii care o țineau, gemând.

— Țineți-i capul în față, vă rog, a spus T'vril, a cărui voce o auzeam ca de la o mare distanță. Nu vrem să se înece.

— St-stai așa, am reușit să îngaim.

Pe toți zeii, nu puteam nici măcar să mai gândesc. Sunetul acela n-aveam să-l uit prea curând.

— Da, Eru Shoth?

Vocea lordului Arameri părea doar un pic obosită, în rest nimic nu se schimbase: politicoasă, călduroasă și blândă. Mi-a venit să vomit.

— Dateh, am zis eu, și fiii de zei care încă lipsesc. Cred că... ea ar fi putut să ne spună...

Iar acum Serymn n-avea să mai vorbească în vecii vecilor.

— Chiar dacă știa, nu ne-ar fi zis niciodată, a răspuns el.

A urcat treptele și s-a așezat la loc pe tron. Servitorul care dusese cleștele după perdea a reapărut și i-a dat un șervet, iar T'vril s-a șters riguros, pe fiecare deget.

— Dar mai mult ca sigur, a urmat, ea s-a vorbit cu Dateh să nu mai stea împreună, astfel încât să se protejeze reciproc.

Serymn este totuși nobilă; în caz de eșec, se aștepta să fie supusă unui interogatoriu dur.

Interogatoriu dur... Ce cuvinte nobile ca să descrii ceea ce tocmai se petrecuse!

— Și din păcate, problema nu mai ține de mine, a zis făcând un gest.

La chemarea lui, ușile s-au deschis și a intrat alt servitor, care purta ceva ce mi-a atras imediat atenția, fiindcă strălucea la fel de tare ca restul palatului, deși, spre deosebire de pereți și de podea, avea o culoare roz veselă. O minge mică de cauciuc, ca pentru un copil.

T'vril a lua mingea de la servitor și a continuat:

— Verișoara mea a uitat nu doar că Strălucitorul Itempas nu mai domnește printre zei, ci și că acum familia Arameri răspunde la mai mulți stăpâni. Lumea se schimbă, iar noi trebuie să ținem pasul cu ea sau să murim. Poate că și alți veri ai mei se vor gândi mai bine la asta când vor auzi de soarta lui Serymn.

A rotit mâna, lăsând să cadă mingea roz, care s-a lovit de podea și a sărit. El a prins-o și a lăsat-o să cadă iarăși, încă de două ori.

În fața lui a apărut un copil pe care l-am recunoscut imediat: Sieh, zeul-copil ce încercase să-l omoare în bătaie pe Shiny. Păcăliciul, cel care fusese cândva un sclav Arameri.

— Poftim? a întrebat el pe un ton nervos, aruncându-mi în trecere o privire, apoi întorcând capul fără să-și schimbe expresia.

M-am rugat în sinea mea să nu mă fi recunoscut, deși, cu Shiny stând alături de mine, șansele erau mici.

T'vril s-a înclinat respectuos.

— Aici se află unul dintre ucigașii fraților tăi, lord Sieh, a zis el arătând către Serymn.

Sieh a ridicat din sprâncene și s-a întors spre ea.

— Mi-o amintesc. Nepoată de-a treia cu Dekarta, cred, a plecat demult. Fața i s-a strâmbat într-un rânjet rece, deloc copilăros. Pe bune, T'vril, limba?

T'vril i-a dat mingea servitorului, care a făcut o plecăciune și a dispărut.

— În familie se spune că sunt... prea blând. A ridicat din umeri, aruncându-le o privire străjerilor. Era necesar un exemplu.

— Așa se pare. Sieh a coborât și a venit drept către Serymn, deși s-a ferit cu mare grijă de balta de sânge de pe podea. E bine că ați prins-o, dar nu cred că Naha vă pune înapoi soarele normal până nu dați de demon. Deci?

— Nu, a zis T'vril, încă îl căutăm.

Serymn a scos un sunet care a făcut să mi se ridice părul măciucă. O simțeam, privind încoace, încercând să le atragă atenția asupra mea, scoțând iar sunetul acela. Nu se putea desluși niciun cuvânt, nici măcar nu-ți puteai da seama dacă încerca să rostească ceva sau nu, dar cumva îmi era clar că se străduia să-i spună lui Sieh, să-i explice că avem un demon chiar aici.

Dar T'vril se asigurase că n-are să mai vorbească niciodată nimic, nici măcar zeilor.

Sieh a oftat la eforturile ei și i s-a adresat:

— Nu-mi pasă ce ai tu de zis. Serymn a încremenit, privindu-l cu teamă. Și nici tatălui meu. Dac-aș fi în locul tău, mi-aș folosi toate forțele rugându-mă să nu fie foarte creativ.

A fluturat leneș o mână și cred că numai eu am văzut flacăra neagră țâșnind, încolăcindu-se o secundă și înfășurându-se în jurul lui Serymn, dispărând apoi împreună cu ea.

Apoi Sieh s-a întors spre noi.

— Văd că încă ești cu el, mi-a spus.

Am devenit foarte conștientă că-l țineam pe Shiny de mână.

— Da, i-am răspuns, cu bărbia ridicată. Știu cine este acum.

— Chiar așa? s-a mirat Sieh, cu ochii pe Shiny. Mă cam îndoiesc, fată muritoare. Nici măcar copiii lui nu-l mai cunosc.

— Am zis că știu cine este *acum*, am răspuns eu, călcată pe coadă. Niciodată nu-mi plăcuse să fiu luată de sus, indiferent de cine, iar în ultimele săptămâni trecusem prin atâtea, încât nu mă mai temeam de nevricalele unor fii de zei. Nu știu cum a fost el înainte, și oricum persoana aceea a murit în ziua în care a omorât-o pe Enefa. Ce vezi aici e doar ce-a mai rămas. Am arătat din cap către Shiny, a cărui mână se lăsase moale, parcă de șoc. Nu-i mare lucru, e adevărat. Uneori și mie-mi vine să-l bat. Dar cu cât îl cunosc mai bine, cu atât e mai neîndoios că nu-i chiar atât de distrus pe cât vreți toți să credeți.

Sieh a rămas cu gura deschisă câteva secunde, apoi și-a revenit:

— Nu ai nici cea mai mică idee, a zis el, cu pumnii încleștați. Mai că mă așteptam să dea din picioare ca un copil nevricos. A omorât-o pe mama. În ziua aceea am murit toți, până la unul, și numai din cauza lui! Ce-ai vrea, să uităm asta?

— Nu, am spus eu, simțind fără să vreau milă pentru el, fiindcă știam cum e să pierzi un părinte într-un mod lipsit de orice logică. Bineînțeles că nu puteți uita. Dar, am continuat ridicând mâna lui Shiny, uită-te bine la el. Ți se pare că și-a petrecut atâta amar de vreme țopăind de fericire?

Sieh a făcut o grimasă disprețuitoare.

— Așa, vasăzică acum îi pare rău. Acum, *după* ce ne-am eliberat, și *după* ce a fost condamnat să fie muritor ca plată pentru crimele lui. Tare rău îi mai pare, n-am ce să zic.

— De unde știi că nu i-a părut rău și mai înainte?

— Fiindcă nu ne-a dat drumul! s-a răstit Sieh, lovindu-se cu pumnul în piept. Ne-a părăsit aici și i-a lăsat pe oameni să facă ce vor cu noi! A încercat să ne *forțeze* să-l iubim iar!

— Poate că nu putea concepe nimic altceva.

— *Poftim?*

— Poate că era singurul lucru care părea cât de cât logic, după nebunia actului pe care-l comisese. Poate că avea nevoie de timp să repare ce stricase, chiar dacă era imposibil. Chiar

dacă nu făcuse decât să înrăutățească și mai rău situația. Furia mi se stinsese, și prin cap mi-a trecut imaginea lui Shiny din seara anterioară, în genunchi în fața mea, complet lipsit de orice speranță. Poate că s-a gândit că-i mai bine să vă țină prizonieri și să fie detestat decât să vă piardă cu totul.

Știam că era un argument simplist, fiindcă pentru unele lucruri nu exista iertare; crima, lipsirea de libertate și tortura se aflau printre ele.

Și totuși...

Sieh a închis gura și s-a întors spre Shiny, strângând din dinți:

— I-auzi. Vorbește pentru tine această muritoare, Tată?

Shiny n-a spus nimic. Era tensionat ca o coardă prea întinsă, dar n-a scos nici măcar un singur cuvânt. Nu mă mira. Mi-am tras mâna, gândind să-i fie mai ușor când pleacă.

Numai că el m-a prins înapoi și m-a ținut atât de strâns, încât n-aș fi putut scăpa nici să fi vrut.

În timp ce mă minunam de asta, Sieh a oftat dezgustat.

— Nu te-nțeleg, mi-a zis. Proastă nu-mi pari. Omul ăsta e o pierdere de vreme. Sau poate ești genul acela de femeie ce se torturează singură ca să se simtă mai bine, sau care-și caută numai iubiți care o bat?

— Eu l-am iubit pe Madding, am șoptit.

Aici Sieh a părut mâhnit.

— Am uitat. Îmi pare rău.

— Și mie.

Am suspinat, frecându-mă la ochi, care începuseră iar să mă doară. Prea multă magie în Văzduh; nu eram obișnuită să văd tot timpul. Mi se făcuse dor de întunericul din Umbră, unde magia apărea doar din când în când.

— Numai că... voi o să trăiți pentru totdeauna. Pe urmă mi-am amintit și m-am corectat, zâmbind amar: Cu condiția să nu vă omoare nimeni, adică. Aveți o eternitate împreună.

Așa cum eu n-aș fi putut avea niciodată cu Madding, chiar dacă n-ar fi fost omorât. Eram foarte obosită; devenea tot mai greu să fac față durerii.

— Pur și simplu, am încheiat, nu-nțeleg de ce ați petrece atâta amar de vreme cu inima plină de ură.

Sieh m-a privit gânditor. Acum avea ochi răi și galbeni de pisică, dar fără senzația de amenințare de data trecută. Poate că avea și el, la fel ca mine, nevoie de ochi speciali ca să vadă ce era ascuns. S-a întors către Shiny și l-a privit îndelung, în tăcere. Nu știu ce a văzut, fiindcă furia nu i-a trecut, dar nici n-a mai atacat din nou, ceea ce mi s-a părut o victorie.

— Sieh, a spus deodată Shiny, strângându-mă atât de tare de mână, încât începuse să mă doară.

Am strâns din dinți și am răbdat, gândindu-mă că mai bine nu-l întrerup. A tras adânc aer în piept.

— Să nu care cumva să-ți ceri scuze, a zis Sieh pe un ton blând, simțind probabil ce simțisem și eu. Fața i se transformase într-o mască rece, cu urme vagi de furie. Ce-ai făcut tu nu se poate ierta cu câteva cuvinte și mă jignești dacă încerci – nu doar pe mine, ci și amintirea mamei.

Shiny a încremenit. I-am simțit mâna tresărind și cred că apropierea noastră i-a dat putere, fiindcă a spus în sfârșit:

— Dacă nu accepți cuvinte, măcar accepți fapte?

Sieh a zâmbit. Eram aproape sigură că acum avea colți ascuțiți.

— Ce fapte îți pot acoperi crimele, Tată al Strălucirii?

Shiny a întors privirea, dându-mi până la urmă drumul la mână.

— Știu. Nu există.

Sieh a tras adânc aer în piept și a expirat zgomotos. A clătinat din cap, mi-a aruncat o privire, a clătinat iar din cap și s-a întors cu spatele.

— O să-i spun mamei că te descurci bine, i-a zis lui T'vril, care tăcuse tot timpul, probabil neîndrăznind să respire. O să-i pară bine.

T'vril a înclinat din cap, reușind cumva să nu se încline.

— Sper că ea însăși este bine, desigur.

— Foarte bine. E fericită de când este zeiță, noi suntem cei care ne-am dat peste cap în ultima vreme. Mi s-a părut

că ezită o secundă, aproape întorcându-se iar spre noi, dar în cele din urmă doar l-a salutat pe T'vril: Pe data viitoare, lord Arameri.

A dispărut. În urma lui, T'vril a oftat îndelung. Cred că toți ne simțeam la fel.

— Ei bine, a spus el, acum, că am rezolvat cu asta, ne-a mai rămas o singură problemă de discutat. Te-ai gândit la propunerea mea, Eru Shoth?

Îmi pusesem toate speranțele în slaba șansă de a găsi cumva o cale de eliberare, cu condiția să trăiesc și să-i las pe Arameri să mă folosească. Știam că era o speranță deșartă, dar nu putusem găsi nimic altceva.

— O să aranjați cu Ordinul lui Itempas în numele meu? am întrebat încercând să adopt o atitudine cât mai demnă.

Acum era rândul meu să mă sprijin de Shiny. Îmi era cumva mai ușor să mă vând în robie cu el alături.

T'vril a încuviințat din cap.

— S-a făcut deja.

— Și..., am ezitat, ...îmi dai cuvântul că sigiliul pe care trebuie să-l port nu va face decât ce ai zis?

A ridicat o sprânceană la mine.

— Nu cred că asta se poate negocia, Eru Shoth.

Am tresărit, fiindcă avea dreptate, dar tot am strâns pumnul, fiindcă uram să fiu amenințată.

— Le-aș putea spune fiilor de zei ce sunt. M-ar omorî, dar măcar nu m-ar folosi așa cum vrei tu.

Lordul Arameri s-a lăsat pe spate pe tron, picior peste picior.

— Și dacă nu-i așa, Eru Shoth? Dacă fiii de zei au propriii lor dușmani de care vor să scape? Ai risca să schimbi un stăpân muritor cu unul nemuritor?

Asta era o posibilitate care nu-mi trecuse până atunci prin cap și am înghețat.

— Nu accept să-i fii stăpân, a vorbit deodată Shiny, făcându-mă să tresar.

T'vril a inspirat adânc.

— Stăpâne, mă tem că nu cunoşti detaliile conversaţiei noastre anterioare. Eru Shoth cunoaşte pericolul la care se supune dacă rămâne liberă.

„Şi tu nu eşti în situaţia de a putea negocia pentru ea", dar pe asta a lăsat-o nerostită. Era mult prea evident.

— Acest pericol rămâne şi dacă *tu* îţi asumi proprietatea asupra ei, s-a răstit Shiny.

Nu-mi credeam urechilor. Avea cumva de gând să se lupte pentru mine?

Shiny mi-a dat drumul mâinii şi a făcut un pas în faţă, fără să mă acopere complet.

— Nu poţi ţine secretă existenţa ei, a zis el. Nu poţi omorî suficienţi oameni ca s-o poţi folosi eficient. Era mai bine dacă n-ai fi adus-o niciodată aici, fiindcă atunci puteai măcar să negi că ştii ceva.

M-am încruntat, confuză. Dar T'vril şi-a descrucişat picioarele.

— Ai de gând să le spui celorlalţi zei despre ea? l-a întrebat fără să ridice vocea.

Şi atunci am înţeles. Shiny nu era deloc lipsit de putere. De omorât nu putea fi omorât, nu definitiv, şi nici măcar de închis nu putea fi închis la nesfârşit, fiindcă pedeapsa lui era tocmai să cutreiere lumea şi să înveţe toate lecţiile muritorilor. Era inevitabil ca la un moment dat să fie găsit de alt zeu, venit special să se bucure de nenorocirea lui, şi atunci toate planurile lui T'vril de a mă folosi ca armă se vor duce de râpă.

— O să tac mâlc, a zis Shiny încet, dacă îi dai drumul.

Nu mai îndrăzneam să respir.

T'vril a tăcut un moment îndelungat, apoi a răspuns:

— Nu. Problema mea a rămas neschimbată: e prea periculos să fie lăsată liberă. Este mai sigur s-o omorâm.

Ceea ce anula complet forţa promisiunii lui Shiny, şi în plus eu nu mai rămâneam în viaţă.

Era un joc clasic de *nikkim*: fentă contra fentă, fiecare jucător încercând să-l păcălească pe celălalt, atât doar că eu nu-i

dădusem niciodată atenție, fiindcă nu-i puteam vedea, astfel încât n-aveam nici cea mai mică idee ce se întâmplă în caz de remiză, și cel mai tare îmi displăcea că eu eram trofeul.

— N-a avut absolut nicio problemă cât timp Ordinul n-a știut de existența ei, a continuat Shiny. Anonimitatea i-a protejat familia timp de generații, chiar și de ochii zeilor. Lăsați-o să se întoarcă de unde a plecat și totul va fi ca la început. A făcut o pauză. Oricum ai sângele pe care l-ați luat din Casa Soarelui-Răsare înainte s-o distrugeți.

— A luat..., m-a luat gura pe dinainte.

Mi-am încleștat pumnii. Desigur, ar fi fost păcat să piardă o resursă atât de importantă. Sângele meu, al lui Dateh, vârfurile de săgeată, cine știe, poate reușiseră chiar să găsească metoda de rafinare folosită de Dateh. Și cu mine, și fără mine, Aramerii tot aveau o armă la dispoziție. Fir-ar să fie!

Dar Shiny avea dreptate. Dacă lordul Arameri avea asta, atunci nu mai avea nevoie de mine.

T'vril s-a ridicat de pe tron. A coborât treptele și a trecut pe lângă gărzi, ducându-se la una dintre ferestrele înalte. Acolo a privit îndelung afară, către lumea care era toată a lui – și probabil și către soarele negru, avertismentul zeilor care-l amenințau. Și-a prins mâinile la spate.

— Să-i redau anonimitatea, zici, a oftat el și inima mi-a săltat plină de speranță. Prea bine. Să presupunem că mă gândesc la asta. Dar cum? Să-i omor pe toți cei care o cunosc? Ai spus și tu că nu merită.

M-am cutremurat. Vuroy și ceilalți de pe Aleea Artiștilor. Proprietarul casei în care locuisem. Bătrâna de peste drum ce bârfea cu toți vecinii despre fata oarbă care se iubea cu un fiu de zei. Rimarn, preoții din Sala Albă, cine știe câți servitori și străjeri, chiar și cei ce se aflau aici acum.

— Nu, am izbucnit. O să plec din Umbră. Oricum trebuia să plec. Mă duc undeva unde nu mă cunoaște nimeni, n-o să vorbesc niciodată cu nimeni, numai să nu...

— Ucide-o, a rostit Shiny.

Am tresărit și am ridicat ochii spre el. Shiny mi-a aruncat o privire.

— Dacă moare, își ia secretele cu ea în mormânt. Nimeni n-o va căuta. Nimeni n-o va putea folosi.

Am înțeles unde bătea, deși ideea îmi dădea fiori. T'vril ne-a aruncat o privire peste umăr.

— O moarte falsă? Interesant. S-a gândit o vreme. Dar nu-i loc de greșeli. Să nu mai vorbească niciodată cu prietenii sau cu mama ei. Să nu mai fie niciodată Oree Shoth. Pot aranja să fie trimisă undeva, să i se aloce resurse și un trecut născocit. Poate chiar o înmormântare deosebită pentru această femeie atât de curajoasă, care și-a dat viața pentru a da în vileag un complot contra zeilor. A aruncat o privire spre mine. Dar dacă aud măcar un singur zvon, un singur cuvânt că ai supraviețuit, opresc jocul, Eru Shoth. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că nu vei ajunge în mâinile cui nu trebuie. Ai înțeles?

Cu ochii mari, am privit la el, apoi la Shiny, apoi la mine. La acest corp pe care îl puteam vedea acum, ca o umbră neagră pe fundalul mereu strălucitor al palatului. Curbele delicate ale sânilor. Complexitatea fascinantă a mâinilor, pe care le-am ridicat, le-am întors de pe o parte pe alta, am mișcat din degete. Vârfurile picioarelor. Un cârlionț abia vizibil. Niciodată nu mă mai văzusem atât de complet.

Chiar și falsă, o asemenea moarte ar fi groaznică. Prietenii mei mă vor jeli, iar eu voi deplânge viața pe care am pierdut-o. Iar biata mama, mai întâi să-l piardă pe tata și apoi pe mine. Dar magia, toate ciudățeniile din Umbră, toate lucrurile minunate și înfiorătoare prin care trecusem, pe care le *văzusem*, pe ele le-aș părăsi cel mai greu.

Cândva îmi dorisem să mor. Această moarte falsă era și mai rea, dar măcar îmi reda libertatea.

Cred că tăcusem prea mult timp, fiindcă Shiny s-a întors spre mine, cu privirea lui intensă mai plină de compasiune decât îmi imaginasem vreodată că ar putea fi. Desigur că înțelegea. Uneori, să trăiești e cel mai greu.

— Am înţeles, i-am spus lordului Arameri.

A dat din cap.

— Atunci aşa va fi. Mai stai o zi. Îmi ajunge ca să fac toate aranjamentele.

S-a întors spre fereastră. Era semnalul că trebuia să ieşim.

Dar eu încremenisem acolo şi nu-mi venea să cred. Eram liberă. Cu adevărat liberă, ca pe vremuri.

Shiny s-a întors să plece, apoi, văzând că tot nu mişcam, s-a răsucit spre mine, iritat. Ca pe vremuri.

Numai că acum se luptase pentru mine. Şi câştigase.

Am fugit după el şi l-am luat de braţ şi, dacă l-a deranjat că mi-am lăsat capul pe umărul lui pe drumul înapoi, nu s-a plâns.

19
Războiul demonilor
(cărbune și cretă pe fundal negru)

Aici ar fi trebuit să sfârșesc povestea. Așa ar fi fost cel mai bine, nu? Un zeu căzut, un demon „mort", două suflete frânte făcând primii pași pe drumul spre reîntregire. Cred că povestea asta merita un așa sfârșit. Un sfârșit liniștit și simplu.

Dar nu prea ți-ar fi plăcut, este? Prea răsuflat. Prea puțină dramă. Atunci o să-mi spun că ce-a urmat a fost un mare noroc, deși nici acum nu-mi vine să cred.

* * *

În noaptea aceea am dormit adânc, deși mă frământa frica de viitor, grijile pentru Paitya și ceilalți și bănuielile cinice că lordul Arameri va găsi un mod de a mă ține cumva în apropierea măritei sale persoane. Brațul mi se vindecase complet, așa că am dat jos bandajele, fașa și sigiliul-script, am făcut o baie îndelungată, special pentru a savura absența durerii, și m-am cuibărit lângă Shiny, bucurându-mă de căldura lui. Mi-a făcut loc lângă el în pat și m-a privit până am adormit.

M-am trezit brusc, undeva după miezul nopții, dezorientată și încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. Camera era tăcută; pereții magici ai palatului erau prea groși, astfel că de afară nu se auzea nimic, nici măcar vântul care probabil șuiera furios, având în vedere la ce înălțime ne aflam. Din punctul ăsta de vedere, îmi plăcea mai mult

Casa Soarelui-Răsare, unde măcar viața fremăta peste tot în jurul meu: pași pe hol, oameni cântând, Copacul scârțâind în bătaia vântului. Nici de Casă și nici de oamenii din ea n-avea să-mi fie vreodată dor, dar avusese și lucruri plăcute.

Aici în schimb era doar tăcere, nemișcare și strălucirea neîncetată a pereților. Shiny dormea lângă mine, respirând lent și adânc. Am încercat să-mi dau seama dacă avusesem vreun coșmar, însă nu-mi aminteam nimic. M-am ridicat și am privit în jurul meu, pur și simplu fiindcă puteam. Și din palat o să-mi fie dor de unele lucruri. Nu părea să fie nimic ieșit din comun, dar aveam nervii întinși la maximum și mi s-a făcut pielea ca de găină, de parcă tocmai mă atinsese ceva.

Apoi am auzit un sunet de sfâșiere în spatele meu.

M-am rotit brusc, incapabilă de un gând coerent, și iat-o: o gaură de înălțimea mea, ca o gură larg deschisă. Ce tâmpită, cât de tâmpită putusem fi! Știam doar că el încă nu fusese găsit, dar mă crezusem în siguranță în fortăreața Arameri. Tâmpită, tâmpită, tâmpită!

M-a târât deja peste jumătate de pat înainte să deschid gura și să țip. M-am apucat instinctiv de cearșafuri, deși știam că n-are niciun rost. Îmi imaginam deja pânza sfâșiindu-se și fluturând inutil, și pe mine dispărând în cine știe ce iad îmi pregătise Dateh.

Ceva m-a tras brusc înapoi, atât de tare, încât mi-a ars pielea. Ceva ținea cearșafurile. Apoi în jurul încheieturii mele s-a încolăcit o mână. *Shiny*.

Urletul metalic mă trăgea fără echivoc, cu Shiny după mine. Îi simțeam prezența chiar și urlând și zbătându-mă, chiar și după ce senzația atingerii lui a dispărut în vidul rece. Ne-am rostogolit împreună prin întuneric, tremurând, căzând pe o parte pe...

Ceva solid. M-am lovit prima de sol – sol? – atât de tare, încât mi s-a tăiat respirația. Dar senzația exista. Shiny a aterizat alături, icnind, apoi s-a rostogolit imediat în picioare, trăgându-mă și pe mine. Deși peste tot era doar beznă și eram speriată de moarte, am încercat să privesc în jur.

Atunci mi-au căzut ochii pe o formă palidă, vagă, ghemuită într-o poziție fetală, plutind în întuneric. Dateh? Dar nu făcea nicio mișcare. Pe urmă, a apărut ceva pâlpâind slab între mine și forma aceea. Ca sticla. M-am întors iar, încercând să înțeleg, și iată altă formă cețoasă plutind în întunericul de dincolo de sticlă. Pe aceasta am recunoscut-o după pielea maronie: Kitr. Nu făcea nicio mișcare. Am întins mâna după ea, însă nu puteam trece de sticlă. Era solidă și ne înconjura din toate părțile, ca o bulă de normalitate scobită în teribila substanță a Vidului.

M-am întors iar și l-am văzut pe Dateh.

Era mai aproape de noi decât formele acelea palide, în cealaltă parte a camerei formate în bulă. Nu părea să-și fi dat seama de prezența noastră (deși numai din voința lui am fi putut ajunge acolo), fiindcă era cu spatele la noi și lăsat pe vine printre mai multe cadavre. Pe ele nu le vedeam decât dacă se nimereau să formeze o pată de întuneric care să-l eclipseze pe Dateh, dar simțeam gustul de sânge în aer, puternic, proaspăt și scârbos. Am deslușit sunetele pe care sperasem că nu le voi mai auzi vreodată: carne sfâșiată. Dinți măcinând.

Am înțepenit. Shiny m-a strâns mai tare de mână. Dacă îl zărea și el, atunci exista lumină. Iar lumină însemna că Shiny vedea exact care dintre copiii lui zăceau dezmembrați și mâncați în jurul nostru, secați de orice fărâmă de magie.

Lacrimi de furie neajutorată m-au cotropit. Nu din nou. „Nu din nou."

— Fir-ai tu să fii blestemat, Dateh! am șoptit.

Dateh s-a oprit din ce făcea și s-a întors spre noi, fără să se ridice, cu mișcări ciudate, animalice. Avea pete întunecate în jurul gurii, pe haine și pe mâini, și ceva negru îi picura din pumnul stâng. Ne privea ca un om care tocmai își pierduse mințile. Nu se mai vedea linia de demarcație dintre pupilă și iris, și ochii lui păreau două gropi adânci și întunecate, săpate în albul ce le înconjura.

Și-a revenit treptat.

— Unde e Serymn?

— A murit, m-am răstit.

La auzul veștii s-a încruntat, de parcă-i venea greu să înțeleagă. S-a ridicat încet în picioare, a tras aer în piept să vorbească iar, apoi a tăcut, observând inima pe care o ținea în mână. S-a încruntat, a aruncat-o deoparte și a făcut un pas spre noi.

— Unde e soția mea? a zis.

Mă prefăceam eu furioasă, dar era doar o fanfaronadă în spatele căreia îmi ascunsesem teama. Simțeam puterea curgând în jurul lui ca apa și apăsându-mi pe piele. O aură îi pâlpâia în jur, luminând șters tot restul spațiului. El dispăruse de când forțele Arameri dăduseră buzna în Casa Soarelui-Răsare. Petrecuse aici tot acest timp, omorând și mâncând fii de zei, sperând să devină mai puternic? Și mai nebun?

— Serymn a *murit*, monstrule, i-am spus. N-auzi? Zeii au luat-o și au dus-o pe tărâmul lor ca s-o pedepsească, și zău dacă n-o merita. O să te găsească și pe tine.

Dateh s-a oprit. Încruntătura i-a sporit, apoi a clătinat din cap.

— N-a murit. Aș fi știut.

M-am cutremurat. Deci Stăpânul Nopții avusese până la urmă idei creative.

— Atunci o să moară în curând. Sau ai de gând să încerci să-i omori pe Cei Trei acum?

— Dintotdeauna am vrut asta, lady Oree.

Dateh a clătinat iar din cap și a zâmbit cu dinții lui însângerați. Era prima dată când semăna cu vechiul Dateh, dar tot m-a trecut un fior. Mâncase fiii de zei ca să le fure puterea și se pare că reușise. Dar pe undeva apăruse o problemă, una mare. Zâmbetul lui ciudat și ochii goi erau un semn indiscutabil.

„E foarte, foarte rău când un muritor îl mănâncă pe unul dintre noi", zisese Lil.

S-a întors să-și admire munca, pe care se pare că o găsea plăcută, fiindcă a râs, trezind ecouri în spațiul din jurul lui.

— Dar demonii sunt și ei copiii zeilor, nu? Numai că pe noi ne-au vânat cu încăpățânare. *Ce fel de dreptate e asta?* a urlat el, făcându-mă să tresar. Apoi a râs iar: Dacă tot le este atât de frică de noi, hai să le dăm un motiv adevărat: să vadă cum copiii lor disprețuiți și persecutați vin să le ia locul.

— Spui tâmpenii, a zis Shiny.

Tot nu-mi dăduse drumul la mână și-i simțeam tensiunea. Era și speriat, și *furios* în același timp.

— Niciun muritor nu poate avea puterea unui zeu, a urmat el. Chiar dacă, prin cine știe ce minune, i-ai putea înfrânge pe Cei Trei, ai distruge tot universul.

— Dar fac altul! a urlat Dateh, încântat și absolut scos din minți. Tu te-ai ascuns în Vidul creat de mine, nu, Oree Shoth? Fără pic de educație, absolut îngrozită, bazându-te doar pe instinct, ai creat un tărâm mai sigur. Spre groaza mea, mi-a întins mâna de parcă se aștepta să accept o asemenea ofertă. De asta voia Serymn să ni te alături. Eu pot crea doar tărâmul acesta în care ne aflăm, dar tu ai făcut deja câteva zeci. Mă poți ajuta să construim o lume în care muritorii nu se vor mai teme niciodată de zei. O lume unde eu și cu tine *vom fi* adevărații zei, așa cum e corect.

M-am dat în spate, evitându-i mâna întinsă, până m-am lovit de bariera solidă creată de el. Fără scăpare.

— Talentul tău a mai apărut și înainte printre cei ca noi, a spus Dateh coborând mâna, însă privindu-mă de după Shiny cu o foame aproape sexuală. Totuși, chiar și când eram cu sutele, asemenea talent era rar, și numai copiii Enefei îl puteau avea. Am nevoie de magia ta, lady Oree.

— Pe Maelstrom, despre ce naiba vorbești? l-am întrebat, pipăind frenetic cu mâinile suprafața dură din spatele meu, sperând să dau de vreo clanță. Deja m-ai făcut să omor pentru tine. Ce naiba mai vrei, să mănânc și eu carnea zeilor și să înnebunesc alături de tine?

A holbat ochii, surprins.

— Ah... nu. Nu. Tu ai iubit un fiu de zei. *Eu* n-am avut niciodată încredere în tine, dar ar fi păcat să se piardă darul tău. Dacă-ți mănânc inima, îmi va reveni mie magia ta.

Parcă îmi turnase gheață în vene. Dar Shiny a făcut un pas și a trecut în fața mea.

— Oree, a zis el încet, încearcă să ieși de aici.

Am tresărit îngrozită și am dat cu mâna orbește până i-am găsit umărul. Nu-mi dau seama de ce, dar era calm și fără pic de frică.

— Ce... adică ce...

M-a ignorat.

— I-ai mai rupt vrăjile o dată. Deschide o ușă înapoi spre Văzduh. Eu o să mă asigur că nu te urmărește.

Îl puteam vedea. Începuse să strălucească, puterile lui zeiești devenind tot mai evidente în încercarea de a mă proteja.

Dateh s-a strâmbat, arătându-și dinții și întinzându-și brațele în lături.

— Dă-te din fața mea!

Am holbat ochii, m-am uitat mai bine și m-am îngrozit. Începuse și *el* să strălucească, dar într-un amestec grotesc și scârbos de nenumărate culori fără nume pentru mine. Îmi întorcea stomacul pe dos. Aura aceea era însă foarte strălucitoare. Devenise mai puternic decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Am înțeles ce se întâmpla abia când am clipit și ochii mei s-au ajustat fără voie, cu un puseu de agonie. Acum îl puteam vedea *cu adevărat* pe Dateh, ignorând foița subțire de iluzie cu care se învești mântase.

Și când l-am văzut, am început să urlu. Deoarece creatura enormă din fața mea, care se legăna pe douăzeci de picioare, cu nu știu câte mâini, *și FAȚA, pe toți zeii*, fața aceea teribilă era infinit de hidoasă.

Shiny s-a întors spre mine:

— Fă ce-ți spun! Acum!

Apoi a țâșnit, arzând ca o flacără, aruncându-se spre Dateh.

— Nu, am șoptit, clătinând din cap.

Nu-mi puteam lua ochii de la grozăvia în care se transformase Dateh. Refuzam să accept ce vedeam pe fața lui: zâmbetul blând al lui Paitya, dinții pătrățoși ai lui Gunoi, *ochii lui Madding*. Și mulți alții. Din Dateh nu mai rămăsese aproape nimic – doar vrăjmășie și voință pură. Câți fii de zei mâncase deja? Probabil destui ca să nu mai aibă nimic uman în el și să dobândească o putere incredibilă.

Nimeni nu se putea pune cu așa ceva, nici măcar Shiny. Dateh avea să-l omoare și pe urmă avea să vină să-mi mănânce inima. De el nu mai aveam scăpare, prizonieră în închisoarea cărnii lui pentru vecie.

— *Nu!*

Am fugit spre zidul de magie, lovindu-i suprafața rece și strălucitoare cu pumnii. Eram atât de îngrozită, încât mă blocasem complet. Nu mai puteam gândi, gâfâiam tare și voiam doar să fug.

Apoi mâinile mi-au devenit brusc vizibile, și între ele a apărut ceva nou.

De uimire, mi-am uitat panica. Între palme mi se formase o sferă rotitoare de lumină argintie și palidă. Pe suprafața ei se vedea un chip și, când am holbat ochii, chipul de acolo mi-a imitat gestul. Era fața *mea*. Imaginea – o reflexie în oglindă, mi-am dat seama, alt lucru de care auzisem, dar pe care nu-l văzusem niciodată – era distorsionată de forma sferei, însă distingeam curba obrajilor, buzele întredeschise, dinții albi.

Dar cel mai clar îmi vedeam ochii.

Și nu erau cum crezusem eu. Acolo unde trebuia să fi fost irisurile ca două discuri gri distorsionate era lumină. Corneele mele deformate se retrăseseră, deschizându-se ca o floare, lăsând să se vadă ceva mult mai ciudat în interior.

„Ce...?"

În spatele meu am auzit un strigăt și o lovitură, apoi ceva mi-a zburat prin fața ochilor, strălucind ca o cometă. O cometă care cădea urlând și din care curgea sânge. Shiny.

Dateh a șuierat nervos și a ridicat două dintre brațele lui furate. Din palme i s-a scurs o lumină bolnăvicioasă, uleioasă, care băltea pe podea. Unde cădea lumina, se auzea un sfârâit.

Sfera mea argintie a dispărut.

Uitând complet și de fugă, și de magia aceea ciudată, m-am repezit la Shiny, care acum zăcea nemișcat și tern. L-am întors cu fața în sus, descoperind că trăia, deși abia mai respira. Pieptul îi era brăzdat de la umăr până la șold de o dungă neagră, în care lumina lui dispăruse cu totul. Am atins-o, tremurând, dar nu se vedea nici urmă de rană deschisă. Nici de magie.

Atunci am înțeles: indiferent care era mecanismul prin care sângele de demon putea nega magia esenței vitale a unui zeu, Dateh găsise un mod de a-l utiliza după bunul-plac. Cine știe, poate era doar culminarea normală a monstruozității în care se transformase. Nu doar demon, ci zeu a cărui natură era tocmai caracterul său muritor. Scopul lui era să-l transforme pe Shiny într-un om oarecare, bucată cu bucată, și apoi să-l sfâșie.

— Lady Oree, a șuierat spre mine creatura care fusese cândva Dateh.

În mintea mea nu mai era om. Vorbea cu o sută de voci, unele de femeie, altele de bărbat, unele mai bătrâne, altele mai tinere, gâfâind și înaintând încet către mine. Probabil îi crescuseră mai mulți plămâni sau ce alte organe își creau fiii de zei pentru a simula că respiră.

Apoi mi-a vorbit:

— Noi doi suntem ultimii din neamul nostru. A fost greșit, greșit, greșit să te amenințe. S-a oprit, clătinând din cap, ușor confuz. Dar am nevoie de puterile tale. Vino lângă mine, ascultă-mă și n-o să-ți fac nimic.

S-a mai apropiat cu un pas, mișcând câte șase picioare odată.

Dar eu nu puteam avea cu niciun chip încredere în monstrul ăsta. Chiar dacă i-aș fi acceptat planul, având în vedere cât era de nebun, cine l-ar fi oprit să mă omoare? Iar de Shiny sigur voia să scape definitiv. Ce se întâmplă cu universul dacă moare unul dintre Cei Trei? Oare nebunului ăstuia i-ar păsa măcar?

Mă agățasem de Shiny, instinctiv, ca de un scut împotriva fricii. L-am simțit mișcând slab, abia conștient și incapabil să-mi ofere protecție. Lumina începuse să-i dispară, dar de murit încă nu murise. Poate își revenea dacă mai trăgeam de timp.

— Vrei să vin lângă tine? am zis eu, clănțănind de frică.

În jurul lui Dateh aerul a tremurat, apoi și-a recâștigat forma normală de muritor, pe care o cunoscusem în Casa Soarelui-Răsare. Era o iluzie. Simțeam fără îndoială realitatea ascunsă sub vraja lui, chiar dacă îmi păcălise ochii. Dateh semăna cu Lil: amândoi păreau simpli și normali, însă chipurile lor adevărate erau absolut oribile.

— Da, a spus, vorbind de data asta cu o singură voce și arătând cu mâna în spate, către cadavrele care se aflau acolo: Te învăț și pe tine. Te fac pu-puternică.

Apoi s-a oprit, cu privirea pierdută, și aerul din jurul lui a tremurat iar în felul acela ciudat, ca și cum îi scăpase o secundă masca pe care o purta. În aer se simțea cât se străduia să mențină masca. Nu-i de mirare că ezitase să mă devoreze și pe mine; încă o inimă, încă un suflet furat; era prea mult.

Shiny a gemut și chipul creaturii s-a înăsprit.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine.

Vocea i se schimbase. Mi-am reținut cu greu lacrimile, fiindcă vorbise cu glasul lui Madding, blând și convingător. Mâinile i se făceau când pumni, când gheare.

— Creatura aceea din poala ta. Am crezut că n-are niciun pic de magie, dar pare-se că am subestimat-o.

Am clătinat din cap, plângând, încercând să-l acopăr de Shiny cu propriul meu corp, de parcă aș fi avut vreo șansă să-l protejez.

— Nu, am zis repede, nu, nu te las să-l omori și pe el. Nu.

— Dar vreau să-l omori chiar tu, Oree. Omoară-l și mănâncă-i inima.

L-am privit încremenită de groază, cu gura căscată.

El a rânjit la mine, când cu dinții lui Dateh, când cu ai lui Gunoi.

— Iubești prea mulți zei, mi-a explicat. Vreau să văd că pot avea încredere în tine. Omoară-l, Oree. Omoară-l și toată puterea aceea strălucitoare va fi a ta. Atunci o să înțelegi ce potențial enorm ai.

— Nu pot. Tremuram din tot corpul și mai că nu mă auzeam nici eu. Nu pot.

Monstrul de Dateh a rânjit cu colți ascuțiți de câine.

— Ba sigur că poți. Ai atâta sânge la dispoziție, numai să folosești cât trebuie.

A făcut un gest în aer, și pe pieptul lui Shiny a apărut un cuțit negru, ca o ceață întunecată. O bucată din Vid, forțată să ia formă.

— O să am puterea ta într-un fel sau altul, lady Oree. Mănâncă-l tu pe el și alătură-mi-te, sau te mănânc eu pe tine. Tu alegi.

* * *

Probabil mă crezi lașă.

Vei ține minte că am fugit când Shiny mi-a spus să fug, nici pomeneală să vin să lupt alături de el. Vei ține minte că în toate aceste clipe de oroare am fost complet inutilă și neajutorată, mult prea speriată ca să pot proteja pe cineva, darămite pe mine însămi. Poate că admițând asta ți-am câștigat disprețul.

Nu o să încerc să te fac să te răzgândești. Nici eu nu sunt mândră de cum m-am comportat în iadul acela. Oricum nu pot explica, fiindcă nu există cuvinte care să poată descrie teroarea acelor clipe, când am fost silită să fac cea

mai teribilă alegere cu care se poate confrunta orice ființă de pe acest pământ: omoară sau vei fi omorât. Mănâncă sau vei fi mâncat.

Atât îți zic: cred că am făcut singura alegere demnă de orice femeie aflată în fața monstrului care i-a omorât omul iubit.

* * *

Am dat cuțitul la o parte. N-aveam nevoie de el. Pieptul lui Shiny se ridica și cobora sub mâinile mele. Nu știu ce-i făcuse Dateh, dar îl rănise rău, în ciuda magiei care încă îl înconjura. Fără să-mi dau seama, am netezit cămașa de pe pieptul lui și mi-am lăsat palmele acolo, de ambele părți ale inimii.

Lacrimile îmi cădeau pe mâini în ritm de trei: un-doi-*trei*, un-doi-*trei*, un-doi-*trei*. Ca țipătul păsării bocitoare. *Oree, oree, oree.*

* * *

Am ales să trăiesc.

* * *

Tata îmi spusese că vopseaua era doar ușa, și credința era cheia care o descuia. Sub mâinile mele, inima lui Shiny bătea măsurat și puternic.

— Pictez un tablou, am șoptit.

* * *

Am ales să lupt.

* * *

Dateh a scos un sâsâit de plăcere văzând sfera strălucitoare între palmele mele, deasupra inimii lui Shiny. Acum

știam ce era: manifestarea vizibilă a voinței mele. Puterea mea, moștenită din strămoșii zeiești și distilată de generație după generație de oameni, căpătând acum formă și energie și *potențial*. Fiindcă asta e de fapt magia: posibilitate. O pot folosi pentru a crea orice, cu condiția să cred cu toată ființa. O lume într-un tablou. O amintire a satului meu. O gaură nenorocită.

Am împins-o cu forța voinței în trupul lui Shiny. A intrat fără să-i facă niciun rău și s-a instalat în jurul inimii lui, între bătăile puternice și constante ale inimii lui.

Am ridicat privirile spre Dateh. Atunci am simțit clar cum s-a schimbat ceva în mine, fiindcă dintr-odată Dateh a șuierat alarmat și s-a retras un pas, holbându-se în ochii mei de parcă se făcuseră stele.

Poate că așa și era.

* * *

Am ales să cred.

* * *

— *Itempas*, am rostit.

Din neant au izbucnit fulgere care ne-au lovit.

Pe mine m-au aruncat în spate, izbindu-mă de bariera lui Dateh suficient cât să-mi pierd suflul și să cad pe jos, ametită, dar râzând, fiindcă toate astea îmi erau bine cunoscute și nu-mi mai era frică. Acum credeam din toată inima. Acum știam că se terminase tot coșmarul, chiar dacă Dateh încă nu aflase.

În mijlocul Vidului lui Dateh strălucea un soare nou, prea intens ca să mă pot uita direct la el. Căldura lui ardea chiar și de la distanță, pârlindu-mi pielea și tăindu-mi răsuflarea. Era înconjurat de o aură de lumină albă și pură, compusă din linii și curbe care mi s-au imprimat arzând pe retină, formând inele concentrice, linii întretăiate, cercuri suprapuse, cuvinte

sacre ce apăreau, se mișcau și dispăreau într-o mișcare atât de complexă, încât mintea mea nu putea ține pasul. Toată această frumusețe de nedescris, inelele acestea se roteau în forme grațioase și amețitoare în jurul unei forme umane.

Furând câte o privire prin văpaia care-mi rănise ochii, am reușit să deslușesc o coroană dogoritoare de păr, armura unui războinic în nuanțe palide și o sabie lungă și dreaptă din metal alb, ținută într-o mână neagră, absolut perfectă. Fața nu puteam să i-o văd, fiindcă era prea luminoasă, dar ochii erau de neuitat. Se deschiseră sub privirile mele, străpungând albul neînduplecat cu nuanțe de care auzisem numai prin poeme. Opal de foc. Haina asfințitului. Catifea și dorință.

Mi-am amintit de ziua aceea de demult când găsisem un om într-o ladă de gunoi. Avea aceiași ochi, dar cât de frumoși erau acum, cât de incandescenți și plini de siguranță... nici nu exista comparație.

— Itempas, am spus iarăși, cu adorație.

Ochii aceia superbi s-au întors spre mine, privindu-mă fără a mă recunoaște, dar nu mă interesa. Mă vedea și mă recunoscuse ca pe unul dintre copiii Lui și atât. O entitate atât de îndepărtată de tot ce însemna umanitate nu avea nevoie de legături umane, însă pentru mine era suficient că mă privise cu căldură în ochi.

În fața Lui zăcea strâns ghem monstrul Dateh, aruncat pe spate de același val de putere care mă dărâmase și pe mine. S-a ridicat nesigur pe multele lui picioare, cu toată masca de umanitate complet distrusă.

— Ce mama iadurilor ești tu? a întrebat monstrul Dateh.

— Eu sunt cel ce dă formă, a spus Stăpânul Luminii, ridicându-și sabia de oțel alb, pe care erau înscrise sute de cuvinte sacre în filigran. Eu sunt tot ce simbolizează cunoașterea și țelul. Eu întăresc ceea ce ființează și șterg ceea ce nu trebuie să fie în ființă.

Sub impactul vocii lui, întunericul Vidului s-a zguduit. Râdeam iar, plină de o bucurie dincolo de cuvinte. În ochi

mi-a țâșnit durerea, arzătoare și teribilă, dar m-am agățat cu toată forța de minunea din fața mea, refuzând să întorc privirea. Domnul Dumnezeul meu îmi stătea înainte. De când fusese făcută lumea nu-L mai văzuse niciun maronez și n-aveam să las o simplă slăbiciune trupească să-mi înfrângă bucuria.

Monstrul Dateh a urlat pe multe voci și l-a atacat cu un val de magie atât de pângărit, încât aerul a devenit maroniu. Itempas l-a dat la o parte fără efort și în urma mișcării Lui a răsunat o singură notă distinctă.

— Ajunge, a zis el, și ochii i s-au făcut roșu întunecat precum apusul unei zile reci. Eliberează-mi copiii.

Monstrul a înghețat, căscând ochii – ochii lui Madding. La mijloc i s-a ridicat o cocoașă care a urcat dezgustător spre gât și căreia i s-a împotrivit cu toată forța, strângând din dinți și încordându-se. L-am simțit cum se luptă ca să rețină în sine toată puterea pe care o înghițise, dar în zadar. În secunda următoare și-a dat capul pe spate și a urlat, iar din gât i-au izbucnit șiroaie de culori.

Culorile s-au evaporat în flacăra albă a lui Itempas, transformându-se în ceață fină. Fiecare fuior de culoare s-a învârtit și s-a împletit cu celelalte, aruncându-se spre El și formând în fața maiestuoasei Lui aure încă un inel rotitor.

Itempas a ridicat o mână și fuioarele s-au contractat în jurul încheieturii, emanând atâta bucurie că am simțit-o chiar și prin agonia care-mi străbătea ochii.

— Iertați-mă! a strigat El, cu durere în ochii Lui frumoși. (Ce priveliște cunoscută...) Nu v-am fost tată bun, dar acum mă voi schimba. Voi deveni tatăl pe care-l meritați. Inelul colorat s-a strâns până a devenit o sferă învolburată care plutea deasupra palmei Lui. Duceți-vă și fiți liberi.

A suflat peste sufletele adunate și ele s-au făcut fum și au dispărut. Oare fusese aievea sau doar în imaginația mea unul dintre ele, o spirală verde-albăstruie, a mai zăbovit un pic? Oare... Dar în cele din urmă a dispărut și el.

Apoi Dateh a rămas singur, cocoșat și cu genunchii tremurând, un om ca oricare altul.

— N-am știut, a șoptit el, privind uluit și speriat spre figura luminoasă din fața lui. A căzut în genunchi, cu mâinile tremurând: N-am știut că erai *tu*. Iartă-mă!

Pe față îi curgeau șiroaie de lacrimi, în parte de frică, în parte de venerație; știu bine, fiindcă și eu plângeam aceleași șiroaie de lacrimi ca el, groase și calde.

Strălucitorul Itempas a zâmbit. Nici lacrimile mele arzătoare, nici gloria strălucirii sale nu mă lăsau să-i văd chipul, dar i-am simțit surâsul pe fiecare bucățică de piele. Era cald, iubitor și binevoitor. Blând. Tot ce-mi imaginasem vreodată că ar trebui să fie.

Sabia cea albă a scânteiat în aer. Altfel n-aș fi știut că se mișcase, ci aș fi zis că apăruse pur și simplu, invocată prin vrajă, tocmai în pieptul lui Dateh. El n-a scos niciun sunet, doar a căscat ochii mari. S-a uitat în jos, spre sângele care i se scurgea pulsând pe lama îngustă a Stăpânului Luminii: unu-unu, doi-doi, trei-trei. Tăișul sabiei era atât de fin și lovitura atât de precisă, chiar și prin os, încât inima lui era străpunsă, dar continua să bată.

Mă așteptam ca Stăpânul Luminii să-și tragă sabia înapoi și să-l lase să moară, dar în schimb a întins spre Dateh mâna rămasă liberă. Încă avea pe chip acel surâs blând, cald și lipsit de orice milă, dar asta nu era o contradicție pentru el. A pus mâna pe fața lui Dateh.

În momentul acela a trebuit să-mi feresc ochii. Durerea se făcuse atât de mare, încât nu mai vedeam decât roșu, și nu de furie. Dar nu era chip să nu *aud* urletele lui Dateh și să nu *simt* ecourile oaselor rupte, iar Dateh s-a luptat, s-a zbătut și în cele din urmă doar a mai tresărit slab. În aer plutea miros de foc, fum și duhoarea unsuroasă a cărnii arse.

Am simțit gustul satisfacției. Nu era nici dulce, nici mulțumitor, dar era destul.

Apoi Vidul s-a spart și a dispărut, dar eu nu mai simțeam nimic în afara durerii roșii. Am apucat doar să văd sub

picioare podeaua strălucitoare a Văzduhului și am încercat să mă ridic, dar vârtejul de durere m-a apucat și m-a azvârlit la pământ, ghemuită și incapabilă de orice mișcare, nici măcar să vomit.

Niște mâini calde și cunoscute m-au ridicat, mi-au atins fața și mi-au șters lacrimile groase și ciudate care-mi curgeau din ochi. M-am pomenit făcându-mi griji absurde că-i pătez cu sânge frumoasele lui haine albe.

— Mi-ai arătat cum e să fiu eu însumi iar, Oree, a spus vocea aceea luminoasă și atotștiutoare. (Am plâns și mai tare, plină de iubire.) Să fiu iarăși întreg după atâta amar de vreme... Uitasem cum e. Dar acum trebuie să te oprești. Nu vreau să-ți adaug moartea la crimele mele.

Cât de rău mă durea. Crezusem din toată inima, și credința mea se făcuse magie, însă și eu, și magia mea aveam limite. Dar cum să încetez să mai cred? Cum să găsesc un zeu, și să-l iubesc, și pe urmă să-l las să plece?

Vocea i s-a schimbat, devenind mai blândă. Mai umană.

— Te rog, Oree.

În inima mea îi ziceam Shiny, chiar dacă în mintea mea îi spuneam altfel. Era suficient ca să mă opresc și schimbarea am simțit-o imediat în ochi. Acum nu mai vedeam nici podeaua strălucitoare, nici nimic altceva, dar durerea a scăzut de la intensitatea unui urlet la un biet geamăt. M-am moleșit de ușurare.

— Odihnește-te acum.

Patul în dezordine sub mine. Pături până la gât. Am început să tremur violent: șoc. O mână mare mi-a mângâiat părul. Am scâncit, fiindcă atingerea îmi înrăutățea durerea.

— Șșș! O să am grijă de tine.

Vorbele de atunci mi-au venit instinctiv, neplanificat, fiindcă mă durea atât de rău, încât parcă pluteam pe alt tărâm. Dar l-am întrebat totuși, printre dinții încleștați:

— Acum ești prietenul meu?

— Da, a răspuns el. Și tu ești prietena mea.

M-am scufundat în vise, cu sufletul zâmbind.

20
Viață (studiu în ulei)

Mi-a luat mai mult de un an să mă vindec.

Primele două săptămâni le-am petrecut în Văzduh, în comă. Chemat în camera mea, lordul Arameri a găsit un demon care abia mai trăia, un zeu căzut și istovit, mai mulți fii de zei morți sau aproape morți, o grămadă de cenușă în formă de om, și a reacționat incredibil de bine. L-a chemat iar pe Sieh și mi s-a spus că i-a însăilat o superbă poveste despre cum Dateh atacase Văzduhul și fusese respins și în cele din urmă distrus de Shiny, care făcuse toate astea numai și numai în apărarea vieții muritorilor. Ceea ce era mai mult sau mai puțin adevărat, fiindcă lordul Arameri învățase cu mult timp în urmă că zeii sunt greu de mințit (doar nu degeaba era el conducătorul întregii lumi).

Dormeam buștean când soarele a revenit la normal. Mi s-a zis că s-a sărbătorit în tot orașul zile întregi. Mi-aș fi dorit să particip și eu.

Mai târziu, când mi-am revenit și scribii m-au considerat suficient de întremată ca să pot călători, m-au mutat fără zarvă într-un orășel numit Strafe, situat într-o mică baronie denumită Ripa de pe coasta de nord-est a continentului Senm. Acolo am devenit Desola Mokh, o tânără maroneză, din păcate oarbă, care avusese norocul să moștenească ceva bani după moartea singurei ei rude. Strafe era un orășel mediu ca mărime, mai degrabă un târgușor, cunoscut pentru pielea de pește ieftină și vinul mediocru. Aveam o casă

modestă aproape de coastă, cu o panoramă frumoasă peste centrul calm al așezării și asupra mereu zbuciumatei Mări a Căinței – așa mi se spusese. Măcar îmi plăcea marea; mirosul mi-amintea de zilele bune din Nimaro.

Cu mine călătorea Enmitan Zobindi, un maronez taciturn care nu-mi era nici soț, nici rudă (și care a făcut deliciul tuturor bârfitoarelor din oraș timp de săptămâni întregi). El și-a câștigat porecla nu foarte răutăcioasă de Umbră, adică Umbra Desolei, fiindcă mai mereu umbla prin oraș pentru mine. Doamnele de acolo, care au reușit în cele din urmă să-și înfrâneze timiditatea și să vină să vorbească cu noi, făceau mici apropouri discrete că de ce nu ne căsătorim dacă el tot face munca unui bărbat în casă. Eu m-am mulțumit să zâmbesc, și în cele din urmă au trecut peste ideea aceea fixă.

Dar dacă m-ar fi întrebat când mă nimeream într-o dispoziție suficient de năzuroasă, ar fi putut avea surpriza să descopere că Shiny nu făcea *toată* munca unui bărbat în casă. Noaptea împărțeam patul, așa cum făcuserăm încă din zilele în care ne ținuseră prizonieri în Casa Soarelui-Răsare. Mie-mi convenea de minune, fiindcă în casă cam trăgea curentul și așa economiseam o grămadă de bani pe lemnele de foc. Era și mai ușor pentru mine, fiindcă adesea mă trezeam plângând sau urlând în miez de noapte. Shiny mă ținea în brațe, mă mângâia și uneori mă săruta. Era suficient ca să-mi revin pe moment, așa că nu i-am cerut mai mult, și nici el nu mi-a oferit altceva. N-avea cum să fie Madding pentru mine, și nici eu Nahadoth sau Enefa pentru el, dar am reușit cumva să ne împlinim nevoile de bază ale fiecăruia.

Trebuie să-ți spun că vorbea mai mult. De fapt, mi-a povestit multe lucruri despre viața lui de dinainte, unele pe care ți le-am dezvăluit și altele pe care nu le voi povesti niciodată.

Și... ah, da. Devenisem cu adevărat oarbă.

Talentul meu de a vedea magia n-a mai revenit niciodată după confruntarea cu Dateh. Pictam și acum, cu plăcere, dar desenele mele nu mai erau decât culori pe pânză și nu le mai

puteam vedea. Seara, când ieșeam să mă plimb, mergeam mai încet, fiindcă nu mă mai puteam ghida nici după strălucirea slabă a Copacului, nici după resturile lăsate aiurea de fiii zeilor. Și chiar dacă ar mai fi existat talentul, oricum n-aveam la ce-l folosi. Strafe nu avea nimic în comun cu Umbra. Era o așezare complet lipsită de magie.

Mi-a luat mult timp să mă obișnuiesc cu asta.

Dar eu eram om, Shiny mai mult sau mai puțin la fel, așa că schimbarea era inevitabilă.

* * *

Fusesem în grădină să sădesc legume, fiindcă venise în sfârșit primăvara. În poală țineam câteva cepe de iarnă și aveam pete de pământ și de iarbă pe mâini și pe haine. Pe cap îmi pusesem o basma ca să-mi țină părul la spate și numai la Umbră și la vremurile de demult nu-mi stătea gândul. Asta era ceva bun. Ceva nou.

Așa că nu mi-a picat bine când am intrat în magazie și am descoperit că mă aștepta acolo un fiu de zei.

— O, dar ce bine arăți, a zis Nemmer.

I-am recunoscut vocea, dar tot m-am speriat și am scăpat cepele, care au căzut cu zgomot pe podea și s-au rostogolit un timp nemaipomenit de lung.

Fără să catadicsesc să le mai iau de pe jos, am rămas în picioare, cu fața către ea. Probabil mă crezuse uimită, dar nu eram. Doar că mi-amintisem ultima dată când o văzusem, în casa lui Madding. Alături de Madding. A durat ceva până am reușit să-mi pun frâu sentimentelor.

Într-un sfârșit i-am spus:

— Credeam că fiii zeilor nu au voie să plece din Umbră.

— Eu sunt zeița furtișagurilor, Oree Shoth. Fac o grămadă de lucruri care sunt interzise. S-a oprit, surprinsă. Nu mă vezi, nu?

— Nu, i-am răspuns, fără să mai adaug detalii.

Din fericire, nici ea n-a mai întrebat.

— Mi-a fost greu să te găsesc. Aramerii te-au ascuns bine. O vreme chiar am crezut că erai moartă. Frumoasă înmormântare ai avut, să știi.

— Mulțumesc. Nu fusesem invitată. Ce cauți aici?

La tonul meu rece, a fluierat de uimire.

— Măi, dar tu chiar nu te bucuri să mă vezi. Ce s-a întâmplat? Am auzit-o dând la o parte câteva dintre oalele și uneltele de pe masă și așezându-se. Ți-e teamă că le divulg tuturor că ești ultimul demon în viață?

Trăisem fără frică de mai bine de un an, așa că nu mă lăsam ușor pradă acelui sentiment. M-am mulțumit să oftez, aplecându-mă să adun cepele căzute pe jos.

— Cred că era inevitabil să afli de ce m-au omorât Aramerii.

— Mmm, da. Secrete delicioase. Se auzea dând alene din picioare, ca o fetiță mâncând dintr-un biscuit. Nu uita că i-am promis lui Mad să aflu cine ne omora frații.

Aici m-am lăsat un pic pe spate. Tot nu-mi era frică.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu Role. Ăla a fost Dateh. Dar restul... În realitate, nu puteam ști, așa că am ridicat din umeri. Ar fi putut fi oricare dintre noi. Au început să-mi ia sânge aproape imediat după ce m-au răpit. Singurul despre a cărui moarte știu sigur că a fost din vina mea este Madding.

— Eu n-aș zice că a fost *vina* ta..., a început Nemmer.

— Dar a fost.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— O să mă omori acum? am întrebat-o.

Iar tăcere, ca și cum se gândea la ce răspuns să-mi dea.

— Nu.

— Atunci vrei sângele meu pentru tine?

— Pe toți zeii, nu! Ce crezi că sunt?

— Un asasin.

I-am simțit privirea grea asupra mea, aerul din jurul ei arzând de consternare.

— Nu-ți vreau sângele, a spus într-un sfârșit. De fapt, o să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nimeni *altcineva* nu-ți află secretul, sau dacă îl află moare înainte să poată face ceva. Aramerii au avut dreptate: anonimitatea este pentru tine cea mai bună protecție. O să mă asigur că nici măcar *ei* nu țin minte că exiști.

— Lordul T'vril...

— Își știe limitările. Sunt sigură că poate fi convins să șteargă anumite documente din arhivele familiei în schimbul tăcerii mele privind mica lui comoară de sânge de demon care, apropo, nu-i chiar atât de bine ascunsă cum crede el.

— Am înțeles. Începea să mă doară capul, dar nu din cauza magiei – era pură iritare. Existau totuși și aspecte ale vieții din Umbră de care nu-mi era deloc dor. Atunci de ce ai venit?

Și-a bălăngănit iar picioarele.

— Mă gândeam că poate vrei să știi. De organizația lui Madding se ocupă acum Kitr împreună cu Istan.

De ultimul nu auzisem, dar eram ușurată – mai mult decât aș fi crezut – să aud că Kitr trăia. Mi-am umezit buzele.

— Și... ceilalți?

— Lil e bine. Demonul nu s-a putut pune cu ea.

Pentru Nemmer, am înțeles imediat, Dateh devenise „demonul". Eu eram altceva.

— De fapt, aproape că l-a omorât, doar că el a dat bir cu fugiții la timp. Acum se ocupă de groapa de gunoi Shustocks – știi, acolo unde stătea Gunoi – și de Satul Strămoșilor. Văzându-mă alarmată, a adăugat repede: Nu te speria, nu mănâncă pe nimeni dacă nu i se cere asta. De fapt, e foarte protectoare cu copiii; se pare că foamea lor de iubire o fascinează. Și din cine știe ce motiv, în ultima vreme a ajuns să-i placă să fie venerată.

Aici mi-a venit să râd.

— Și ceilalți...

— Nimeni altcineva n-a supraviețuit, a răspuns ea.

Râsul mi-a pierit. După un moment de tăcere, Nemmer a adăugat:

— Dar toți prietenii tăi de pe Aleea Artiștilor o duc bine.

Astea erau vești bune, dar atât era de dureros să mă gândesc la acea parte din viața mea, încât am întrebat-o în schimb:

— Ai apucat să afli ce face mama?

— Nu, îmi pare rău. E destul de greu să ies din oraș și nu mi-am putut permite decât o singură călătorie.

Am încuviințat din cap, încet, și am început să-mi adun iar cepele de pe jos.

— Îți mulțumesc că ai venit. Serios.

Nemmer a sărit de pe masă și a venit să mă ajute.

— Măcar ai o viață bună aici. Ce mai face... ăăă...

Stânjeneala ei se simțea ca un damf de usturoi printre cepe.

— E mai bine, am zis eu. Vrei să vorbești cu el? S-a dus până la piață, dar se întoarce repede.

— S-a dus până la piață. Nemmer a râs slab. Lumea e plină de minuni.

Am pus amândouă cepele într-un coș, iar eu m-am lăsat pe spate, ștergându-mi cu o mână murdară fruntea asudată. Lângă mine, Nemmer se gândea la tatăl ei.

— Cred că ar fi fericit să te vadă, i-am spus încet. Sau să mai vii cândva. Cred că-i e dor de voi toți.

— Dar nu știu dacă mie îmi este dor de el, mi-a răspuns ea, deși tonul sugera altceva. Deodată s-a ridicat și și-a scuturat genunchii pantalonilor: Mă mai gândesc.

M-am ridicat și eu.

— Cum vrei.

M-am gândit dacă s-o invit la cină sau nu și m-am hotărât că mai bine nu. Indiferent cât i-ar fi plăcut lui Shiny, eu nu aveam chef de ea și nici ea de noi. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Mă bucur că ești bine, Oree Shoth, a zis în cele din urmă.

I-am întins mâna, fără să-mi pese că eram murdară. Era zeiță. Dacă o deranja mizeria, putea scăpa de ea rapid.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, lady Nemmer.

A izbucnit în râs, prietenoasă.

— Ți-am zis să nu-mi mai spui lady. Voi mă faceți să mă simt atât de *bătrână*, pe legea mea.

Dar mi-a scuturat mâna înainte să dispară.

O vreme mi-am făcut de treabă prin magazie, apoi m-am dus în casă, la etaj, și mi-am făcut baie. După aceea mi-am împletit părul, mi-am pus un halat gros și călduros și m-am așezat cu genunchii la piept în fotoliul meu favorit, lăsându-mă pradă gândurilor.

S-a lăsat seara. L-am auzit pe Shiny intrând, ștergându-se pe picioare și scoțând din plasă tot ce cumpărase de la piață. A ajuns în cele din urmă sus și s-a oprit în ușă, privindu-mă. Apoi s-a așezat pe pat, așteptând să-i povestesc ce mă supărase. Vorbea mai mult de când era aici, dar numai când avea chef, ceea ce nu se întâmpla prea des. În restul timpului era doar un om foarte taciturn. Mie-mi plăcea asta la el, mai ales acum, când prezența lui tăcută îmi alunga singurătatea într-un mod pe care cuvintele n-ar fi făcut decât să-l strice.

Așa că m-am ridicat și m-am dus spre pat. I-am găsit chipul cu mâinile, trecându-mi degetele peste trăsăturile lui ferme. În fiecare dimineață se rădea complet, ca să nu vadă nimeni că are părul complet alb, ceea ce ar fi atras atenția asupra noastră, și noi voiam să evităm asta. Era oricum un bărbat frumos, dar mie îmi era dor să-mi înfig degetele în părul lui. În schimb, nostalgică, mi-am trecut palma peste craniul lui ras.

Shiny m-a privit gânditor, apoi a ridicat o mână și mi-a desfăcut halatul. Am încremenit, uimită, simțindu-i privirea asupra mea – doar atât. Dar, așa cum făcuse cu mult timp în urmă, pe un acoperiș într-o altă viață, privirea aceea era cumva suficientă ca să devin teribil de conștientă de trupul meu gol, de apropierea lui și de tot ce putea însemna asta.

Când mi-a luat șoldurile în mâini, mi-a devenit absolut clar ce avea de gând, dar când m-a tras spre el, am reacționat uluită, trăgându-mă înapoi. Dacă nu i-aș fi simțit încă atingerea pe piele, mi-aș fi zis că-mi imaginasem totul. Dar ecoul acelei senzații și trezirea furioasă a anumitor părți din mine, care până atunci zăcuseră adormite, mi-au sugerat că totul era cât se poate de adevărat.

Shiny a lăsat mâinile în jos, fără să pară nici mâhnit, nici îngrijorat, ci mulțumindu-se doar să aștepte.

Am râs slab, deodată timidă.

— Am crezut că nu te interesează.

N-a zis nimic, desigur, fiindcă era indiscutabil că situația se schimbase.

Nu-mi găseam astâmpărul, ridicându-mi mânecile (au căzut imediat înapoi), dându-mi o șuviță de păr după ureche, fâțâindu-mă de pe un picior pe altul. Dar fără să-mi închid halatul.

— Nu știu ce..., am dat să spun, dar el m-a întrerupt.

— M-am hotărât să trăiesc.

Și asta era evident din felul în care se schimbase în ultimul an. I-am simțit privirea asupra mea, mai grea decât de obicei. Îmi fusese prieten și acum îmi oferea mai mult. Era *dispus să încerce* mai mult. Dar eu știam bine: nu era genul de om care să iubească ușor sau din vârful buzelor. Dacă îl voiam, atunci îl voi primi cu totul, iar la schimb voi da totul. Totul sau nimic; acest aspect era la fel de fundamental pentru el ca lumina.

Am încercat să glumesc.

— Și ți-a luat un an?

— Zece, da, a răspuns Shiny. Anul ăsta a fost doar ca să te hotărăști *tu*.

L-am privit surprinsă, însă da, avea dreptate. „Ce ciudat", mi-am zis zâmbind.

Apoi am făcut iar un pas în față, i-am căutat chipul și l-am sărutat.

Era mult, mult mai bine decât în seara aceea de demult pe acoperișul lui Madding, în mare parte din cauză că nu mai încerca să-mi facă rău. Aceeași blândețe nemaipomenită, dar fără pic de răutate. Minunat. Avea gust de mere, fiindcă probabil mâncase unul pe drum, și ridichi, ceea ce nu era la fel de plăcut, dar nu-mi păsa. Îi simțeam ochii pe mine tot timpul și mi-am spus că pare genul de bărbat care să-i țină deschiși, însă nici eu nu-i închisesem pe ai mei.

Dar exista o diferență, și până nu m-a luat iar de mijloc și m-a tras unde voia să fiu ca să facă tot ce-mi spusese din priviri că ar vrea să facă, nu mi-am dat seama care era problema. Pe urmă, un gest al lui m-a făcut să gem, și totul a devenit de netăgăduit: sărutul lui Shiny fusese un sărut și nimic mai mult. O gură atingând altă gură, fără senzații de culoare sau muzică sau plutire pe vânturi nevăzute. De atâta timp nu mai sărutasem un muritor, încât uitasem că noi nu putem face asta.

Dar nu-i bai. Putem face multe alte lucruri.

* * *

Am dormit buștean până spre dimineață, când m-am trezit brusc dintr-un vis și l-am lovit cu piciorul, fără să vreau, dar Shiny nu s-a clintit. Când i-am pipăit chipul, mi-am dat seama că nu dormea și nu-l deranjase că mă zbăteam în somn.

— Ai dormit măcar un pic? am zis eu căscând.

— Nu.

Nu mai știam ce visasem, dar sentimentul de neliniște îmi rămăsese în inimă. M-am ridicat de pe pieptul lui și m-am frecat pe față, amețită de somn și foarte conștientă de mirosul gurii mele. Afară se auzeau trilurile câtorva păsări mai hotărâte decât altele, dar nu veniseră încă zorii, fiindcă se simțea răcoare. În afară de asta, tăcerea plutea peste tot, tăcerea aceea ciudată și nu foarte liniștitoare pe care o au orașele mici înaintea zorilor. Nici măcar pescarii nu se sculaseră. În Umbră, mi-am zis cu tristețe efemeră, păsările n-ar fi fost singure.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu. Vrei să mă duc să fac un ceai?

— Nu.

A ridicat o mână să-mi pipăie chipul, așa cum făceam eu cu el. Dar ochii lui vedeau bine și m-am întrebat dacă o pot lua ca pe un gest de afecțiune. Cine știe, poate era prea întuneric în cameră. El fusese dintotdeauna criptic, și acum voi fi nevoită să învăț să-i interpretez și altfel acțiunile.

— Te doresc, a zis el.

Sau, și mai bine, mi-ar putea spune direct. M-a pufnit râsul, lăsându-mi capul în palma lui ca să știe că-i accept avansurile.

— Cred că trebuie să mai exersăm discuțiile astea de budoar. Nu sunt punctul tău forte.

S-a ridicat în capul oaselor, m-a tras și pe mine în poala lui și m-a sărutat înainte să apuc să-l previn că-mi miroase gura. Nici a lui nu mirosea mai bine, dar a fost rândul meu să fiu surprinsă, fiindcă atunci când a adâncit sărutul și și-a trecut mâinile peste brațele mele, trăgându-le ușor în spate, am simțit ceva. O tresărire. Ca o arșiță – o arșiță adevărată. Nu pasiune, ci *foc*.

Am icnit, uimită, căscând ochii mari când el s-a tras înapoi.

— Vreau să fiu în tine, mi-a spus pe o voce joasă, implacabilă.

Cu o mână îmi ținea încheieturile la spate, iar cu cealaltă mă masa în altă parte, exact acolo unde trebuie. Cred că am gemut, dar nu sunt sigură.

— Vreau să văd zorii pe pielea ta. Vreau să te aud țipând de plăcere când se ridică soarele și nu-mi pasă ce nume strigi.

„Nu cred că am mai auzit vreodată ceva mai lipsit de romantism", mi-am zis excitată. Shiny și-a reluat mângâierile și săruturile. Aflase multe despre mine în noaptea trecută și acum își folosea fără milă toate cunoștințele. M-a mușcat încet de gât, făcându-mă să gem și să mă arcuiesc pe spate, pierzându-mi controlul. Felul în care îmi ținea mâinile mă făcea să mă mișc așa cum voia el. Avea grijă să nu-mi facă

rău, asta era sigur, dar nu mă puteam desprinde. Tremuram, cu ochii închiși, amețită de frică și de excitație, înțelegând în sfârșit ce avea de gând.

Venea răsăritul. Cândva făcusem dragoste cu un fiu de zei, dar asta era altceva. De mult nu mai vedeam flacăra strălucitoare în care se transforma Shiny dimineața, dar în sărutul lui simțisem primele zvârcoliri ale magiei. Această ființă din fața mea nu mai era chiar Shiny al meu și n-avea să aibă nimic în comun cu iubitul meu Madding, atât de liniștit și fără griji. Acesta era o creatură de foc și intensitate și putere absolută.

Oare puteam să mă împreunez cu așa ceva și să mă mai ridic întreagă?

— Vreau să fiu eu însumi pentru tine, Oree, a șoptit el, cu gura lipită de pielea mea. Doar o dată.

Nu era o rugăminte, nu, niciodată. Doar o explicație.

Am închis ochii și m-am forțat să mă relaxez. Nu eram capabilă să mă exprim în cuvinte, dar nici nu era nevoie. Era suficient să-i arăt că am încredere.

Așa că el ne-a ridicat pe amândoi, sucindu-se ca să mă tragă sub el pe pat, țintuindu-mi brațele deasupra capului. Am hotărât să rămân pasivă, înțelegând câtă nevoie avea de senzația aceasta de control. Puterea care îi mai rămăsese era atât de infimă, încât puținul pe care îl putea obține era important pentru el. O vreme doar m-a țintuit cu privirea lui ca o atingere fină și chinuitoare. Când m-a atins în sfârșit și cu mâinile, a făcut-o pe un ton de comandă și am descoperit că nu mă pot împotrivi: m-am arcuit și m-am cutremurat și în cele din urmă m-am deschis toată, iar el s-a împins spre mine, în mine. Căldura imposibilă a trupului lui se ridica, creștea ca un furnal. La început s-a mișcat încet, concentrându-se, murmurând ceva. Cuvinte sacre, moi ca o rugăciune, aproape la limita auzului. Dar magia asta n-are cum să meargă pentru el, nu?

Dar el e altfel acum, asta e altfel...

Apoi i-am simțit cuvintele pe piele. Nu știu de unde mi-am dat seama că erau cuvinte, poate nici n-ar fi trebuit să știu. De obicei numai degetele îmi erau atât de sensibile, dar acum simțeam arcurile și curbele și colțurile ascuțite ale limbajului divin chiar și pe coapse, fiecare literă cu o claritate perfectă. Nu erau doar cuvinte, ci și linii înclinate și cifre și alte simboluri al căror sens nu mi-l puteam imagina. Mult prea complex. La începutul timpurilor, el crease cuvântul, de care dispusese dintotdeauna după plac. Vorbele îmi alunecau pe piele, șerpuindu-mi pe picioare și înconjurându-mi sânii – pe toți zeii! Nu există nicio limbă a muritorilor care să poată explica acea senzație, dar cât m-am zvârcolit! Iar el, cu ochii pe mine, s-a bucurat să mă audă scâncind. Știu.

— Oree, a spus.

Doar atât. Dar în spatele cuvântului erau șoapte și zeci de voci suprapuse, toate numai ale lui. Cuvântul a căpătat zeci de sensuri diferite, de la poftă la frică, de la dominare la tandrețe și stimă.

Apoi m-a sărutat iar, cu foc, și aș fi țipat dacă aș fi putut, fiindcă *frigea*, de parcă un fulger mi se scursese pe gât și-mi ardea toți nervii. Mi-a venit din nou să mă zvârcolesc, și el m-a lăsat, atât de generos, încât mi-a venit să plâng. Lacrimile s-au uscat însă imediat.

Sudoarea mi s-a evaporat. Am simțit căldura soarelui năvălind peste mine, adâncindu-mi-se în piele și ridicându-se la suprafață, fierbând în valuri. Ori găsește pe unde să iasă, ori mă arde cu totul; focului nu-i pasă. *Mie* nu-mi pasă. Țipam fără cuvinte, împingându-mă în el, cerșind încă un pic, încă un pic, doar un pic din zeul ascuns în om, fiindcă el era și una, și alta, iar eu îi iubeam pe amândoi și aveam nevoie de amândoi din tot sufletul meu.

Apoi s-a crăpat de ziuă, și toată ființa mea s-a dizolvat în năvala și urletul și gloria incomprehensibilă a zece mii de sori fierbinți.

21
Natură moartă (ulei pe pânză)

Ce urmează acum e partea cea mai grea, mult mai rău decât toate celelalte. Dar tot ți-o povestesc, fiindcă trebuie să știi.

* * *

Când m-am trezit, se făcuse seară. Dormisem toată ziua, dar când am reușit cumva să mă eliberez dintre cearșafuri și să mă ridic, m-am gândit serios că mai bine mă culc la loc. Mă simțeam așa de obosită, că aș fi putut dormi o săptămână întreagă. Dar mi se făcuse foame și sete, și mai ales aveam mare nevoie să merg la toaletă, așa că m-am ridicat.

Shiny dormea dus lângă mine și nici măcar n-a tresărit când m-am împiedicat de halatul lăsat pe jos și am înjurat cu voce tare. Mi-am zis că magia de mai devreme îl epuizase de tot.

În baie, m-am căutat din cap până în picioare, ajungând la concluzia că nu mă transformasem într-un ciot ars. De fapt, cu excepția oboselii și a câtorva zone ușor dureroase, mă simțeam bine. Mă simțeam excelent chiar și, în timp ce mă frecam ametită pe față, mi-am dat seama că eram fericită pentru prima oară de când plecasem din Umbră. Cu adevărat fericită.

Așa că nici n-am observat primul fuior de aer rece trecându-mi pe la glezne. De-abia după ce am ieșit din baie și

m-am pomenit înconjurată de o răceală intensă și străină, mi-am dat seama că nu mai eram singuri.

În cameră a plutit la început doar tăcerea, însoțită de un sentiment de prezență și *imensitate*, care a crescut opresiv până a umplut tot spațiul disponibil, făcând pereții să scârțâie în protest. Ființa care venise în vizită nu era om.

Și nu-i plăcea de mine, absolut deloc.

Am rămas nemișcată, ascultând atentă. Nu se auzea nimic – până când ceva a inhalat drept înapoia mea.

— Încă îi porți mirosul.

Toți nervii din trupul meu au urlat, dar din gură nu mi-a ieșit niciun sunet. De frică, nici nu mai puteam respira. Știam cine era. Nu-l auzisem venind, n-aveam curaj să-i pronunț numele cu voce tare, dar *știam cine era.*

Vocea din spatele meu, moale, adâncă și răuvoitoare, a chicotit.

— Mai frumușică decât credeam. Cum bine zicea Sieh, a avut noroc că te-a găsit.

O mână m-a mângâiat pe părul ciufulit, cu coada pe jumătate desfăcută. Degetul care mi-a atins ceafa era rece ca gheața și am tresărit puternic.

— Dar atât de delicată, a urmat vocea. Atât de fină mâna care-i ține lesa.

Mă așteptam la mișcarea care a urmat. Degetele acelea lungi m-au apucat de păr și mi-au tras capul pe spate, dar eu nu mai simțeam nimic, amorțită de frică din cauza vocii care-mi susura în ureche.

— Te iubește deja?

Mai că nu i-am înțeles cuvintele.

— C-ce?

— Te. Vocea s-a apropiat. Iubește. Ar fi trebuit să-i simt deja trupul pe umăr, dar în spatele meu plutea doar un sentiment de nemișcare și de frig, ca aerul de la miezul nopții. *Deja.*

Ultimul cuvânt a fost rostit atât de aproape, încât i-am simțit răsuflarea mângâindu-mi urechea. Eram absolut

convinsă că după asta aveam să-i simt buzele pe piele, că în acel moment o să încep să țip și că asta o să-l facă să mă omoare.

Dar înainte să mă dau singură pierzaniei, din partea cealaltă a camerei s-a auzit altă voce.

— Nu-i corect să-i pui întrebarea asta. De unde să știe ea?

O femeie cu o voce de contralto educată, pe care o recunoșteam. O mai auzisem cu un an în urmă, pe o alee, înconjurată de mirosuri grele de urină, carne arsă și frică. Zeița căreia Sieh îi spusese Mamă. Știam acum cine era.

— E singura întrebare care contează, a vorbit cel din spatele meu, dându-mi drumul.

Am făcut un pas înainte, tremurând, dorindu-mi din toată inima să fug, dar știind că n-avea niciun rost.

Shiny dormea în continuare. Îi auzeam respirația calmă și egală în pat. Nu mi se părea normal.

Am înghițit un nod.

— Preferi să-ți zic Y-Yeine, lady? Sau... ăăă...

— Îmi place Yeine. S-a oprit o secundă și a continuat ușor amuzată: Dar nu mă-ntrebi cum îl cheamă pe însoțitorul meu?

— Cred că știu deja, am răspuns în șoaptă.

I-am simțit zâmbetul.

— Tot cred că este mai corect să respectăm formalitățile. Tu ești Oree Shoth, desigur. Oree, el e Nahadoth.

M-am forțat să-l salut din cap, speriată.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

— Așa e mai bine, a spus femeia. Nu crezi?

Nu mi-am dat seama că nu cu mine vorbea până nu l-am auzit pe însoțitorul ei – *care nu era om, nu, deloc* – răspunzându-i. Am tresărit iar, fiindcă deodată vocea lui era lângă pat.

— Nu-mi pasă.

— Ei, hai, fii politicos. Femeia a oftat. Apreciez că m-ai întrebat, Oree. Probabil că într-o zi numele meu va fi mai

bine cunoscut, dar până atunci mi se pare enervant să fiu tratată de parcă eu și predecesoarea mea am fi substituibile.

Acum cred că știam unde era: lângă fereastră, în fotoliul cel mare în care mă așezam când aveam chef să ascult orașul. Mi-am imaginat-o adoptând o poziție elegantă, cu un picior peste celălalt și o expresie prefăcută. Eram sigură că era tot desculță.

Pe celălalt am încercat să nu mi-l imaginez deloc.

— Vino cu mine, a zis femeia ridicându-se.

S-a apropiat și m-a luat de mână. Prima dată când o întâlnisem, în ziua aceea de demult, îi simțisem puterea cuprinzând aleea, dar acum totul era mut, în ciuda apropierii fizice. În toată încăperea plutea numai frigul Stăpânului Nopții.

— C-ce...

Am plecat după ea fără să vreau, fără să gândesc ce fac, dar când m-a tras mai tare de mână, m-am oprit. S-a oprit și ea și s-a întors spre mine. Am încercat în zadar să rostesc ceva, și în cele din urmă am renunțat să vorbesc și m-am întors cu fața spre Stăpânul Nopții, care stătea în picioare lângă pat, amenințător.

Doamna Gri a vorbit pe un ton blând:

— N-o să-i facem nimic. Nici măcar Naha.

„Naha", mi-am spus, amețită de frică. „Stăpânul Nopții are un nume de alint." Mi-am umezit buzele.

— Eu nu... el. Am înghițit iar un nod. Nu doarme niciodată așa adânc.

Doamna Gri a încuviințat din cap. De văzut n-o puteam vedea, dar cumva știam. N-aveam nevoie s-o văd ca să știu ce făcea.

— Soarele tocmai a apus, dar în aer mai e lumină, a zis ea luându-mă iar de mână. Asta e vremea mea. O să se trezească atunci când îl las eu, deși nu intenționez să-l las până nu plecăm noi. E mai bine așa.

M-a condus în bucătăria de la parter și s-a așezat pe celălalt scaun, la masă cu mine. Aici, la distanță de Nahadoth,

puteam în sfârșit să-i simt prezența în aer, dar îmi părea reținută cumva, nu ca atunci pe alee. Avea o aură de liniște și echilibru absolut.

M-am gândit dacă să-i ofer sau nu ceai.

— De ce e mai bine să doarmă Shiny? am întrebat eu într-un sfârșit.

A râs blând.

— Ce-mi place cum i-ai spus... Shiny. Îmi place și de tine, Oree Shoth, și de asta am vrut să vorbim singure.

Am tresărit când m-a atins pe obraz, cu o mână blândă, și, ce ciudat, cu bătături, trăgându-mă ușor în jos ca să mă poată vedea mai bine. Mi-am amintit cu întârziere că era mult mai scundă decât mine.

— Naha avea dreptate, chiar ești frumușică. Și ai niște ochi superbi.

Am tăcut, îngrijorându-mă că nu-mi răspunsese la întrebare.

După o vreme, mi-a dat drumul.

— Știi de ce nu le îngădui fiilor de zei să iasă din Umbră?

Am privit-o confuză.

— Ăăă... nu.

— Dar cred că știi, poate mai bine decât oricine altcineva. Uite ce se întâmplă când fie și un singur muritor devine prea intim cu cineva ca noi. Distrugere, omoruri... Să las și restul lumii să se chinuiască așa?

M-am încruntat, am deschis gura să zic ceva, am șovăit, apoi m-am hotărât să-i spun totuși ce aveam în minte.

— Cred, am rostit încet, că nu contează dacă le permiți să iasă sau nu.

— Zău?

M-am întrebat dacă chiar o interesa părerea mea sau dacă nu cumva era vreun test.

— Păi... eu nu m-am născut în Umbră, ci m-am dus acolo fiindcă auzisem de magie. Fiindcă...

„Acolo mai vedeam și eu ceva", mi-a venit să zic, deși nu era adevărat. În Umbră văzusem minuni peste tot, dar

din punctul de vedere al vieții de zi cu zi eram la fel de neajutorată ca în Strafe; tot aveam nevoie de un toiag ca să mă deplasez. Și oricum nu-mi păsa dacă văd sau nu. Venisem din cauza Copacului și a fiilor de zei, a zvonurilor că existau lucruri ieșite din comun. Îmi dorisem să găsesc un loc unde tata s-ar fi putut simți ca acasă. Și nu fusesem singura. Toți prietenii mei, care nu erau nici demoni, nici fii de zei și nici atinși de magie în vreun fel, veniseră în Umbră din același motiv: fiindcă fusese un loc fără asemănare.

— Fiindcă... Fiindcă magia m-a chemat acolo, am spus în cele din urmă. Iar asta s-ar fi întâmplat oriunde. Acum face parte din noi și unii dintre noi îi vor simți mereu atracția. Așa că, dacă nu cumva reușești s-o faci să dispară cu totul, ceea ce n-a reușit nici Interdicția să facă, am continuat întinzându-mi mâinile în lături, se vor întâmpla și lucruri rele. Dar și lucruri bune.

— Bune, zici? a spus Doamna Gri, căzută pe gânduri.

— Păi, da... Am înghițit iar un nod. Regret unele lucruri prin care am trecut. Dar nu tot.

— Am înțeles.

Am tăcut amândouă.

— De ce e mai bine să doarmă Shiny? am întrebat încet.

— Fiindcă am venit să te omorâm.

Intestinele mi s-au lichefiat, dar, nu știu de ce, acum îmi era mai ușor să vorbesc, de parcă frica depășise un anume prag dincolo de care devenise inutilă.

— Știi ce sunt, am zis eu pe ghicite.

— Da, a răspuns ea. Ai îndoit lanțurile cu care l-am împovărat pe Itempas și i-ai eliberat puterea lui adevărată, chiar dacă pentru scurt timp. Asta ne-a atras atenția. De atunci, te urmărim cu grijă. Dar, a continuat ridicând din umeri, am fost muritoare mai mult decât am fost zeiță. Posibilitatea de a muri nu este nici nouă, nici de temut, în ceea ce mă privește. Așa că nu-mi pasă că ești demon.

M-am încruntat la ea.

— Atunci ce...?

Mi-am amintit întrebarea pusă de Stăpânul Nopții. „Te iubește deja?"

— Shiny, am spus în șoaptă.

— El a fost trimis aici ca să sufere, Oree. Să crească, să se vindece, eventual să revină printre noi într-o bună zi, dar ține minte: pentru el, asta e o pedeapsă. A oftat și o clipă am auzit sunetul unei ploi îndepărtate. Păcat că te-a întâlnit atât de repede. Cred că în o mie de ani l-aș fi putut convinge pe Nahadoth să-l ierte, dar acum cu siguranță nu.

Chiar și oarbă, nu m-am putut împiedica să nu casc ochii la ea, uluită de monstruozitatea acestei idei. Îl făcuseră pe Shiny aproape complet om, ca să poată simți toată durerea și chinurile unei vieți de muritor. Îl siliseră să ne protejeze, să trăiască printre noi, să ne înțeleagă. Ba chiar să ne placă. Dar să nu ne poată iubi.

Să nu *mă* poată iubi, de fapt, și cu durere în inimă m-am lăsat pradă dulcelii acestui fapt și amărăciunii care i-a urmat.

— Dar nu-i corect, am zis.

Nu eram furioasă. Atât de proastă nu eram. Dar dacă tot aveau de gând să mă omoare, atunci măcar puteam să le spun tot ce gândeam.

— Muritorii iubesc. Nu-l poți face ca pe noi și pe urmă să-i interzici să iubească. E o contradicție.

— Nu uita de ce a fost trimis aici. Cu toată iubirea lui pentru Enefa, n-a avut nicio problemă s-o omoare. I-a iubit pe Nahadoth și pe propriii lui copii, dar n-a avut nicio problemă să-i facă să sufere secole întregi. A clătinat din cap. Iubirea lui e periculoasă.

— Dar nu e...

„Vina lui", intenționasem să spun, însă nu aveam dreptate. Existau destui muritori care înnebuneau, dar nu toți se și apucau să omoare. Shiny acceptase răspunderea pentru ce făcuse și nu aveam niciun drept să-i refuz asta.

Așa că am încercat iar.

— Te-ai gândit că poate are nevoie să iubească muritori? Poate că...

Mi-am muşcat iar limba, fiindcă fusesem cât pe ce să-i spun că poate îl vindec eu. Dar asta suna mult prea încrezut, oricât ar fi fost Doamna Gri de blândă.

— Poate el are nevoie de asta, a zis ea, pe un ton egal, dar nu şi *Nahadoth*.

Am tresărit şi am tăcut întristată. Serymn avusese dreptate. Doamna Gri ştia ce urmări ar fi avut pentru umanitate al Doilea Război al Zeilor şi făcea tot ce-i stătea în putere să-l evite. Asta însemna să pună nevoile unuia dintre fraţi mai presus decât ale altuia, şi pe moment hotărâse că furia Stăpânului Nopţii merita mai multă satisfacţie decât tristeţea lui Shiny. Nici măcar nu-i puteam reproşa ceva. Simţisem şi eu furia aceea, setea aceea de răzbunare, apăsându-mă ca o piatră de moară. Mai uluitor decât toate era cum credea ea că s-ar mai putea împăca după toate astea. Poate era mai nebună decât Shiny.

Sau poate era doar decisă să facă orice, numai să umple prăpastia dintre ei. Ce e sângele unui demon, o cruzime mică, prin comparaţie cu alt război? Ce reprezintă câteva vieţi de muritor distruse dacă toţi ceilalţi trăiesc? Şi dacă totul merge bine, peste o mie sau zece mii de ani furia Stăpânului Nopţii se va stinge. Aşa şi-au spus, nu?

„Măcar până atunci Shiny o să mă uite."

— Bine, am zis eu, cu vocea plină de amărăciune. Dă-i drumul. Sau ai de gând să mă laşi să mor încet? O să-i sucești bine cuţitul în rană?

— O să sufere destul ştiind *de ce* ai murit; nu contează *cum*. A făcut o pauză. Deşi...

M-am încruntat. I se schimbase tonul.

— Ce-i?

S-a întins peste masă şi mi-a pus mâna pe obraz, mângâindu-mă pe buze. Am reuşit cu greu să-mi controlez reacţia de respingere şi i-am simţit zâmbetul. Se pare că-i făcuse plăcere.

— Ești o fată atât de drăguță, a spus iar, suspinând cu regret, probabil. L-aș putea convinge pe Nahadoth să te lase să trăiești, cu condiția ca Itempas să sufere.

— Cum adică?

— Păi, de exemplu, ai putea să-l părăsești...

A lăsat fraza în aer și și-a luat mâna de pe fața mea. Am înghețat și mi s-a făcut rău.

Când în cele din urmă mi-am recăpătat glasul, tremuram de furie. Măcar asta m-a ajutat să-mi controlez vocea.

— Am înțeles. Nu-i suficient să-l răniți voi; trebuie să-l rănesc și *eu*.

— Durerea e durere, a intervenit Stăpânul Nopții, și mi s-a făcut părul măciucă, fiindcă nu-l auzisem venind. Era undeva în spatele Doamnei și deja încăperea începuse să se răcească. Tristețea e tristețe. Nu-mi pasă de unde vine, numai să fie tot ce simte.

Cu toată frica, tonul acela rece și lipsit de empatie m-a înfuriat grozav și am strâns pumnii.

— Deci trebuie să aleg între a vă lăsa pe voi să mă omorâți și a-i înfige chiar eu cuțitul în spate? am zis pe un ton ridicat. Fie. Omorâți-mă. Măcar o să știe că *eu* nu l-am trădat.

Yeine mi-a atins mâna, probabil ca avertisment, în timp ce Stăpânul Nopții și-a înghițit cuvintele. Aerul exploda de furie tăcută, dar nu-mi păsa. Mă simțeam bine. El distrusese fericirea întregului meu neam, și acum o voia și pe a mea.

— Să știi că el tot te iubește, am izbucnit fără să mă pot controla. Mai mult decât pe mine. Mai mult decât orice.

A șuierat, un sunet fără nimic uman: șerpi sâsâind, gheață spărgându-se și praf căzând într-o prăpastie adâncă și întunecată. Apoi s-a azvârlit spre mine.

Yeine s-a ridicat și s-a pus drept în fața lui. Nahadoth s-a oprit. Pentru o durată de timp incomensurabilă – poate o clipă, poate o oră – au rămas nemișcați, față în față, fără o vorbă. Știam că zeii pot vorbi dincolo de cuvinte, dar aici mi se părea că se întâmplă altceva. Părea mai degrabă o luptă.

Apoi senzația a dispărut și Yeine a oftat și a făcut un pas spre el.

— Încet, a spus ea, cu nespusă compasiune în voce. Ușor. Acum ești liber. Fii ce vrei tu să fii, nu ce te-au făcut ei.

El a suspinat îndelung, din rărunchi, și parcă presiunea rece din încăpere s-a mai înmuiat. Când a vorbit însă, avea aceeași voce rece și dură:

— Eu sunt ceea ce aleg să fiu. Dar aleg să fiu *furios*, Yeine. Toate amintirile acelea ard și dor în mine. Nu pot uita tot ce mi-a făcut.

În aer vibrau trădări nespuse, orori și pierderi, și în acea tăcere toată furia mea s-a topit. Nu putusem niciodată urî pe cineva care suferise, oricâte rele făcuse după.

— El nu a câștigat o asemenea fericire, Yeine, a zis Stăpânul Nopții. Nu încă.

Doamna Gri a oftat.

— Știu.

I-am auzit atingându-se, poate un sărut, poate doar luându-se de mână. Mi-am amintit de Shiny și de cum mă atingea și el uneori, fără cuvinte, de parcă avea nevoie să-și aducă aminte că-i sunt alături. Oare cândva făcuse așa și cu Nahadoth? Poate și lui Nahadoth îi era dor de vremurile acelea, cu toată furia lui, numai că el o avea pe Doamna Gri, pe când Shiny n-o să mai aibă pe nimeni în curând.

Stăpânul Nopții a dispărut în tăcere. Yeine a rămas o clipă unde era, apoi s-a întors spre mine.

— A fost o prostie din partea ta, a spus.

Se părea că și ea era furioasă, dar pe mine.

Am dat din cap, obosită.

— Știu. Îmi cer iertare.

Spre surpriza mea, asta a fost suficient ca să-i treacă supărarea. A revenit la masă, dar fără să se așeze.

— Nu-i chiar vina ta. Într-un fel, e încă... fragil. Rănile lăsate de război și de perioada de sclavie încă îl dor, unele foarte tare.

Iar eu mi-am amintit, cu un sentiment de vinovăție, că toate astea erau din cauza lui Shiny.

— Am luat o hotărâre, am zis încet.

Doamna Gri a văzut direct ce era în inima mea – sau poate era doar prea evident.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, a rostit ea, dacă chiar ții la el, atunci întreabă-te ce e mai bine pentru el.

Asta făceam, și în acel moment mi l-am imaginat pe Shiny, ce ar putea deveni, cu mult după ce eu aveam să fiu oale și ulcele. Un rătăcitor, un războinic și un străjer. Un om cu vorbe mângâietoare, decizii rapide și puțină blândețe – dar nu deloc. Puțină căldură. Putința de a-i atinge pe alții și de a se lăsa atins. Dacă îmi jucam bine mâna, îi puteam lăsa măcar asta.

Dar dacă muream, dacă iubirea lui mă omora, nu-i mai rămânea nimic. Se va ține la distanță de muritori, știind ce pățește dacă se apropie prea tare de noi. Va stinge cu tot dinadinsul tăciunele de căldură din el, temându-se de durere. Va trăi printre noi, dar va rămâne pentru totdeauna singur. Și așa nu se va vindeca în vecii vecilor.

Am tăcut.

— Ai o zi, m-a atenționat Yeine și a dispărut.

Am rămas îndelung nemișcată la masă.

Nu știu ce făcuse Doamna Gri ca să oprească timpul, dar vraja aceea a dispărut odată cu ea. Prin geamurile bucătăriei am simțit căderea nopții, cu aerul ei rece și uscat. Afară se auzeau oamenii trecând pe drum, cicadele cântând pe câmpuri și o căruță zdrăngănind undeva pe stradă. În aer plutea miros de flori... deși nu erau florile Copacului Lumii.

După o vreme, de sus au venit zgomote. Shiny. Țevile trosnind, când s-a apucat să se spele. Strafe nu era Umbra, dar nu mă puteam plânge de sistemul de canalizare, ba chiar cheltuiam fără rușine cu nemiluita pe lemne și cărbune ca să ne spălăm cu apă caldă de câte ori aveam chef. După o vreme s-a auzit apa scurgându-se, iar el s-a mai foit pe sus și a coborât. Ca mai înainte, s-a oprit în ușă, citind ceva în tăcerea mea. Apoi a venit și s-a așezat la masă – unde stătuse

Doamna Gri, deși asta nu însemna mare lucru, dat fiind că eu nu aveam multe scaune.

M-am forțat să vorbesc cât mai rigidă, ca să nu mă pierd și să fie totul în zadar.

— Trebuie să pleci, i-am zis.

Tăcere din partea lui Shiny.

— Nu putem fi împreună. Ai avut dreptate; o relație între zei și muritori e o idee proastă.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama, șocată, că parțial chiar credeam ce spuneam. Știusem dintotdeauna, undeva în adâncul inimii, că Shiny nu poate rămâne cu mine pentru vecie. Eu aveam să îmbătrânesc și să mor, iar el să rămână mereu tânăr. Sau mai știi, îmbătrânește și el și moare de bătrânețe, apoi renaște iar tânăr și frumos? Și la ce-mi folosește mie, oricum? Mie o să-mi stea în gât tinerețea lui și o să mă simt vinovată că-l țin în loc. Cât despre el, va suferi chinuri nesfârșite privindu-mă cum mă duc, și oricum sfârșitul ne va despărți pentru totdeauna.

Dar îmi doream atât de tare să încerc, pe toți zeii...

Iar Shiny stătea la masă și se uita la mine. Nu m-a acuzat de nimic, n-a încercat să mă facă să mă răzgândesc, fiindcă nu așa era natura lui. Știusem de la început că nu-i nevoie de lupte nesfârșite, de șuvoaie de cuvinte, ca să-l fac să plece.

Apoi s-a ridicat, a ocolit masa și s-a lăsat pe vine în fața mea. M-am întors cu fața spre el, încet și cu multă grijă. Control. Asta era natura lui, nu? Am încercat să mă controlez și să nu mișc. Mi-am reținut cu greu impulsul de a-i atinge fața și de a afla ce părere are despre mine acum.

— Te-au amenințat? m-a întrebat el.

Am încremenit.

A așteptat să zic ceva și, când am rămas tăcută, a oftat și s-a sculat în picioare.

— Dar nu de asta, am sărit eu repede, conștientă că deodată devenise foarte important să știe că nu făceam asta de teamă pentru viața mea. Eu nu... mai degrabă i-aș fi lăsat să...

— Nu.

M-a mângâiat scurt pe obraz. Cât m-a durut! Ca atunci când îmi rupsesem brațul. Mai rău. Tot autocontrolul pe care mi-l impusesem s-a dus pe copcă și am început să tremur atât de tare, încât de-abia am reușit să îngaim ceva.

— Ne putem lupta cu ei, am spus repede. De fapt, Doamna Gri nu vrea să facă asta. Putem fugi sau...

— Nu, Oree, m-a întrerupt. Nu putem.

Aici am tăcut, dar de data asta nu din cauză că mă blocasem, ci fiindcă în cuvintele lui răsuna o siguranță deplină, în fața căreia nu mai aveam replică.

S-a ridicat.

— Vreau să trăiești și tu, Oree, mi-a zis.

Apoi s-a dus la ușă. Cizmele lui erau așezate frumos lângă ale mele. S-a încălțat, nici prea repede, nici prea încet. Ordonat. Și-a pus haina din blană de miel, pe care i-o cumpărasem când venise iarna, fiindcă uita mereu că se poate îmbolnăvi și n-avusesem chef să stau să-l vindec de pneumonie.

Am dat să rostesc ceva, dar n-am reușit și am rămas acolo, tremurând.

Shiny a ieșit pe ușă.

Știusem dintotdeauna că așa are să plece, doar cu hainele de pe el. Nu era suficient de uman ca să-i pese de lucruri sau de bani. Pașii lui grei s-au auzit pe trepte și s-au îndepărtat în noapte, pe strada prăfuită.

Am urcat la etaj. Sala de baie era impecabilă, ca de obicei. Mi-am dat jos halatul și am umplut cada cu apă cât mai fierbinte, atât de fierbinte, încât chiar și după ce am ieșit încă scoteam aburi.

I-am simțit cu adevărat pierderea de-abia când am luat un burete ca să curăț cada. Acum, că Shiny plecase, o să fiu silită să fac singură toate astea.

Am terminat de curățat cada și m-am așezat în ea, plângând. Nu m-am oprit toată noaptea.

* * *

Acum știi tot.

Tu aveai nevoie să știi, iar eu aveam nevoie să-mi spun povestea. Ultimele șase luni le-am petrecut încercând să evit orice gând despre ce s-a întâmplat, și se pare că n-a fost o idee prea bună. Măcar a fost mai ușor. Mai bine mă pun în pat și dorm decât să zac acolo toată noaptea, singură. Mai bine să stau cu mintea pe tocănitul toiagului când merg decât să-mi aduc aminte cum mă descurcam odinioară la lumina slabă a pașilor vreunui fiu de zei. La tot ce am pierdut.

Dar am și câștigat câte ceva. Pe tine, mica mea surpriză.

Într-un fel, știusem că era riscant. Zeii nu fac copii la fel de ușor ca noi, dar pe el l-au făcut mai muritor decât fusese vreodată un zeu. Nici măcar nu-mi dau seama ce poate să însemne că i-au lăsat asta când i-au luat aproape orice altceva. Probabil că au uitat pur și simplu.

Pe de altă parte, îmi tot vine în gând seara aceea, când lady Yeine, așezată la masa mea, mă atinsese. Ea este Stăpâna Zorilor, zeița dătătoare de viață; cu siguranță te-a simțit sau și-a dat măcar seama că urmează să vii. Așa că mă-ntreb: te-a văzut și te-a lăsat să trăiești? Sau...?

Ciudată mai este Doamna noastră.

Dar și mai ciudat este faptul că m-a ascultat.

Am auzit veștile de la prea mulți negustori și bârfitori și nu mai pot să cred că n-ar fi adevărat: acum sunt zei peste tot. Zei care cântă prin păduri, dansează pe vârfuri de munți, se tolănesc pe plaje și fac ochi dulci micilor pescari. Mai nou, orice oraș care se respectă cât de cât are măcar un fiu de zei. Până și Strafe încearcă să atragă unul aici; sfătuitorii târgului sunt de părere că atrage clienți. Sper să le meargă.

În curând, lumea o să fie mult mai plină de magie decât era. Și cred că asta va fi foarte bine pentru tine.

Și...

Nu.

Nu, știu că-i mai bine să evit până și gândul.

Nu.

Și totuși.

Sunt întinsă în patul meu gol și aștept răsăritul. Îi simt venirea în lumina care îmi încălzește treptat păturile și pielea. Vine iarna și zilele se scurtează. Cred o să te naști în preajma solstițiului.

Mă mai asculți? Mă auzi măcar?

Eu cred că da. Cred că te-am zămislit când ne-am iubit a doua oară, când Shiny a devenit el însuși pentru mine, chiar dacă doar un pic. Un pic a fost destul. Cred că o știa și el, o știa și Doamna Gri, ba poate și Stăpânul Nopții. Nu-mi pare genul de lucru pe care el l-ar face din greșeală. Știa că-mi lipsea viața de dinainte și ăsta era modul lui de a mă ajuta să mă dedic acestei noi vieți. Și probabil... modul lui de a-și plăti greșeli mai vechi.

Zei. *Bărbați.* Fir-ar el să fie, nici măcar nu m-a întrebat! Poate mor când te nasc, da? Cel mai probabil n-o să mor, dar e vorba de idee în sine.

În sfârșit...

Sper că mă asculți, fiindcă uneori zeii – și demonii – fac asta. Cred că ești trează și conștientă și că înțelegi tot ce ți-am povestit.

Deoarece cred că te-am văzut ieri de dimineață când m-am trezit. Cred că am putut să văd o licărire de lumină, ca pe vremuri, și că licărirea aceea erai tu.

Cred că, dacă aștept până în zori și sunt foarte, foarte atentă, o să te văd iar în dimineața asta.

Și mai cred că, dacă aștept destul și ascult cu atenție, într-o zi o să aud pași pe drum. Poate o să bată la ușă. Sper că până atunci o să învețe și el regulile de politețe. Ce să fac decât să sper, nu? Fie cum o fi, o să vină înăuntru. O să se șteargă pe picioare, măcar. O să-și pună haina în cuier.

Și atunci eu și cu tine o să-l primim împreună acasă.

ANEXA
1
Glosar de termeni

Aleea Artiștilor: piața artiștilor de pe Promenadă, în Umbra de Est.

Amn: cea mai numeroasă și mai puternică dintre rasele senmite.

Arameri: familia conducătoare a rasei amn; consilieri din Consorțiul Nobililor și Ordinul lui Itempas.

Casa Soarelui-Răsare: una dintre clădirile construite pe trunchiul Copacului Lumii.

Cele o Sută de Mii de Regate: denumirea colectivă a întregii lumi unificate sub domnia Aramerilor.

Ceruri, iaduri: tărâmuri pentru sufletele trecute dincolo de tărâmul muritorilor.

Consorțiul Nobililor: organismul politic care conduce Cele o Sută de Mii de Regate.

Copacul Lumii: copac frunzos, mereu verde, a cărui înălțime este estimată la patruzeci de mii de metri, creat de Doamna Gri. Sacru pentru credincioșii ei.

Dateh Lorillalia: scrib care a abandonat Ordinul lui Itempas. Soțul lui Serymn Arameri.

Dekarta Arameri: cea mea recentă căpetenie a clanului Arameri.

Demoni: copii ieșiți din uniunea interzisă dintre zei/fii de zei și muritori. Ei înșiși sunt muritori, deși pot poseda o magie înnăscută, de o forță cel puțin egală cu cea a fiilor zeilor.

Doftor de oase: vindecător, adesea fără altă educație decât cea obținută prin propriile eforturi, având cunoștințe

despre ierburi, naşterea copiilor şi tehnici chirurgicale de bază. Unii doftori recurg în mod ilegal la sigilii vindecătoare simple.

Easha: denumirea locală pentru Umbra de Est.

Enefa: una dintre Cei Trei. Fostă Zeiţă a Pământului, mamă a fiilor de zei şi a muritorilor, Stăpâna Zorilor şi a Crepusculului (decedată).

Eo: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Cea Plină de Milă.

Epoca Celor Trei: perioada dinaintea Războiului Zeilor.

Era Strălucirii: perioada de domnie solitară a lui Itempas, după Războiul Zeilor. Denumire generală pentru bine, ordine, lege şi dreptate.

Eretic: persoană care cinsteşte orice alt zeu în afara lui Itempas.

Fii de zei: copiii nemuritori ai Celor Trei. Uneori mai sunt numiţi şi zei.

Gunoi: fiu de zei care locuieşte în Umbra de Vest şi a preluat controlul asupra gropii de gunoi Shustocks. Zeul Celor Nedoriţi.

Hado: membru al Luminilor Noi. Maestrul Iniţiaţilor.

Ina: fiu de zei care locuieşte în Umbră.

Insule: vast arhipelag aflat la est de Nordul Îndepărtat şi de Senm.

Interdicţia: perioada în care fiilor de zei li s-a interzis apariţia pe tărâmul muritorilor, conform ordinelor Strălucitorului Itempas.

Itempan: denumire generală pentru cei care cred în Itempas. Folosită şi pentru membrii Ordinului lui Itempas.

Itempas: unul dintre Cei Trei. Stăpânul Luminii; stăpânul cerurilor şi al pământului; Tatăl Văzduhului.

Kitr: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Sabia.

Lil: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Foamea.

Locuri vrăjite: denumire locală/colocvială pentru locurile din Umbră care au fost vrăjite temporar sau permanent de fiii zeilor.

Madding: fiu de zei care locuiește în Umbră. Stăpânul Datoriilor.

Maelstrom: Creatorul Celor Trei. Necunoscutul.

Magie: capacitate înnăscută a zeilor și a fiilor acestora de a modifica după voință lumea materială, precum și pe cea imaterială. Muritorii pot valorifica această capacitate recurgând la limbajul zeilor.

Maroland: cel mai mic dintre continente, aflat cândva la est de insule; locul primului palat al familiei Arameri. Distrus de Nahadoth.

Nahadoth: unul dintre Cei Trei. Stăpânul Nopții. Numit și Lordul Umbrelor.

Nemmer: fiică de zei care locuiește în Umbră. Stăpâna Secretelor.

Nordul Îndepărtat: continentul cel mai nordic. O zonă izolată.

Oboro: fiu de zei care locuiește în Umbră.

Ordinul lui Itempas: preoțimea dedicată slujirii Strălucitorului Itempas. Este responsabil atât cu îndrumările spirituale, cât și cu legea și ordinea, educația, sănătatea și bunăstarea publică, precum și cu eradicarea ereziei. Cunoscut și ca Ordinul Itempan.

Ordinul Luminilor Noi: preoțime neautorizată dedicată slujirii Strălucitorului Itempas, alcătuită în principal din foști membri ai Ordinului lui Itempas. Cunoscut și ca Luminile Noi.

Paitya: fiu de zei care locuiește în Umbră. Teroarea.

Parcul Porții: parc construit în jurul Văzduhului și al bazei trunchiului Copacului Lumii, în Umbra de Est.

Păstrugă: pește de apă rece, consumat de obicei sărat și afumat. Delicatesă maroneză.

Păzitorii Ordinii: acoliți (preoți inițiați) ai Ordinului lui Itempas, responsabili pentru menținerea ordinii publice.

Pelerin: adoratori ai Doamnei Gri, care întreprind călătorii către Umbră pentru a se ruga la Copacul Lumii. În general, locuitori din Nordul Îndepărtat.

Previt: unul dintre rangurile superioare ale preoțimii din Ordinul lui Itempas.

Promenada: partea cea mai nordică a Parcului Porții, în Umbra de Est. Foarte populară printre pelerini, datorită priveliștii asupra Copacului Lumii. Aici se găsesc, de asemenea, Aleea Artiștilor și cea mai mare Sală Albă din oraș.

Protectoratul Teman: regat senmit.

Rătăcitorii Nopții: adoratorii Stăpânului Umbrelor.

Războiul Zeilor: conflict de dimensiuni apocaliptice prin care Strălucitorul Itempas și-a înfrânt cei doi frați și a devenit conducătorul absolut al cerurilor.

Rezervația Nimaro: protectorat al familiei Arameri, înființat după distrugerea continentului Maroland, pentru puținii supraviețuitori. Aflat în partea de sud-est a continentului Senm.

Role: fiică de zei care locuiește în Umbră. Stăpâna Compasiunii.

Sala Albă: clădirile în care se desfășoară slujbele divine, lecțiile și judecățile Ordinului lui Itempas.

Salon: sediul principal al Consorțiului Nobililor.

Sânge zeiesc: narcotic popular și scump. Conferă consumatorilor o stare de conștientizare extinsă și capacități magice temporare.

Scrib: cărturar care a studiat limbajul scris al zeilor.

Script: serie de sigilii folosite de scribi pentru a produce efecte magice complexe sau secvențiale.

Senm: continentul cel mai mare, aflat cel mai la sud.

Senmită: limba amn, considerată limba comună pentru toate Cele o Sută de Mii de Regate.

Serymn Arameri: nobilă Arameri de rasă pură, soția lui Dateh Lorillalia. Proprietara Casei Soarelui-Răsare.

Shahar Arameri: Înalta Preoteasă a lui Itempas pe vremea Războiului Zeilor. Descendenții ei sunt membrii familiei Arameri.

Shustocks: cartier din Wesha.

Sieh: fiu de zei numit și Păcăliciul. Cel mai bătrân dintre toți fiii zeilor.

Sigiliu: ideogramă în limbajul zeilor, folosită de scribi pentru a imita magia zeilor.

Sigiliu sangvin: însemnul purtat de un membru recunoscut al familiei Arameri.

Strafe: oraș pe coasta de nord-est a continentului Senm.

Tărâmul Muritorilor: Universul creat de Cei Trei.

Tărâmul Zeilor: tot ce există în afara universului.

T'vril Arameri: căpetenia actuală a familiei Arameri.

Umbră: denumirea locală/colocvială a celui mai mare oraș de pe continentul Senm (numele oficial fiind Văzduh).

Văzduh: denumirea oficială a celui mai mare oraș de pe continentul Senm. Este, de asemenea, denumirea palatului familiei Arameri.

Wesha: denumirea locală a Umbrei de Vest.

Yeine: una dintre Cei Trei. Zeița actuală a Pământului, Stăpâna Zorilor și a Crepusculului. Denumită și Doamna Gri.

Zei: copiii nemuritori ai Maelstromului. Cei Trei.

ANEXA
2
Document istoric; din înregistrările Primului Scrib, volumul 96; din colecția T'vril Arameri.

(Interviu condus și transcris inițial de Primul Scrib Y'li Denai/ Arameri, în Văzduh, anul 1512 din Era Strălucirii, fie ca El să strălucească etern asupra noastră. Înregistrat cu o sferă fixă de mesagerie. Transcrierea secundară efectuată de Librar Sheta Arameri, în anul 2250 din Era Strălucirii. AVERTISMENT: conține noțiuni eretice, marcate N.E. Utilizat cu permisiunea Litariei.)

PRIMUL SCRIB Y'LI ARAMERI: Stați bine?

NEMUE SARFITH ENULAI[1]: Ar trebui?

Y.A.: Desigur. Sunteți oaspete al familiei Arameri, Enulai Sarfith.

N.S.: Dar chiar așa! (*râde*) Probabil ar trebui să mă bucur de asta cât mai pot. Mă îndoiesc că pe viitor veți mai avea oaspeți maró.

Y.A.: Observ că ați hotărât să nu folosiți noul nume maronez[2]...

N.S.: De fapt, sunt trei cuvinte în limba veche. *Maró n neh.* Nimeni nu-l pronunță cum trebuie, e prea greu. Am fost

---

[1] Nota intervievatorului: Enulai (H.R.) este, aparent, un titlu ereditar în populația maró.

[2] Referință: Consiliul Provizoriu al Supraviețuitorilor din Teritoriul Nimaro a emis o declarație oficială în numele familiei lor regale (decedate), indicând că oamenii lor urmau să fie cunoscuți de acum înainte ca maronezi, nu maró.

maró toată viața și o să rămân maró până la moarte. Care oricum nu-i departe.

Y.A.: Pentru consemnarea oficială, ați dori să spuneți ce vârstă aveți?

N.S.: Tata m-a binecuvântat cu două sute doi ani de viață.

Y.A.: (*râde*) Mi s-a spus că vă lăudați cu această cifră.

N.S.: Nu mă crezi?

Y.A.: Păi... doamnă... adică Enulai...

N.S.: Spune-mi cum vrei, dar nu uita că un enulai grăiește întotdeauna adevărul, măi, băiete. Minciunile sunt periculoase. Pe lângă asta, nu m-aș sinchisi să mint despre ceva atât de neimportant ca vârsta. Așa că pune mâna și scrie!

Y.A.: Da, doamnă. Am scris.

N.S.: Voi ăștia din rasa amn nu ascultați niciodată. În zilele de după Război[3] v-am avertizat să-l respectați pe Tatăl Întunericului (N.E.). Așa v-am spus, că el nu ne e dușman, chiar dacă e dușmanul Strălucitorului Itempas. Înainte de Război, el ne-a iubit mai tare decât Enefa (N.E.) însăși. Nici nu vreau să știu ce i-ați făcut de l-ați umplut de atâta mânie.

Y.A.: Doamnă, vă rog frumos. Noi nu vorbim despre... acel nume pe care l-ați menționat, acel...

N.S.: Poftim? Enefa? (*tare*) Enefa, Enefa, Enefa!

Y.A.: (*oftează*)

N.S.: Mai dă-ți o dată ochii peste cap, te rog.

Y.A.: Vă rog să mă iertați pentru comportament, doamnă. Dar... stăpânirea absolută a lui Itempas reprezintă principiul fundamental al Erei Strălucirii.

N.S.: Îl iubesc pe Domnul Alb la fel ca tine. Nu uita că a ales tocmai neamul meu pentru chipul lui de muritor (N.E.) și că am fost primii care au primit binecuvântarea cunoașterii de la el (N.E.). Matematica, astronomia și scrisul, toate acestea, totul, le-am primit cu mult înaintea

[3] Nota intervievatorului: Războiul Zeilor.

voastră, sau a barbarilor ălora ignoranți de la nord, sau a amărâților ălora de pirați de prin insule. Dar, deși ne-a dat atâtea, n-am uitat niciodată că el este doar unul dintre *Trei*. Fără frații lui nu-i nimic (N.E.).

Y.A.: Doamnă!

N.S.: Dacă vrei, reclamă-mă conducătorului familiei. Ce-o să-mi facă, o să mă omoare? O să-mi distrugă neamul? Nu mai am nimic de pierdut, băiete. Ăsta e singurul motiv pentru care am venit.

Y.A.: Fiindcă familia regală maró a murit.[4]

N.S.: Nu, nătărăule. Fiindcă *rasa maró* s-a stins. Ei, dacă ne punem toți pe făcut copii, poate ne adunăm destui cât să mai supraviețuim cu chiu, cu vai o vreme, dar gloria noastră e pierdută definitiv. Voi n-o să ne mai lăsați vreodată să devenim atât de puternici.

Y.A.: Ăăă... da, doamnă. Dar datoria clasică a unui enulai era să deservească familia regală, nu? Ăăă... deci, de exemplu, străjeri și povestitori...

N.S.: Istorici.

Y.A.: Păi, da, dar o mare parte din istoria aceea... Am o listă aici... legende și mituri...

N.S.: Totul e adevărat.

Y.A.: Doamnă, vă rog.

N.S.: Atunci de ce te-ai mai deranjat să mă inviți aici?

Y.A.: Fiindcă și eu sunt istoric.

N.S.: Atunci cască urechile. Asta-i cel mai important pentru un istoric. Ascultă cu atenție cu propriile tale urechi, nu prin cele zece mii de minciuni amn care-au mânjit tot...

Y.A.: Dar, doamnă, de exemplu, una dintre poveștile enulai cunoscute... povestea zeiței peștilor.

N.S.: Da. Yiho din clanul Shoth, deși acum sunt toți morți.

Y.A.: Povestea spune că era foamete, așa că ea s-a așezat lângă un râu timp de trei zile și a chemat bancuri de pește din

---

[4] Nota intervievatorului: vezi *Post-cataclismul maró: recensământul*.

ocean – din apa sărată în apa dulce –, i-a făcut să urce pe râu și să se arunce singuri în năvoadele pescarilor.

N.S.: Da, da. Și de atunci acele specii de pești vin în fiecare an pe râu în sus să-și depună icrele. I-a schimbat pentru totdeauna.

Y.A.: Dar asta e... Povestea asta vine de dinainte de Război? Această Yiho era cumva fiică a zeilor?

N.S.: Nu, bineînțeles că nu. La sfârșitul poveștii moare de bătrânețe, nu?

Y.A.: Păi, atunci...

N.S.: Dar zeii au avut mulți copii.

Y.A.: (*pauză*) Pe toți zeii! (*sunet de lovitură*) Au!

N.S.: Asta fiindcă ai spus blasfemii.

Y.A.: Nu pot să cred. (*suspină*) Aveți dreptate, vă rog să mă iertați. Mi-am uitat locul. Numai că eu... Vreți să spuneți că femeia din poveste era... era o corcitură, un copil al zeilor...

N.S.: Noi toți suntem copiii zeilor, dar Yiho era specială.

Y.A.: (*tăcere*)

N.S.: (*râde*) Dar ce văd eu acolo în ochii tăi, măi, băiete? Acum deodată mă asculți? I-auzi.

Y.A.: De fapt, îmi amintesc. Multe povești maró pe care le-am citit vorbesc adesea despre enulai.

N.S.: Așa, dă-i înainte...

Y.A.: Fiecare membru al familiei regale are un enulai care îi educă, îi sfătuiește și îi protejează.

N.S.: (*râde*) N-o mai lungi, măi, băiete. Îmbătrânesc văzând cu ochii.

Y.A.: Îi protejează, adesea folosind niște puteri ciudate pe care Litaria le consideră improbabile sau imposibile...

N.S.: Fiindcă scribii voștri nu au propria lor magie, ci o împrumută folosind cuvintele zeilor. Dar dacă ați folosi magia direct, și asta nu v-ar omorî, sau, și mai și, dacă ați putea pur și simplu sili universul să vă asculte prin simpla încordare a voinței, ați putea face tot ce fac zeii. Și altele.

Y.A.: Enulai Sarfith, îmi doresc să nu-mi fi spus asta.

N.S.: (*râde*)

Y.A.: Știi ce trebuie să fac.

N.S.: (*râde mai tare*) O, măi, băiete. Ce contează? Sunt ultima descendentă a lui Enulai, fiica Enefei, ultima dintre zeii muritori care au ales să-și petreacă scurta viață printre oameni. Toți regii și reginele maró au murit. Toți copiii și nepoții mei au murit. Toți cei în ale căror vene curgea sângele Maicii Gri au murit la fel ca ea. Ce rost mai are să mă ascund?

Y.A.: (*cheamă un servitor, îi cere să aducă gărzile*)

N.S.: (*în timp ce el vorbește în șoaptă*) S-au dus toți demonii. Toți. N-are rost să mai căutați alții. Unul n-a mai rămas.[5]

Y.A.: Îmi pare rău. (*neinteligibil*)

N.S.: N-ai de ce. (*neinteligibil*) a distrus ultimii demoni. N-are rost să mai căutați alții.

Y.A.: N-are rost să mai căutăm alții.

N.S.: Nu mai există demoni nicăieri în lume.

Y.A.: Nu mai există niciunul. (*neinteligibil, până la venirea gărzilor*) La revedere, Enulai. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

N.S.: (*râde*) Mie nu. La revedere, măi, băiete.

[*Sfârșitul interviului*][6]

---

[5] Nota bibliotecarului: transcrierea originală se încheie aici. Înregistrarea sferei de mesagerie este parțial inaudibilă din acest moment. Se pare că nu există nicio deteriorare a scriptului de control al sferei; cu toate acestea, consultarea cu scribii sugerează o interferență magică. Am transcris restul interviului cât de bine am putut.

[6] Nota bibliotecarului: această transcriere și această sferă au fost greșite de primul scrib Yli Arameri în Biblioteca Cerului și astfel au fost pierdute timp de aproximativ 600 de ani. Recuperate când a fost efectuată o căutare exhaustivă a seifurilor bibliotecii, din ordinul lordului Tvril Arameri.

Cuprins

1. *Comoară abandonată*
(pictură encaustică pe pânză) 9
2. *Zeițe moarte* (acuarelă) 28
3. *Zei și cadavre* (ulei pe pânză) 47
4. *Frustrare* (acuarelă) 60
5. *Familie* (studiu în cărbune) 96
6. *Se deschide o fereastră* (cretă pe beton) 131
7. *Fată în întuneric* (acuarelă) 140
8. *Lumina revelează*
(pictură encaustică pe pânză) 148
9. *Seducție* (cărbune) 174
10. *Îndoctrinare* (studiu în cărbune) 188
11. *Posesiune* (acuarelă) 194
12. *Distrugere* (cărbune și sânge, schiță) 206
13. *Exploatare* (sculptură în ceară) 226
14. *În aer* (pictură encaustică,
desen în cărbune și înscrisuri pe metal) 241
15. *Rugăciune către zei îndoielnici* (acuarelă) 247
16. *Din abisuri către culmi* (acuarelă) 264
17. *Un lanț de aur* (gravură pe placă metalică) 285
18. *Răzbunarea zeilor* (acuarelă) 301
19. *Războiul demonilor*
(cărbune și cretă pe fundal negru) 319

20. *Viață* (studiu în ulei) 335
21. *Natură moartă* (ulei pe pânză) 347
ANEXA 1. Glosar de termeni 362
ANEXA 2. Document istoric;
din înregistrările Primului Scrib, volumul 96;
din colecția T'vril Arameri 367

PALADIN – FANTASY

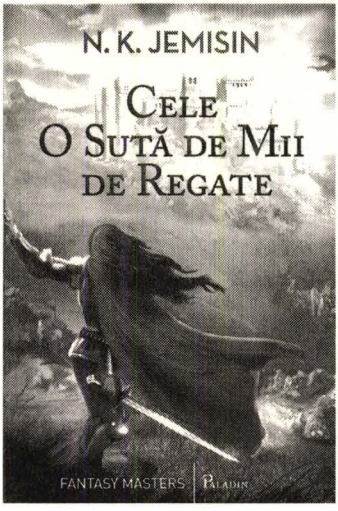

N.K. Jemisin
Cele O Sută de Mii de Regate

Traducere din limba engleză de Radu Hăulică

Yeine, tânăra conducătoare a unui sat din Nordul Îndepărtat, este chemată în capitala Celor O Sută de Mii de Regate de către bunicul său, Dekarta Arameri, stăpânul atotputernic al lumii. Spre marea ei surpriză, se vede desemnată, alături de cei doi veri ai ei, printre cei trei posibili moștenitori ai lui Dekarta. Dar căile puterii sunt greu de străbătut, iar când zeii căzuți din vechime se amestecă în treburile muritorilor, secrete sângeroase încep să iasă la suprafață. Yeine se vede prinsă într-un jos periculos al iubirii și al puterii, în care soarta lumii depinde de deciziile ei. Va reuși Nahadoth, zeul întunericului, acum transformat în sclav, să-i ofere lui Yeine dragostea și ajutorul de care are nevoie?

PALADIN – SCIENCE-FICTION

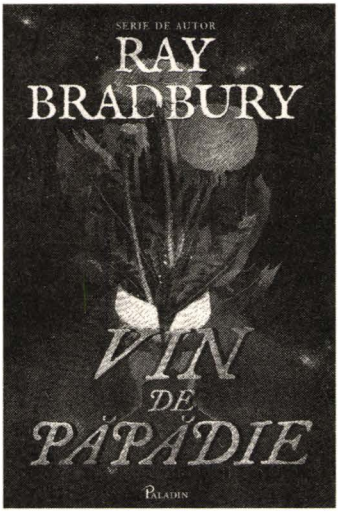

Ray Bradbury
Vin de păpădie

Traducere din limba
engleză de Oana Clapa

Verile din Greentown înseamnă pentru doi frați, încă puști, experiențe ce-i vor schimba pentru totdeauna. Înghețata de vanilie și vinul de păpădie au devenit deja ritualuri estivale, dar în vara anului 1928 ei încearcă și gustul amar al morții, fragilitatea fericirii și ireversibilitatea timpului. Orășelul, pe care credeau că-l cunosc atât de bine, le dezvăluie și alte secrete. Iar unele dintre ele sunt desprinse dintr-un univers fantastic.

Primul lucru pe care-l înveți în viață este că ești un prost.

Ultimul lucru pe care-l înveți în viață este că ești exact același prost.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Există lucruri pe care le poți înțelege numai dacă ai trecut prin ele, și există experiențe pe care nimeni nu vrea să le împărtășească.

În orașul Umbrei, sub coroana deasă a Copacului Lumii, străzile înguste strălucesc de magie, iar fiii și fiicele zeilor trăiesc printre muritori. Oree Shoth, o artistă oarbă din naștere, dar care are darul de a „vedea" magia, primește în casă un bărbat straniu, fără adăpost și fără memoria trecutului său. Bunătatea ei va avea drept consecință implicarea într-o conspirație de coșmar. Cineva îi ucide cumva pe copiii zeilor, magia capătă nuanțe obscure și Oree se vede prinsă într-o intrigă ce-i pune viața în primejdie .

Zeii trăiesc o eternitate, dar mulți sunt mai singuri
și mai amărâți decât noi.
De ce crezi că ne dau atâta atenție?
De la noi învață valoarea fiecărei clipe.

DIN ACEEAȘI SERIE A MAI APĂRUT:
Cele o sută de mii de regate

WWW.EDITURA-PALADIN.RO
ISBN 978-606-9000-83-0